

Ришел Миҗг

Крәбһни вәрһзки

РИШЕЛ МИЙД КРЪВНИ ВРЪЗКИ

Превод: Стамен Стойчев

chitanka.info

Когато една нощ Сидни е изтръгната от сън, първата ѝ мисъл е, че се сбъдва най-големият ѝ кошмар — ще бъде изпратена в поправителен център заради това, че е помогнала на Роуз Хатауей. Но причината се оказва друга — Джил, сестрата на кралицата на морите Лиса Драгомир, е в смъртна опасност и трябва да бъде скрита на безопасно място. Сидни е привикана да съпровожда Джил, представяйки се за нейна сестра, на последното място, където някой би търсил кралска особа — човешка гимназия в слънчевия Палм Спрингс, Калифорния. Ейдриън и Еди също участват в мисията. На пръв поглед планът е перфектен, но много скоро Сидни разбира, че драмата едва сега започва...

ГЛАВА 1

Не можех да дишам. Една ръка затискаше устата ми, а друга разтърсваше рамото ми, изтръгвайки ме от тежкия сън. Хиляди трескави мисли изникнаха в мозъка ми само за един удар на сърцето. *Сбъдна се. Най-лошият ми кошмар се сбъдна.*

Те са тук! Дошли са за мен!

Очите ми примижаха и диво се заозъртаха из тънещата в мрак стая, докато пред мен не изплува лицето на баща ми.

— Татко?

— Сидни. Не можах да те събудя.

Естествено, това бе единственото извинение, задето ме изплаши до смърт.

— Трябва да се облечеш и да изглеждаш представително — продължи той. — Бързо и тихо. Ще се видим в кабинета на долния етаж.

Усетих как очите ми се разшириха, но не се поколебах какво да отговоря. Имаше само един приемлив отговор.

— Да, сър. Разбира се.

— Ще отида да събудя сестра ти.

Той се обърна към вратата, а аз скочих от леглото.

— Зоуи? — възкликнах. — За какво ти е потрябвала?

— Шшт — скастри ме той. — Побързай и се приготви. И помни — бъди тиха. Да не събудиш майка си.

Той затвори вратата, без да каже нищо повече, като ме остави озадачена. Отново ме заля паниката, която тъкмо бе започнала да стихва. За какво му бе нужна Зоуи? Подобно събуждане посред нощ можеше да означава само едно — ставаше дума за нещо, свързано с делата на алхимиците, а тя нямаше нищо общо с тях. Технически погледнато, аз също, тъй като бях наказана с отстраняване от активна дейност за неопределен период, заради лошото ми поведение през това лято. Какво ще стане, ако се окажеше нещо, свързано с провинението

ми? Нима наистина най-после ще ме изпратят в поправителния център, а Зоуи ще заеме мястото ми?

За миг светът се завъртя около мен и трябваше да се хвана за леглото, за да запазя равновесие. Поправителните центрове. Те бяха кошмар за младите алхимици като мен. Мистериозни места, където тези, които се бяха сблизили твърде много с вампирите, биваха изпращани, за да се поучат от грешките си по методите на старшите алхимици. Това, което ставаше там, оставаше тайна, която никога не желаех да узная. Но бях сигурна, че „поправителен център“ е само едно по-благозвучно название на „център за промиване на мозъците“. Познавах само един, завърнал се от такъв център и честно казано, след това приличаше на половин човек. Все едно беше зомби и направо не ми се искаше да мисля какво бяха правили с него, за да изглежда така.

В главата ми все още отекваше настояването на баща ми да побързам, затова се опитах да потисна страховете си. Спомних си и последното му предупреждение, заради което се постарях да се движа колкото се може по-тихо. Майка ми спеше леко. Обикновено нямаше значение дали тя ще разбере когато потегляхме по задачи на алхимиците, но напоследък не беше толкова приятелски настроена към работодателите на съпруга си и дъщеря си. Откакто миналия месец разгневените алхимици ме оставиха пред прага на къщата на родителите ми, този дом приличаше на затворнически лагер. Между родителите ми избухваха ужасни спорове, а двете със сестра ми Зоуи често трябваше да се прокрадваме на пръсти покрай тях.

Зоуи.

За какво му бе Зоуи?

Въпросът не ми даваше мира, докато се приготвих забързано. Знаех какво означава „да изглеждам представително“. Не можеше и дума да става да навлека джинси и тениска. Вместо това избрах сиви панталони и колосана бяла риза с копчета отпред. Отгоре облякох тъмносива жилетка, която пристегнах в кръста с черен колан. Малък златен кръст, който винаги висеше на врата ми, бе единственото украшение, което си позволих.

Малко по-голям проблем ми създаваше косата. Дори и след само два часа сън вече стърчеше на всички посоки. Пригладих я колкото можах по-добре, после я напръсках обилно с лак за коса, като се надявах да изглежда достатъчно представителна за това, което ме

очакваше. Единственият ми грим беше малко пудра. Нямах време за нищо повече.

Цялото приготвяне ми отне само шест минути, което може би беше нов рекорд за мен. Спуснах се съвсем безшумно и предпазливо по стълбите, за да не събудя майка си. В дневната беше тъмно, но през процепа от незатворената врата на кабинета на баща ми се процеждаше светлина. Приемайки това като покана, бутнах вратата и пристъпих вътре. Приглушеният разговор секна с влизането ми. Баща ми ме изгледа от главата до петите и показа одобрението си за външния ми вид по характерния за него начин: просто се въздържа от критика.

— Сидни — рязко заговори той. — Мисля, че познаваш Дона Стантън.

Страховитата алхимичка стоеше до прозореца със скръстени ръце. Изглеждаше все така стегната и слаба, както я помнех. Бях прекарала доста време с нея, макар че не можех да кажа, че сме станали приятелки — особено след като определени мои действия завършиха с това, че и двете се озовахме под нещо като „вамписки домашен арест“. Но дори и все още да таеше негодувание към мен, не го показва. Кимна ми учтиво, със съвсем делово изражение.

Тримата други алхимици бяха мъже. Представени ми бяха като Барнс, Микълсън и Хоровиц. Барнс и Микълсън бяха на възрастта на баща ми и Дона Стантън. Хоровиц беше по-млад, около двацет и пет годишен, и сега подреждаше комплекта инструменти, каквито използваха майсторите на татуировки. Всички бяха облечени като мен делово, с обикновени дрехи с непривличащи вниманието цветове. Алхимиците от векове играеха ролята на „мъже в черно“, много преди хората да започнат да мислят за наличието на живот в други светове. Когато светлината озари лицата им по-добре, видях, че всеки от тях имаше върху бузата си татуировка с форма на лилия, също като мен.

Отново ме обзе силно безпокойство. Дали това нямаше да е някакъв разпит? Или опит да преценят дали решението ми да помогна на едно момиче — ренегат и наполовина вампир — означаваше, че съм пренасочила лоялността си другаде? Скръстих ръце пред гърдите си и се постарях да надяна сдържано и безстрастно изражение, надявайки се да изглеждам хладнокръвна и уверена. Ако все още имах някакъв

шанс да пледирам невинна, възнамерявах да го сторя с твърд и решителен вид.

Но преди някой да успее да отрони и дума, при нас влезе Зоуи. Затвори вратата след себе си и се огледа ужасено, с разширени очи. Кабинетът на баща ми беше много просторен — беше го построил като пристройка към къщата — така че имаше достатъчно място за всички присъстващи. Но докато гледах как сестра ми реагира при влизането си, разбрах, че Зоуи се чувства задушена и като уловена в капан. Погледите ни се срещнаха и аз се опитах да я успокоя безмълвно. Навярно се получи, защото се приближи и застана до мен. Сега изглеждаше по-малко уплашена.

— Зоуи... — заговори баща ми. Остави името ѝ да увисне във въздуха, така както само той умееше, за да стане ясно и на двете ни, че е разочарован. Веднага разбрах защо. Тя беше с джинси и стар пуловер, а кестенявата ѝ коса бе сплетена в две хубави, но хлабави плитки. Според стандартите на някои друг сигурно щеше да изглежда „представително“, но не и според неговите. Усетих как сестра ми се сви до мен, а аз изпънах рамене, опитвайки се да изглеждам по-висока и стабилна, като истинска закрилница. След като се увери, че двете със Зоуи сме наясно с недоволството му, той я представи на останалите. Стантън ѝ кимна учтиво, както на мен преди малко, преди да се обърне към баща ми.

— Не разбирам, Джаред — каза Стантън. — Коя от двете ще използваме?

— Ами точно в това е проблемът — отвърна баща ми. — Искат Зоуи, но не съм сигурен, че е готова. Всъщност знам, че не е. Преминала е само през основните курсове от обучението. Но имайки предвид неотдавнашното... преживяване на Сидни...

Умът ми тутакси започна да сглобява парчетата от пъзела. Първото и най-важното бе, че май щях да се размина с поправителния център. Или поне засега се бях отървала от тази заплаха. Все пак бе нещо. И това, което предположих преди малко, се оказа вярно. Алхимиците замисляха някаква мисия или задача и някой искаше да изпрати Зоуи, тъй като тя, за разлика от останалите членове на нашата фамилия, досега с нищо не беше предала алхимиците. Баща ми казваше истината — тя наистина бе преминала само началното обучение. Нашата работа се предаваше от поколение на поколение и аз

от много години бях избрана за следващия алхимик във фамилията Сейдж. По-голямата ми сестра Карли беше пропусната и понастоящем учеше в колеж, а и вече се смяташе за твърде стара, за да бъде тепърва обучавана. Баща ми подготвяше Зоуи като резервен вариант, в случай че нещо се случи с мен, като автомобилна катастрофа или ако вампирите ми строят костите например.

Пристъпих напред, но не знаех какво да кажа. Единственото, което знаех със сигурност, беше, че не можех да позволя Зоуи да бъде въввлечена в схемите на алхимиците. Страхувах се за нейната сигурност повече, отколкото от отиването ми в поправителен център — а, повярвайте ми, изпитвах истински ужас от това.

— След случилото се обясних причините за действията си пред комитета — подех аз. — Останах с впечатлението, че разбраха защо съм постъпила така. Аз съм напълно подготвена да изпълня всичко, което се налага — при това много по-добре от сестра ми. Имам опит в реални условия. Познавам тази работа отвсякъде.

— Ако не ме лъже паметта, имаш твърде много опит в реални условия — отбеляза Дона Стантън сухо.

— Бих искал отново да чуя какви са тези „причини“ — заяви Барнс, като вдигна пръсти, за да имитира кавички. — Не съм склонен да изпратим момиче, което не е достатъчно обучено, но ми е трудно да повярвам, че някой, който е помагал на вампир престъпник, е „напълно подготвен да изпълни всичко“. — И още по-многозначително показва кавички във въздуха.

В отговор само му се усмихнах мило, без да издавам гнева си. Нямах полза да разкривам какво чувствам.

— Разбирам ви, господине. Но нали накрая бе доказано, че Роуз Хатауей е невинна за престъплението, в което бе обвинена. Така че, формално погледнато, аз не съм помагала на престъпник. В крайна сметка действията ми помогнаха да бъде открита истинската убийца.

— Дори и така да е, но тогава ние — както и ти — не знаехме, че е невинна — възрази той.

— Зная — съгласих се. — Но аз вярвах в невинността ѝ.

— Именно в това е проблемът — изсумтя Барнс. — Ти би трябвало да вярваш на това, което ти казват алхимиците, а не да действаш на своя глава, според някакви изсмукани от пръстите

хипотези. Или поне трябваше да предоставиш на висшестоящите доказателствата, които си събрала.

Доказателствата? Как можех да обясня, че никакви доказателства не ме бяха подтикнали да помогна на Роуз, а само вътрешното ми усещане, че тя не лъжеше? Но знаех, че никога нямаше да разберат това. Всички ние бяхме обучавани да вярваме, че такива като нея са способни на най-лошото. Да им заявя, че съм осъзнала нейната искреност и почтеност, нямаше да помогне на сегашната ми кауза. А още по-лошо би прозвучало обяснението, че друг вампир ме е изнудил, за да ѝ помогна. Съществуваше само един аргумент, който алхимиците вероятно можеха да приемат.

— Аз... Аз не казах на никого, защото исках всички заслуги да останат само за мен. Надявах се, че ако разкрия престъплението, ще получа повишение и по-добри задачи.

Трябваше да впрегна цялото си самообладание, за да изрека тази лъжа, без лицето ми да трепне. Унизително бе да направя подобно признание. Като че ли наистина амбицията би ме тласнала към подобно крайно поведение! Почувствах се омърсена, повърхностна. Но точно както подозирах, това бе нещо, което другите алхимици можеха да разберат.

— Погрешно решение, но е разбираемо за момиче на твоята възраст — изсумтя Микълсън.

Другите мъже ме изгледаха снизходително, включително и баща ми. Само Стантън май се усъмни в думите ми, но пък и тя много повече от останалите бе свидетел на провала ми.

Баща ми огледа гостите в очакване на следващите им забележки. Когато такива не последваха, той сви рамене.

— В такъв случай, ако никой няма други възражения, бих предложил да използваме Сидни. Не че разбирам напълно за какво ви е необходима. — В тона му се прокрадваше леко обвинителна нотка, че все още не е информиран. Джаред Сейдж не обичаше да бъде държан в неведение.

— Според мен няма проблем да използваме по-голямото момиче — заяви Барнс. — Но по-младото трябва да остане като резерва до пристигането на другите, в случай че те имат възражения. — Зачудих се колко ли ще са тези „други“, които ще се присъединят към нас. Все пак кабинетът на баща ми не беше с размерите на стадион. Освен това

колкото повече хора дойдат, вероятно толкова по-важен ще се окаже случаят. Кожата ми настръхна, докато се питах с какво ли може да е свързана тази задача. Бях виждала как алхимиците се справят с повечето неприятности само с помощта на един или двама от нашите. Колко колосално би могло да бъде това, за да изисква такава сериозна подготовка?

Хоровиц за пръв път проговори:

— Какво искате да направя?

— Да опресниш татуировката на Сидни — заяви Стантън решително. — Дори и да не замине, няма да ѝ навреди да се усили действието на магията. Но няма смисъл да правим татуировка на Зоуи, докато не решим какво ще правим с нея.

Погледът ми се стрелна към чистото и силно преbledняло лице на сестра ми. Докато върху него не бъде татуирана лилия, тя си оставаше неангажирана. Но след като татуировката веднъж украси кожата на лицето, няма връщане назад. Завинаги принадлежиш на алхимиците.

Реалността на това се бе стоварила върху мен през последната година. Докато растях, не го осъзнавах. Баща ми ме омайваше още от съвсем ранните ми години с приказките си за правотата на нашето дело. Още вярвам в тази правота, но ми се щеше да бе споменал и колко много ще ми струва.

Хоровиц беше разпънал една сгъваема маса в далечния край на кабинета на баща ми. Потупа я и ми се усмихна приятелски.

— Скачай тук — каза ми той. — Да си получиш билета.

Барнс го изгледа неодобрително.

— Моля те. Би могъл да покажеш малко повече уважение към ритуала, Дейвид.

Хоровиц само сви рамене. Помогна ми да легна по гръб и макар че прекалено много ме беше страх от останалите, за да му се усмихна открито, се надявах благодарността ми да се чете в очите ми. Последвалата му усмивка потвърди, че напълно ме разбира. Извърнах глава и видях как Барнс постави почтително една черна чанта върху помощната масичка отстрани. Другите алхимици се струпаха около него и скръстиха ръце пред гърдите си. Предположих, че той изпълнява ролята на първожрец в подобни обреди. Повечето от дейностите на алхимиците се базираха на науката, но някои задачи

изискваха божествена подкрепа. В края на краищата най-важната ни мисия — да защитаваме хората — се коренеше в убеждението, че вампирите са протиеестествени създания, противоречащи на Божия замисъл. Заради това първожреците — нашите свещеници — работеха рамо до рамо с нашите учени.

— О, Господи — произнесе той напевно, като затвори очи. — Благослови тези еликсири. Отнеми им петното на злото, за да може тяхната животоподдържаща сила да засияе с пълната си чистота върху нас, твоите слуги.

Отвори чашата и извади четири малки шишенца, всичките пълни с тъмночервена течност. Върху всяко от тях имаше етикет, който не можах да прочета. С уверена ръка и опитно око Барнс отсипа точно отмерени дози от всяко шишенце в една по-голяма бутилка. И като изреди всичките четири шишенца, извади малко пакетче с някакъв прах, което изсипа при сместа в бутилката. Леко ми залютя на очите от миризмата, разнесла се във въздуха, докато съдържанието на бутилката се оцвети в златисто. Барнс подаде бутилката на Хоровиц, който стоеше до него, готов да действа, с игла в ръката. Всички се отпуснаха, защото церемониалната част от ритуала приключи.

Извърнах се послушно настрани, като отметнах косата от бузата си. След миг сянката на Хоровиц надвисна над мен.

— Малко ще щипе, но не както първия път, когато ти е направена. Ще е само като докосване — обясни ми той любезно.

— Зная — казах, защото вече ми бяха опреснявали татуировката. — Благодаря.

Иглата убодe кожата ми, а аз се постарах да не трепна. Наистина щипеше, но както Хоровиц ми обясни, той нямаше да ми прави нова татуировка. Само щеше да инжектира малка доза от мастилото в съществуващата татуировка, за да я зареди отново със сила на въздействие. Сметнах това за добро предзнаменование. Зоуи може би още не беше въвн от опасност, но сигурно нямаше да си правят труда да ми опресняват татуировката, ако искаха само да ме изпратят в поправителен център.

— Докато чакаме, можете ли да ни разкажете накратко какво се е случило? — попита баща ми. — Казаха ми единствено, че се нуждаете от тийнейджърка. — Изрече го, като че ли ставаше дума за момиче,

което просто трябва да е на разположение. Потиснах вълната от гняв, надигнала се срещу баща ми. Явно за него ние бяхме само това.

— Изправени сме пред сложна ситуация — чух как Стантън заговори. Най-после щях да узная някои отговори. — С мороите.

Въздъгнах облекчено. По-добре с тях, отколкото със стригоите. Всяка от ситуациите, пред които се изправяха алхимиците, неизменно бе свързана с някоя от вампирските раси и аз ежедневно се сблъсквам с живите вампири, тези, които не убиват. Понякога те почти не се различаваха от хората, (макар че никога няма да го кажа на някого тук), и живееха и умираха като нас. За разлика от тях, стригоите бяха извратени изчадия на природата. Те бяха неживи вампири, убийци. Биваха създавани или когато някой стригой принуди насилва жертвата си да пие от кръвта му, или когато морой съзнателно отнемеше живота на другого, изпивайки кръвта му. Ситуациите, включващи участието на стригои, обикновено завършваха с нечия смърт.

През главата ми преминаха най-различни възможни сценарии, докато се опитвах да разбера какъв проблем бе предизвикал реакцията на алхимиците тази вечер: човек, който е забелязал някой с удължени кучешки зъби; хранващ, който е избягал и е станал известен на обществото; или морой, лекуван от човешки лекари... Това бяха все проблеми, с които ние, алхимиците, най-често се сблъскахме, с които бях обучена да се справям и с лекота да прикривам. Но защо се нуждаеха от „тийнейджърка“, за да разрешат някой от тях, за мен си оставаше пълна загадка.

— Знаете, че миналия месец те избраха своята кралица, която е все още младо момиче — продължи Барнс. Все едно го видях как завъртя очи.

Всички в стаята промърмориха утвърдително. Разбира се, че знаеха. Алхимиците следяха с огромно внимание това, което се случваше в политическия живот на мороите. Познаването на живота на вампирите беше изключително важно, за да бъдат запазени в тайна от останалото човешко общество, както и за да се предпази човешката раса от мороите. Това беше целта — да закриляме нашето братство. „Познавай врага си“ беше наше основно правило. Момичето, което избраха за своя кралица — Василиса Драгомир — беше на осемнайсет, също като мен.

— Отпусни се — рече Хоровиц нежно.

Не бях осъзнала, че съм напрегната. Опитах се да се отпусна, но мисълта за Василиса Драгомир ме накара да се замисля за Роуз Хатауей. Запитах се притеснено дали не бях решила твърде прибързано, че съм приключила с неприятностите. За щастие Барнс просто продължи с разказа си, без да споменава косвената ми връзка с младата кралица и нейните приближени.

— Е, колкото и да бе изненадващо за нас, бе не по-малко и за самите морои. Имаше много протести и съпротива. Никой не се е опитал да нападне момичето Драгомир, но навярно само защото е много добре пазена. Ала изглежда враговете ѝ са открили косвена мишена — сестра ѝ.

— Джил — изплъзна се от устата ми. Хоровиц изцъка неодобрително, задето помръднах, а аз тутакси съжалих, че привлякох вниманието към себе си и неволно издадох колко добре познавам мороите. При все това образът на Джилиан Мастрано изникна в съзнанието ми, — висока и вбесяващо слаба и стройна, като всички морои, с големи светлозелени очи, които винаги гледаха притеснено. И имаше защо. На петнайсет години Джил беше открила, че е незаконна сестра на Василиса, което я правеше единственият друг член на техния кралски род. Тя също участваше в бъркотията, в която се замесих това лято.

— Познавате законите им — поде Стантън след минута неловка тишина. Тонът и изразяваше всичко, което ние мислехме за законите на мороите. Избираем монарх? Това бе лишено от смисъл, но какво можеше да се очаква от противоестествени създания като вампирите? — Василиса трябва да има поне един жив член на семейството си, ако иска да остане на трона. Затова враговете ѝ са решили, че след като не могат да отстранят нея, ще отстранят сестра ѝ.

По гърба ми пробягнаха ледени тръпки при неизреченото, което се подразбираше. И аз отново изтърсих, без да мисля:

— Нещо се е случило с Джил? — Този път поне избрах момента, докато Хоровиц пълнеше иглата си, така че нямаше опасност да развали татуировката ми.

Прехапах устни, за да не кажа още нещо, представяйки си укора в очите на баща ми. Имайки предвид несигурното ми положение, последното, което бих искала, бе да изразя загриженост за някой морой. Не бях силно привързана към Джил, но мисълта, че някой се

опитва да убие петнайсетгодишно момиче — на възрастта на Зоуи — беше ужасяваща, без значение към коя раса принадлежеше.

— Тъкмо това не е ясно — отвърна Стантън замислено. — Доколкото знаем, тя е била нападната, но не сме сигурни дали наистина е пострадала. Независимо от всичко, сега тя е добре, но нападението е станало в кралския двор, което показва колко високопоставени са предателите.

— А ти какво очакваш? — изсумтя Барнс с отвращение. — Изобщо не мога да проумея как расата им е оцеляла толкова дълго, след като постоянно заговорничат помежду си.

Отново последва одобрително мърморене.

— Колкото и да е абсурдно, ние не можем да позволим да пламне гражданска война — заяви Стантън. — Някои морои може да протестират прекалено шумно и да привлекат вниманието на човешките медии, а ние не бива да го позволим. В наш интерес е да имат стабилно правителство, а това означава, че трябва да осигурим безопасността на момичето. Може би те не могат да се доверят един на друг, но могат да вярват на нас.

Нямаше смисъл да изтъквам, че мороите всъщност не вярваха на алхимиците. Но тъй като ние нямахме интерес да бъде убита кралицата на мороите или член на фамилията ѝ, предполагам, че това ни правеше повече достойни за доверието им от някои други.

— Трябва да направим така, че момичето да изчезне — заяви Микълсън. — Или поне докато мороите не успеят да променят закона си, заради който тронът на Василиса е толкова несигурен. В момента няма да е безопасно, ако скрием Мастрано сред нейната раса, затова трябва да я прикрием сред хората. — От думите му струеше презрение към мороите. — Но в същото време тя трябва да остане скрита и от хората. Нашата раса не бива да узнава за тяхното съществуване.

— След консултация с пазителите, избрахме едно място, което според нас ще бъде безопасно за нея — по отношение както на мороите, така и за стригоите — заговори Стантън. — Но за да сме напълно сигурни, че тя и придружителите ѝ ще останат неразкрити, трябва да имаме под ръка алхимици, посветени единствено на грижите за нея, в случай че настъпят някакви усложнения.

Баща ми се намръщи.

— Това е прехосване на нашите ресурси. Да не споменавам колко непоносимо ще е за този, който трябва да бъде с нея.

— Ето защо ни е нужна Сидни — заяви Стантън. — Искаме тя да е една от алхимиците, които ще придружат Джил в тайното ѝ убежище.

— Какво? — възкликна баща ми. — Не говориш сериозно.

— Защо не? — Тонът на Стантън си оставаше спокоен и уверен. — Те са почти на една възраст, така че няма да събуди подозрения, ако са заедно. Пък и Сидни вече познава момичето. За нея сигурно няма да бъде толкова „непоносимо“ да прекара известно време с Джил, както за някой друг алхимик.

Подтекстът на казаното беше ясен за всички. Не се бях отървала от миналото си. Все още не. Хоровиц спря и вдигна иглата, с което ми даде шанс и аз да взема участие в спора. Мислите ми трескаво прегупскаха. Явно всички очакваха от мен някаква реакция. Не исках обаче да прозвуча така, сякаш съм прекалено разстроена от този план. Преди всичко трябваше да възстановя доброто си име сред алхимиците и да докажа, че имам желание да изпълнявам заповедите им. От друга страна обаче не биваше да оставям впечатлението, че се чувствам много добре с вампирите или с техните пазители с наполовина човешки произход — дампириите.

— Никога не е приятно да се живее с мороите — започнах предпазливо, като се стараех гласът ми да звучи хладно и високомерно. — Независимо колко дълго си бил сред тях. Но ще направя всичко, което е необходимо, за да бъдем ние — както и всички останали — в безопасност. Едва ли е нужно да обяснявам, че под „всички останали“ имам предвид хората.

— Ето, видя ли, Джаред? — Барнс изглежда бе останал доволен от отговора ми. — Момичето знае какво изисква дългът ѝ. Ние вече уредихме някои подробности, за да може всичко да стане гладко и плавно. Със сигурност няма да я изпратим там сама, особено след като и момичето на мороите няма да е без придружител.

— Какво искаш да кажеш с това? — Баща ми продължаваше да не изглежда много щастлив от това решение и аз се запитах какво го дразнеше най-силно. Дали действително се опасяваше, че ще бъде изложена на опасност? Или просто се тревожеше, че пребиваването ми за по-дълго в компанията на мороите би могло да се отрази още повече на лоялността ми? — Колко морои ще я придружават?

— Изпращат един дампир — обясни Микълсън. — Един от техните пазители, което напълно одобрявам. На мястото, което сме избрали, не би трябвало да има стригои, но ако се появят, ще е по-добре те да се сражават с тези чудовища, а не ние.

Пазителите бяха специално обучени дампири, които служеха като бодигардове.

— Готова си — рече Хоровиц и отстъпи назад. — Можеш да седнеш.

Подчиних се, като устоях на желанието да докосна бузата си. Единственото, което усетих, докато работеше, беше леката болка от убождането на иглата, но знаех, че в мен се влива много силна магия, която ми даваше свръхчовешка имунна система и ме възпираше да говоря за съществуването на вампирите пред обикновените човешки същества. Опитвах се да не мисля за другата част, за това откъде идва магията. Татуировките бяха необходимото зло.

Останалите продължаваха да стоят прави, без да ми обръщат внимание, — е, с изключение на Зоуи. Тя все още изглеждаше смутена и изплашена и продължаваше да ми хвърля тревожни погледи.

— Може би ще дойде и още един морой — продължи Стантън. — Честно, не съм сигурна защо, но те много настояваха той да придружава Мастрано. Казахме им, че колкото по-малко от тях се налага да крием, толкова по-добре, но... Както и да е. Изглежда смятат, че е наложително и ни увериха, че са уредили престою му там. Мисля, че се казва Ивашков. Но той е без значение.

— Къде е това място? — попита баща ми. — Къде искате да я изпратите?

Отличен въпрос. И аз си го задавах. Първата ми истинска работа за алхимиците ме бе отвела в другия край на света, в Русия. Ако алхимиците наистина искаха на всяка цена да скрият Джил, очевидно трябваше да я изпратят на някое отдалечено място. За миг си позволих да се надявам, че може да се озовем в града на моите мечти: Рим. Легендарните произведения на изкуството и италианската храна ми се струаха идеален начин за компенсация на бумацината и вампирите.

— В Палм Спрингс — отвърна Барнс.

— Палм Спрингс? — повторих аз. Не това очаквах. Когато си мислех за Палм Спрингс, си представях кинозвезди и турнири по голф. Не беше точно ваканция в Рим, но не беше и Сибир.

Устните на Стантън се изкривиха в усмивка.

— Намира се в пустинята и е много слънчево. Абсолютно нежелано място за стригоите.

— А няма ли да е нежелано и за мороите? — попитах предвидливо. — Мороите не се превръщат в пепел под слънчевите лъчи като стригоите, но прекалено дългият престой на слънце ги прави слаби и болни.

— Така е — съгласи се Стантън. — Но заради безопасността им заслужава да изтърпят едно малко неудобство. А и тъй като мороите прекарват по-голямата част от времето си вътре, това няма да е проблем. Пък и това ще обезкуражи другите морои да дойдат и...

Откъм прозореца се чу звук от отваряне и затръшване на врата на кола, който привлече вниманието на всички.

— А — рече Микълсън. — Ето ги и другите. Аз ще ги доведа. — Излезе от кабинета и предполагам се насочи към входната врата, за да посрещне новодошлите. Малко по-късно чух един нов глас да говори, докато Микълсън се връщаше при нас.

— Е, баща ми не можа да дойде, така че просто изпрати мен — обясняваше непознатият.

Вратата на кабинета се отвори и сърцето ми замря. Не, помислих си. Всеки друг, но не и той.

— Джаред, радвам се да те видя отново — рече новодошлият, като видя баща ми.

Устните на баща ми, който през цялата вечер почти не ме бе погледнал, се разтеглиха в нещо като усмивка.

— Кийт! Питах се как си.

Двамата се ръкуваха, а мен ме обля вълна на отвращение.

— Това е Кийт Дарнъл. — Представи го Микълсън на останалите.

— Синът на Том Дарнъл? — впечатли се Барнс. Том Дарнъл беше легенда сред алхимиците.

— Същият — потвърди Кийт бодро. Той беше около пет години по-голям от мен, с руса коса, малко по-светла от моята. Познавах много момичета, които го намираха за привлекателен. А аз? Намирах го за противен. Той бе последният, когото очаквах да видя тук.

— Предполагам, че познаваш сестрите Сейдж — вметна Микълсън.

Кийт извърна сините си очи първо към Зоуи. Очи, които съвсем леко се различаваха едно от друго по цвят. Едното око, направено от стъкло, се вираше невиждащо право напред и изобщо не се движеше. Другото ѝ намигна, а усмивката му се разшири.

Той все още намига, помислих си вбесено. Онова дразнещо, глупаво, снизходително намигване! Но защо да не го прави? Всички бяхме чули за инцидента, който бе претърпял миналата година и който му бе струвал едното око. Бе оцелял, макар и само с едно око, но някак си все ми се струваше, че след загубата на едното ще изчезне и онова вбесяващо намигване.

— Малката Зоуи! Я се виж колко си пораснала — изрече той нежно.

Аз не обичам насието, при каквито и да е обстоятелства, но внезапно ми се прииска да го цапардосам, задето гледаше сестра ми по този начин.

Тя му се усмихна, очевидно облекчена да види познато лице тук. Но когато Кийт се извърна към мен, целият му чар и приятелство се стопиха. Чувството беше взаимно. Изгарящата черна омраза, която се надигна в мен, бе толкова всепоглъщаща, че ми бе нужно малко време, за да реагирам.

— Здравей, Кийт — процедих сковано.

Той дори не си даде труда да отвърне на принудената ми любезност. Мигом се извърна към старшите алхимици.

— Какво прави тя тук?

— Знаем, че ти пожела Зоуи — отвърна Стантън спокойно, — но след като го обсъдихме, решихме, че ще е по-добре Сидни да изпълни тази задача. Нейният опит е по-важен, отколкото притесненията ни за нейни постъпки в миналото.

— Не — отсече рязко Кийт, насочвайки стоманеносиния си поглед към мен. — Няма начин тя да дойде, няма начин да се доверя на някаква извратена фенка на вампирите, способна да прецака всичко. Ще вземем сестра ѝ.

ГЛАВА 2

Няколко души ахнаха, несъмнено заради употребения от Кийт израз „фенка на вампирите“. Нито една от тези думи не беше чак толкова ужасяваща сама по себе си, но взети заедно... Е, те изразяваха идея, която бе като анатема на всичко, което отстояваха алхимиците. Ние се борехме, за да защитим хората от вампирите. Да си в съюз с тези създания беше най-лошото, в което можеше да те обвинят. Дори когато ме разпитваха, другите алхимици много внимаваха в подбора на думите си.

Но обвинението на Кийт беше гнусно. Хоровиц изглеждаше възмутен заради мен и отвори уста, сякаш щеше да изрече не по-малко хаплива забележка. Ала като погледна набързо към Зоуи и мен, май размисли, защото не каза нищо. Микълсън обаче не успя да се сдържи и промърмори:

— Бог да ни пази. — И се прекръсти.

Но ме потресе не толкова етикета, който ми лепна Кийт, (макар че изтръпнах, като го чух). Вледени ме безцеремонно изтърсеният коментар на Стантън: „Знаем, че ти пожела Зоуи.“

Кийт бе поискал Зоуи за тази мисия? Желанието ми да я предпазя нарасна стремително. Мисълта, че тя ще тръгне с него, ме накара да стисна юмруци. Всички тук може и да смятаха Кийт Дарнъл за образец на добродетелта, но аз го познавах по-добре. Нито едно момиче — да не говорим за сестра ми — не биваше да остава насаме с него.

— Кийт, — отново заговори Стантън, с лека нотка на предупреждение в тона си, — уважавам чувствата ти, но ти не си в позиция да настояваш за конкретно лице.

Той се изчерви.

— Аз отговарям за Палм Спрингс! Имам пълното право да се разпореждам на моята територия.

— Мога да разбера защо се чувстваш така — обади се баща ми. Направо не беше за вярване. Ако аз или Зоуи си бяхме позволили да

оспорим решение на висшестоящите както Кийт Дарнъл го направи, баща ни нямаше да се поколебае да ни обясни „правата“ ни или по-скоро да ни припомни, че нямаме такива. Кийт бе прекарал едно лято с моето семейство. Понякога младите алхимици правеха така, докато още се обучаваха — и баща ми свикна да гледа на него като на сина, който никога не бе имал. Още тогава в дома ни съществуваше двоен стандарт — един за Кийт и друг за мен и Зоуи. Времето и разстоянията очевидно не бяха успели да променят това.

— Палм Спрингс може да е твоя територия — продължи хладно Стантън, — но тази мисия е спусната от нива в нашата организация, които стоят много над теб. Да, ти си много важен за координацията, но по никакъв начин не си решаващият тук. — За разлика от мен, подозирах, че Стантън е удряла неколцина души в миналото и мисля, че изпитваше желание да цапардоса и Кийт. Странно бе, че точно тя се превърна в мой защитник, след като бях съвсем сигурна, че не бе повярвала на версията ми, че съм използвала Роуз, за да напредна в кариерата си.

Кийт видимо се успокои, осъзнал мъдро, че няма да спечели нищо с детинското си избухване.

— Разбирам. Но просто се тревожа за успеха на мисията. Познавам и двете дъщери на Сейдж. Дори още преди издънката на Сидни имах сериозни притеснения за нея. Но предполагах, че не би допуснала нищо такова, затова навремето си замълчах. Сега обаче разбирам, че съм грешал. Всъщност още тогава смятах, че Зоуи би била много по-добър избор за наследяване на семейната традиция. Не искам да се засягащ, Джаред. — И удостои баща ми с това, което може би трябваше да мине за очарователна усмивка.

Междувременно ставаше все по-трудно да прикривам раздразнението си.

— Зоуи беше на единайсет, когато ти живя с нас — припомних му. — Как, за бога, си успял да стигнеш до тези изводи? — Нито за миг не му повярвах, че тогава е имал „притеснения“ за мен. Не, не беше това. Навярно е имал притеснения само през последния ден, когато се конфронтирах с него за мръсната тайна, която той старателно криеше. Бях почти сигурна, че това е причината за всичко. Той искаше да ме накара да си мълча. А приключенията ми с Роуз бяха просто извинение, за да ме отстрани от пътя си.

— Зоуи винаги е била по-зряла от момичетата на нейната възраст — отбеляза Кийт. — Понякога подобни неща се усещат.

— Зоуи никога не е виждала морои, да не говорим за стригои! Ако ѝ се случи, вероятно ще се вцепени на място. Това важи за повечето алхимици — изтъкнах. — Когато и да изпратите, ще трябва да е способен да издържа в тяхната компания, а независимо какво мислите за причините за моите действия, аз съм свикнала с тях. Не ги харесвам, но съм се научила да ги понасям. Докато Зоуи е овладяла само основните правила, при това никога не е напускала дома ни. Всички повтарят, че тази мисия е много важна. Наистина ли искате да рискувате успеха ѝ заради неопитност и неоснователни опасения? — завърших, горда от себе си, че останах спокойна и изтъкнах толкова добре обоснован довод.

Барнс се помръдна неспокойно.

— Но ако Кийт е имал съмнение още преди години...

— Обучението на Зоуи все пак може би ще се окаже достатъчно, за да се справи — обади се баща ми.

Само преди пет минути баща ми подкрепяше моето участие вместо нейното! Някой тук въобще слушаше ли ме? Като че ли бях станала невидима след пристигането на Кийт. Хоровиц бе зает с почистването и прибиране на инструментите си за татуиране, но вдигна глава и се намръщи, като чу коментара на Барнс.

— Ти каза магическите думи: „преди години“. Кийт не е бил много по-възрастен, отколкото са тези момичета сега. — Хоровиц затвори куфарчето с инструментите си и се облегна нехайно на стената със скръстени ръце. — Не се съмнявам в теб, Кийт. Не точно. Но не съм напълно сигурен, че мнението ти трябва да се основава на спомените ти от времето, когато сте били деца.

Според логиката на Хоровиц, излизаше, че все още съм дете, но не ми пукаше. Той изричаше коментарите си непринудено, с лекота, която караше Кийт да изглежда като глупак. Кийт също го осъзна и лицето му пламна.

— Съгласна съм — присъедини се Стантън, която очевидно започваше да става нетърпелива. — Сидни силно желае тази задача, а малцина биха я искали, имайки предвид, че на практика тя трябва да живее с вампири.

Силно желая задачата? Не съвсем. Но исках на всяка цена да защита Зоуи и да възстановя доверието в мен. А ако междуременно успеех да осуетя плановете на Кийт, то толкова по...

— Почакайте — заговорих, припомняйки си последните думи на Стантън. — Да не би да каза, че трябва да живея с вампир?

— Да — кимна Стантън. — Въпреки, че момичето морой ще е под прикритие, все пак трябва да води някакво подобие на нормален живот. Решихме, че може с един куршум да улучим два заека и да я запишем в частно училище с пансион. Едновременно ще се погрижим за образованието ѝ и за жилището ѝ. Ще уредим да бъдеш нейна съквартирантка.

— Това означава ли... Означава ли, че ще ходя на училище? — попитах, като се почувствах леко озадачена. — Вече се дипломирах. — Поне бях завършила гимназия. Безброй пъти давах на баща си съвсем ясно да разбере, че искам да постъпя в колеж. Но той не по-малко ясно ми даваше да разбере, че според него нямам нужда от колеж.

— Виждате ли? — побърза да се възползва от новооткритата възможност Кийт. — Тя е прекалено голяма. Зоуи е на по-подходяща възраст.

— Сидни може да се запише в последния клас. Точно е на възраст за него — обори го Стантън, като ме изгледа окуражително. — Освен това ти си се обучавала у дома, нали? Така че за теб това ще бъде ново преживяване. Ще можеш да видиш какво си изпуснала.

— Вероятно ще ти бъде лесно — неохотно призна баща ми. — Твоето образование е много по-добро от всичко, което могат да ти предложат. — *Много мил, макар и доста изненадващ комплимент, татко.*

Страхувах се да не се издам колко ме притесняваше тази задача. Решителността ми да бдя над Зоуи не бе намаляла, ала усложненията непрекъснато нарастваха. Трябваше да повтарям гимназията. Да живея с момиче вампир. Да я пазя, както се пазят свидетелите под прикритие. Въпреки всичките ми заявления колко удобно се чувствам сред вампирите, мисълта, че трябва да деля стая с една от тях, — макар да бе някоя толкова мила като Джил — ме изнервяше. Изведнъж се сетих за още една неприятност.

— И ти ли ще бъдеш ученик под прикритие? — попитах Кийт. Прилоша ми, като си представих, че ще му заемам записките от

лекциите си.

— Разбира се, че не — възмути се той. — Прекалено съм стар, за да ходя на училище. Аз ще бъда лицето за връзка. — Бях готова да се обзаложа, че току-що си измисли тази длъжност. — Работата ми ще бъде да подпомагам координирането на цялата операция и да докладвам на висшестоящите. Но нямам намерение да върша всичко това, ако дойде тя. — Огледа всички присъстващи, докато изричаше последното изречение, но нямаше никакво съмнение коя бе тази тя. Аз.

— Тогава недей — отреза го Стантън безцеремонно. — Сидни заминава. Това е решението ми и ще го отстоявам пред всеки висшестоящ, пред когото дръзнеш да се оплачеш. Ако ти, господин Дарнъл, продължаваш да се противиш на назначението ѝ, аз лично ще се погрижа да бъдеш преместен от Палм Спрингс, за да не се налага да работиш с нея.

Всички погледи се насочиха към Кийт и той се поколеба. Тя го бе хванала натясно, осъзнах аз. Предполагах, че заради своя климат Палм Спрингс не е виждал много вампири в действие. Работата на Кийт вероятно е била доста лека и безгрижна. В същото време, докато работех в Санкт Петербург, постоянно трябваше да действам и разчиствам по спешност. Онова място беше истински рай за вампирите, както и някои други места в Европа и Азия, където ме бе водил баща ми. Дори не ми се говори за Прага. Ако го преместеха, Кийт рискуваше не само да се натовари с много повече работа, но и да попадне на много по-лошо място. Защото въпреки че Палм Спрингс не бе желана дестинация за вампирите, за хората бе доста привлекателна.

Лицето на Кийт го потвърждаваше. Никак не му се искаше да напуска Палм Спрингс.

— А какво ще стане, ако тя отиде там, а аз имам причина отново да я заподозра в предателство?

— Тогава ще докладваш за нея — промърмори Хоровиц, като потисна прозявката си. Очевидно не беше впечатлен от Кийт. — Същото, което би сторил с всеки друг.

— Междувременно аз мога да ускоря обучението на Зоуи — намеси се баща ми. Прозвуча почти като извинение към Кийт. Беше ясно на чия страна е той. Не беше на моята. Дори не беше и на тази на Зоуи. — Тогава, ако Сидни се провали, можем да я заменим.

Настръхнах при мисълта Кийт да определя недостатъците ми, ала това не ме притесняваше толкова много, колкото страха, че Зоуи все още не се бе откачила напълно. Ако баща ми я държеше в готовност, това означаваше, че опасността още не я е отминала. Алхимиците все още можеха да имат власт над нея — както и Кийт. В този миг се заклев, че каквото и да ми струва, дори да се наложи да пълзя пред него и да му угаждам във всичко, ще се постарая Кийт да няма съмнения в лоялността ми.

— Добре — процеди Кийт. Думата явно му причиняваше огромна болка. — Сидни може да отиде... засега. Но ще те наблюдавам. — Прикова поглед в мен. — И няма да те прикривам. Ти ще отговаряш за момичето и за храненятията й.

— Храненятия? — попитах объркано. Разбира се. Джил щеше да се нуждае от кръв. За миг цялата ми увереност се огъна. Беше лесно да говориш, че ще се движиш в компанията на вампири, когато наоколо няма нито един. Още по-лесно, ако не мислиш какво е създадо вампирите. Кръвта. Онази ужасяваща, противоестествена нужда, която осигуряваше съществуването им. Една кошмарна мисъл се мярна в съзнанието ми и тутакси изчезна. Трябваше ли да й давам от кръвта си? Не. Това бе абсурдно. Това бе граница, която алхимиците никога нямаше да пресекат. Преглътнах, опитвайки се да прикрия краткия миг на паника. — Как възнамерявате да я храните?

Стантън кимна към Кийт.

— Би ли обяснил? — Мисля, че му даваше шанс да се почувства значим, като известна компенсация, задето бе принуден преди малко да отстъпи. И той се възползва от възможността.

— Познаваме само един морой, който живее в Палм Спрингс — поде Кийт. Докато говореше, забелязах, че разрошената му руса коса всъщност е покрита с гел. Той й придаваше лигав блясък, който ни най-малко не намирах за привлекателен. Освен това не вярвах на мъж, който използва повече козметични продукти от мен. — И ако питате мен, той е луд. Но е от безобидните луди — дотолкова, доколкото някой от тях може да е безобиден. Той е един стар саможивец, който живее извън града. Бои се и изпитва недоверие към правителството на мороите и не общува с никого от тях, така че няма да издаде, че сте там. Но по-важното е, че разполага със хранващ, който е готов да сподели.

Намръщих се.

— Действително ли искаме Джил да е в компанията на някой, настроен против правителството на мороите? Нали целта е да запазим стабилността на управлението им? Ако я запознаем с някой бунтовник, откъде ще сме сигурни, че той няма да я използва?

— Отлично казано — отбеляза Микълсън, сам изненадан, че го е признал.

Нямах намерение да подронвам репутацията на Кийт. Просто бях съзряла потенциален проблем и го бях изтъкнала. Ала от погледа, който той ми хвърли, изглеждаше сякаш съзнателно се опитвам да го дискредитирам и представя в лоша светлина.

— Разбира се, ние няма да му кажем коя е тя — рече Кийт и в здравето му око припламна гневна искра. — Това би било глупаво. А и той не е част от нито една опозиционна фракция. Той не е част от нищо. Убеден е, че мороите и техните пазители са го предали, така че не иска да има нищо общо с нито един от тях. Аз му пробутах историята за това как семейството на Джил изпитва същите антисоциални настроения и той прояви съчувствие.

— Права си да проявяваш предпазливост, Сидни — намеси се Стантън. В очите ѝ се четеше одобрение, като че ли бе доволна, заедно ме е защитила. Одобрението ѝ означаваше много за мен, имайки предвид колко често изглеждаше строга и сурова. — Не можем да сме сигурни за нищо, свързано с който и да е морой. При все това проверихме този морой чрез Ейб Мазур, който също се съгласи, че той е достатъчно безопасен.

— Ейб Мазур? — изсумтя Микълсън подигравателно. Почеса сивеещата си брада. — Да. Сигурен съм, че той е експерт по това, кой е безопасен и кой не.

Сърцето ми подскочи, когато чух името, но се опитах да не се издам. Не реагирай, не реагирай заповядах си. След като си поех дълбоко дъх, попитах много, много предпазливо:

— Ейб Мазур ли е мороят, който ще придружава Джил? Срещала съм го и преди... Но ми се стори, че каза, че Ивашков ще замине с нея. — Ако Ейб Мазур се установеше в Палм Спрингс, това щеше да промени значително ситуацията.

— Не, никога не бихме те изпратили заедно с Ейб Мазур — изсумтя отново Микълсън. — Той просто помага с организацията на

плана.

— Какво му е толкова лошото на Ейб Мазур? — попита Кийт. — Не го познавам.

Докато Кийт говореше, се вгледах внимателно в лицето му, търсейки някакъв признак, че лъже. Но не. То изразяваше самата невинност, открито и любопитно. В сините му очи — или по-скоро в околото — се четеше необичайно за него объркване, в пълен контраст с типичната му арогантност. Името Ейб не означаваше нищо за него. Изпуснах дъха, който не осъзнавах, че съм затаила.

— Мошеник — отсече Стантън категорично. — Той знае твърде много за неща, за които не би трябвало. Полезен е, но не му вярвам.

Мошеник? Това беше доста меко казано. Ейб Мазур беше морой, чийто прякор в Русия — змей — беше достатъчно красноречив. Ейб ми бе направил няколко услуги, за които трябваше да му се отплатя, като поех огромен риск. Част от тази отплата бе помощта ми при бягството на Роуз. Е, той го нарече отплата; аз го наричам изнудване. Нямах никакво желание пътищата ни с него отново да се пресекат, най-вече защото се боях от следващото, което ще ми поиска. Най-смущаващото в цялата история бе, че нямаше към кого да се обърна за помощ.

Началниците ми нямаше да реагират добре, ако узнаят, че освен всичките ми соло изпълнения с вампирите, се забърквам и в странични сделки с тях.

— На никой от тях не бива да се вярва — изтъкна баща ми. Направи знака на алхимиците срещу злото, очертавайки кръст върху лявото си рамо с дясната ръка.

— Да, но този Мазур е по-лош от повечето — присъедини се Микълсън. Потисна прозявката си, напомняйки на всички нас, че вече минава полунощ. — Разбрахме ли се за всичко?

Разнесе се одобрително мърморене. Буреносното изражение на Кийт издаваше колко е нещастен, че не е станало неговото, но повече не се опита да попречи на участието ми в мисията.

— Предполагам, че сега вече можем да тръгваме — заяви. Беше ми нужна секунда, да осъзная, че „ние“ означава той и аз.

— Веднага ли? — изумих се.

Той сви рамене.

— Вампирите скоро ще потеглят. Трябва да сме сигурни, че всичко е готово за тях. Ако се редуваме зад волана, утре следобед ще бъдем там.

— Страхотно — отвърнах сковано. Пътешествие с кола в компанията на Кийт. Брр! Ала какво друго можех да кажа? Нямах избор, а дори и да имах, не бях в положение да отхвърля каквото и да е предложение на алхимиците. Тази нощ бях изиграла всичките си карти и да съм с Кийт бе по-добре, отколкото да ме изпратят в поправителен център. Освен това току-що бях водила тежка битка, за да докажа себе си и да предпазя Зоуи.

Баща ми ме изпрати да си събера багажа със същия рязък и отсечен тон, с който по-рано ми бе наредил да се облека подобаващо. Оставих ги да си говорят и се качих забързано и безшумно в стаята си. Знаех, че майка ми спи. Бях експерт в сръчното и бързо опаковане на багаж, благодарение на изненадващите пътувания с баща ми в детството ми. Всъщност винаги имах под ръка чанта с най-необходимите дрехи и тоалетни принадлежности и бях готова да потегля. Проблемът не беше толкова в скоростта, колкото да реша какво количество да взема. Никой не бе определил продължителността на тази задача и имах притеснителното чувство, че всъщност никой не знаеше. Дали ставаше дума за няколко седмици? Или за цяла учебна година? Бях чула, че някои морои искат да се отмени закона, който застрашаваше живота на Джил, но изглежда това бе една от онези законови процедури, която щеше да отнеме известно време. Като капак на всичко дори не знаех какво се носи в една гимназия. Единственото, което знаех със сигурност, беше, че времето ще е горещо. Така че опаковах десет от най-леките си дрехи, като се надявах, че ще имам възможност да ги пера.

— Сидни?

Тъкмо прибирах лаптопа в чантата му, когато Зоуи се появи на прага. Беше сплела наново плитките си, така че изглеждаше поспретната и аз се запитах дали това не бе поредното усилие да впечатли баща ни.

— Здравей — усмихнах ѝ се. Тя се вмъкна в стаята и затвори вратата след себе си. Радвах се, че е дошла да се сбoguваме. Сестра ми щеше да ми липсва и исках тя да знае, че...

— Защо ми причини това? — попита тя ядосано, преди да успее да изрека и дума. — Знаеш ли колко унижена се чувствам?

Бях толкова слисана, че за миг останах безмълвна.

— Аз... За какво говориш? Опитах се да...

— Ти ме изкара напълно некомпетентна! — избухна сестра ми. Изумих се, когато видях сълзите, блеснали в очите ѝ. — Не спираше да повтаряш как нямам никакъв опит и не бих могла да се справя с това, което двамата с татко правите! Изглеждах като пълен идиот пред всички онези алхимици! И пред Кийт.

— Кийт Дарнъл е последният, който трябва да те притеснява — побързах да я уверя, опитвайки се да се овладеея. Виждайки буреносното изражение на лицето ѝ, въздъгнах, докато си припомнях подробности от разговора в кабинета. Не се бях опитвала да дискредитирам Зоуи, а по-скоро исках да се уверя, че тя няма да бъде изпратена на тази мисия. Нямах представа, че ще приеме нещата по този начин. — Виж, не се опитвах да те засрамя. Само се стараех да те защита.

Тя се изсмя грубо. Подобна гневна реакция беше изключително странна от толкова нежно и кротко момиче като Зоуи.

— Така ли го наричаш? Та ти дори каза, че си се опитвала да получиш повишение!

Намръщих се. Да, бях го казала. Но едва ли бих могла да ѝ призная истината. Нито едно човешко същество не знаеше истината защо бях помогнала на Роуз. Да излъжа своите, особено сестра ми, ми причиняваше болка, но нямах друг избор. Както обикновено, бях уловена в капан. Затова се въздържах от коментар.

— Ти никога не си имала намерение да ставаш алхимик — заявих вместо това. — Има много по-добри неща на този свят, с които би могла да се занимаваш.

— Защото не съм умна колкото теб ли? — попита сестра ми. — Защото не говоря пет езика?

— Това няма нищо общо — троснах се аз. — Зоуи, ти си прекрасен човек и от теб вероятно би могъл да стане страхотен алхимик! Но, повярвай ми, животът на алхимиците... Ти не би искала да си част от него. — Исках да ѝ кажа, че ще го намрази. Исках да ѝ кажа, че собственото ѝ бъдеще никога няма да зависи от нея, нито ще

може да взима самостоятелно решения. Но чувството ми за дълг не ми го позволи и аз запазах мълчание.

— Щях да го направя — настоя тя. — Щях да помогна и да ни защитя от вампирите... Ако татко го искаше. — Гласът ѝ потрепери леко и аз внезапно се зачудих какво в действителност подклаждаше желанието ѝ да стане алхимик.

— Ако искаш да се сближиш с татко, намери друг начин. Каузата на алхимиците може и да е добра, но отдадеш ли и се веднъж, ще те притежават завинаги. — Исках да мога да ѝ обясня какво означава това. — Ти не би искала такъв живот.

— Защото ти го искаш изцяло за себе си? — настоя тя. Зоуи беше с няколко сантиметра по-ниска от мен, но в момента бе обзета от такава ярост и гняв, че сякаш изпълваше стаята.

— Не! Аз не... Ти не разбираш — промълвих накрая. Исках да размахам ръце от раздражение, но както винаги се сдържах.

Погледът, който ми хвърли, едва не ме вледени.

— О, мисля, че чудесно разбирам. — Тя се извърна рязко и забърза към вратата, като в същото време се движеше безшумно. Страхът от баща ни беше по-силен от гнева ѝ към мен.

Останах да се вирам в мястото, където допреди малко стоеше тя. Чувствах се ужасно. Как можеше сестра ми да си помисли, че наистина се опитвам да открадна цялата слава за себе си, да я злепоставя, представяйки нещата така, че тя да изглежда некомпетентна? *Защото точно това каза ти*, упрекна ме един вътрешен глас. Предполагам, че беше истина, но никога не съм очаквала, че тя ще се засегне. Не подозирах, че Зоуи проявява интерес да бъде един от алхимиците. Дори и сега се питах дали това не бе по-скоро стремеж да бъде част от нещо и да се докаже пред баща ни, отколкото искрено желание да бъде избрана за тази мисия.

Каквито и да бяха подбудите ѝ, вече нищо не можеше да се направи. Може и да не ми харесваше суровият начин, по който алхимиците се отнесоха с мен, но аз все още пламенно вярвах в това, което те вършат, за да закрилят хората от вампирите. И определено вярвах в необходимостта Джил да бъде опазена от себеподобните си, ако това ще означава избягване на гражданска война. Бих могла да свърша тази работа, при това добре. А Зоуи... тя ще бъде свободна да преследва каквато цел си избере в живота.

— Защо се забави толкова дълго? — попита баща ми, когато се върнах в кабинета. Разговорът ми със Зоуи ме бе задържал само две минути, които му се бяха сторили твърде дълги. Не си направих труда да му отговоря.

— Готов съм да тръгваме, когато пожелаеш — каза ми Кийт. Отношението му се бе променило, докато бях на горния етаж. Сега от него струеше толкова силно доброжелателство, че се зачудих как никой не проумява колко е фалшив. Очевидно бе решил да се опита да се държи по-приятелски с мен, надявайки се да впечатли останалите, или да ме омае дотолкова, че да не разкрия какво зная за него. И въпреки че бе надянал тази противна, абсолютно изкуствена усмивка, от него лъхаше някаква скованост. Начинът, по който бе скръстил ръцете си, ми подсказваше, но май само на мен, че не е по-щастлив от мен, че ще бъдем заедно. — Дори мога да шофирам през по-голямата част от пътя.

— Нямам нищо против да се редуваме — отвърнах, опитвайки се да не гледам стъкленото му око. Освен това не се чувствах удобно да ме вози някой с толкова лошо зрение.

— Бих искал да поговоря със Сидни насаме, преди да тръгне, ако никой няма нищо против — обади се баща ми.

Никой нямаше нищо против и той ме поведе към кухнята, като затвори вратата след нас. Постояхме тихо няколко минути, просто вирайки се един в друг със скръстени ръце. Внезапно ме връхлетя надеждата, че той може би иска да ми каже колко съжالياва за това как се развиха нещата помежду ни през последния месец, че ми е простил и ме обича. Честно, бих била щастлива, дори ако искаше просто да се сбoguва насаме с мен, като истински баща.

Той се вираше настойчиво в мен. Кафявите му очи бяха толкова подобни на моите. Надявах се обаче, че моите никога няма да имат толкова студено изражение.

— Не е необходимо да ти казвам колко важно е всичко това за нас.

Дотук с бащината обич.

— Не, сър — съгласих се. — Не е необходимо.

— Не зная дали ще можеш да заличиш срама, който ни навлече като избяга с тях, ала това е стъпка в правилната посока. Не се проваляй. Сега си подложена на изпитание. Следвай заповедите.

Запази момичето морой в безопасност. — Той въздъхна и прокара ръка през тъмнорусата си коса, която също бях наследила от него. Странно, помислих си, имаме толкова общи черти... и все пак бяхме толкова различни. — Благодаря на Бог, че Кийт е с теб. Следвай го. Той знае какво прави.

Сковах се. В гласа му отново прозвуча онази нотка на гордост, като че ли Кийт бе най-великото нещо, стъпвало някога по земята. Баща ми се бе погрижил обучението ми да е задълбочено и пълно, но докато Кийт живееше с нас, той го бе водил на пътувания и му бе преподавал уроци, от които аз никога не съм била част. Със сестрите ми бяхме бесни. Винаги сме подозирали, че баща ни съжалява, че има само дъщери, и това бе доказателството. Но не ревността накара кръвта ми да кипне и да стисна зъби. За миг си помислих: Ами ако му кажа какво зная? Какво ще си помисли тогава за своето златно момче? Ала, докато се взирах в суровите очи на баща си, сама си отговорих на въпроса: Няма да ми повярва. Това тутакси бе последвано от спомена за гласа и изплашеното лице на момиче, чиито големи, кафяви очи се взираха в мен. *Не казвай, Сидни. Каквото и да става, не казвай какво е направил Кийт. Не казвай на никого. Не бих могла да я предам.*

Баща ми все още очакваше отговора ми. Преглътнах и кимнах.

— Да, сър.

Той повдигна вежди, явно доволен и ме потупа грубо по рамото. Това бе най-големият жест на привързаност, който бе проявявал напоследък. Трепнах, едновременно от изненада, а и за да се отърся от сковаността и безсилието си.

— Добре. — Той пристъпи към кухненската врата, сетне се спря и погледна отново към мен. — Може би все още има надежда за теб.

ГЛАВА 3

Пътуването до Палм Спрингс беше истинско мъчение. Бях изтощена, защото ме измъкнаха внезапно от леглото, а после нито за миг не успях да подремна, докато Кийт беше зад волана. Прекалено много ми се струпа на главата: Зоуи, репутацията ми, предстоящата мисия... Мислите ми неспирно кръжаха. Исках просто да уредя всички проблеми в живота ми, но шофирането на Кийт никак не ми помагаше да успокоя нервите си.

Освен това бях разстроена, защото баща ми не ми позволи да се сбогувам с майка. Той се оправда с думите, че трябвало да я оставим да спи, но аз знаех истината. Опасяваше се, че ако тя узнаеше за заминаването ми, можеше да се опита да ни спре. И без това беше бясна заради последната ми мисия: пропътувах сама през половината свят, само за да ме върнат като пакет у дома, без ясна представа за бъдещето ми. Майка ми смяташе, че алхимиците са ме използвали безмилостно и бе заявила на баща ми, че се радва, задето изглежда са приключили с мен. Не зная дали тя наистина можеше да се противопостави на плановете, обсъждани тази нощ, но не исках да рискувам да изпратят Зоуи вместо мен. Със сигурност не очаквах от баща ми топло и мило сбогуване, но се чувствах странно да тръгна на път с толкова неуредени отношения със сестра ми и майка ми.

На зазоряване пустинният пейзаж на Невада набързо се превърна в бляскаво море от червено и меднокафяво. Окончателно се простих с надеждите си да поспя и вместо това реших да се стегна и заредя с енергия. От една бензиностанция си купих от най-големите чаши с кафе, от седемстотин милилитра, след което уверих Кийт, че мога да шофирам през останалата част от маршрута. Той ми отстъпи волана с радост, но вместо да поспи, също си купи кафе и през останалите часове не престана да дърдори. Все още се придържаше към тактиката си да се преструва, че сме приятели и почти ми се прииска да се върне към враждебното си отношение. Бях решена да не му давам никакъв повод да се усъмни в мен, затова полагах много усилия да се усмихвам

и да кимам утвърдително, макар никак да не беше лесно, защото постоянно трябваше да стискам зъби.

Някои от разговорите с него не бяха толкова непоносими. Можех да се справя с деловата част, а и трябваше да обсъдим още много подробности. Той ми разказа всичко, което знаеше за училището и общежитието към него, и поглъщах с интерес сведенията за бъдещия ми дом. Подготвителното училище „Амбъруд“ очевидно беше престижно и разсеяно се запитах, дали мога да се престоря, че все едно съм в колеж. Според стандартите на алхимиците притежавах всички знания, от които се нуждаех за работата си, ала нещо в мен винаги копнееше за повече и повече познание. Трябваше да се примира със самостоятелното си обучение и изследвания, но при все това колежът — или близостта до тези, които знаят повече и има на какво да ме научат — отдавна беше моя мечта.

Като ученик в последен курс щях да имам повече свобода извън кампуса и една от първите задачи, необходима за осъществяването на мисията — след като уредим фалшивите самоличности — беше да ми се осигури кола. Увереността, че в пансиона няма да съм отрязана от света, правеше нещата малко по-поносими, макар да бе очевидно, че половината от желанието на Кийт аз да се сдобия със собствено превозно средство бе, за да е сигурен, че ще мога да поема всякакви задължения, свързани с работата.

Освен това Кийт ме осветли за нещо, което не бях осъзнала, но вероятно би трябвало.

— Ти и момичето Джил ще бъдете записани като сестри — осведоми ме той.

— Какво? — Фактът, че колата нито за миг не се отклони от пътя, бе много показателен за самообладанието ми. Да живееш с вампир бе едно, но да ти е роднина? — Защо? — настоях да узная.

С периферното си зрение видях, че сви рамене.

— Защо не? Това ще обясни защо прекарваш толкова време с нея, а и е добро извинение, че ще живеете в една стая. Обикновено в училищните пансиони учениците на различна възраст не съжителстват заедно, но... Ами... твоите „родители“ са обещали щедро дарение, което ги е накарало да променят обичайната си политика.

Бях толкова смаяна, че дори не изпитах обичайното вътрешно желание да го цапардосам, когато той завърши обяснението си с

присъщото си самодоволно подхилване. Знаех, че ще живеем заедно... Но да се представяме за сестри? Това беше... странно. Не, не само това. Беше откачено.

— Това е лудост — промълвих накрая, твърде шокирана, за да измисля по-убедителен отговор.

— Само една формалност — каза Кийт.

Истина беше. Ала нещо в това да бъда представена за роднина на вампир объркваше всичките ми понятия и нагласи. Гордеех се с умението, което бях постигнала, как да се държа с вампирите, но част от това се дължеше на твърдата вяра, че съм външно лице, строго и ясно определен делови партньор, който няма нищо общо с тях. Ролята на сестра на Джил разрушаваше тези принципи. Внасяше известна близост, за която определено не бях готова.

— Да живееш с някой от тях не би трябвало да е трудно за теб — отбеляза Кийт, потропвайки с пръсти по стъклото на прозореца по начин, който опъваше нервите ми до скъсване. Нещо в прекалено нехайния му тон ме наведе на мисълта, че ми залагаше капан. — Свикнала си с това.

— Едва ли — отвърнах и продължих, като подбирах внимателно думите си. — Бях с тях само една седмица, не повече. И всъщност прекарах по-голямата част от времето си с дампери.

— Все тая — махна Кийт презрително. — Даже те са още по-лоши. Противни са. Не са човешки същества, но не са и изцяло вампири. Плод на неестествен съюз.

Не отговорих веднага, а вместо това се престорих на напълно погълната от пътя пред мен. Според всичко, на което ни учеха алхимиците, това, което той каза, беше истина. Бях възпитана с вярата, че вампирите от двете раси — морои и стригои — са греховни създания на мрака. Нуждаеха се от кръв, за да оцелеят. Но що за същество пие кръвта на друго? Беше отвратително и само от мисълта, че много скоро ще трябва да водя морой при захранващ, ме побиваха тръпки.

Но дампирите... Това беше по-сложна работа. Или поне сега за мен. Дампирите бяха наполовина хора и наполовина вампири, създадени по времето, когато двете раси свободно са се смесвали. През вековете вампирите са се отдръпнали от хората и понастоящем двете раси са стигнали до общото заключение, че подобни съюзи са

забранени. Но въпреки това дампирската раса бе оцеляла, независимо, че дампириите не могат да имат деца от други дампири. Могат да имат потомство от морои или от хора, а много морои с удоволствие се заемаха с тази работа.

— Нали така? — попита спътникът ми.

Осъзнах, че се е втренил в мен и чака да се съглася с него, че дампириите са противни — или може би се надяваше да възразя. Бях останала мълчалива твърде дълго.

— Така е — отвърнах, придържайки се към стандартната риторика на алхимиците. — В някои отношения те са по-лоши от мороите. Тяхната раса не би трябвало да съществува.

— За миг ме изплаши — рече Кийт. Гледах шосето, но в мен се прокрадна подозрението, че току-що ми е намигнал. — Помислих си, че ще ги защитиш. Би трябвало да те познавам по-добре и да не вярвам на историите за теб. Напълно разбирам, че си искала да спечелиш слава... Но, бога ми, сигурно е било адски трудно да работиш с един от тях.

Не можех да обясня как след като си прекарал малко време с Роуз Хатауей, бе много лесно да забравиш, че тя е дампир. Дори физически дампириите и хората трудно се различават. От Роуз бликаше толкова много живот и страст, че понякога приличаше много повече на човек, отколкото аз. И Роуз със сигурност не би приела покорно тази работа, смотолевяйки само едно „Да, сър“. За разлика от мен.

Роуз дори не се бе примирила да остане в затвора, при това когато цялата власт на мороите бе срещу нея. Изнудването на Ейб Мазур бе катализаторът, който ме подтикна да ѝ помогна, но аз никога не съм вярвала, че Роуз е извършила убийството, в което я обвиняваха. Тази увереност, заедно с нашето крехко приятелство, ме бяха накарали да наруша правилата на алхимиците и да помогна на Роуз и на приятеля ѝ дампир, страховития Дмитрий Беликов, да избягат от властите. През цялото това време бях наблюдавала с известна почуда Роуз как се сражаваше с целия свят. Не бих могла да завиждам на някого, който не е човешко същество, но със сигурност ѝ завиждах за силата, и за отказа ѝ да се примири и да се предаде, независимо на каква цена.

Но едва ли можех да кажа всичко това на Кийт. Нито за миг не бях повярвала, въпреки приятелското му държане, че той внезапно е

приел с радост участието ми в тази операция.

— Мислех, че си заслужава риска — свих рамене.

— Добре — кимна той, разбрал, че няма да кажа нещо повече. — Следващият път, когато решиш да се подвизаваш с вампири и дампири, не е зле да си подсигуриш подкрепление, за да не се замесваш в прекалено големи неприятности.

— Нямам намерение да се подвизавам отново с тях — изсумтях. Това поне бе истина.

Късно следобед пристигнахме в Палм Спрингс и незабавно се заехме със задълженията си. Вече умирах за сън, а дори и Кийт въпреки разговорливостта му — изглеждаше изтощен. Но ни бяха съобщили, че Джил и придружаващите я ще пристигнат утре, което означаваше, че ни остава твърде малко време, за да уредим оставащите подробности.

При посещението ни в училище „Амбъруд“ се установи, че моето „семейство“ се е увеличило. Очевидно дампирът, съпровождащ Джил, също се бе записал за ученик и щеше да играе ролята на наш брат. Кийт също се оказа наш брат. Когато оспорих последното, той ми обясни, че се нуждаем от местен, който да действа като наш законен настойник, в случай на необходимост някой от нас да бъде освободен от училището или да получи някаква привилегия. Тъй като измислените ни родители живееха извън щата, щяло да бъде по-лесно да се обръщаме направо към него. Не бих могла да оспоря логиката му, макар че намирах роднинството си с него за още по-гадно, отколкото да имам братя и сестри вампири и дампири. А това беше много показателно.

Малко по-късно шофьорската книжка, направена от утвърден майстор фалшификатор на лични документи, удостоверяваше, че сега аз съм Сидни Катрин Мелроуз, от Южна Дакота. Избрахме Южна Дакота, защото предположихме, че местните едва ли са виждали много шофьорски книжки от този щат и надали биха забелязали евентуални недостатъци. Не че очаквах да има. Алхимиците не си сътрудничеха с хора, които си вършат немарливо работата. Също така ми хареса и снимката на Маунт Ръшмор върху шофьорската книжка. Това бе едно от малкото места в Съединените щати, където кракът ми никога не бе стъпвал.

Денят завърши с това, което очаквах с най-голямо нетърпение: посещение в автокъща. Двамата с Кийт се пазарихме помежду си не по-малко, отколкото с продавача на коли. Бях възпитана да съм практична и да сдържам емоциите си, но толкова обичах колите. Това ми бе по наследство от мама. Тя беше механик и някои от най-добрите ми спомени от детството са часовете, прекарани с нея в гаража.

Слабостта ми бяха спортните коли и старите автомобили, онези с големите двигатели, за които много добре знаех, че замърсяват околната среда, но, които макар и с чувство на вина, обичах. Но при тази мисия и дума не можеше да става за такива коли. Кийт възрази, че се нуждае от по-обикновена кола, която да не привлича вниманието и да побира повече хора, както и да носи всякакъв товар. Аз отново отстъпих пред доводите му, както подобава на всеки послушен малък алхимик.

— Но все пак не разбирам защо трябва да е комби — промърморих.

Докато разглеждахме колите, спряхме пред едно чисто ново субару аутбек, което според мен удовлетворяваше почти всичките му изисквания. Шофьорските ми инстинкти ми подсказваха, че субаруто е точно това, от което се нуждаех. Управляваше се лесно и имаше приличен двигател. И все пак...

— Чувствам се като домакия от предградията, която вози децата си на тренировки по футбол — изтъкнах. — Твърде млада съм за това.

— Домакините от предградията карат ванове — осветли ме Кийт. — А и няма нищо лошо във футбола.

Намръщих се.

— Трябва ли да е кафява?

Налагаше се, освен ако не искахме да купим кола втора употреба. Колкото и да ми се искаше да избира нещо в синьо или червено, по-важно за мен все пак беше да е нова. На придирчивата ми натура не й се нравеше идеята да шофирам колата на „някой друг“. Искях да е само моя, нова и чиста. Така че сключихме сделка с търговеца и аз, Сидни Мелроуз, станах горд собственик на кафяво комби. Нарекох го Лате, като се надявах, че любовта ми към кафето много скоро ще се прехвърли и върху колата.

След като приключихме със задачите, Кийт ме остави и се запъти към апартамента си в центъра на Палм Спрингс. Предложи ми да

отседна при него, но аз учтиво отказах и си наех стая в хотел, благодарна за дълбоките джобове на алхимиците. Честно казано, бих платила дори със собствените си пари, за да не спя под един покрив с Кийт Дарнъл.

Поръчах си лека вечеря в стаята, наслаждавайки се на усамотението след всичките часове, прекарани в колата с Кийт. После си облякох пижамата и реших да се обадя на мама. Макар да се радвах, че за известно време съм се освободила от неодобрителната опека на баща ми, майка ми щеше да ми липсва.

— Тези коли са добри — каза ми мама, след като започнах разговора по телефона с обяснения за посещенията ми в автокъщата. Майка ми винаги е била свободолюбив дух, което я правеше доста неподходящ партньор за някой като баща ми. Докато той ме учеше само на химически уравнения, тя ми показваше как да сменям маслото на автомобила си. Алхимиците не бяха длъжни да се женят помежду си и аз все се чудех какви сили са събрали заедно моите родители. Може би в младостта си баща ми не е бил толкова скован и студен.

— Предполагам, че си права — отвърнах, макар да знаех, че звуча нацупено като малко дете. Майка ми бе един от малкото хора, с които се чувствах свободно. Тя бе ревностен привърженик на това да не прикриваш чувствата си. — Мисля, че малко съм подразнена, защото нямах думата по въпроса.

— Подразнена? Аз съм бясна, че той дори не ми каза за това — изфуча тя. — Не мога да повярвам, че те е измъкнал ей така, съвсем потайно! Ти си моя дъщеря, а не някаква вещ, която просто може да премести. — За миг майка ми по странен начин ми напомни за Роуз. И двете притежаваха непоколебимата склонност да казват винаги това, което мислят. Тази им способност на мен ми изглеждаше необичайна и екзотична, но понякога, — когато се замислех за собствената си резервирана природа, толкова внимателно контролирана — се питах дали аз не съм странната.

— Той не знаеше всички подробности — защитих го машинално. Имайки предвид темперамента на баща ми, ако родителите ми бяха сърдисти един на друг, животът у дома щеше да стане доста неприятен за Зоуи — да не споменавам за майка ми. По-добре да осигуря мир. — Те не са му казали всичко.

— Понякога ги мразя. — В гласа на майка ми прозвуча гневна нотка. — Понякога мразя и него.

Не бях сигурна какво да ѝ отговоря. Аз определено изпитвах негодувание срещу баща ми, но той си оставаше мой баща. Много от трудните решения, които се налагаше да вземе, бяха заради алхимиците. Знаех, че независимо колко задушавачо се чувствах понякога, работата на алхимиците бе важна. Хората трябваше да бъдат защитавани от вампирите. Знанието за съществуването им щеше да предизвика паника. Още по-лошо — можеше да подмами някои хора с по-слаба воля да станат роби на стригите в замяна на безсмъртие и завинаги да погубят душите си. Случвало се е много по-често, отколкото ни се искаше да признаем.

— Всичко е наред, мамо — уверих я. — Добре съм. Вече нямам неприятности и дори съм в САЩ. — Всъщност не бях сигурна дали частта с „неприятностите“ е напълно вярна, но реших, че ще ѝ подейства успокоително. Стантън ми бе казала да пазя в тайна местопребиваването ни в Палм Спрингс, но да издам, че не сме в чужбина, едва ли щеше да навреди особено на мисията. А и майка ми можеше да реши, че са ми възложили много по-лесна задача, отколкото бе в действителност. Двете си поговорихме още малко и тя ми каза, че се е чула със сестра ми Каролин. Зарадвах се да науча, че с нея всичко в колежа е наред. Искрах отчаяно да узная нещо повече за Зоуи, ала устоях на изкушението да попитам мама. Боях се, че ако Зоуи ми се обади, ще установя, че още ми е бясна.

Легнах си, обзета от меланхолия. Искаше ми се да можех да споделя с майка си всичките си страхове и съмнения. Нима това не беше обичайното, което правеха майки и дъщери? Знаех, че тя щеше да го приветства. Аз бях тази, която се затрудняваше да излее душата си. Но бях твърде оплетена в мрежата от тайните на алхимиците, прекалено голям товар за една нормална тийнейджърка.

Когато се събудих след дълбокия и дълъг сън и видях слънчевата светлина, струяща през прозорците, се почувствах много по-добре. Имах да върша работа, която не ми позволяваше да се самосъжалявам. Припомних си, че правя това заради Зоуи, за морите и за хората. Това ми позволи да се съсредоточа и да пропъдя цялата ми несигурност — поне засега.

Около обяд взех Кийт и подкарах колата извън града, за да се срещнем с Джил и мороя отшелник, който щеше да ни помага. Кийт разполагаше с доста информация за този тип, чието име беше Кларънс Донахю. Кларънс живееше в Палм Спрингс от три години, преместил се тук след смъртта на племенницата му в Лос Анджелис, което очевидно бе оказало доста травмиращ ефект върху него. Кийт се бе срещал с него два пъти във връзка с минали задачи и не спираше да се шегува със здравия разум на Кларънс.

— Знаеш ли, на него май не му достигат няколко литра кръвни банки — захили се Кийт.

Обзалагам се, че чакаше от дни, за да подхвърли репликата си. Шегата му бе проява на лош вкус — при това безумно тъпа, но колкото повече приближавахме към дома на Кларънс, толкова по-тих и нервен ставаше Кийт. Изведнъж ми хрумна нещо.

— Колко морои си срещал досега? — попитах го, когато отбихме от главния път и завихме по дълга, криволичеща алея. Къщата сякаш бе излязла от някои готически филм — правоъгълна кутия, изградена от сиви тухли, в пълен разрез с останалата архитектура на Палм Спрингс. Единственият признак, че се намирахме в Южна Калифорния, бяха типичните за района палмови дървета, които обграждаха къщата. Беше доста странна комбинация.

— Достатъчно — отвърна Кийт неопределено. — Мога да издържам присъствието им.

Увереността в тона му ми прозвуча пресилена. Осъзнах, че въпреки самохвалството и самонадеяното му поведение, Кийт всъщност се чувстваше много, много неудобно при перспективата да се намира в непосредствена близост до нечовешки същества. Беше разбираемо. С повечето алхимици бе така. Голяма част от нашата работа дори не включваше пряко взаимодействие с вампирския свят. Човешкият свят бе този, който се нуждаеше от грижи. Досиета трябваше да бъдат унищожени, а свидетелите — да се подкупват. По-голямата част от алхимиците имаха много малък контакт със съществата, предмет на нашата дейност, което означаваше, че основните познания на алхимиците се базираха на различни истории, а обучението се предаваше в семейството от поколение на поколение. Кийт ми бе казал, че се е срещал с Кларънс, но не спомена да е пребивавал в компанията на други морои или дампири — със

сигурност не и с такава многочислена група, с която предстоеше да се срещнем.

Бях развълнувана не по-малко от него заради предстоящото съжителство с вампирите, но това вече не ме плашеше така, както някога. Бях претръпнала след общуването ми с Роуз и нейните спътници. Дори съм била в кралския двор на мороите — място, което малцина алхимици са посещавали. След като бях успяла да се измъкна невредима от центъра на тяхната цивилизация, бях сигурна, че ще мога да се справя с всичко, което ме очакваше в тази къща. Все пак бях длъжна да призная, че щях да се чувствам по-добре, ако домът на Кларънс не приличаше толкова на обитаван от духове замък от филм на ужасите.

Приблжихме се до входната врата, представлявайки единен фронт по отношение на облеклото ни. Каквито и недостатъци да имаше, Кийт се обличаше добре. Сега носеше панталони в цвят каки, бяла риза и тъмносиня вратовръзка. Ризата му беше с къси ръкави, въпреки че се съмнявах това да помагаше кой знае колко в тази непоносима жегата. Още бе началото на септември, но когато излязох от хотела, температурата достигаше трийсет и два градуса. Аз също изглеждах добре с кафявата си пола, чорапогащник и блуза с къси ръкави, щампована на светлокафяви цветя.

Чак сега осъзнах, че дрехите ни са в тон.

Кийт вдигна ръка, за да почука на вратата, но тя се отвори, преди да я бе докоснал. Потръпнах, леко изнервена, въпреки че непрестанно си повтарях, че няма защо да се притеснявам.

Този, който отвори, изглеждаше не по-малко изненадан от нас. Държеше пакет цигари в едната си ръка. Вероятно излизаше навън, за да пуши. Закова се на място и ни изгледа критично.

— Какво ви води насам, приятели? Да ме посветите в правата вяра? Или да ми продадете нещо набързо?

Обезоръжаващият му коментар успя да ми помогне да се отърся от притеснението си. Говорещият беше морой, малко по-голям от мен, с тъмнокафява коса, която несъмнено е била грижливо оформена, за да изглежда в пълен безпорядък. За разлика от смешните усилия на Кийт да подобри прическата си с обилни количества гел за коса, този тип действително изглеждаше добре. Като всички морои беше блед, висок, слаб и строен. Изумруденозелените му очи ни гледаха от лице,

достойно да бъде изваяно от ръката на някой скулптор класик, които толкова обожавах. Шокирана, пропъдих това сравнение веднага, щом ми хрумна. В крайна сметка това беше вампир. Беше абсурдно да му се възхищавам, сякаш беше адски секси младеж от човешката раса.

— Господин Ивашков — заговорих любезно, — радвам се да ви видя отново.

Той се намръщи и ме изгледа отвисоко.

— Познавам те... Но откъде?

— Ние... — Миг преди да кажа „се запознахме“, осъзнах, че не беше точно така, защото при последната ни среща не бяхме официално представени един на друг. Той просто присъстваше, когато двете със Стантън бяхме извикани на разпит в двора на мороите. — Срецнахме се миналия месец. В кралския двор.

В очите му прочетох, че ме беше познал.

— Правилно. Ти си алхимичката. — За миг се замисли, след което ме изненада, като изрече името ми. След всичко останало, което се случваше по онова време в двора на мороите, не очаквах, че ме е забелязал. — Сидни Сейдж.

Кимнах, като се опитах да не изглеждам смутена от факта, че ме е разпознал. После осъзнах, че Кийт се беше смразил до мен. Побързах да го представя, запазвайки любезната усмивка на лицето си:

— Кийт, това е Ейдриън Ивашков. Ейдриън, това е моят колега Кийт Дарнъл.

Ейдриън протегна ръка, но Кийт не я стисна. Не можех да кажа защо не се здрависа с него — дали защото още беше шокиран или защото просто не искаше да докосва вампир. Но Ейдриън не се обиди. Просто отпусна ръката си и смеейки се ни заобиколи. Кимна към вратата.

— Очакват ви. Влизайте. — Ейдриън се наведе до ухото на Кийт и със заплашителен тон допълни: — Ако посмееш. — Смушка Кийт в рамото и се изсмя зловещо.

Кийт едва не подскочи няколко метра във въздуха. Ейдриън се ухили и закрачи надолу по градинската пътека, като пътьом си запали цигара. Погледнах кръвнишки след него, макар че цялото му изпълнение беше донякъде забавно — и побутнах Кийт към вратата.

— Хайде — подканих го.

Хладният въздух от климатика погали освежаващо кожата ми. Ако не друго, Кийт поне живна.

— Какво означава това? — попита настоятелно, докато влизахме в къщата. — Той едва не ме нападна!

Затворих вратата.

— Означава, че изглеждаше като глупак. А и той не ти направи нищо. Не можеше ли да се държиш още по-ужасено? Те знаят, че не ги харесваме, но ти имаше вид, сякаш всеки миг ще побегнеш.

Трябва да призная, че донякъде ми се понрави да видя Кийт стреснат, но човешката солидарност не поставяше под съмнение отговора на въпроса на чия страна бях.

— Не е вярно — възрази той, макар че явно се чувстваше засрамен. Поехме надолу по дълъг коридор с под от тъмно дърво и первази, които като че ли поглъщаха цялата светлина. — Господи, какво не им е наред на тези хора? О, сетих се. Те не са хора.

— Шшт — скастрих го, малко изненадана от яростта в гласа му. — Те са точно там. Не ги ли чуваш?

В дъното на коридора ни посрещнаха масивни френски врати. Стъклата им бяха с богати цветни орнаменти, които скриваха това, което бе зад тях, но до нас долитаха приглушени гласове. Почуках на вратата и изчаках, докато един глас не ни извика да влезем. Гневът по лицето на Кийт се бе изпарил и двамата си разменихме кратки, съчувствени погледи. Това беше. Началото.

Пристъпихме през вратите.

Когато видях кой е вътре, ченето ми едва не увисна, както на Кийт преди малко.

За миг дъхът ми секна. Бях се подиграла на Кийт, че се страхува да е близо до вампири и дамири, но сега, когато се озовах лице в лице срещу цяла група от тях, внезапно се почувствах като уловена в капан. Стените заплашваха да се стоварят отгоре ми и всичко, за което можех да мисля, бяха удължени кучешки зъби и кръв. Светът се залюля около мен — и не само, заради многобройната група.

Сред тях беше Ейб Мазур.

Дишай, Сидни. Дишай, заповядах си. Макар че никак не беше лесно. За мен Ейб бе възплъщение на хиляди страхове, по-точно на хилядите бъркотии, в които се бях забъркала.

Бавно, всичко наоколо си дойде на мястото и аз се овладях. В крайна сметка Ейб не беше единственият тук и аз се насилих да се съсредоточа върху останалите, без да му обръщам внимание.

В стаята с него седяха още трима, двама от които разпознах. Непознатият, възрастен морой, с оредяваща коса и големи бели мустаци, трябваше да е нашият домакин Кларънс.

— Сидни! — Това беше Джил Мастрано, със светнали от радост очи.

Харесвах Джил, но не мислех, че чак толкова съм впечатлила момичето, че да получа такова топло посрещане. Джил сякаш едва се сдържаше да не изтича и да ме прегърне, а аз се молах да не го стори. Не исках Кийт да е свидетел на това. И което беше по-важно, не желяех Кийт да докладва за това.

До Джил седеше дамбир, когото познавах по същия начин като Ейдриън. Искам да кажа, че го бях виждала, но никога не се бяхме запознавали. Когато ме разпитваха в кралския двор, Еди Кастъл също присъстваше, и ако не ме лъжеше паметта, той също имаше свои неприятности. На практика той приличаше на човек с атлетичното си тяло и загоряло от слънцето лице — признак, че прекарва голяма част от времето си на открито. Косата му беше светлокестенява, а лешниковите му очи изгледаха двама ни с Кийт приятелски, но предпазливо. Така беше с всички пазители. Те винаги бяха нащрек, винаги следяха за евентуална опасност. В известна степен го намирах за успокояващо.

След като огледах стаята, отново насочих очи към Ейб, който ме наблюдаваше и изглеждаше развеселен от очевидното ми пренебрежение към него. На устните му заигра лукава усмивка.

— Е, госпожице Сейдж — изрече бавно. — Няма ли да ме поздравите?

ГЛАВА 4

Ейб притежаваше външност, която можеше да накара много хора да онемаят, дори и да не знаеха нищо за него. Въпреки жегата навън, този морой носеше костюм и вратовръзка. Поне костюмът му беше типично летен, бял, но все пак изглеждаше като дреха, предназначена да те стопли. Ризата и вратовръзката му грееха в ярко пурпурно, със същия цвят като розата, надничаша от джобчето на самото му. По ушите и врата му блестеше злато. Той бе с турски произход и имаше по-тъмен тен от мнозинството морои, но все пак беше по-блед от представители на човешката раса като мен и Кийт. Видът на Ейб наистина ми напомняше на загорял от слънцето мъж, боледувал за кратко.

— Здравейте — поздравих го сковано. Усмивката му още повече се разшири.

— Много ми е приятно да те видя отново.

— И за мен винаги е удоволствие. — Изрекох лъжата машинално, като робот, но се надявах, че така е по-добре, отколкото да прозвуча страхливо.

— Не, не — побърза да ме опровергае. — Удоволствието е изцяло мое.

— Щом казвате — съгласих се веднага. Това обаче още повече го развесели.

Кийт отново бе застинал, затова пристъпих към възрастния морой и му протегнах ръка, така че поне един от нас да демонстрира добри маниери.

— Вие трябва да сте господин Донахю? Аз съм Сидни Сейдж.

Кларънс се усмихна и се ръкува със сбръчканата си ръка. Не потрепнах, макар че едва се удържах. За разлика от повечето морои, с които се бях срещала, той не прикри кучешките си зъби, когато се усмихна, от което за малко да падне маската ми на добродушно настроен гост. Това отново ми напомни, че независимо колко приличаха на хората, всички тук си оставаха вампири.

— Толкова ми е приятно да се срещнем — заговори той. — За теб съм слушал чудесни отзиви.

— О, така ли? — удивих се, като повдигнах вежди. Учудих се кой може да му е разказвал за мен.

Кларънс кимна енергично.

— Ти си добре дошла в моя дом. Чудесно е да имаме толкова голяма компания.

Всички останали бяха представени. Еди и Джил си оставаха леко резервирани, но и двамата се държаха приятелски. Кийт нито веднъж не рискува да стисне нечия ръка, но поне престана да се прави на лигав глупак. Когато го поканиха, седна на един стол и надяна арогантното си изражение, което навярно трябваше да мине за самоуверено. Надявах се да не ни засрами още повече.

— Извинете — обади се Ейб, като се наведе напред. Черните му очи проблеснаха. — Как казахте, че е вашето име? Кийт Дарнъл?

— Да — потвърди Кийт. Измери Ейб с любопитен, изучаващ поглед, несъмнено припомнил си разговора на алхимиците в Солт Лейк Сити. Дори и при цялото перчене на Кийт усетих в него лека нотка на безпокойство. Ейб умееше да създава подобно впечатление. — Защо питате?

— Няма конкретна причина — махна с ръка Ейб. Погледът му се насочи към мен, сетне отново към Кийт. — Просто името ми звучи познато, това е всичко.

— Баща ми е много важна личност сред алхимиците — заяви Кийт високомерно. Малко се бе отпуснал, вероятно защото си мислеше, че историите за Ейб са силно преувеличени. Глупак. — Несъмнено сте чували за него.

— Несъмнено — потвърди Ейб. — Не се съмнявам, че е важна личност. — Говореше така небрежно, че никой не го заподозря в лъжа. Само аз знаех истинската причина, поради която Ейб знаеше кой е Кийт, но определено не желяех това да се разкрива. Не исках също Ейб да ни засипва с още намеци, което подозирах, че правеше само за да ме смути.

Опитах се да сменя темата на разговора и да получа някои отговори.

— Не знаех, че ще се присъедините към нас, господин Мазур. — Прекалено захаросаният ми тон напълно съответстваше на неговия.

— Моля те — побърза да ме поправи Ейб. — Много добре знаеш, че можеш да ме наричаш просто Ейб. За съжаление няма да мога да остана. Само наминах, за да се уверя, че цялата група е пристигнала благополучно, както и за да се срещна с Кларънс.

— Много мило от твоя страна — отвърнах сухо. Дълбоко се съмнявах, че мотивите на Ейб са толкова простички. Ако се бях научила на нещо, то е, че нещата никога не бяха прости, ако е замесен Ейб Мазур. Той притежаваше истински талант за интриги. Не само искаше да наблюдава събитията, но и да ги контролира.

Ейб се усмихна победоносно.

— Е, знаеш, че винаги се стремя да помагам на тези, които се нуждаят от помощта ми.

— Да — прозвуча внезапно един нов глас. — Точно това ми идва на ум, когато си мисля за теб, старче.

Не очаквах някой да ме шокира повече от Ейб, но явно бях сбъркала.

— Роуз? — Името изскочи като въпрос от устните ми, макар да нямаше капка съмнение коя бе новодошлата. В края на краищата имаше само една Роуз Хатауей.

— Здравсти, Сидни — поздрави ме тя и ми се усмихна леко и закачливо при влизането си в стаята. Блестящите ѝ тъмни очи изглеждаха приятелски, но това не ѝ попречи да провери всички в стаята, също както бе направил Еди преди това. Така е с пазителите. Роуз беше висока почти колкото мен и облечена само с джинси и червено потниче. Но, както винаги, имаше нещо екзотично и опасно в красотата ѝ, което я отличаваше от всички останали. Грееше като тропическо цвете в тази тъмна, задушна стая. От онези пищни цветя, които могат да те убият. Никога не бях виждала майка ѝ, но не беше трудно да се разпознае в нея турското наследство от Ейб, като дългата ѝ, много тъмно кестенява коса. На оскъдното осветление косата на Роуз изглеждаше почти черна. Погледът ѝ се спря върху Кийт, след което му кимна учтиво: — Здравей, алхимико.

Кийт я зяпна с разширени очи, но не можах да преценя дали реакцията му се дължеше на това, че ние, хората, се оказаме малцинство, или просто бе отклик на необикновената личност на Роуз.

— А-аз съм Кийт — заекна той след неловката пауза.

— А аз съм Роуз Хатауей — представи се тя. Очите му още повече се оцъклиха, като чу името. Тя прекоси стаята, насочвайки се към Кларънс, а аз забелязах, че част от привлекателността ѝ се дължеше на това, че Роуз просто доминираше над всички наоколо. Изражението ѝ се смекчи, като заговори със стареца. — Проверих периметъра около къщата, както ме помоли. Всичко изглежда безопасно, поне доколкото си го организирах, макар че вероятно ще трябва да се смени ключалката на задната врата.

— Сигурна ли си? — попита Кларънс недоверчиво. — Та тя е съвсем нова.

— Може би е била нова, когато къщата е била построена — прозвуча още един нов глас. Погледнах към вратата и разбрах, че още някой бе дошъл с Роуз, но бях прекалено сепната от появата ѝ, за да го забележа. Еще една особеност за Роуз. Тя винаги привличаше вниманието. — Ръждясала е още откакто се преместихме тук.

Новодошлият беше морой, което отново ме изправи на нокти. Така се получаваше още по-голямо неравенство: четирима морои и двама дампири. Стараех се с всички сили отношението ми към тях да не бъде като това на Кийт, особено след като вече познавах някои от присъстващите, но не беше лесно да се отърся от смазващото усещане за разликата между Нас и Тях. Мороите стареят също като хората, затова предположих, че новодошлият е приблизително на моята възраст или най-много на годините на Кийт. Имаше приятно лице, черна къдрава коса и сиви очи. Усмивката му изглеждаше искрена, макар че в стойката му се долавяше известна неловкост. Заинтригуваният му поглед бе прикован в двама ни с Кийт и предположих, че не е прекарвал много време сред хората. Повечето от мороите страняха от нас, въпреки че не изпитваха същите страхове към човешката раса, както ние към тяхната. Но пък и ние не ги използвахме за храна.

— Аз съм Лий Донахю — рече той и протегна ръка. Кийт отново не я пое, но аз я стиснах и представих и двама ни.

Лий местеше поглед между мен и Кийт, а изражението му изразяваше искрено удивление.

— Вие сте алхимици, нали? Никога не съм срещал някой от вас. Татуировките ви са много красиви — додаде, взирайки се в златната

лилия върху бузата ми — същата, каквато имаха всички алхимици. — Чувал съм за чудесата, които вършат.

— Донахю? — попита Кийт и изгледа поред Лий и Кларънс. — Роднини ли сте?

Лий го стрелна снизходително.

— Баща и син.

Кийт се намръщи.

— Но не живееш тук, нали? — Изненадах се, че точно това го впечатли. Може би не му се нравеше мисълта, че е проявил небрежност в работата си. В крайна сметка беше представителят на алхимиците в Палм Спрингс, а смяташе, че Кларънс е единственият морой в областта.

— Не постоянно — отвърна Лий. — Уча в колежа в Ел Ей, но този семестър занятията ми не са всеки ден, така че се старая да прекарвам повече време с татко.

Ейб погледна към Роуз.

— Чу ли това? — попита той. — Ето това се казва синовна обич. — Тя завъртя очи към него.

Кийт явно искаше да зададе още въпроси, но вниманието на Кларънс все още бе съсредоточено върху разговора.

— Бих могъл да се закълна, че поръчах да сменят онази ключалка.

— Е, ако искаш, аз веднага ще я сменя — предложи Лий. — Едва ли ще е толкова трудно.

— Мисля, че всичко е наред. — Кларънс се изправи с усилие на крака. — Ще отида да погледна.

Лий забърза към него, като ни хвърли извинителен поглед.

— Наложително ли е да е сега? Ще дойда с теб — заяви, когато по изражението на баща си разбра, че трябва да го придружи.

Останах с впечатлението, че Кларънс често следва прищевките си, а Лий бе свикнал с това. Използвах отсъствието на двамата Донахю, за да получа някои отговори, които бях нетърпелива да узная.

— Нямахме никакви проблеми по пътя до тук, нали? — обърнах се към Джил. — Някакви... хм, инциденти!

— Преди да напуснем кралския двор, налетяхме на двама дисиденти — рече Роуз, а в гласа ѝ отекна опасна нотка. — Нищо, с

което да не можем да се справим. Самото пътуване премина без особени проблеми.

— И ще остане така — вметна Еди с делови тон и скръсти ръце пред гърдите си. — Поне ако зависи от мен.

Изгледах озадачено и двамата.

— Казаха ми, че тук ще има един дампир... Да не би да са решили да изпратят двама?

— Роуз се самопокани — поясни Ейб. — За да е сигурна, че никой от нас няма да оплеска нещата. Еди е този, който ще дойде с вас в „Амбъруд“.

Роуз се намръщи.

— Аз трябваше да остана. Аз трябваше да бъда съквартирантка на Джил. Не се обиждай, Сидни. Нуждаем се от теб за бумажината, но аз съм тази, която ще скрива задника на всеки, опитал се да навреди на Джил.

Определено не бих могла да оспоря това.

— Не! — заговори Джил с изненадваща настойчивост. Последният път, когато я видях, тя беше тиха и неуверена, но сега очите ѝ пламнаха при мисълта, че е бреме за Роуз. — Ти трябва да останеш с Лиса, за да я пазиш. Аз имам Еди, а освен това никой не знае, че съм тук. Нищо лошо няма да ми се случи.

Изражението в очите на Роуз ясно издаваше скептицизма ѝ. Подозирах, че тя не вярва, че друг би могъл да защити Василиса или Джил по-добре от нея. А това бе доста показателно, имайки предвид, че младата кралица бе заобиколена отвсякъде с бодигардове. Но дори Роуз не можеше да бъде едновременно навсякъде и трябваше да избере. Думите ѝ ме накараха да насоча вниманието си отново към Джил.

— Какво се случи? — попитах. — Пострада ли? Чухме за нападението, но нямаме потвърждение.

В стаята надвисна тежко мълчание. Всички, с изключение на двама ни с Кийт, определено изглеждаха притеснени. Е, ние също се чувствахме неловко, но поради други причини.

— Аз съм добре — отвърна накрая Джил, след като бе наградена с остър поглед от Роуз. — Наистина имаше нападение, но никой от нас не пострада. Искам да кажа, не сериозно. Вечеряхме в кралския двор, когато бяхме нападнати от морои, тоест морои убийци. Изглежда

искаха да се доберат до Лис... До кралицата, но вместо това нападнаха мен. — Тя се поколеба и сведе очи, а къдравата ѝ кестенява коса се люшна напред. — Както и да е, спасиха ме, а пазителите ги арестуваха. — От Джил се излъчваше нервност, която помнех от преди. Беше мило и я караше да прилича на срамежлива тийнейджърка, каквато си беше.

— Но не смятаме, че всички заговорници са неутрализирани и затова трябва да стоим по-далеч от двора — обясни Еди. Въпреки че думите му бяха насочени към Кийт и мен, от него струеше закрила към Джил. Беше готов да се справи с всеки, дръзнал да нападне момичето, което му бе поверено да пази. — А и не знаем кои са предателите в нашите редици. Така че, докато не ги разкрием, всички ще останем тук.

— Надявам се да не е за дълго — рече Кийт. Изгледах го предупредително и той май разбра, че коментарът му би могъл да се приеме като проява на грубост. — Искам да кажа, че тук едва ли ще ви е много забавно, с цялото това слънце и всичко останало.

— Тук е безопасно и това е най-важното — заключи Еди.

Кларънс и Лий се върнаха и повече не говорихме за ситуацията или нападението над Джил. Що се отнасяше до бащата и сина, те знаеха само, че Джил, Еди и Ейдриън са изпаднали в немилост пред някакъв влиятелен морой от кралска фамилия и са тук в изгнание. Двамата морои не подозираха коя в действителност е Джил, и смятаха, че алхимиците ѝ помагаша по молба на Ейб.

Това бе плетеница от лъжи, но нямаше друг начин. Въпреки че Кларънс бе в доброволно изгнание, ние не можехме да рискуваме той (или както се оказа и Лий) случайно да се изтърват пред външни лица, че сестрата на кралицата се крие тук.

Еди погледна към по-възрастния морой.

— Каза, че никога не си чувал наоколо да има стригои, нали така?

Очите на Кларънс за миг добиха отнесено изражение, докато мислите му явно блуждаеха някъде.

— Не... Но има и по-лоши неща от стригоите...

— Татко, моля те, недей — простена Лий.

Роуз и Еди тутакси скочиха на крака и беше истинско чудо, че не извадиха оръжията си.

— За какво говорите? — попита Роуз остро.

— Какви други опасности има тук? — намеси се и Еди със стоманена нотка в гласа.

Лий се изчерви силно.

— Нищо... Моля ви. Само една негова заблуда, това е всичко.

— Заблуда ли? — възкликна Кларънс и присви очи, като изглежда сърдито сина си. — Нима за теб смъртта на братовчедка ти е заблуда? Заблуда ли е фактът, че онези влиятелни особи в двора позволиха смъртта на Тамара да остане неотмъстена?

Припомних си разговора си с Кийт в колата. Погледнах успокоително Кларънс или поне се надявах да е така.

— Тамара е била ваша племенница, нали? Какво се е случило с нея, сър?

— Тя беше убита — отвърна възрастният морой. Последва драматична пауза. — От ловци на вампири.

— Извинете, от какво? — попитах, убедена, че не съм чула правилно.

— Ловци на вампири — повтори домакинът ни. Всички в стаята изглеждаха изненадани като мен, което донякъде бе облекчение. Дори част от свирепостта на Роуз и Еди се изпари. — О, няма да откриете това никъде, нито дори във вашите архиви. Живеехме в Лос Анджелис, когато бе нападната. Докладвах на пазителите, настоях да преследват и заловят престъпниците. Знаете ли какво ми отговориха те? — Втренчи последователно погледа си във всеки един от нас. — Знаете ли?

— Не — промълви Джил смирено. — Какво ви отговориха?

Лий въздъхна с нещастно изражение.

Кларънс изсумтя.

— Казаха, че няма такова нещо. Че не съществува доказателство в подкрепа на твърдението ми. Заявиха, че убийството е дело на стригой и че те не могат да направят нищо. Трябвало да съм благодарен, че не е била превърната в стригой.

Погледнах към Кийт, който отново изглеждаше слисан от този разказ. Очевидно не познаваше Кларънс чак толкова добре, колкото твърдеше. Само бе дочул, че старецът е преживял някаква трагедия, в която била намесена и племенницата му, но не подозираше колко драматично е било това преживяване за Кларънс. Кийт леко сви рамене към мен, с което сякаш искаше да ми каже: *Видя ли? Казвах ли ти аз? Съвсем луд е.*

— Пазителите са много старателни — каза Еди. Пролича си, че подбира внимателно и думите си, и тона си, загрижен да не прозвучи обидно. Отпусна се отново на стола до Джил. — Сигурен съм, че са имали основателни причини за заключението си.

— Причини ли? — попита Кларънс. — Ако приемаш отричането на истината и живеенето в заблуда за основателни причини, тогава мога да се съглася с теб. Само че те просто не искат да повярват, че убийците на вампири съществуват. Но я ми отговори на следния въпрос. Ако моята Тамара е била убита от стригои, защо са ѝ прерязали гърлото? Беше срязано чисто, с някакво острие. — И той нагледно демонстрира какво искаше да каже, прокарайки показалец под брадичката си. Джил трепна и се сви в стола си. Роуз, Еди и Ейб се сепнаха, което ме изненада, понеже не мислех, че на този свят съществува нещо, което да ги погнуса. — Защо не са използвали кучешките си зъби? Така е по-лесно да се пие от кръвта на жертвата. Изтъкнах това пред пазителите, а те ми отвърнаха, че след като около половината ѝ кръв е била изпита, очевидно са били стригои. Но аз твърдя, че убийството е дело на ловец на вампири, който после се е постарал да изглежда, сякаш е изпил кръвта ѝ. Стригоите нямат причина да използват нож за прерязване на гърлото на жертвата си.

Роуз понечи да заговори, направи пауза, после отново поде:

— Наистина е странно — призна тя със спокоен тон. Имах чувството, че се канеше да изтърси колко абсурдна е тази конспиративна теория, но явно размисли и се отказа. — Но съм сигурна, че навярно съществува и друго обяснение, господин Донахю.

Замислих се дали ще помогне, ако спомена, че алхимиците нямат в архивите си сведения за ловци на вампири, не и през последните няколко столетия. Точно тогава обаче Кийт внезапно отклони разговора в неочаквана посока, като замислено погледна Кларънс в очите:

— Може да изглежда странно, но стригоите са способни да извършат всякакви злодейства без ясна причина. Зная това от личен опит.

Стомахът ми се сви. О, не. Всички насочиха погледите си към Кийт.

— Нима? — удиви се Ейб, като погали черната си козя брадичка. — И какво се е случило с теб?

Кийт посочи към стъкленото си око.

— По-рано тази година бях нападнат от стригои. Пребиха ме и ми извадиха окото, след което ме захвърлиха.

Еди се намръщи.

— Без да пият от кръвта ти? Без да те убият? Това действително е странно. Някак си не ми звучи като поведение, нормално за стригоите.

— Не съм сигурен какво точно разбираш под нещо „нормално“ за стригоите — изтъкна Ейб. Аз стиснах зъби и си пожелах той да не намесва Кийт във всичко това. *Моля те, не го питай за окото, помислих си. Не задълбавай.* Разбира се, не можех да очаквам чак толкова много, защото следващият въпрос на Ейб беше: — А защо са ти извадили само едното око? Защо не са ти извадили и двете?

— Извинете ме. — Изправих се, преди Кийт да отговори. Не можех да присъствам повече на този разговор и да слушам как Ейб разпитва Кийт само заради удоволствието да ме измъчва. Исках да избягам. — Аз... Не се чувствам добре. Ще изляза малко на въздух.

— Разбира се, разбира се — охотно ме подкрепи Кларънс, сякаш и той искаше да се измъкне. — Да помоля ли икономката да ти донесе вода? Може да позвъня...

— Не, не — отклоних предложението му и пристъпих към вратата. — Само... Нужна ми е само минута.

Забързах навън и чух Ейб да казва:

— Толкова деликатна и чувствителна. Човек би си помислил, че не би трябвало да е толкова докачлива, имайки предвид професията ѝ. Но ти, млади човече, струваш ми се достатъчно твърд, за да понесеш разговорите за кръв...

Ласкателството на Ейб постигна целта си и Кийт се впусна в единствената история, която определено не исках да чуя. Забързах надолу по тъмния коридор и излязох навън. Свежият въздух ми подейства добре, въпреки че беше с двайсет градуса по-топло, отколкото в къщата. Поех дълбоко дъх, заповядвайки си да се успокоя. Всичко ще е наред. Ейб скоро ще си тръгне. Кийт ще се върне в апартамента си. Аз ще отида в „Амбъруд“ заедно с Джил и Еди, които не изглеждаха чак толкова лоши спътници, имайки предвид с кого бих могла да се озова.

Тъй като нямах предвид някаква точна посока, реших да заобиколя и да разгледам по-подробно дома на Кларънс — всъщност по-скоро имението. Избрах наслуки една страна от къщата и тръгнах бавно, като се възхищавах на изкусните архитектурни подробности на постройката. Въпреки че изобщо не се вписваше в южнокалифорнийския пейзаж, все пак бе впечатляваща. Винаги съм обичала да изучавам архитектура — предмет, който баща ми смяташе за ненужен и безсмислен — и бях поразена от околната гледка. Забелязах, че мястото се отличаваше от онези, покрай които бяхме минали, за да стигнем дотук. Голяма част от земята в този район ставаше кафява през лятото заради липсата на дъжд, но явно Кларънс бе похарчил цяло състояние, за да поддържа просторния двор зелен и тучен. Дървета, които обикновено не се срещат тук, — красиви и окичени с цветове — бяха изкусно аранжирани край пътеките и вътрешните дворове.

След като побродих няколко минути сред пищната зеленина, се обърнах и се насочих обратно към предната част на къщата. Спрях, когато чух нечий стъпки.

— Къде си? — попита един глас. Ейб. Страхотно. Търсеше ме.

— Тук — едва чух да отговаря Ейдриън. Гласът му долетя от далечната страна на къщата, противоположна на моята. Чух някой да прекосява покритата с чакъл алея за коли. Стъпките спряха, когато стигнаха до това, което предположих, че е задната врата, където стоеше Ейб.

Прехапах устни и останах на мястото си, скрита от къщата. Почти не смеех да дишам. С изключителния си слух морите можеха да улавят и най-тихия звук.

— Смяташе ли изобщо да се връщаш вътре? — попита Ейб развеселено.

— Не виждам смисъл — бе лаконичният отговор на Ейдриън.

— Смисълът е в любезността. Би могъл да направиш усилие и да се срещнеш с алхимиците.

— Те не желаят да се срещнат с мен. Особено мъжът. — В гласа на Ейдриън прозвучаха присмехулни нотки. — Трябваше да видиш лицето му, когато се сблъскахме на вратата. Щеше ми се да имах пелерина. Момичето поне притежава известно самообладание.

— При все това те играят решаваща роля за престоя ти тук, както и за този на Джил. Знаеш колко е важно тя да е в безопасност.

— Да, знам. Разбирам и защо тя е тук. Това, което не разбирам, е защо аз съм тук.

— Не разбираш ли? — попита Ейб. — Бих предположил, че е съвсем очевидно за теб и Джил. Ти трябва да останеш близо до нея.

Настъпи пауза.

— Това казват всички... Но аз все още не съм сигурен, че е необходимо. Не мисля, че тя има нужда да съм наблизко, без значение какво твърдят Роуз и Лиса.

— Имаш по-добро занимание ли?

— Не е там работата. — Ейдриън звучеше раздражено и аз останах доволна, че не съм единствената, върху която Ейб оказва такъв ефект.

— Точно там е работата — срязва го Ейб. — Ти си губиш времето в двора, затънал до гуша в самосъжаление, наред с другите неща. Тук имаш шанса да бъдеш полезен.

— На теб.

— Както и на себе си. Това е възможност да направиш нещо стойностно с живота си.

— Само дете не ми казваш какво трябва да направя! — избухна Ейдриън. — Като изключим Джил, коя е тази важна работа, която имаш за мен?

— Да слушаш. Да слушаш и да наблюдаваш. — Можех идеално да си представя как, докато говори с онзи негов самоуверен и вездесъщ тон, Ейб поглажда брадичката си. — Наблюдавай всички, Кларънс, Лий, алхимиците. Джил и Еди. Обръщай внимание на всяка дума, на всяка подробност и по-късно ми докладвай. Всичко може да се окаже полезно.

— Не съм сигурен, че това действително обяснява нещата.

— Ти притежаваш потенциал, Ейдриън. Твърде много потенциал, за да се погубва напразно. Съжалявам за случилото се с Роуз, но трябва да продължиш напред. Може би в момента ти се струва, че нещата нямат смисъл, но по-късно ще добият. Довери ми се.

Почти ми стана жал за Ейдриън. Някога Ейб също ми беше казал да му се доверя и виж как се обърнаха нещата.

Изчаках двамата морои да влязат в къщата и след минута ги последвах. В дневната Кийт продължаваше да се държи наперено, но изглеждаше облекчен да ме види. Обсъдихме още някои подробности и определихме графика на храненията, за който отговарях аз, тъй като трябваше да отвеждам с колата си Джил (и Еди, защото не искаше да я изпуска от поглед) до къщата на Кларънс, както и да я връщам обратно.

— Как ще си осигуриш храна? — попитах Ейдриън. След като подслушах разговора му с Ейб, вече бях много по-любопитна за неговата роля тук.

Ейдриън стоеше до стената на отсрещния край на стаята. Ръцете му бяха скръстени отбранително, а в позата му се долавяше напрегнатост, контрастираща с ленивата усмивка, играеща върху устните му. Не можех да съм сигурна, но ми се струваше, че той съзнателно стоеше колкото е възможно по-далеч от Роуз.

— Като тръгна надолу по коридора.

— Ейдриън ще отседне тук при мен — обясни Кларънс, видял озадаченото ми изражение. — Ще е хубаво да имам край себе си някой друг, освен тези стари стени.

— О! — промълвих на глас, а под носа си промърморих: — Като „Тайната градина“.

— Хмм? — попита Ейдриън, накланяйки глава към мен. Трепнах. Слухът им наистина беше добър.

— Нищо. Просто си мислех за един роман, който съм чела.

— О — Махна презрително с ръка Ейдриън и извърна поглед. Изрече думата така, сякаш заклеяваше всички книги по света.

— Не забравяй и мен — обади се Лий и се усмихна на баща си. — Казах ти, че по-често ще се навъртам наоколо.

— В такъв случай се надявам, че присъствието на младия Ейдриън ще те държи по-далеч от неприятности — заяви Кларънс.

Никой не каза нищо, но видях как приятелите на Ейдриън си размениха развеселени погледи.

Кийт не изглеждаше толкова уплашен, както когато пристигнахме, но в него се усещаха някакво нетърпение и раздразнение, които не можех напълно да разбера.

— Е — поде той, след като се изкашля, — трябва да тръгвам, за да свърша една работа. И след като ти ще си моят шофьор, Сидни...

Не се доизказа, но ме погледна многозначително. От това, на което станах свидетел, бях по-сигурна от всякога, че в Палм Спрингс почти не се срещат вампири. Честно, не си представях каква „работа“ трябва да свърши Кийт, но рано или късно трябваше да тръгнем. Еди и Джил отидоха да си вземат багажа, а Роуз се възползва от възможността да ме дръпне настрана.

— Как си? — попита тя с приглушен тон. Усмивката ѝ беше искрена. — Тревожех се за теб, откакто... Ами, знаеш. Никой не ми каза какво се е случило с теб. — Последният път, когато я видях, пазителите ме държаха като затворничка в един хотел, докато мороите се опитваха да разберат доколко голяма е била ролята ми в бягството на Роуз.

— Отначало имах малко неприятности — отвърнах. — Но това е минало. — Какво е една малка лъжа между приятели? — Роуз беше толкова силна, че не можех да понеса мисълта да изглеждам слаба пред нея. Не исках тя да знае, че все още живеях в страх от алхимиците, принудена да се съгласявам на всичко, само и само да спечеля отново благоразположението им.

— Радвам се — рече Роуз. — Казаха ми, че първоначално са смятали да изпратят тук сестра ти.

Думите ѝ отново ми напомниха, че Зоуи можеше всеки момент да ме замени.

— Беше недоразумение.

Роуз кимна.

— Е, по-спокойна съм като зная, че ти си тук, но все още е трудно... Все още се чувствам длъжна да пазя Джил. Ала трябва да пазя и Лиса. Те смятат, че Джил е по-лесната мишена, но не са се отказали да стигнат и до Лиса. — Тъмните ѝ очи заблестяха от вътрешен смут и аз изпитах жал към нея. Точно това не успях да обясня на алхимиците — как понякога вампирите и дампириите толкова много приличат на хората. — Знаеш ли, беше истинска лудница, след като Лиса се качи на трона. Мислех, че най-сетне двамата с Дмитрий ще имаме малко спокойствие. — Усмивката ѝ се разшири. — Би трябвало вече да зная, че с нас нищо не е просто. Прекарваме цялото си време да пазим Лиса и Джил.

— Джил ще е добре. Докато заговорниците не знаят, че тя е тук, ще е лесно. Дори скучно.

Роуз продължаваше да се усмихва, но усмивката ѝ леко помръкна.

— Надявам се да е така. Само ако знаеше какво се случи... — Изражението ѝ се промени, когато я връхлетя някакъв спомен. Понечих да настоявам да ми каже какво се е случило, но тя смени темата, преди да имам тази възможност. — Работим върху промяната на закона, този, според който Лиса трябва да има жив член от семейството, за да остане кралица. След като веднъж се приеме, двете с Джил повече няма да са застрашени. Но в същото време това означава, че тези, които искат да отстранят Джил, сега са по-отчаяни от всякога и готови на всичко, защото знаят, че времето им изтича.

— Колко време? — попитах. — Колко време е нужно, за да се промени закона?

— Не зная. Може би няколко месеца. Законови процедури... Ами, това не е по моята част. Поне не и подробностите. — Намръщи се леко, сетне отново доби свирепо и войнствено изражение и отметна косата си през рамо. — Откаченяците, които искат да наранят приятелите ми. Ето кое е по моята част и, повярвай ми, зная как да се справя с това.

— Спомням си — продумах. Беше странно. Смятах Роуз за една от най-силните личности, които познавам, и все пак изглежда тя се нуждаеше от уверението ми. — Виж, ти върши своята работа, а аз ще върша моята. Ще се постарая Джил да се смеси с останалите ученици. Вие сте успели да я измъкнете от двора, без никой да разбере. Сега е на сигурно място, далече от всякаква публичност.

— Надявам се — повтори Роуз мрачно. — Защото ако не е, вашата малка група тук няма никакъв шанс да оцелее срещу онези смахнати превратаджии.

ГЛАВА 5

След тази забележка Роуз ме остави, за да се сбoguва с другите.

Изтръпнах от думите ѝ. За част от секундата ми се прииска да се откажа от тази мисия. Искях да настоявам да изпратят не по-малко от дузина пазители за Джил, в случай че нападателите ѝ се завърнат. Но много бързо пропъдих тази мисъл. Един от най-ключовите елементи, за да сработи този план, бе да се действа така, че да не се привлича внимание. Докато местонахождението на Джил оставаше в тайна, колкото по-добре се слееше тя с тълпата, толкова в по-голяма безопасност щеше да бъде. А един ескадрон от пазители трудно можеше да се прикрие и щеше да привлече любопитството на някоя по-голяма общност на морoите. Постъпвахме правилно. Докато никой не знаеше къде се намираме, всичко щеше да бъде наред.

Разбира се, ако си го повтарях достатъчно често, щеше да се превърне в истина.

Но на какво се дължеше злоещото изказване на Роуз? И защо Еди бе тук? Дали тази мисия всъщност не бе животоспасяваща, а не просто обикновена предпазна мисия?

Като знаех колко близки бяха Роуз и Джил, очаквах сбoguването им да бъде съпроводено с много сълзи. Но вместо с Роуз, Джил се сбoguва най-трудно с Ейдриън. Хвърли се към него и силно го прегърна, вкопчила пръсти в ризата му. Младото момиче морoй остана мълчаливо през по-голямата част от нашето посещение, като просто ни наблюдаваше с любопитство, по своя си нервен маниер. Чух я да говори най-много с Лий, който се постара да привлече вниманието ѝ. Сбoguването ѝ с Ейдриън изглежда изненада и самия него дотам, че изписаното по лицето му раздражение се смекчи до по-мило изражение, докато я потупваше неловко по рамото.

— Стига, стига, сладкишче. Скоро пак ще те видя.

— Искан ми се да дойдеш с нас — изрече тя едва чуто.

Той се усмихна накриво.

— Не, не може. Вероятно останалите от групата могат да си поиграят на „завръщане в училище“, но мен ще ме изхвърлят още през първия ден. Тук поне на никого няма да окажа лошо влияние... като изключим Кларънс и шкафа му с напитки.

— Ще поддържам връзка с теб — обеща му Джил.

Усмивката му потрепна. Изглежда я едновременно развеселено и унило.

— Аз също.

Този интимен миг помежду им ме смая. С лекомислената си и арогантна природа той изглеждаше напълно неподходящ за приятел на това мило и срамежливо момиче. Ала те очевидно се харесваха. Не приличаше на романтична връзка, но определено долових сила на чувствата, които не проумявах напълно. Припомних си разговора между Ейб и Ейдриън, който бях подслушала. Тогава Ейб каза, че Ейдриън трябва да остане близо до нея. Нещо ми подсказваше, че съществува някаква връзка между това и сбогуването, на което сега бях свидетел, но не разполагах с достатъчно информация, за да сглобя цялостната картина. Отложих за по-късно разплитането на тази загадка.

Тъжно ми бе да се разделя с Роуз, но се радвах, че нашето заминаване щеше да прекрати контактите ми не само с Ейб, но и с Кийт. Ейб се раздели с нас с типичните си загадъчни коментари и многозначителен поглед към мен, който никак не ми се понрави. Оставих Кийт пред апартамента му, преди да продължа към „Амбъруд“. Той ми обеща, че ще ме държи в течение на новите събития. Честно казано, доста се зачудих какво разбираше под това „да ме държи в течение“, след като аз щях да се нагърбя с цялата работа. Според мен той нямаше да върши нищо, освен да се мотае в апартамента си в центъра на града. Все пак си струваше да се отърва от него. Никога не бях очаквала, че ще бъда така щастлива да карам кола в компанията на един вампир и един дампир.

През цялото пътуване до училището Джил продължаваше да изглежда смутена. Еди го усети и се опита да я утеши. Извърна се назад към нея от предната седалка.

— Скоро ще се видим с Ейдриън.

— Зная — отвърна тя с въздишка.

— И нищо лошо няма да се случи. Ти си в безопасност. Те не могат да те намерят тук.

— И това го зная — потвърди Джил.

— Толкова ли беше зле? — попитах ги. — Говоря за атаката. Никой не ми съобщи повече подробности. — С ъгълчето на окото си видях как Еди отново погледна назад към Джил.

— Достатъчно зле — призна той мрачно. — Но сега всички са добре, така че само това има значение.

Никой от тях не каза нищо повече и аз бързо схванах намека, че няма да узная допълнителни подробности. Държаха се, сякаш атаката не е била кой знае какво, но бяха прекалено уклончиви. Беше се случило нещо, за което не знаех — а по всяка вероятност и алхимиците не знаеха — нещо, което се стараеха да запазят в тайна. Предполагах, че е свързано с присъствието на Ейдриън тук. Той бе споменал за „очевидни причини“ за идването му в Палм Спрингс, а Ейб бе намекнал за някакъв мотив, за който и самият Ейдриън не знае. Цялата тази работа бе донякъде дразнеща, имайки предвид, че рискувах живота си. Как можеха да очакват от мен да си върша добре работата, ако продължаваха с тази плетеница от тайни?

Алхимиците са свикнали да работят с тайни и въпреки спорното ми минало, все още си оставах в достатъчна степен алхимик, за да негодувам, задето не получавам отговори на въпросите си. За щастие, бях в достатъчна степен алхимик, за да потърся и намеря сама отговорите.

Разбира се, знаех, че няма да стигна до никъде, ако точно сега се опитам да измъкна истината от Джил и Еди. Трябваше да се държа приятелски и да ги предразположа да бъдат спокойни с мен. Те може да не питаеха тайното убеждение, че хората са създания на мрака, но това не означаваше, че ми вярват. Не ги обвинявах. В края на краищата определено и аз не им вярвах.

Пристигнахме в „Амбъруд“ късно вечерта. Двамата с Кийт предварително бяхме огледали училището, но Еди и Джил се озъртаха на всички посоки с широко отворени очи. Докато отвън къщата на Кларънс създаваше впечатление за старомодна, училището бе светло и модерно, постройките бяха измазани с венецианска мазилка, което бе характерно за сградите в Калифорния и за цялата архитектура в Югозапада. Сред тучните зеленеещи се морави бяха разпръснати

палми. На фона на гаснещата светлина учениците все още се разхождаха, по двойки или на групи, по многобройните алеи, прекосяващи тревните площи.

По пътя си взехме храна от заведение за бързо хранене, но заради късния час двете с Джил трябваше да се разделим с Еди. Като навършила осемнайсет, притежаваща кола и „родителско разрешение“, аз се радвах на немалко свобода, но все пак с настъпването на нощта и за мен важеше вечерният час, както за всички останали. Еди беше притеснен, че се налагаше да остави Джил, особено когато разбра колко далеч се намира неговото спално помещение от нашето.

Училище „Амбъруд“ се простираше на голяма територия, като включваше три кампуса: източен, западен и централен. В източния кампус се намираше общежитието за момичетата, докато западният кампус бе запазен за момчетата. В централния кампус, който бе най-голям от трите, се намираха административните сгради, учебните зали и спортните комплекси. Трите кампуса бяха отдалечени на около километър и половина, затова се обслужваха от вътрешна автобусна линия през целия ден, макар че съществуваше и възможността да се ходи пеша, за тези, които не се плашеха от горещината.

Еди сигурно знаеше, че не може да остане в спалното помещение на момичетата, макар да подозирах, че ако имаше начин, щеше да спи в краката на Джил като предано куче пазач. Донякъде бе забавно да ги гледам. Никога не бях наблюдавала в действие отношенията между морой и пазител. Докато бях с Роуз и Дмитрий, те просто се опитваха да оцелеят, а освен това и двамата бяха дампири. Ала сега, когато най-последно имах възможността да видя системата им в действие, най-последно разбрах защо дампирите се обучават толкова усилено. Трябва да си отлично трениран, за да умееш постоянно да си нащрек. Дори и в най-спокойните моменти, Еди не преставаше да следи зорко всичко край себе си. Нищо не убягваше от погледа му.

— Доколко е добра охранителната система тук? — попита, когато влязохме в общежитието на момичетата. Бе настоял да я провери, преди да се прибере в мъжкото общежитие. В този час преддверието бе тихо, влязоха само две ученички с кашони и куфари, използващи последната минута за настаняване. Като минаха покрай нас, ни изгледаха любопитно и аз усетих как стомахът ми се сви на топка от притеснение. Имайки предвид всичко, което бях преживяла,

животът в гимназията не би трябвало да ме плаши, — но ме плашеше. Това не се изучаваше в уроците на алхимиците.

— Охранителната система е достатъчно добра — отвърнах тихо, докато се обръщах към Еди. — Те не се опасяват от вампири убийци, но определено се грижат за безопасността на учениците си. Зная, че през цялата нощ има дежурна охрана.

Еди огледа надзирателката в женското общежитие — набита сивокоса жена, която наблюдаваше преддверието от бюрото на рецепцията.

— Мислиш ли, че тя притежава някакви бойни умения? Дали би могла да се справи с някой нападател?

— Обзалагам се, че ще повали всеки, който се опита да се промъкне в спалните на момичетата — пошегува се Джил. Сложи ръка върху неговата и той подскочи. — Отпусни се. Това място е безопасно.

Странно, но загрижеността на Еди беше успокояваща и ме караше да се чувствам сигурна. В същото време не можех да не се замисля отново защо е толкова бдителен. Той е бил там по време на нападението, за което никой не искаше да ми разкаже. Познаваше заплахата, защото бе станал свидетел. Щом като дори сега бе толкова нащрек, то какви ли опасности все още ни грозяха? Алхимиците ме бяха накарали да повярвам, че след като веднъж се скрием в „Амбъруд“, всичко ще бъде наред и просто ще трябва да чакаме. В разговора си с Роуз се бях опитала да я убедя в същото. Ала поведението на Еди подсказваше друго.

Стаята в общежитието, която споделях с Джил беше малка по моите стандарти. Още от дете винаги съм имала своя стая и никога не ми се е налагало да се тревожа дали ще имам достатъчно място за дрехите си. Докато бях в Санкт Петербург, дори разполагах със свой апартамент. При все това от единствения прозорец в спалнята ни се разкриваше просторна гледка към задния двор. Всичко в стаята беше леко и светло. Обзавеждането беше с мебели от кленово дърво, които изглеждаха съвсем нови: леглата, бюрата и шкафовете. Нямах опит в живеенето в общежитие, но съдейки по реакцията на Джил, можех да приема, че бяхме улучили добра стая. Тя ми се закле, че тази била по-голяма от стаята, в която живеела в академията на мороите „Свети Владимир“ и затова сега бе неизказано щастлива.

Все пак се запитах дали стаята не ѝ се струваше просторна поради простата причина, че нямахме много багаж, с който да я запълним. Нито една от нас не бе успяла да вземе много вещи заради бързото ни заминаване. Мебелите придаваха на интериора топло, приятно чувство, но без личните украшения и дреболии, без намесата на човешка ръка тук-там, стаята бе като изрязана от каталог. Надзирателката в женското общежитие, госпожа Уедърс, се удиви, като ни видя да се появяваме с толкова малко багаж. Другите момичета, които по-рано бях видяла да пристигат, идваха с коли с претъпкани до пръсване багажници. Надявах се да не изглеждаме подозрителни.

Докато се приготвяхме да си лягаме, Джил отиде до прозореца и се загледа навън.

— Много е сухо тук — промърмори тя, повече на себе си, отколкото на мен. — Поддържат моравите зелени, но е толкова странно да не усещаш влага във въздуха. — Изглежда ме стеснително. — Аз владеея магията на водата.

— Зная — кимнах ѝ, неуверена какво друго да добавя. Тя говореше за магическите способности, които мороите притежаваха. Всеки морой специализираше в един от четирите основни природни елемента — земя, въздух, огън и вода, или в много трудния за разпознаване, изцяло психически елемент — духа. Малцина го владееха, макар да бях чула, че Ейдриън е един от тях. Нямаше да съм особено разочарована, ако Джил не можеше лесно да призовава своята магия тук. Магията на мороите беше сред онези неща, като пиенето на кръв, които съвсем отрезвяващо — като яка плесница през лицето — ми напомняха, че тези същества, с които се смеех и хранех, не са хора.

Ако не бях така изтощена от пътуването с Кийт в колата, вероятно нямаше да мога да заспя, измъчвана от страха, че спя в една стая с вампир. Когато за пръв път срещнах Роуз, въобще не бях в състояние да оставам в една стая с нея. Трескавото ни бягство малко промени това и накрая можех да си позволя да не съм вечно нащрек около нея. Сега обаче някои от тези стари страхове изпълзяха от мрака. *Вампир, вампир*. Неуморно си повтарях, че това е само Джил и нямаше защо да се боя от нея. Накрая умората ме надви и заспах.

На сутринта не можах да се сдържа и се проверих в огледалото дали нямам белези от ухапвания по шията или други признаци на вампирско нашествие. Като се уверих, че по мен няма нищо

съмнително, тутакси се почувствах като пълна глупачка. Джил се събуди с мъка, така че нямаше смисъл да си я представям как се прокрадва тайно в нощния мрак към леглото ми. Доста ми беше трудно да я измъкна от стаята навреме за опознавателната обиколка на гимназията. Тя беше отпусната, със зачервени очи и не спираше да се оплаква от главоболие. Предположих, че няма защо да се тревожа от среднощни атаки от съквартирантката ми.

Най-после успя да се надигне от леглото и да се приготви. Излязохме от общежитието и открихме Еди, заедно с други ученици, край един от фонтаните в централния кампус. Повечето от насъбралите се ми се сториха деветокласници като Джил. Само неколцина бяха на възраст колкото Еди и мен. Изненадах се, като го видях да разговаря непринудено със стоящите около него. Не бях забравила колко бдителен беше вчера и не очаквах да го заваря така безгрижен, а още по-малко да е способен да общува тъй оживено със съучениците си, но той явно се справяше отлично. Като тръгнахме, обаче, го видях да се оглежда крадешком наоколо. Умееше да се преструва на ученик, също като мен, но си оставаше дампир.

Тъкмо ни казваше, че още не се е запознал със съквартиранта си, когато пред нас изникна едно усмихнато момче с яркосини очи и червеникава коса.

— Здравейте — заговори ни той. Като се приближихме към него, забелязах, че лицето му е обсипано с лунички. — Ти ли си Еди Мелроуз?

— Да, аз съм — завъртя се Еди, чевръст като опитен пазител, готов да посрещне всяка възможна заплаха. Но като видя новодошлия, Еди напълно се скова. Очите му леко се разшириха и той забрави това, което се готвеше да каже.

— Аз съм Мика Вальнс. Ще бъда твой съквартирант... А също и ваш наставник. — Кимна към останалите ученици и се усмихна. — Но исках първо да дойда да ви поздравя. Пристигнах едва тази сутрин. Майка ми настоя да остана вкъщи до последния ден от ваканцията.

Еди се взираше в Мика, сякаш бе видял призрак. Огледах внимателно Мика, чудейки се какво пропускам. На мен ми изглеждаше съвсем нормален. Каквото и да ставаше, Джил също нямаше представа, защото наблюдаваше новодошлия със съвършено спокойно изражение, без никаква тревога или изненада.

— Приятно ми е да се запознаем — рече Еди накрая. — Това са моите, въ, сестри — Джил и Сидни.

Мика ни озари поотделно с усмивката си. Излъчваше непринуденост, която ме предразполагаше. Разбрах защо са го избрали да посреща новопостъпилите ученици и да ги запознава с обстановката и порядките. Чудех се защо Еди реагира толкова странно.

— В кой клас си? — обърна се Мика към мен.

— Дванайсети — отвърнах. — Двамата с Еди сме близнаци — допълних, припомняйки си лъжливите ни самоличности.

— Аз съм в девети — обади се Джил.

Като огледах нашето „семейство“, забелязах, че двамата с Еди лесно бихме могли да минем за брат и сестра. Цветовете на косите ни бяха подобни и, разбира се, и двамата приличахме на хора. И въпреки че след като погледне Джил, представител на човешката раса едва ли ще възкликне: „Вампир!“, тя притежаваше специфични черти, които я отличаваха от болшинството хора. Телосложението ѝ и бледото лице определено контрастираха с моя външен вид и този на Еди.

Дори и Мика да забеляза липсата на семейна прилика, не го показва.

— Притесняваш ли се, че постъпваш в гимназия? — обърна се към Джил.

Тя поклати глава и му се усмихна.

— Готова съм за предизвикателството.

— Е, ако имате нужда от нещо, ми кажете — рече той. — Сега ще се заема със задачите си. По-късно пак ще си поговорим.

От начина, по който я изпиваше с поглед, беше ясно, че това „ако имате нужда от нещо“ се отнасяше за Джил, а пламналото ѝ лице показваше, че и тя го е разбрала. Усмихна му се отново, задържа за миг погледа му, сетне извърна срамежливо глава. Щях да го намеря за мило, ако не бе тревожната перспектива, която представляваше. Джил се намираше в училище, пълно с хора. И дума не можеше да става да излиза с някое от момчетата и такива като Мика изобщо не биваше да бъдат окуражавани. Еди не изглеждаше разтревожен от разиграващата се сценка, но ми се струваше, че това се дължи най-вече на притеснението му от Мика като цяло.

Мика ни призова за внимание и започна с представянето. Първата част включваше обща обиколка. Ние го следвахме навсякъде,

в места с и без климатик, докато ни показваше важните сгради. Обясни ни графика на автобуса, докато пътувахме до западния кампус, който беше почти огледален образ на източния. Момичетата и момчетата можеха да си ходят на гости в съответните общежития, но спазвайки определени ограничения и той ни обясни правилата, което предизвика известно негодувание. Припомних си страховитата госпожа Уедърс и се изпълних с искрено съжаление към всяко момче, което се опита да наруши правилата ѝ.

И двете общежития разполагаха със столова, в която всеки ученик можеше да се храни. Нашата група за запознаване с обстановката обядва още докато бяхме в западния кампус.

Мика се присъедини към моите „роднини“ и мен, като не спираше да разговаря с всеки от нас. Еди му отговаряше учтиво, кимаше и задаваше въпроси, но в очите му все още се долавяше смътна напрегнатост. Отначало Джил изглеждаше стеснителна, но след като Мика започна да се шегува с нея, накрая и тя се отпусна и започна да се държи по-топло с него.

Колко странно, помислих си, че Еди и Джил се приспособяват към тази ситуация по-лесно от мен. Бяха се озовали в странно обкръжение, сред различна раса, но въпреки това се намираха в позната за тях обстановка, като столови и шкафчета за лични вещи в коридорите. Веднага заиграха ролите си и изпълняваха правилата без никакви затруднения. Докато аз, макар да бях пропътувала половината свят и живяла къде ли не, не се чувствах на своя територия в среда, която за всички останали беше нещо най-обикновено.

Независимо от всичко, не ми отне много време да разбере как функционира училищният живот. Алхимиците бяха обучени да наблюдават и да се адаптират, и независимо, че училищният живот бе непознат за мен, бързо схванах до какво ще се свежда ежедневието ми. Не се страхувах да говоря с хората — бях свикнала да подемам разговори с непознат и да обяснявам защо не се вписвам в ситуацията. Но знаех, че за едно нещо трябва повече да се постарая.

— Чух, че семейството ѝ ще се премести в Анкоридж. — Още не бяхме приключили с обяда по време на опознавателната обиколка. До мен седяха две момичета, деветокласнички, заети с клюки за тяхна приятелка, която днес не се била появила.

Очите на другото момиче се разшириха от ужас.

— Сериозно? Аз щях да умра, ако трябваше да се преместя там.

— Не зная — обадих се замислено, докато ровех из храната в чинията си. — При цялото това слънце тук и ултравиолетовите лъчи, Анкоридж направо ми звучи като място за дълголетници. Там няма да ти е нужен толкова слънцезащитен крем, така че ще е и по-евтино.

Мислех, че забележката ми е много остроумна, но като вдигнах глава, срещнах смаяните им погледи. От израженията им ставаше ясно, че според момичетата не бих могла да изтърся по-смахнат коментар.

— Предполагам, че не би трябвало да казвам всичко, което ми идва наум — промърморих на Еди. Бях свикнала да бъда пряма в общуването си с околните, но изведнъж ми хрумна, че едно просто: „Да бе, абсолютно!“ навярно щеше да е правилният отговор. Имах малко приятели на моята възраст и бях изгубила тренинг.

Еди ми се ухили.

— Не зная, сестричке. Ти си много забавна такава, каквато си. Продължавай все така.

След обяда групата ни се върна в централния кампус, където се разделихме, за да се срещнем със съветниците по учебната част и да планираме програмата си за отделните предмети. Когато седнахме с моята съветничка, весела млада жена на име Моли, не бях изненадана да видя, че алхимиците бяха изпратили учебното ми досие от някакво измислено училище в Южна Дакота. Отбелязаните в него учебни предмети отговаряха на тези, които бях изучавала при домашното си обучение.

— Имайки предвид оценките и тестовете ти, трябва да посещаваш класовете за напреднали по математика и английски — каза Моли. — Ако се справиш добре, после може да ти отпуснат кредит за колеж. — *Жалко, че няма да имам шанс да отида в колеж*, помислих си с въздишка. Тя прелисти няколко страници от досието ми. — Обаче не виждам някъде да са отбелязани чужди езици. Според изискванията на „Амбъруд“ всеки ученик трябва да изучава поне един чужд език.

Опа-а. Алхимиците се бяха издънили във фалшифицирането на данните ми. Всъщност съм учила няколко езика. Баща ми се постара да взимам уроци по езици още от най-ранна възраст, тъй като никога не се знаеше в коя част на света ще се озове даден алхимик. Прегледах списъка с чужди езици, изучавани в „Амбъруд“, и се поколебах,

чудейки се дали да излъжа. След това реших, че всъщност не е нужно да уча отново спреженията и глаголните времена, които вече знаех.

— Вече владее всички изброени — казах на Моли.

Съветничката ме изгледа скептично.

— Всички? Тук са изброени пет езика.

Кимнах и добавих с надежда:

— Обаче съм учила само две години японски. Така че, предполагам, бих могла да обогатя познанията си по японски.

Явно Моли не ми повярва.

— Искаш ли да се явиш на тестове за владееене на езици?

И в крайна сметка прекарах остатъка от следобеда, трудейки се над тестовете за чужди езици. Не точно така си мечтаех да прекарам деня, но предположих, че по-късно това щеше да ми се отплати — тестовете бяха много лесни.

Когато три часа по-късно свърших с тестовете за петте езика, Моли ми каза да побързам, за да отида да пробвам униформата си. Повечето от другите новопостъпили ученици отдавна бяха приключили с това и Моли се тревожеше дали няма да изпуснем жената, която правеше пробите. Вървах забързано, но без да тичам, надолу по коридорите и едва не налетях на две момичета, завиващи зад ъгъла.

— О! — възкликнах, чувствайки се като пълна идиотка. — Съжалявам... Закъснявам за пробата...

Едно от момичетата се засмя добродушно. Беше с тъмна кожа, атлетична фигура и къдрава черна коса.

— Не се притеснявай — успокой ме. — Току-що минахме покрай стаята. Тя още е там.

Другото момиче имаше руса коса, малко по-светла от моята, вдигната високо на опашка. И двете излъчваха непринудената увереност на млади хора, които добре познават този свят. Това не бяха нови ученички.

— На госпожа Дилейни винаги и е нужно малко повече време за пробите, отколкото тя си мисли — заяви русото момиче с тон на познавач. — Всяка година това е... — Челюстта ѝ увисна и думите ѝ замряха на устните. — Къде... Къде си направи това?

Нямах представа за какво говори, но другото момиче също се вторачи в мен.

— Много е яко! Това ли е на мода тази година?

— Татуировката ти — обясни блондинката. Явно бе разбрала по изражението ми, че все още не разбирам. — Къде си я направи?

— О! Това ли? — Пръстите ми докоснаха разсеяно бузата ми. — В... хм, в Южна Дакота. Откъдето съм.

Двете момичета изглеждаха разочаровани.

— Явно затова никога не съм виждала такава — заключи тъмнокосото момиче. — Помислих, че в „Невърмор“ предлагат нещо ново.

— „Невърмор“? — попитах аз.

Момичетата се спогледаха мълчаливо и сякаш си казаха нещо.

— Ти си нова, нали? Как се казваш? — попита русокосата. — Аз съм Джулия. А това е Кристин.

— Сидни — представих се, все още озадачена.

Джулия отново се усмихна.

— Искаш ли да обядваме заедно в столовата на източния? Тогава ще ти обясним всичко.

— Всичко за какво? — продължавах да питам.

— Това е дълга история. Сега е по-добре да тръгваш, за да не изпуснеш Дилейни — додаде Кристин и понечи да си тръгне. — Тя остава до късно, но не прекалено.

Те си тръгнаха, а аз продължих по пътя си, — много по-бавно, — като се питах за какво беше всичко това. Дали току-що си бях намерила нови приятелки? Наистина не знаех как се възприемат такива неща в подобно училище, но цялата размяна на реплики ми се стори доста странна.

Когато влязох в пробната, госпожа Дилейни тъкмо си тръгваше.

— Кой размер си, скъпа? — попита тя, като ме видя на прага.

— Нула.

Появиха се различни дрехи: поли, панталони, блузи и пуловери. Съмнявах се, че пуловерите ще са ми нужни, освен ако някаква невиджана апокалиптична буря не връхлетеше Палм Спрингс. В „Амбъруд“ нямаше специално изискване поли или панталони да се носят. Трябваше само да се спазва общото предписание цветовете да са в тъмночервено, тъмносиво и бяло, което съчетание аз наистина харесвах.

— Мисля, че размерът ти е втори — цъкна госпожа Дилейни, докато ме наблюдаваше как закопчавам бялата блуза.

Пръстите ми замръзнаха по средата на закопчаването.

— Нося нулев размер.

— О, да, ще се побереш в него, но погледни дължината на ръкавите и полата. Мисля, че ще се чувстваш много по-удобно във втори размер. Пробвай тези. — Подаде ми нова купчина и се засмя. — Не се опечалявай толкова, момиче! Слаба си като вейка. — Потупа закръгления си корем. — В моите дрехи ще се поберат три като теб!

Въпреки протестите ми бях отпратена с цял наръч дрехи втори размер. Отправих се унило към стаята си, където заварих Джил да чете, легнала на леглото. Когато влязох, се надигна и седна.

— Хей, вече се чудех какво е станало с теб.

— Забавих се — отвърнах с въздишка. — По-добре ли се чувстваш?

— Да. Много. — Джил ме наблюдаваше, докато прибирах униформите си. — Ужасни са, нали? В академията „Свети Владимир“ нямахме униформи. Ще бъде много досадно всеки ден да носим едно и също. — Нямах желание да я осведомявам, че като алхимик така или иначе се налага да нося униформи.

— Кой размер ти дадоха? — попитах, за да сменя темата. Чувствах се като лакомник, заслужаващ наказание.

— Нулев.

Обзе ме пристъп на раздразнение, докато окачвах дрехите си в гардероба до нейните. В сравнение с нея се чувствах огромна. Как можеха всички тези морои да са толкова кльощави? Генетично? Или заради нисковъглехидратната кървава диета? А може би, защото всички бяха толкова високи. Но знаех едно: винаги, когато бях край тях, се чувствах безцветна и тромава и исках да ям по-малко.

Когато свърших с разопаковането на багажа, двете с Джил сравнихме учебните си програми. Не бе изненадващо, че заради различните класове, двете нямахме общи дисциплини. Единствената обща беше физическото възпитание, задължително за всички. Всеки срок учениците трябваше да се занимават с физкултура, тъй като спортът се смяташе за важна част от учебната подготовка. Може би щях да отслабна с няколко килограма и да се върна към нормалния си размер.

Джил се усмихна и ми върна програмата.

— Еди настоя да посещава нашия час по физическо, тъй като само там можем да сме заедно. Обаче нашият час по физическо съвпада с неговия по испански и не му разрешиха. Не мисля, че ще може да издържи цял ден в училището, без да е сигурен, че все още съм жива. О, и Мика ще е заедно с нас по физическо.

Отидох до леглото си, все още раздразнена заради униформите. Думите на Джил привлякоха вниманието ми.

— Хей, знаеш ли защо Еди се държи странно, когато е с Мика? Съквартирантката ми поклати глава.

— Не. Нямах възможност да го попитам, но аз също го забелязах, особено в първия момент. По-късно, докато ти правеше тестовете по езици, а ние чакахме за униформите, Еди сякаш се поуспокои малко. Но от време на време го улавям да му хвърля странни погледи.

— Не смяташ, че Мика е опасен, нали?

Джил сви рамене.

— На мен не ми изглежда опасен, но аз не съм пазител. Ако Еди мисли, че той представлява някаква заплаха, вярвам, че щеше да се държи по-различно. По-агресивно. Той просто изглежда нервен край Мика. Почти — но не съвсем — изплашен. А това е най-странното от всичко, защото пазителите никога не изглеждат изплашени. Не че Еди официално е пазител. Но ти знаеш какво искам да кажа.

— Да — отвърнах и се усмихнах въпреки вкиснатото ми настроение. Това сладко, бърбещо създание малко ме развесели. — Какво искаш да кажеш с това, че Еди официално не е пазител? Той не е ли изпратен тук, за да те защитава?

— Да, така е — отвърна Джил, докато продължаваше да си играе с една от светлокестенявите си къдрици. — Но... Ами, малко е странно. Той се забърка в някакви неприятности с пазителите, задето помогна на Роуз и защото... Хм... Уби онзи морой.

— Той е убил мороя, който е нападнал Василиса, нали? — Това го бях разбрала по време на разпита ми.

— Да — кимна Джил, потънала в спомените си. — Беше самозащита... Е, и защита на Лиса, но всички бяха шокирани, че е убил морой. От пазителите не се очаква да правят това, но, както знаеш, от мороите също не се очаква да се нападат един друг. Както и

да е, но той е временно отстранен. Никой не знае какво да прави с него. Когато аз... бях нападната, Еди помогна да ме защитят. По-късно Лиса заяви, че е глупаво да бездейства, когато може да бъде полезен. А като се има предвид, че зад нападението стояха морои, тя допълни, че всички трябва да свикнат с мисълта, че и мороите могат да бъдат врагове. Накрая Ханс, началникът на пазителите в двора, се съгласи да изпрати Еди тук с мен, но аз мисля, че официално Еди все още не е възстановен на длъжност, което е доста учудващо. — Джил бе изрекла цялата тази реч без пауза и сега спря, за да си поеме дъх.

— Е, сигурна съм, че всичко ще се уреди — казах, опитвайки се да прозвуча успокояващо. — А освен това той ще натрупа точки в своя полза, като запази една принцеса жива.

Джил ме изгледа остро.

— Аз не съм принцеса.

Смръщих вежди, докато се опитвах да си припомня засуканите закони на мороите.

— Принц или принцеса може да е само най-старшият в една кралска фамилия. И тъй като Василиса е кралица, титлата се прехвърля на теб, нали?

— Само на хартия — уточни Джил и отвърна поглед. Трудно ми беше да разгадая тона ѝ — странна смесица от горчивина и съжаление. — На практика не съм принцеса. Аз съм само някоя, която по случайност е роднина на кралицата.

Майката на Джил за кратко е била любовница на Ерик Драгомир, бащата на Василиса, но дълги години е криела съществуването на Джил. Това се разкри едва наскоро, като аз изиграх немалка роля в подпомагането на Роуз да открие Джил. С всички издънки в живота ми, както и с възникналата спешна необходимост да се опази безопасността на Джил, не се бях замислила много как се е нагодила тя към новото си положение. Това трябва да е била сериозна промяна в начина ѝ на живот.

— Сигурна съм, че си много повече от това — казах нежно. Питам се дали по време на тази мисия няма да се наложи да прекарвам голяма част от времето си в ролята на терапевт на Джил. Вероятността да утешавам вампир все още ми се струваше твърде непривична. — Искам да кажа, че ти очевидно си важна. Всички много се стараят, за да осигурят безопасността ти тук.

— Но дали е заради мен? — попита Джил. — Или за да помогнат на Лиса да остане на трона? Откакто се разбра, че сме сестри, тя почти не ми е проговорила.

Разговорът навлизаше в опасни води, в дълбоко лични отношения, с които наистина не знаех как да се оправям. Не можех да си се представя нито на мястото на Василиса, нито на това на Джил. Бях сигурна единствено, че цялата тази ситуация не е лесна за нито една от двете.

— Сигурна съм, че тя е загрижена за теб — заявих, макар че не бях напълно убедена. — Но вероятно и за нея е необичайно, особено след всички останали промени и в нейния живот. Дай ѝ време. Като за начало първо се съсредоточи върху важните неща — да останеш тук и да си в безопасност.

— Права си — съгласи се Джил. Излегна се върху леглото си и се втренчи в тавана. — Изнервена съм заради утрешния ден, че ще съм сред всички тези хора, че през целия ден ще имам часове. Ами ако забележат? Какво ще стане, ако някой открие истината за мен?

— Ти се справи чудесно по време на опознавателната обиколка — уверих я. — Не показва зъбите си. Освен това, аз съм много добра, когато трябва да убедя другите, че не са видели това, което си мислят.

Благодарното изражение върху лицето ѝ ми напомни за Зоуи и се почувствах неудобно. Приличаха си в толкова много отношения — срамежливи и несигурни — при все това безкрайно пламенни и отчаяно копнеещи да се докажат. Бях се опитала да защита Зоуи и само се провалих в очите ѝ. Да съм тук сега, с Джил, ме изпълваше с противоречиви чувства. В известна степен можех да се реванширам за това, което не бях успяла да сторя за Зоуи. Ала докато си го казвах, някакъв вътрешен глас не спираше да повтаря: „Джил не е твоя сестра. Тя е вампир. Това е работа.“

— Благодаря ти, Сидни. Радвам се, че си тук. — Тя се усмихна, а вината ме загриза още по-надълбоко. — Знаеш ли, аз малко завиждам на Ейдриън. Той смята, че в дома на Кларънс е адски отегчително, но на него не му се налага да се среща с нови хора или да свиква с ново училище. Само трябва да се мотае, да гледа телевизия, да играе бiliarд с Лий, да спи в... Звучи страхотно. — Тя въздъхна.

— Предполагам — подех, малко изненадана от изброяването на всички подробности. — Откъде знаеш толкова много? Говорила ли

си... Говорила ли си с него, откакто си тръгнахме оттам? — Още докато го изричах, ми се стори невероятно. Нали бях с нея през по-голямата част от деня.

Усмивката ѝ се скри и лицето ѝ помръкна.

— О, не. Искам да кажа, че предполагам, че прави това. Спомена ми за някои от тези неща по-рано, това е всичко. Извинявай. Държа се мелодраматично и говоря несвързано. Благодаря ти, че ме изслуша... това наистина ме накара да се почувствам по-добре.

Усмихнах се сковано и не отвърнах нищо. Все още не можех да приема факта, че започвах да изпитвам толкова топли чувства към един вампир. Първо Роуз, сега Джил? Нямах значение колко мила и лесна за харесване бе тя. Трябваше да запазя отношенията ни строго професионални, така че алхимиците да нямат основание да ме обвинят, че съм се привързала. Думите на Кийт отекнаха в главата ми: *фенка на вампирите*.

Това е нелепо, казах си. Няма нищо лошо в това да си мил с тези, които са ти поверени. Беше съвсем нормално и много далеч от това „да се сближиш твърде много“ с тях. Като пропъдих тревогите си, се съсредоточих в довършване на разопаковането и в мисли за пребиваването ми тук. Искрено се надявах утрешният ден да мине също така гладко, както бях уверила Джил, че ще бъде.

За съжаление не стана така.

ГЛАВА 6

Не можех да отрека, че денят започна чудесно.

Слънчевите лъчи струяха през прозорците и вече усещах горещината, макар да беше още рано сутринта. Избрах си най-лекия комплект дрехи от униформата: сива пола, която добре се съчетаваше с бялата блуза с къси ръкави.

В гимназията позволявах „семпли бижута“, затова не свалих златното си кръстче. Косата ми обаче имаше един от трудните си дни, което изглежда щеше да се случва по-често при този нов климат. Искаше ми се да я вържа на опашка, също като Джил, но беше подстригана на твърде много пластове, за да стои добре. Докато оглеждах как се спускаше неравно върху раменете ми, се зачудих дали не е време да я оставя да порасне по-дълга.

След закуската, на която никой от нас почти нищо не хапна, се качихме на автобуса до централния кампус, който внезапно се изпълни с много хора. Само една трета от учениците спяха в общежитията, защото останалите бяха местни. Но днес всички бяха дошли. Джил почти не проговори по време на пътуването и като че ли отново ѝ бе прилошало. Трудно ми бе да преценя, но си помислих, че е по-бледа от обикновено. Очите ѝ бяха още по-зачервени, с тъмни кръгове под тях. Тази нощ се събудих само веднъж и видях, че спеше, затова не бях напълно сигурна какъв проблем я измъчва. Всъщност тези тъмни кръгове бяха първия недостатък, който забелязвах по кожата ѝ, типична за мороите — безупречна и гладка, като порцелан. Нищо чудно, че можеше да спи до късно. Нямахте защо да си губи времето с пудрата и коректора за лице, които аз използвах.

С напредването на сутринта Джил не преставаше да хапе устни и да се оглежда тревожно. Може би просто бе нервна, защото се бе потопила в свят, изцяло населен с хора. Не изглеждаше притеснена от намирането на класните стаи или първите занятия. Но това бяха неща, които мен все още малко ме плашеха. Просто влизай от един час в друг, казах си аз. Само това се иска от теб.

Първият ми час беше по антична история. Еди също се появи в класната стая и почти налетя върху мен, като ме видя.

— Тя добре ли е? Видя ли я?

— Е, ние сме в една стая, така че няма как да не я видя. — Седнахме на съседни чинове. Усмихнах се на Еди. — Успокой се. Тя е добре. Изглежда леко изнервена, но напълно я разбирам.

Той кимна, но все още изглеждаше неуверен. После насочи цялото си внимание към предната част на стаята, където се появи учителката, но безпокойството на Еди не се стопи, все едно едва се съдържаше да не скочи и да изтича да провери какво става с Джил.

— Добре дошли, добре дошли. — Преподавателката беше жена, прехвърлила четирийсетте, с прошарена, права черна коса и достатъчно нервна, за да се конкурират с Еди. Съдейки по гигантската чаша с кафе в ръката ѝ, не бе трудно да се досетя защо. Освен това ме обзе завист. И на мен ми се искаше да ни позволяват да си носим напитки в час — особено след като в столовата към общежитието не се сервираше кафе. Не знаех как ще оцелея през следващите няколко месеца с толкова дни без кофеин. Целият тоалет на учителката издаваше слабостта ѝ към карираните десени.

— Аз съм госпожа Теруилиджър, вашият знаменит водач в прекрасното пътуване, каквото представлява античната история. — Говореше с напевен, превзет глас, който накара неколцина от съучениците ми да се изкискат приглушено. Посочи към млад мъж, седнал зад нея, близо до голямото бюро. Той наблюдаваше класа с отегчено изражение, но живна, когато тя го посочи. — А това е Трей, моят помощник-водач, когото вярвам, че някои от вас познават. Трей е мой стажант, така че в повечето случаи просто ще се спотайва из ъглите и ще попълва документацията. Ала вие трябва да сте мили с него, тъй като той ще въвежда бележките ви в моя компютър.

Трей махна леко с ръка и се ухили на някои от приятелите си. Имаше силно загоряла от слънцето кожа и черна коса, чиято дължина бе донякъде предизвикателство към правилата за обличане. Прилежно изгладената униформа на „Амбъруд“ му придаваше делови вид, но палавите пламъчета в тъмните му очи ме караха да мисля, че не приемаше особено на сериозно ролята си.

— И така — продължи госпожа Теруилиджър, — историята е важна, защото тя ни учи за миналото. А познанието за миналото ще ни

помогне да разберем настоящето, така че да съумеете да направите обосновани решения за бъдещето.

Тя замълча драматично, за да ни даде възможност да осмислим думите ѝ. След като се убеди, че сме изпълнени със страхопочитание, нашата учителка приближи към лаптопа, свързан с прожекционен екран. Натисна няколко клавиша и върху екрана в предната част на стаята се появи изображението на сграда с бели колони.

— Сега, може ли някой да ми каже какво е това?

— Храм? — провикна се един от учениците.

— Много добре, господин...?

— Робинсън — отвърна момчето.

Госпожа Теруилиджър взе един клипборд и прегледа списъка.

— А, ето ви. Робинсън. Стефани.

— Стефан — поправи я момчето и се изчерви, когато неколцина от приятелите му се изкискаха.

Госпожа Теруилиджър бутна очилата на носа си и присви очи.

— Правилно. И слава богу. Тъкмо си мислех колко ли труден трябва да е животът ви с такова име. Извинете ме. Счупих очилата си при един нелеп инцидент по време на крикет миналия уикенд и днес бях принудена да си взема старите. И така. Стефан, а не Стефани, ти си прав. Това е храм. Може ли да бъдеш по-точен?

Стефан поклати глава.

— Може ли някой друг да внесе по-голяма яснота?

След като думите на госпожа Теруилиджър бяха посрещнати от мълчание, аз поех дълбоко дъх и вдигнах ръка. Беше време да разбера какво е да си истински ученик. Тя кимна към мен.

— Това е Партенонът, госпожо.

— Определено е той — отвърна тя. — А вашето име е?

— Сидни.

— Сидни... — Тя провери клипборда и вдигна учудено глава. — Сидни Мелбърн? Боже мой. Не говорите като австралийка.

— Сидни Мелроуз, госпожо — поправих я аз.

Госпожа Теруилиджър се намръщи и подаде клипборда на Треј, който явно смяташе, че името ми е най-забавното нещо на земята.

— Я се заемете вие, господин Хуарес. Младите ви очи са по-силни от моите. Ако продължа по същия начин, ще превърна момчетата в момичета, а свършено милите млади дами в потомки на

престъпници. Така... — Госпожа Теруилиджър се съсредоточи отново върху мен. — Партедонът. Знаете ли нещо за него?

Останалите ме наблюдаваха най-вече с приятелско любопитство, но аз все още усещах напрежението от това, да бъда център на внимание.

— Той е част от Акропола, госпожо — отвърнах, приковала поглед в преподавателката. — В Атина. Построен е през пети век преди Христа.

— Не е нужно да се обръщате към мен с „госпожо“ — осведоми ме госпожа Теруилиджър. — Макар че е освежаващо да получиш малко уважение за разнообразие. Брилянтен отговор.

Огледа останалата част от класната стая.

— А сега ми отговорете на един въпрос. Защо, за бога, ще се интересуваме от Атина или нещо, което се е случило преди 2500 години? Защо това има значение за нас днес?

Отново се възцари мълчание, последвано от блуждаещи погледи. Когато непоносимата тишина сякаш се проточи с часове, аз отново вдигнах ръка. Госпожа Теруилиджър не ме забеляза и погледна към Трей, който бе отпуснал крака върху бюрото на учителката. Младежът тутакси свали крака и се изправи.

— Господин Хуарес — рече госпожа Теруилиджър, — време е да заслужите заплатата си. Миналата година сте го учили. Можете ли да ни кажете защо събитията в древна Атина са от значение за нас днес? Ако не можете, ще съм принудена отново да се обърна към госпожица Мелбърн. Тя явно знае отговора и си помислете само колко засрамващо ще е това за вас.

Погледът на Трей се стрелна към мен, сетне се върна отново към учителката.

— Името ѝ е Мелроуз, а не Мелбърн. И основите на демокрацията са положени в Атина през шести век. Много от тогавашните закони и днес оказват влияние върху нашето законодателство.

Госпожа Теруилиджър притисна с драматичен жест ръка към сърцето си.

— О, значи все пак сте внимавали по време на часовете миналата година! Е, почти. Датата ви е невярна. — Погледът ѝ се насочи към

мен. — Обзалагам се, че знаете кога точно са положени основите на демокрацията в Атина.

— През пети век — отвърнах незабавно.

Това ми спечели усмивка от преподавателката и кръвнишки поглед от Трей. Останалата част от часа продължи по същия начин. Госпожа Теруилиджър продължи да изрежда с превзетия си маниер имената на важните места и периоди от историята, които щяхме да изучаваме по-подробно. Установих, че мога да отговоря на всеки зададен от нея въпрос. Част от мен ми казваше, че би трябвало да се съдържам, но не можех да се овладеея. Ако никой не знаеше отговора, аз се чувствах задължена да го кажа. И всеки път, когато госпожа Теруилиджър попиташе: „Трей, знаеш ли това?“, аз потръпвах. Наистина не желяех да си спечелвам врагове още през първия си ден. Докато говорех, останалите ученици ме наблюдаваха с любопитство, което малко ме смуцаваше. Видях също, че неколцина от тях си разменяха многозначителни погледи всеки път, когато отговарях, сякаш знаеха някаква тайна, неизвестна на мен. Това ме притесняваше много повече, отколкото явното раздражение на Трей. Да не би да мислеха, че се фукам? Не познавах отношенията между учениците тук, за да определя кое е нормално и кое не. Все пак това бе училище, в което всички си съперничеха в демонстрирането на знания. Така че не би трябвало да е лошо да си образован, нали?

Госпожа Теруилиджър ни даде за домашно да прочетем първите две глави от учебника по история. Останалите изпъшкаха, но аз бях въодушевена. Обичах историята, особено история на изкуството и архитектурата. Моето домашно обучение беше всеобхватно и напредничаво, но този конкретен предмет не беше от тези, на които баща ми смяташе, че трябва да се отделя много време. Трябваше да го изучавам през свободното си време и перспективата, че сега ще посещавам часове, чиято единствена цел бе да науча всичко за този предмет, и че знанията ми ще бъдат оценени — поне от учителя ми — беше едновременно смайващо и прекрасно.

След това с Еди се разделихме и аз поех към кабинета по химия за напреднали. Докато чаках началото на часа, Трей се плъзна на седалката до мен.

— И така, госпожице Мелбърн — поде, имитирайки гласа на госпожа Теруилиджър. — Кога ще започнете да водите собствен клас?

Съжалявах, че госпожа Теруилиджър се бе заяждала с него, ала тонът му никак не ми се понрави.

— Действително ли си решил да посещаваш сериозно този предмет? Или само възнамеряваш да се мотаеш наоколо и да се правиш, че помагаш на учителя?

Думите ми извикаха усмивка на лицето му.

— О, за съжаление съм в този клас. Миналата година бях най-добрият ученик на госпожа Преподавателката. А ако и по химия си толкова добра, колкото по история, ще те избира за свой партньор при лабораторните упражнения. Така ще си изкарам целия срок без усилие.

Химията бе много важна част от работата на алхимиците и се съмнявах, че имаше нещо, което да не знаех по този предмет. Алхимиците се бяха появили в средните векове като „учени магьосници“, опитващи се да получат злато от олово. След тези свои ранни опити започнали да изучават специалните свойства на вампирската кръв и как тя си взаимодейства с други вещества. Впоследствие дейността им се разширила и се посветили на мисията да държат вампирите и хората отделно един от друг. По-ранните им постижения и сегашната ни работа с вампирската кръв, превръщаха химията в един от основните предмети в образованието ми. Получих първия си химически комплект, когато бях на шест години. Докато другите деца упражняваха азбуката, баща ми ме мъчеше с понятия като киселини и основи.

Нямаше как да призная всичко това на Трей, затова извърнах поглед и небрежно отметнах кичура от челото си.

— Горедолу съм добре.

Погледът му се плъзна към бузата ми и по лицето му се изписа разбиране.

— А, сега разбирам.

— Какво разбираш? — попитах.

Той посочи към лицето ми.

— Татуировката ти. Всичко е заради това, нали?

Разбрах, че като съм отметнала косата си, неволно съм открила златната лилия.

— Какво искаш да кажеш? — продължих да разпитвам.

— Няма защо да се правиш на скромна пред мен — заяви той и завъртя тъмните си очи. — Разкрих те. На мен ми прилича на измама,

но предполагам, че на никого не му пука за почтеността. Макар че е доста смело да си го изрисуваш на лицето. Това е против дрескода. Не че това е спряло някого.

Размърдах се и пуснах косата си, така че да закрие лицето ми.

— Зная и мислех да я скрия с грим, но забравих. Но какво искаше да кажеш с това, че е измама?

Той просто поклати глава по начин, който ясно показва, че повече не желае да се занимава с мен. Останах да седя на мястото си, чувствайки се безпомощна, като се питах какво и къде сбърках. Много скоро смущението ми бе заменено с разочарование, когато преподавателката ни запозна със съдържанието на учебника по химия и с апаратурата, с която щяхме да работим в лабораторията.

Комплектът ми по химия, който имах в стаята си, беше много по-усъвършенстван от този в „Амбъруд“. Е, няма как. Предполагам, че малко преговор нямаше да ми навреди.

Останалите часове преминаха по подобен начин. По всички предмети бях най-добрата в класа и се оказа, че мога да отговоря на всеки въпрос. Това ме издигна в очите на учителите, но не можех да преценя реакциите на съучениците ми. Продължавах да виждам много унили поклащания на глави и заинтригувани изражения, но единствено Трей ме бе упрекнал гласно. Така че не знаех дали да си мълча, или да продължа да се изявявам.

Два пъти се натъкнах на Кристин и Джулия и те ми напомниха за уговорката ни да обядваме заедно. Когато влязох в столовата в източния кампус, ги видях да седят край една маса в ъгъла. Те ми махнаха да отида при тях. Докато си проправях път сред редиците от маси, огледах набързо помещението с надеждата да видя Джил. През целия ден не я бях срещала, но това не беше много изненадващо, имайки предвид различните ни учебни програми. Предположих, че обядва в другата столова, може би с Еди или Мика.

Кристин и Джулия бяха приятелски настроени, приказвахме за това как е минал първият ми ден и ми давах ценни сведения за определени учители, при които бяха учили. Също като мен и те бяха в дванайсети клас и имахме няколко общи предмета. През по-голямата част от обяда си разменяхме основна информация от рода на това кой откъде е. Чак към края на обяда започнах да получавам отговори на

някои неясноти, които ме бяха глождили през целия ден. Макар че първо трябваше аз да отговоря на няколко въпроса.

— И така — поде Кристин, като се наведе през масата, — това само супер памет ли ти дава? Или, не зная как да го кажа, на практика ти променя мозъка и те прави по-умна?

Джулия завъртя очи.

— Не може да те направи по-умен. Сигурно е свързано с паметта. Искам само да знам колко дълго действа?

Местех поглед от едната към другата, по-объркана от всякога.

— За каквото и да говорите, явно не ме е направило по-умна, защото в момента нищо не разбирам.

Кристин се засмя.

— Татуировката ти. Чух, че си отговорила на най-трудните въпроси по математика. Една моя приятелка е била с теб в часа по история и каза, че и там си била най-добрата. Опитваме се да разберем как ти помага татуировката.

— Да ми помага... да отговарям на въпросите? — изумих се. Израженията на лицата им бяха достатъчно красноречив отговор. — Не ми помага. Цялата тази работа... Ами... е само моя заслуга. Просто зная отговорите.

— Никой не е толкова умен — възрази Джулия.

— Не е толкова необичайно. Не съм гений. Просто предполагам, че знам повече неща. През по-голямата част от времето се обучавах и вкъщи, а баща ми наистина беше... стриктен — добавих, надявайки се, че това ще помогне.

— О! — промълви Кристин, докато си играеше с дългата си плитка. Бях забелязала, че тъмната ѝ коса е прибрана в удобна прическа, докато русата коса на Джулия сякаш беше бухнала и ефектно разрошена. — Предполагам, че може и да си права... но тогава какво прави татуировката ти?

— Нищо не прави — отвърнах. И още докато изричах думите, усетих леко смъдене по кожата си. Татуировката съдържаше особен вид магия, която не ми позволяваше да говоря за нищо „свързано с алхимиците“ с онези, които не са посветени. Тази татуировка ме възпираше да издам твърде много, не че имаше някаква нужда. — Просто реших, че е готино.

— О! — промърмори Джулия. И двете момичета изглеждаха безкрайно разочаровани.

— Но защо, за бога, сте си помислили, че татуировката ме прави по-умна? — удивих се аз.

Предупредителният звънец прекъсна по-нататъшния ни разговор, напомняйки ни, че е време за следващия час. Настъпи кратко мълчание, докато Кристин и Джулия обмисляха нещо. Изглежда Кристин бе лидерът на двойката, защото накрая тя кимна решително. Определено имах усещането, че вече са ме преценили.

— Добре — рече тя и ми се усмихна широко. — По-късно ще те посветим във всички подробности.

Уговорихме се колко време ще се мотаем и колко ще учим. След това се разделихме. Останах с впечатлението, че мотаенето ще е много повече от ученето, което беше добре за мен.

Но мислено си отбелязах първо да си подготвя домашните. Останалата част от деня мина бързо. В един от часовете получих бележка от наставницата си Моли. Както очаквах, бях изкарала тестовете за всички курсове по чужди езици и тя искаше да отида при нея по време на последния час, за да обсъдим някои въпроси, тъй като тогава щях да имам свободен час. Това означаваше, че учебният ми ден официално щеше да приключи с физическото.

Преоблякох се в униформения ми екип за спортуване — шорти и тениска с надпис „Амбъруд“ и заедно с останалите се отправих навън, под палещите лъчи на слънцето. Днес, докато влизах от час в час, бях усетила малка част от горещината, но едва след като застанах навън за часа по физкултура, действително разбрах какво означава да се намираме навън сред пустинята. Оглеждайки съучениците си — момчета и момичета от всички класове, видях, че не съм единствената, която се поти. Рядко изгарях, но мислено си отбелязах да си взема слънцезащитен крем. Джил също щеше да има нужда.

Джил!

Огледах се по-внимателно. Почти бях забравила, че Джил трябваше да бъде в същия клас. Но къде бе изчезнала? Никъде не се виждаше. Още по-странно бе, че при проверката на присъстващите, учителката по физическо, госпожица Карсън, въобще не прочете името на Джил. Учудих се дали в последния момент не са променили учебната ѝ програма.

Скоро си пролича, че госпожица Карсън е привърженик на това веднага да се пристъпва към действие. Раздели ни на отбори за игра на волейбол и аз се озовах до Мика. Бялото му, луничаво лице, порозовя от слънцето и едва се сдържах да не му предложа слънцезащитен крем. Той ме дари с една от приятелските си усмивки.

— Хей — казах аз, — виждал ли си сестра ми днес? Джил?

— Не — отвърна той и леко смръщи чело. — Еди я търсеше на обяд. Предположи, че се храни заедно с теб във вашето общезитие.

Поклатих глава и стомахът ми леко се присви. Какво ставаше? Всякакви ужасни сценарии преминаха през съзнанието ми. Мислех, че Еди прекалява с бдителността си, но дали нещо не се бе случило с Джил? Възможно ли бе въпреки всичките ни планове някой от враговете ѝ да се е промъкнал и да е отвлякъл Джил под носа ни? Трябваше ли да кажа на алхимиците — и на баща ми, — че сме изгубили Джил още в първия ден? Прониза ме пристъп на паника. Ако досега имаше надежда да не ме изпратят в поправителен център, сега вече определено бях на път за там.

— Добре ли си? — попита Мика, докато ме оглеждаше изпитателно. — Джил добре ли е?

— Не зная — рекох. — Извини ме. — Отделих се от отбора си и изтичах до мястото, откъдето госпожица Карсън ни наблюдаваше.

— Да? — попита ме тя.

— Съжалявам, че ви безпокоя, госпожице, но се тревожа за сестра ми, Джил Мелроуз. Аз съм Сидни. Тя трябваше да е тук. Знаете ли дали не е сменила часовете си?

— А, да. Мелроуз. Получих бележка от канцеларията, малко преди часът да започне, че днес няма да присъства.

— Казаха ли защо?

Госпожица Карсън поклати извинително глава и извика нещо на едно момче, което се размотаваше. Присъединих се на бегом към моя отбор. Е, поне някой днес беше видял Джил, но защо, за бога, нямаше да присъства в часа по физическо?

— Тя добре ли е? — попита ме Мика.

— Аз... мисля, че да. Госпожица Карсън изглежда знаеше, че днес Джил няма да присъства в часа, но не знаеше защо.

— Мога ли да направя нещо? Да ѝ помогна? Ъ, да ви помогна?

— Не, благодаря. Много мило, че попита. — Искаше ми се наблизко да има часовник. — Ще проверя как е, веднага щом часът свърши. — Внезапно ми хрумна нещо. — Мика, моля те, не казвай нищо на Еди.

Мика ме изгледа любопитно.

— Защо не?

— Той е прекалено загрижен за нея. Ще се разтревожи, а сигурно няма сериозна причина.

Освен това ще разпердушини училището, докато я търси. Когато часът свърши, си взех набързо душ и се преоблякох, преди да се запътя към административната сграда. Ужасно ми се искаше първо да изтичам до общежитието, за да проверя дали Джил е там, но не биваше да закъснявам за срещата. Докато вървях надолу по коридора към кабинета на Моли, минах покрай главната канцелария и се сетих нещо. Спрях да поговоря със секретарката, преди да се срещна с Моли.

— Джил Мелроуз — рече секретарката и кимна. — Беше изпратена в стаята си.

— Изпратена в стаята си? — възкликнах. — Какво означава това?

— Не съм упълномощена да отговоря. Доста мелодраматично, нали?

Раздразнена и по-объркана от всякога, влязох в кабинета на Моли, опитвайки се да се успокоя с мисълта, че дори отсъствието на Джил да е загадка, поне бе наложено от училищната управа. Моли ми каза, че мога да посещавам друг предмет по мой избор или да се заема с независимо изследване вместо изучаване на чужд език, ако намеря учител, който да е съгласен да ме ръководи. Хрумна ми една идея.

— Може ли утре пак да поговорим? — попитах. — Първо трябва да се посъветвам с някого.

— Разбира се — съгласи се Моли. — само решавай по-бързо. Сега можеш да се върнеш в стаята си, но не можем да те оставим всеки ден по това време да се мотаеш безцелно.

Уверих я, че много скоро ще ѝ дам отговор и се запътих към общежитието. Автобусът не пътуваше много често по време на часовете, затова извървях разстоянието пеша. Отне ми петнайсет минути, но в тази жега ми се стори два пъти по-дълго. Когато най-

сетне влязох в нашата стая, ме заля вълна на огромно облекчение. Джил беше там, сякаш нищо необичайно не се бе случило.

— Добре ли си?

Тя лежеше върху леглото и отново четеше книгата си. Погледна ме мрачно.

— Да. Горедолу.

Седнах върху леглото си и изритах обувките си.

— Какво се е случило? Паникьосах се, когато не те видях в часа по физическо. Ако Еди знаеше...

Джил се изправи рязко.

— Не, не казвай на Еди. Ще откачи.

— Добре, добре. Но ми обясни какво се случи. Казаха ми, че си била изпратена в стаята си, така ли е?

— Да. — Джил се нацупи. — Защото ме изхвърлиха от първия ми час.

Изумих се. Не си представях, че сладката, срамежлива Джил би могла да стори нещо, което да предизвика изгонването ѝ. О, господи! Дано не е ухапала някого. Аз бях тази, за която всички очакваха да има затруднения да се впише в училищния живот. Джил не би трябвало да има проблеми.

— Защо те изгониха?

Джил въздъхна.

— Защото имам махмурлук.

Сега вече съвсем онемях.

— Какво?

— Беше ми лошо. Госпожа Чан — учителката ми — само ме погледна и заяви, че от километър различава махмурлията. Изпрати ме в канцеларията за нарушаване на училищните правила. Казах им, че просто ми е лошо, но тя продължи да настоява, че знае. Най-накрая директорката заяви, че тъй като няма начин да се докаже защо ми е зле, няма да бъде наказана, но нямам право да присъствам в останалите часове. Трябвало да остана до края на деня в стаята си.

— Това е... Това е идиотско! — Скочих на крака и закрчих из стаята. Сега, след като се възстанових от първоначалното си смайване, бях обхваната от гняв. — Бях с теб през изминалата нощ. Ти спа тук. Би трябвало да знам. Веднъж се събудих, а ти спеше непробудно. От къде на къде госпожа Чан може да отправя подобни обвинения? Та тя

няма никакво доказателство! Нито пък училищното ръководство. Те нямат право да те гонят от час. Още сега ще отида при директорката! Не, ще отида да поговоря с Кийт и алхимиците ще накарат нашите „родители“ да се оплачат.

— Не, почакай, Сидни. — Съквартирантката ми скочи от леглото и се вкопчи в ръката ми, сякаш се боеше да не изхвърча веднага от стаята. — Моля те, недей. Не се занимавай с това. Не искам да причинявам повече неприятности. Няма да ми напишат забележка за лошо поведение, защото всъщност не съм наказана.

— Но изоставаш с часовете — възразих. — Това е достатъчно наказание.

Джил поклати глава. Очите и бяха разширени и осъзнах, че тя се страхува, но няхах представа защо не искаше да ми каже. В случая тя беше жертвата.

— Не, всичко е наред. Ще наваксам с уроците. Няма да има дълготрайни последствия. Моля те, не прави от мухата слон. Другите учители ще решат, че просто съм била болна. Вероятно дори няма да узнаят за обвиненията.

— Да, но не е правилно — възмутих се. — Мога да направя нещо по въпроса. Нали затова съм тук, за да ти помагам.

— Не — повтори Джил упорито. — Моля те, забрави за случилото се. Но ако наистина искаш да помогнеш... — Тя извърна очи.

— Какво? — попитах, все още изпълнена с праведен гняв. — Какво искаш? Само кажи.

Джил вдигна глава.

— Искам... Искам да ме заведеш при Ейдриън.

ГЛАВА 7

— Ейдриън? — изненадах се. — Какво общо има той с всичко това?

Джил само поклати глава и ме погледна умолително.

— Моля те, само ме заведи при него.

— Но ние ще ходим там след два дни за хранването ти.

— Зная — рече Джил. — Но трябва да го видя още сега. Той е единственият, който ще разбере.

Трудно ми беше да го повярвам.

— Да не би да казваш, че аз не бих те разбрала? Или че Еди не би разбрал?

Тя изпъшка.

— Не можеш да кажеш на Еди. Той ще откачи.

Опитах се да не се мръщя, докато обмислях ситуацията. Защо Джил искаше да види Ейдриън след тази нейна издънка в училището? Ейдриън не можеше да направи нещо, което и аз да не мога. Като алхимик имах възможност да подам оплакване. Дали Джил не искаше просто морална подкрепа? Припомних си как прегърна Ейдриън за довиждане и внезапно се запитах дали не е влюбена в него. Защото със сигурност, ако Джил се нуждаеше от нечия защита, то Еди би бил най-добрият избор. Но дали наистина бе така? Еди най-вероятно щеше да побеснее и да изпотроши училищната канцелария. Май беше по-добре да не му казваме за случилото се.

— Добре — кимнах накрая. — Да вървим.

Отидох да се подпиша в дневника, че излизаме извън кампуса, за което се наложи да прибягна до малка лъжа. Госпожа Уедърс побърза да изтъкне, че Джил е наказана да пази стаята си до края на деня. Но аз не по-малко забързано изтъкнах, че часовете вече почти бяха свършили, което означаваше, че формално училищният ден почти бе приключил. Госпожа Уедърс не можа да обори логиката ми, но въпреки това ни накара да изчакаме още десет минути, докато бие последният звънец. Джил седеше там и потрепваше нетърпеливо с крак по стола.

Пропътувахме половин час през хълмовете към имението на Кларънс, почти без да проговорим. Наистина не знаех как да подема безобиден разговор. „Как мина първият ден в училище?“ едва ли бе най-удачният въпрос. При все това, щом се замислях за случилото се, още повече се ядосвах. Не можех да повярвам, че някой учител ще има безочийето да обвини Джил в пиянство и махмурлук. Нямаше начин да се докаже нещо подобно, а освен това човек трябваше да прекара само пет минути с нея, за да разбере, че подобно провинение е пълен абсурд.

Вратата ни отвори жена на средна възраст. Казваше се Дороти, икономка и хранваща на Кларънс. Дороти беше мила, макар и малко разсеяна, облечена в колосана сива рокля с висока якичка, която скриваше белезите от ухапвания по врата ѝ. Усмихнах ѝ се с професионална сдържаност, ала вътрешно потреперих при мисълта каква бе тя. Как може някой да прави подобно нещо? Как може да дава доброволно кръвта си? Стомахът ми се преобърна и аз се постарях да стоя по-далеч от нея. Не исках дори по невнимание да докосна ръката ѝ, докато минавах покрай нея.

Дороти ни съпроводи до стаята, в която бяхме вчера. Нямаше и следа от Кларънс, но Ейдриън се бе излегал на плюшения зелен диван и гледаше телевизора, който последния път съвсем разумно бе скрит в дървен шкаф с инкрустации. Дороти се извини и затвори високата врата след себе си.

— Е, това е много мила изненада — рече той и ни огледа. Джил се бе преоблякла в обичайните си дрехи, след като бе изпратена в изолация в стаята си, но аз все още бях с униформените блуза и пола на „Амбъруд“. — Сейдж, не се ли изисква от вас да носите униформи? Това тук ми прилича на обичайните ти дрехи.

— Много умно — процедих, но се въздържах да завъртя очи.

Ейдриън насмешливо ми се поклони.

— Внимавай. Почти се усмихна. — Протегна се към бутилката с коняк, оставена на масичката до него. Около нея бяха подредени малки чаши и той си наля щедра доза в едната от тях. — Вие, момичета, искате ли по едно?

— Но още е средата на деня — удивих се аз, невярваща на ушите си. Не че всъщност имаше кой знае какво значение кое време на деня беше.

— Измъчва ме дяволски силно главоболие — оплака се той и вдигна подигравателно чашата си за наздравница. — Само това може да ме излекува.

— Ейдриън, трябва да поговоря с теб — каза Джил настойчиво.

Той я изгледа и шеговитата му усмивка се изтри от лицето му.

— Какво не е наред, сладкишче?

Джил ме погледна притеснено.

— Нали няма да възразиш, ако...

Досетих се какво искаше да каже, но се постарях да не се издам колко ме дразнят всичките тези техни тайни.

— Разбира се. Аз просто... Просто отново ще изляза навън. — Никак не ми харесваше да бъда прогонена, но нямаше да бродя между стените на старата къща. Предпочитах горещината отвън.

Още не се бях отдалечила надолу по коридора, когато някой се изпречи на пътя ми. Извиках приглушено и едва не подскочих три метра във въздуха. След един забързан удар на сърцето ми осъзнах, че беше Лий, — не че това ми подейства особено успокоително. Без значение колко привидно приятелски бяха отношенията ми с тази група, старите ми защитни реакции се пробудиха, когато се озовах насаме с нов вампир. Сблъсъкът ми с него не ми помогна особено, тъй като мозъкът ми крещеше: нападение! Макар че Лий просто стоеше неподвижно и се взираше в мен. От изражението на лицето му се разбираше, че той бе не по-малко изненадан да ме види в дома си, — въпреки че навярно не изглеждаше притеснен колкото мен.

— Сидни? — попита мороят. — Какво правиш тук?

Само за миг страхът ми се превърна в смущение, сякаш ме бяха заловили да дебна наоколо.

— О... Дойдох с Джил. Тя преживя доста тежък ден и имаше нужда да поговори с Ейдриън. Исках да ги оставя насаме и просто... Ами, смятах да изляза навън.

Объркването на Лий се замени с усмивка.

— Не е нужно да го правиш. Ела с мен, тъкмо се канех да похапна нещо в кухнята. — Ужасът навярно се бе изписал върху лицето ми, защото той се засмя.

— Няма да е от човек.

Изчервих се и тръгнах до него.

— Извинявай — смотолевих. — Инстинкт.

— Няма проблем. Знаеш ли, вие алхимиците сте доста нервни.

— Да — засмях се смутено. — Зная.

— Винаги съм искал да се запозная с някой от вас, но вие определено не сте такива, каквито очаквах. — Отвори вратата към просторна кухня. Останалата част от къщата може да беше стара и мрачна, но това помещение бе светло и съвсем модерно. — Ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, ще ти призная, че ти въобще не си толкова лоша като Кийт. Той беше тук по-рано през деня и беше толкова нервен, че буквално не спираше да се озърта през рамо. — Лий млъкна и се замисли. — Струва ми се, че се държеше така, защото Ейдриън не спираше да се смее като луд на всички онези стари черно-бели филми, които гледаше.

Рязко се приковах на място.

— Кийт е бил тук... днес? За какво?

— Трябва да попиташ баща ми, защото той говори най-много с него. — Лий отвори хладилника и извади кутия кока-кола. — Искаш ли кола?

— Аз... Ъ-ъ, не. Прекалено много захар има в нея.

Той грабна друга кутия.

— Искаш ли диетична?

Поколебах се за миг, преди да я поема.

— Разбира се. Благодаря. — Нямах намерение да ям или пия нещо в тази къща, но кутията с диетична кола ми се струваше достатъчно безопасна. Беше запечатана и явно бе купена от хранителен магазин за хора, а не приготвена в някой вампирски казан. Отворих кутията и отпих една глътка, докато в главата ми препускаха най-различни мисли.

— Искаш да кажеш, че нямаш представа за какво е идвал?

— Ъ? — Лий добави една ябълка към менюто си и се настани на стола до плота. — А, за Кийт ли питаш? Не. Но ако трябва да гадая, може би е било заради мен. Сякаш се опитва да разбере дали ще остана тук или не. — Отхапа от ябълката, а аз се зачудих дали острите и удължени кучешки зъби не му пречат.

— Той просто обича да си изяснява докрай всички факти — заявих подчертано сдържано. Колкото и да не харесвах Кийт, все пак смятах, че ние, хората, трябва да поддържаме единен човешки фронт. И освен това не лъжех. Бях съвсем сигурна, че Кийт се чувстваше

разстроен да узнае, че има още един морой на „неговата“ територия и сега искаше да се увери, че държи ситуацията под контрол. Добрата работа на алхимика действително беше част от това, но в случая се касаеше най-вече за уязвената гордост на Кийт.

Лий изглежда не се трогваше много от това и продължаваше да дъвче ябълката си, макар да усещах върху себе си изпитателния му поглед.

— Каза, че Джил е имала лош ден. Всичко наред ли е?

— Да, така мисля. Искам да кажа, че не зная. Дори не съм сигурна как се е объркало всичко. По някаква причина тя искаше да види Ейдриън. Може би той ще успее да помогне.

— Той е морой — заяви Лий прагматично. — Може би е нещо, което само той би могъл да разбере, нещо, което вие двамата с Еди не можете. Не се обиждай.

— Не се обиждам. — Беше съвсем естествено двете с Джил да имаме явни различия — в края на краищата аз бях човек, а тя вампир. Не бихме могли да сме по-различни, а и всъщност аз предпочитах да е така. — Ти посещаваш колеж... в Лос Анджелис, нали? Училище за хора? — Това не беше никакво изключение за мороите. Понякога живееха в строго затворени свои общности; понякога се опитваха да се впишат в големите човешки фалове.

Лий кимна.

— Да. Отначало и на мен ми беше трудно. Имам предвид, че дори и останалите да не знаят, че си вампир... Ами, винаги съществува това особено усещане, че си различен. Накрая се приспособих... Но отлично зная през какво преминава тя.

— Бедната Джил — промълвих, внезапно осъзнала, че съм подходила изцяло погрешно към тази ситуация. По-голямата част от усилията ми бяха съсредоточени върху несправедливото обвинение на учителката, че неразположението на Джил се дължи на пианство. А би трябвало на първо място да се опитам да разбера защо се е чувствала зле. Притеснението от тази нова промяна в живота ѝ сигурно бе изиграло значителна роля. Потисках собствената си неловкост, като се опитвах да създам приятелства и да разбера правилата в училището, но аз поне си имах работа с представители на собствената си раса. — Наистина не се замислих през какво е принудена да премине.

— Искаш ли да поговоря с нея? — попита Лий и остави огризката от ябълката настрана. — Макар да не съм сигурен дали мога да споделя особено мъдър опит с нея.

— Всичко може да помогне — уверих го искрено.

Помежду ни се възцари тишина и аз започнах да се чувствам неловко. Лий изглеждаше много приятелски настроен, но старите ми страхове бяха насадени твърде надълбоко. Част от мен усещаше, че той не толкова иска да ме опознае, колкото да ме изучи. Алхимиците явно бяха новост за него.

— Имаш ли нещо против да те попитам... за татуировката? Тя ти дава специални сили, нали?

Това почти повтаряше разговора в училището, само дето Лий знаеше истината. Докоснах разсеяно бузата си.

— Всъщност не са точно сили. В нея се съдържа внушение, което не ни позволява да говорим за работата си. Но що се отнася до останалото — не съм нищо специално.

— Невероятно — промърмори той. Извърнах се смутено, като се опитах с небрежен жест да закрия лицето си с кичур коса.

Точно в този миг Ейдриън надникна в кухнята. Цялото му предишно веселие се бе изпарило.

— А, ето къде сте били. Може ли за секунда да поговорим насаме?

Въпросът бе насочен към мен и Лий тутакси скочи.

— Ще последвам примера ти — каза ми.

— Джил още ли е в кабинета? — Ейдриън кимна, а Лий ме погледна въпросително. — Искаш ли да...?

Кимнах.

— Би било страхотно. Благодаря ти.

Лий излезе, а Ейдриън ме изгледа любопитно.

— Какво означаваше всичко това?

— О, помислихме, че Лий може да помогне на Джил с проблемите й — обясних. — След като и той има подобни.

— Проблеми?

— Да, нали се сецаш. Да се приспособи към живота сред хората.

— О! — промълви Ейдриън. Извади пакет цигари и за мое пълно изумление запали направо пред мен. — Това... да, предполагам, че

идеята е добра. Но не за това исках да поговорим. Искам от теб да ме измъкнеш от това място.

Изумих се. Не ставаше дума за Джил?

— От Палм Спрингс? — попитах.

— Не! От това място. — Махна с ръка наоколо. — Прилича ми на старчески дом! В момента Кларънс си подремва, а вечеря всеки ден точно в пет. Толкова е отегчително.

— Но ти си тук само от два дни.

— И това е повече от достатъчно. Единственото, което ме поддържа жив, е че той държи значителен запас от алкохолни напитки под ръка. Но ако продължавам с това темпо, до края на уикенда ще съм го пресушил до капка. Исусе Христе, направо ми иде да се закатеря по стените. — Погледът му падна върху кръста на шията ми. — О, извини ме. Не исках да обидя Христос.

Все още бях смаяна от неочакваната тема на разговора, за да се почувствам особено обидена.

— Ами Лий? Той също е тук, нали?

— Да — съгласи се Ейдриън. — Понякога. Но той е зает с... По дяволите, нямам представа с какво. Училищни работи. Утре се връща в Лос Анджелис и ми предстои още една досадна вечер. Освен това... — Огледа се заговорнически. — Лий е приятен, но той не е... Ами той не си пада много по забавленията. Не е като мен.

— Това може да е за добро — изтъкнах аз.

— Ако обичаш, Сейдж. Без лекции по морал. И, хей, както казах, много го харесвам, но той не прекарва толкова време тук. А когато го прави, се занимава със себе си. Постоянно се гледа в огледалото, дори повече от мен. Онзи ден го чух да се тревожи за един сив косъм.

Не се интересувах от ексцентричностите на Лий.

— И къде искаш да отидеш? Нали не искаш... — Осени ме една много неприятна мисъл. — Нали не възнамеряваш да се запишеш в „Амбъруд“?

— Какво? И да си играя на „Джъмп стрийт 21“^[1] с всички вас? Не, благодаря.

— Двайсет и едно какво?

— Няма значение. Виж... — Загаси цигарата си направо върху плота, което ми се стори доста абсурдно, след като току-що я бе запалил. Защо да робуваш на толкова отвратителен навик, когато дори

не довършваш започнатото? — Нуждая се от собствено жилище, ясно ли е? И вие, алхимиците, можете да го уредите. Не би ли могло да ми намерите готина ергенска квартира като апартамента на Кийт в центъра, за да мога да купонясвам с всички богати курортисти? Да пия сам е тъжно и жалко. Нуждая се от компания. Дори и да е човешка.

— Не — поклатих глава. — Не съм упълномощена за това. Ти не си... Ами, всъщност не си моя отговорност. Ние просто се грижим за Джил и Еди, тъй като той е неин бодигард.

Ейдриън се намръщи.

— Ами кола? Може ли да осигуриш поне това?

Отново поклатих глава.

— Ами твоята кола? Какво ще кажеш да ви закарам до училището, а след това да я заема за малко?

— Не! — побързах да охладя мерака му.

Това навярно бе най-налудничавото предложение, което би могъл да направи. Лате беше моето бебче. И със сигурност нямаше да я заема на заклет алкохолик, пък и вампир на всичкото отгоре. Ако на тази земя съществуваше абсолютно безотговорен вампир, то това беше Ейдриън Ивашков.

— Направо ме убиваш, Сейдж!

— Нищо не правя.

— Тъкмо това казвам и аз.

— Виж — подех с раздражение, — вече ти обясних. Ти не си моя отговорност. Ако искаш нещата да се променят, поговори с Ейб. Не е ли той причината да си тук?

Раздразнението и самосъжалението на Ейдриън се замениха с подозрителност.

— Какво знаеш ти за това?

Добре. Значи нямаше представа, че съм подслушала разговора им.

— Имам предвид, че той ви е довел тук и е уредил всичко с Кларънс, нали? — Надявах се, че това ще прозвучи достатъчно убедително... и може би ще ми даде малко информация за основния план на Ейб.

— Да — потвърди Ейдриън след няколко секунди на напрегнато обмисляне. — Но Ейб иска да стоя в тази гробница. Ако се сдобия със собствено жилище, трябва да го запазим в тайна от него.

Изсумтях.

— В такъв случай определено няма да ти помогна, дори и да можех. Не е по силите ти да ме подмамиш да се противопоставя на Ейб.

Видях, че Ейдриън се кани да измисли друг аргумент и реших да се спася. Обърнах гръб на него и на по-нататъшните му протести, излязох от кухнята и се запътих към всекидневната. Там заварих Джил и Лий увлечени в разговор и за пръв път от известно време видях искрена усмивка върху устните на Джил. Тя се засмя на някакъв коментар на Лий, а когато ме чу, вдигна глава.

— Здравсти, Сидни — рече.

— Здравсти. Готова ли си да тръгваме?

— Време ли е? — попита Джил. И двамата с Лий изглеждаха разочаровани, но после тя сама отговори на въпроса си. — Предполагам, че е време. Ти навярно имаш домашни, а Еди сигурно вече се тревожи.

Ейдриън влезе в стаята с нацупена физиономия. Джил го погледна и за миг доби отнесено изражение, сякаш мислите ѝ се зареяха някъде другаде. После се извърна отново към мен.

— Да — промълви. — Трябва да тръгваме. Надявам се по-късно пак да си поговорим, Лий.

— Аз също — откликна той въодушевено и се изправи. — Ще се навъртам наоколо, — ще идвам и ще си отивам.

Джил прегърна Ейдриън за довиждане, явно никак не ѝ се искаше да се разделя и с него. С Лий сякаш бе тъжна, че трябваше да изостави нещо, което тъкмо е намерила за интересно, но докато бе с Ейдриън излъчваше някаква несигурност, все едно не знаеше как ще се справи без него. По график следващото ѝ хранване беше след два дни и Ейдриън я окуражи, като я увери, че тя е достатъчно силна, за да преживее следващия ден в училище. Независимо от това колко много продължаваше да ме дразни, бях трогната от загрижеността му за помладото момиче. Всеки, който е толкова мил с Джил, не би могъл да е много лош. Той започваше да ме изненадва.

— Изглеждаш по-добре — казах на Джил, докато пътувахме обратно.

— Благодарение на Ейдриън... На тях двамата... Помогнаха ми много.

— Мислиш ли, че утре ще си добре?

— Да. — Джил въздъхна и се облегна назад. — Просто бях изнервена. А и не ядох много на закуска.

— Джил... — Прехапах устни, колебаейки се дали да продължа. Конфронтацията не беше силната ми страна, особено когато се касаеше за толкова деликатен и личен въпрос. — Ти и Ейдриън...

Джил ме изгледа предпазливо.

— Какво за нас?

— Има ли нещо... Искам да кажа, дали вие двамата...?

— Не! — С ъгълчето на окото си видях как лицето на Джил порозовя. Това бе най-яркият цвят, който бях виждала върху вампирско лице. — Защо изобщо ме питаш?

— Ами. Тази сутрин ти беше лошо. А след това беше много настойчива в желанието си да видиш Ейдриън. Също така си много тъжна, когато трябва да се разделиш с него...

Джил зяпна смаяно.

— Да не мислиш, че съм бременна?

— Не точно — отвърнах, осъзнавайки, че отговорът ми е доста безсмислен. — Искам да кажа, може би. Не зная. Просто обмислям всички възможности...

— Е, тази няма защо да я обмисляш! Между нас няма нищо. Нищо. Ние сме приятели. Той никога не се е интересувал от мен. — Изрече го с мрачна увереност и може би дори с малко тъга.

— Това не е истина — заявих, като че ли сама си търсех белята. — Искам да кажа, ти си по-млада от него, но си много хубава... — Да, разговорът ставаше все по-ужасен. Вече започвах да пелтеча несвързано.

— Недей — прекъсна ме Джил. — Не ми казвай колко съм мила и хубава и колко много мога да дам някому. Или каквото и да е. Нищо от това няма значение. Не и когато той все още е хлътнал по нея.

— Нея? О, Роуз.

Почти бях забравила. Видях Ейдриън за пръв път, когато пътувахме за кралския двор, но всъщност го бях виждала и преди върху видеозаписа на охранителната камера, когато той беше в казиното с Роуз. Тогава двамата бяха гаджета, макар че не бях съвсем сигурна доколко сериозна бе връзката им. Когато помагах на Роуз и Дмитрий да избягат, химията между тях беше изключително силна,

макар и двамата да я отричаха. Дори аз можех да я доловя от километър, а съм съвсем невежа в романтичните дела. А сега, след като Роуз и Дмитрий вече официално бяха двойка, не бе трудно да предположа, че нещата не са приключили добре за Ейдриън.

— Да. Роуз. — Джил въздъхна и се втренчи с отсъстващ поглед напред. — Когато затвори очи, той вижда само нея. Блестящи тъмни очи и тяло, пълно с огън и енергия. Без значение колко упорито се опитва да я забрави, без значение колко отчаяно пие... Тя винаги е там. Той не може да избяга от нея.

Гласът на Джил бе натезжал от изненадваща горчивина. Щях да го припиша на ревността, но тя говореше така, сякаш тя самата бе пострадала от Роуз.

— Джил? Добре ли си?

— А? О! — Джил поклати глава, като че ли искаше да се отърси от паяжината на съня. — Да, добре съм. Извинявай. Беше особен ден. Малко не съм на себе си. Не спомена ли, че можем да купим някои неща?

Табелата преди следващия изход от магистралата рекламираше близкия търговски център. Възползвах се от възможността да сменя темата, много доволна да зарежа личните откровения, макар че все още се чувствах доста обърквана.

— А, да. Имаме нужда от слънцезащитен крем. А може да си вземем и един малък телевизор за стаята.

— Би било страхотно — съгласи се Джил.

С това приключихме този разговор и аз напуснах магистралата при следващия изход. През останалата част от вечерта нито една от двете ни не спомена Ейдриън.

[1] Американски криминален ТВ сериал (1987–1991) за четирима млади полицаи, внедрени под прикритие в младежки банди. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 8

— Ще ядеш ли това? — попита Еди.

Еди може и да не знаеше за всички проблеми на Джил през първия ѝ учебен ден, но това, че не я бе виждал, го бе изнервило. И така, когато на втория ден от пребиваването ни в училището двете с нея слязохме по стълбите, го заварихме да ни чака във фойето на общежитието, готов да ни придружи до столовата за закуска.

Побутнах чинията си с наполовина изяден геврек през масата към него. Той вече бе омел своя геврек, както и палачинките и бекона, но с радост прие и половината от моя. Може и да беше противоестественно създание, хибрид между човек и морой, но доколкото можех да съдя, апетитът му не се различаваше от този на обикновен тийнейджър от човешката раса.

— Как се чувстваш? — попита той Джил, след като преглътна голяма хапка от геврека. Тъй като Еди бе разбрал, че тя не е била в часовете предишния ден, ние просто му казахме, че и прилошало от нерви. Твърденията на учителката за махмурлука ѝ все още ме ядосаха, но Джил настоя да не им обръщам внимание.

— Отлично — отвърна тя. — Много по-добре.

Нищо не казах, но тайно се съмнявах. Джил наистина изглеждаше по-добре тази сутрин, но не бе спала спокойно.

Всъщност се бе събудила посред нощ с викове.

Аз скочих от леглото, очаквайки да видя поне стотина стригои или морои убийци да нахлуват през прозореца. Но когато погледнах към Джил, тя само се мяташе и крещеше в съня си. Побързах да отида при нея и накрая успях да я събудя, макар и трудно. Тя седна в леглото, задъхана и обляна в пот, притиснала ръце към гърдите си. След като се успокои, ме увери, че е било само кошмар, но нещо в очите ѝ... Беше като отглас на нещо реално. Знаех го, защото ми напомни за многото пъти, когато се бях събуждала с мисълта, че алхимиците идват, за да ме отведат в поправителен център.

Тя ме увери, че е добре, а на сутринта единственото признание за кошмара ѝ бе настояването ѝ да не го споменаваме пред Еди.

— Това само ще го разтревожи — убеждаваше ме Джил, — освен това не е кой знае какво.

Отстъпих, но когато се опитах да я разпитам по-подробно, тя отклони въпросите ми и не пожела да говори.

А сега, на закуска, в нея се усещаше определена изнервеност, но доколкото я познавах, би могло да се дължи и на първия учебен ден сред хора.

— Все още не мога да свикна с това колко съм различна от всички наоколо — рече тя тихо. — Искам да кажа, че най-малкото съм по-висока от почти всяко момиче тук! — Вярно беше. Често се случваше жените от расата на мороите да достигат до метър и осемдесет. Джил не беше пораснала чак толкова, ала издължената ѝ слаба фигура създаваше илюзията, че е по-висока. — И наистина съм кокалеста.

— Не си — уверих я.

— Прекалено съм кльоцава в сравнение с тях — възрази Джил.

— Всички си имаме някакви недостатъци — присъедини се и Еди. — Например онова момиче там има един тон лунички. А онзи тип си е обръснал главата. Явно тук няма нито един... нормален.

Джил не изглеждаше много убедена, но при все това, когато звънецът би, се запъти прилежно към първия си час. Обеща на двама ни с Еди да се срещнем около обяд в часа по физическо.

Влязох с няколко минути по-рано в стаята за часа по история. Госпожа Теруилиджър седеше зад бюрото си и прелистваше някакви документи, когато колебливо се приближих.

— Госпожо?

Тя вдигна глава и побутна очилата си на носа.

— Хм? О, помня ви. Госпожица Мелбърн.

— Мелроуз — поправих я.

— Сигурна ли сте? Бих могла да се закълна, че сте кръстена на някакво място в Австралия.

— Е, малкото ми име е Сидни — осведомих я, без да съм сигурна, че е добре да я насърчавам за тези австралийски асоциации.

— А, значи не съм луда. Поне не още. Какво мога да направя за вас, госпожице Мелроуз?

— Исках да ви попитам... Ами, виждате ли, имам свободен час в програмата си, защото покрих изискванията за чужди езици. Чудех се дали ще се нуждаете от допълнителен помощник... например като Трей. — Гореспоменатият Трей вече бе там, седеше зад определеното му бюро и подреждаше някакви документи. При споменаването на името му той вдигна глава и ме стрелна предпазливо с поглед. — Това е последният ми час, госпожо. Така че ако има някаква допълнителна работа за вършене...

Преди да ми отговори, тя ме изгледа изпитателно за няколко секунди. Днес се бях постарала да прикрия татуировката си, но имах чувството, че тя се взира право в нея.

— Нямам нужда от друг помощник — заяви безцеремонно, а Трей се подсмихна самодоволно. — Господин Хуарес, въпреки ограничените си възможности, все пак е способен да подреди документацията ми. — Самодоволната му усмивка се стопи при този доста съмнителен комплимент.

Кимнах и понечих да си тръгна разочарована.

— Добре, разбирам.

— Не, не. Не мисля, че разбирате. Виждате ли, аз пиша книга. — Тя замълча и аз се досетих, че очаква да види впечатлената ми физиономия. — За религиозните ереси и магиите при древните гърци и римляни. По-рано съм чела лекции в колежа „Карлтън“. Много увлекателна тема.

Трей сподави кашлицата си.

— И така, бих могла да се възползвам от услугите на асистент, който да ми помага за проучванията, като търси определена информация, изпълнява мои поръчки и неща от този сорт. Това интересува ли ви?

Зяпнах.

— Да, госпожо. Интересува ме.

— Ако искате да получите кредитни точки за независимо изследване, трябва успоредно да работите по друг проект... да правите проучвания и да имате собствени публикации. Разбира се, не колкото е обемът на книгата ми. Има ли нещо от тази епоха, което ви интересува?

— Ъ, да. — Направо не можех да повярвам. — Класическо изкуство и архитектура. Бих се радвала да ги изуча по-задълбочено.

Този път преподавателката изглеждаше впечатлена.

— Наистина ли? Изглежда сме идеалната двойка. Е, почти. Жалко, че не знаете латински.

— Ами... — Извърнах очи. — Аз, хм, всъщност... мога да чета на латински. — Дръзнах да я погледна. Тя изглеждаше не толкова впечатлена, колкото слисана.

— Добре тогава. Какво ще кажете за това? — Поклати унило глава. — Не смея да ви питам за древногръцкия. — Звънецът удари. — Сега вървете и си седнете на мястото, а след часовете елате при мен. През последния час се занимавам с планиране и попълване на нужната документация.

Върнах се на чина си и получих от Еди първото окуражително потупване.

— Добре свършена работа. Вече направо няма нужда да посещаваш часовете. Разбира се, ако тя разбере, че си добра по латински, може да се окаже по-лошо от един обикновен час.

— Харесвам латинския — заявих напълно сериозно. — Забавен е.

Еди поклати глава и добави много тихо:

— Не мога да повярвам, че смяташ нас за странни създания.

Коментарите, които Треј изрече по мой адрес през следващия час, не бяха толкова ласкателни.

— Брей, ти наистина завъртя Теруилиджър на малкото си пръстче. — После посочи с кимване към учителката ни по химия. — Няма ли да й признаеш, че през свободното си време разбиваш атоми? Или че имаш ядрен реактор в стаята си?

— Няма нищо лошо в това да... — Млъкнах наред фразата, неуверена какво да кажа. Едва не изрекох „да си умен“. Щеше да прозвучи прекалено егоцентрично. — Няма нищо лошо в това да имаш повече знания — изрекох накрая.

— Разбира се — съгласи се той. — Ако знанията са нормално придобити.

Припомних си вчерашния ни налудничав разговор с Кристин и Джулия. Понеже трябваше да заведе Джил при Ейдриън, пропуснах срещата, на която щяхме да учим заедно и не можах да задам въпросите си за татуировките. Все пак поне знаех на какво се дължи неприязънта на Треј, макар да ми се струваше абсурдно. Никой друг в

училище не бе споменал, че татуировката ми е специална, но... Неколцина ученици бяха дошли да ме питат къде съм си я направила. Останаха разочаровани, когато им казах Южна Дакота.

— Виж, не зная откъде се е разпространил този слух, че татуировката ми ме прави по-умна, но ако и ти го мислиш, ами... Греша. Това е просто татуировка.

— Да, но е златна. — Не се предаваше той.

— И какво? Това е просто специално мастило. Не проумявам защо си мислите, че има някакви вълшебни свойства. Кой вярва в подобни неща?

Той изсумтя раздразнено.

— Половината училище вярва. Тогава как така си толкова умна?

Толкова ли бях изключителна, когато ставаше дума за научни познания, че хората да прибегват до свръхестествени обяснения? Затова му сервирах обичайния си отговор.

— Обучавах се вкъщи.

— О! — рече Трей замислено. — Това обяснява доста неща.

Въздъгнах.

— Обаче се обзалагам, че домашната ти подготовка не е включвала физическо възпитание — додаде той. — Как смяташ да покриеш норматива по спортните дисциплини?

— Не зная. Не съм мислила за това — отвърнах, донякъде притеснено. Бих могла да се справя с предметите, които се изучаваха в „Амбъруд“ и на сън. Но със спорта? Не беше много ясно.

— Е, не е зле да решиш по-бързо, защото нямаш време. Не се тревожи толкова — смили се над мен Трей. — Може би вместо физкултурата ще ти позволят да организираш някой клуб по латински.

— Какво искаш да кажеш? — напуших се, възмутена от тона му. — Достатъчно съм спортувала.

Той сви рамене.

— Щом казваш. Не ми се струваш много спортна натура. Изглеждаш твърде... прилежна.

Не бях съвсем сигурна дали беше комплимент или обида.

— А ти какво спортуваш?

Той вирна решително брадичка, явно много доволен от себе си.

— Футбол. Спорт за истински мъже.

Едно момче, седящо наблизо, го чу и се обърна, за да го изгледа.

— Много е лошо, Хуарес, че не успя да станеш куотърбек. Малко ти оставаше да се класираш миналата година. Изглежда ще завършиш, без да си реализирал някоя от мечтите си.

Мислех си, че Треј не ме харесва, но когато насочи вниманието си към другото момче, все едно че температурата спадна с десет градуса. В този момент осъзнах, че на Треј просто му харесваше да ме дразни. Но този другия? Него открито го презираше.

— Не помня, Слейд, въобще да си участвал в състезанията — отвърна му Треј със суров поглед. — Какво ти дава основания да мислиш, че ще спечелиш тази година?

Слейд — не ми стана ясно дали е малкото или фамилното му име — размени многозначителни погледи с двамата свои приятели.

— Просто имам предчувствие.

Те се отдалечиха, а Треј се намръщи.

— Велико — промърмори той. — Слейд най-после се е сдобил с пари за една. Искаш ли да научиш нещо за татуировките? Иди и говори с него.

Запознанството ми със Слейд, макар и само за трийсет секунди ми подсказваше, че той не беше от тези, с които ще поискам да говоря, но Треј не ми даде повече обяснения. Скоро след това започна часът, но колкото и да се опитвах да се съсредоточа върху урока, можех да мисля единствено за очевидната пристрастеност на всички ученици в „Амбъруд“ към татуировките. Какво означаваше това?

Когато започна часът по физическо, ми олекна, като видях Джил в съблекалнята. Момичето морой ми се усмихна уморено, докато излизахме навън.

— Как мина денят ти? — попитах я.

— Добре — отвърна Джил. — Не страхотно. Но не и ужасно. Всъщност не съм се запознала с много хора. — Не го каза, но от тона ѝ все едно се подразбираше: „Видя ли? Казах ти, че ще бия на очи.“

Но когато часът започна, осъзнах, че проблемът бе в това, че Джил биеше на очи. Тя избягваше зрителен контакт, оставяйки се нервите да я завладеят и не правеше усилие да разговаря със съучениците си. Никой не я отбягваше открито, но с цялостното си излъчване тя не поощряваше някой да я заговори. Аз определено не бях най-общителната личност на света, ала въпреки това се усмихвах и се опитвах да говоря със съучениците си, докато играехме волейбол.

Много скоро забелязах друг проблем. Класът бе разделен на четири отбора, които едновременно играеха два мача. Джил участваше в другия мач, но от време на време я зървах. След десет минути вече изглеждаше нещастна и уморена, без да се е включила особено активно в играта. Реакциите ѝ също бяха забавени. Много топки прелетяха покрай нея, а останалите отби доста несръчно. Някои от съотборниците ѝ си разменяха отчаяни погледи зад гърба ѝ.

Разтревожена за нея, насочих вниманието си към играта на моя отбор, точно когато противниковият отбор заби топката в зоната близо до мен. Не притежавах светкавичните реакции на дампирите, но в онази частица от секундата мозъкът ми съобрази, че мога да блокирам топката с бързо и силно движение. Това беше против вродените ми инстинкти, онези, които ми диктуваха: „Не прави нищо, което ще те нарани или измърси“. Винаги внимателно преценявах действията си, никога не постъпвах импулсивно. Но не и този път. Щях да спра тази топка. Хвърлих се към нея и я отбих към друг от съотборниците ми, който успя да я избие над мрежата и така ликвидирахме опасността. Но заради този скок паднах на колене. Получи се доста тромаво изпълнение и си ударих зъбите, но не позволих на противниците ни да отбележат точка. Съотборниците ми ме поздравиха с радостни възгласи и за моя изненада аз се засмях. Винаги съм била обучавана, че всичко, което върша, трябва да е подчинено на една по-велика, практична цел. Всички спортове бяха в разрез с начина на живот на алхимиците, защото бяха само за забавление. Но може би от време на време не беше лошо да се забавляваш.

— Много добре, Мелроуз — похвали ме госпожица Карсън, която приближи. — Ако искаш да отложиш избора си на спорт до зимата и да останеш във волейболния отбор, ела по-късно да поговориш с мен.

— Страхотно се справи — рече Мика и ми подаде ръка. Поклатих глава и се изправих сама. За мой ужас видях, че си бях ожулила краката, но усмивката не слизаше от лицето ми. Ако преди две седмици някой ми беше казал, че ще се чувствам толкова щастлива, задето съм се изтъркала в прахта, нямаше да му повярвам. — Тя обикновено е доста пестелива на похвали.

Вярно беше. Госпожица Карсън на няколко пъти скастри Джил, а сега спря нашия мач, за да порицае слабата форма на един от

съотборниците ни. Възползвах се от прекъсването, за да наблюдавам Джил, чийто мач още продължаваше. Мика проследи погледа ми.

— Май не е семейна черта, нали? — попита той съчувствено.

— Не — промърморих и усмивката ми помръкна. Почувствах се виновна, че толкова много се вълнувах от собствения си триумф, докато тя едва се справяше. Не беше честно.

Джил все още изглеждаше изтощена, а косата ѝ бе слепнала от пот. Върху бузите ѝ бяха избили розови петна, които ѝ придаваха вид сякаш има температура и явно ѝ струваше огромни усилия да се държи на крака. Беше странно, че Джил изпитва такава трудност. Бях чула кратък разговор, в който двамата с Еди обсъждаха бойни и отбранителни хватки. Тогава останах с впечатлението, че Джил е в доста добра физическа форма. С Еди дори се уговоряха да тренират по-късно вечерта и...

— Слънцето — изпъшках.

— А? — попита Мика.

Бях споменала притесненията си за слънцето пред Стантън, но тя ги бе пренебрегнала. Само ни бе посъветвала Джил да внимава и да стои през повечето време вътре, което Джил спазваше. Разбира се, с изключение когато училищната програма я принуждаваше да бъде на открито. Беше жестоко да я задължават да играе физическо под палещото слънце на Палм Спрингс Цяло чудо бе, че още не е припаднала.

Въздъгнах и мислено си отбелязах по-късно да се обадя на алхимиците.

— Трябва да я снабдим с бележка от лекар.

— За какво говориш? — учуди се Мика. Играта бе възобновена и той бе заел позиция до мен.

— О, за Джил. Тя е... Тя е чувствителна към слънцето. Някаква алергия.

Сякаш по поръчка точно тогава чух госпожица Карсън да възкликва от другия край на игрището:

— Мелроуз Джуниър! Сляпа ли си? Не видя ли, че това подаване беше право към теб?

Джил се олюля, но прие смирено критиката.

Мика ги наблюдаваше намръщено и веднага щом госпожица Карсън се заяде с някой друг, напусна отбора ни и се затича, за да се

включи в отбора на Джил. Аз побързах да покрия не само моята, но и неговата позиция. Мика изтича до едно момче, близо до Джил, прошепна му нещо и посочи към мен. Миг по-късно момчето се присъедини към моя отбор, а Мика зае позицията до Джил.

С напредването на часа разбрах какво става. Мика беше добър волейболист, много добър. Толкова добър, че можеше да отбранява и своята позиция, и позицията на Джил. Тъй като не виждаше никакви явни грешки, госпожица Карсън пренасочи вниманието си другаде, а съотборниците на Джил вече не бяха толкова враждебни към нея. Когато играта свърши, Мика хвана Джил за ръката и бързо я поведе към едно сенчесто място. От начина, по който тя се олюляваше, беше ясно, че само благодарение на него се държи на крака.

Тъкмо се канех да се присъединя към тях, когато чух силни гласове до мен.

— Тази вечер ще ми я направят. Онзи тип, с когото говорих, ми се закле, че ще е много яка. — Говореше Слейд, който по-рано се бе съдърпал с Трей. Преди малко, заслепена от слънцето и увлечена в играта, не бях забелязала, че именно с него се бе разменил Мика. — И дано да е така — продължи Слейд, — след като ми взима толкова скъпо.

Двама от приятелите на Слейд се присъединиха към него и всички се запътиха към съблекалните.

— Кога ще са квалификациите, Слейд? — попита един от приятелите му. След часа по химия научих, че малкото му име е Грег, но изглежда всички се обръщаха към него на фамилно име, дори и учителите.

— В петък — отвърна Слейд. — Ще съм убиец. Направо ще ги попилея. Ще изтръгна сърцето на Хуарес и ще го накарам да го изяде.

Очарователно, помислих си, докато ги наблюдавах как се отдалечават. Преценката ми за Слейд се оправда. Обърнах се към Джил и Мика и видях, че й бе донесъл бутилка с вода. В момента изглеждаха добре, затова спрях госпожица Карсън, която минаваше покрай мен.

— На сестра ми й става лошо на слънце — казах. — Наистина й е много трудно.

— Много от децата отначало имат проблеми с горещината — заяви госпожица Карсън компетентно. — Просто трябва да заякнат. Ти се справи много добре.

— Да, но двете сме много различни — отвърнах сухо. Само ако знаеше. — Не мисля, че тя ще „заякне“.

— Нищо не мога да направя — отрязва ме госпожица Карсън. — Имаш ли представа колко още деца изведнъж ще се почувстват изтощени на слънце, ако я освободя? Ще ѝ се наложи да свикне, освен ако не бъде освободена от лекар.

Благодарих ѝ и отидох при Джил и Мика.

— Измий се и аз ще те придружа до следващия ти час — чух Мика да казва, докато се приближавах. — Не можем да позволим да припаднеш в коридора. — Той млъкна и се замисли. — Разбира се, за мен ще е огромно удоволствие да те подхвана, ако припаднеш.

Джил беше много омаломощена, но все пак събра сили, за да му благодари, преди да му обещае, че съвсем скоро пак ще се видят, след което тръгна с мен към съблекалнята на момичетата. Джил ми изглеждаше прекалено потисната, затова реших нищо да не ѝ казвам, но загрижеността ми нарасна, когато наближи последния час за деня. Мика придружи Джил, както бе обещал, а по-късно, с настъпването на вечерта, ѝ предложи да бъде неин треньор по волейбол, ако тя пожелае.

Докато стояхме пред един от кабинетите, край нас премина момиче с дълга червена коса и надменно държане, следвана от цял антураж от други момичета. Непознатата се спря, като видя Мика. Удостои го с ослепителна усмивка, придружена от премятане на червената грива през рамо.

— Здравсти, Мика.

Мика беше прекалено погълнат от Джил, така че едва погледна другото момиче.

— О, здрасти, Лоръл. — Отмина нататък, но Лоръл го изпрати с прикован в гърба му поглед и мрачно изражение. Изглежда заплашително Джил, преди да отметне дългата си коса през рамото си и да забърза напред.

Охо, помислих си, докато я наблюдавах как крачеше наперено по коридора. Дали по-късно няма да съжаляваме за това? Това бе един от онези моменти, когато уроци по социални умения щяха да са от особена полза.

След това отидох в кабинета на госпожа Теруилиджър. Повечето от тази първа наша среща бе посветена на целите, които трябваше да постигнем през семестъра и на определянето на конкретните задачи,

които трябваше да свърша за нея. Налагаше се да прочета и преведа доста материали, което чудесно ме устройваше. Оказа се също, че около половината от помощта ми за нея ще се свежда до това да организирам дейността ѝ — още една област, в която притежавах отлични умения. Времето изтече неусетно и веднага щом се освободих, побързах да намеря Еди. Заедно с група момчета той чакаше на спирката на автобуса, за да се върне в своето общежитие.

Като ме видя, реакцията му беше както обикновено:

— Джил добре ли е?

— Чудесно... Или в общи линии. Може ли да поговорим някъде насаме?

Лицето на Еди помръкна. Несъмнено си помисли, че цял легион стригои са потеглили по следите на Джил. Върнахме се в една от сградите с учебни кабинети и намерихме няколко стола в един усамотен ъгъл, където климатичната инсталация работеше с пълна сила. Осведомих го накратко за Джил и за проблемите ѝ в часа по физическо.

— Не очаквах да се окаже толкова зле — заяви Еди мрачно, сякаш прочел мислите ми. — Слава богу, че Мика е бил с вас. Ти можеш ли да помогнеш с нещо?

— Да, бихме могли да се сдобием с извинителна бележка от нашите „родители“ или от някой лекар. — Колкото и да ми бе неприятно, добавих: — Кийт може би ще го уреди по-бързо.

— Добре — кимна Еди енергично. — Не можем да я оставим да страда. Ако ще помогне, съм готов лично да разговарям с учителката.

Успях да сподавя усмивката си.

— Ами, да се надяваме, че няма да се стигне дотам. Но има и друго... Нищо опасно — бързо добавих, като видях как отново стегна лицето си във войнствено изражение. — Просто е нещо... — Опитах се да не изричам на глас думите, които изскачаха в съзнанието ми. *Ужасяващо. Грешно.* — Притеснително. Струва ми се... Мисля, че Мика харесва Джил.

Лицето на Еди застина.

— Разбира се, че я харесва. Тя е мила. И той е мил. Той харесва всички.

— Нямах това предвид и ти го знаеш. Той си пада по нея. Не само като приятел. Какво ще направим по въпроса?

За няколко мига Еди се загледа втренчено към фоайето, преди отново да се обърне към мен.

— Защо трябва да правим нещо?

— Как можеш да ме питаш? — възкликнах, шокирана от отговора му. — Знаеш защо. Хора и вампири не могат да бъдат заедно! Това е отвратително и грешно. — Думите излетяха от устата ми, преди да успея да ги спра. — Дори дампир като теб би трябвало да го знае.

Той се усмихна тъжно.

— Дори дампир като мен?

Предполагах, че думите ми са прозвучали малко обидно, но нищо не можех да направя. Алхимиците — включително и аз — не вярвахме, че дампирите и мороите се притесняват за същите проблеми като нас. Те може и да признаваха подобни забрани, но практиката доказваше, че само ние, хората, се отнасяме сериозно към тях. Затова работата на алхимиците беше толкова важна. Ако ние не се грижим за тези проблеми, кой друг би го направил?

— Говоря съвсем сериозно — уверих го. — Това е нещо, за което всички сме съгласни.

Усмивката му се стопи.

— Да, така е.

Дори Роуз и Дмитрий бяха останали шокирани при срещата им със Съхранителите — морои отшелници, които свободно се смесваха с дампери и хора. Това беше табу, което и тримата споделяхме и ни струваше големи усилия да се отнасяме толерантно към обичая им, докато бяхме сред тях. Те живееха в Апалачите, скрити от света и ни осигуриха отлично убежище, когато Роуз беше преследвана. Да пренебрегнем дивашките им обичаи за нас бе приемлива цена в замяна на сигурността, която ни предложиха.

— Можеш ли да поговориш с Мика? — попитах. — Не мисля, че Джил храни някакви силни чувства към него. Тя има твърде много други неща, за които да се притеснява. Вероятно тя и сама го знае... Но все пак ще е по-добре, ако ти го обезкуражиш. Трябва да спрем това преди тя да хлътне по него.

— Какво очакваш да му кажа? — зачуди се Еди. Звучеше объркан, което ми се стори странно, имайки предвид готовността му да се конфронтира с госпожица Карсън заради Джил.

— Не зная. Направи се на големия батко. Дръж се закрилнически. Кажи му, че тя е твърде малка.

Очаквах Еди да се съгласи, но той за пореден път извърна очи.

— Не съм сигурен, че трябва да казвам каквото и да било.

— Какво? Да не си откачил? Да не би да мислиш, че е в реда на нещата да...

— Не, не — въздъхна той. — Не че одобрявам евентуална връзка помежду им, но погледни го от другата страна. Джил е затворена в училище, пълно с хора. Не е честно да ѝ се забранява да общува с момчета.

Уж беше непреклонен в старанието си всичко с Джил да е наред, но да няма нищо против тя да излиза с Мика? Тук ставаше нещо странно, нещо свързано с Мика, макар че не можех да си обясня какво. Е, нямаше да оставя тази работа така. Беше твърде важна. Ще поговоря с Джил и ще се постарая тя ясно да разбере кое е правилно и кое не. Ако се наложи, ще поговоря и с Мика, въпреки че продължавах да смятам, че е по-добре Еди да проведе този разговор.

И докато си мислех за извинителната бележка, която трябваше да взема от лекаря, осъзнах, че има една много по-благонадеждна личност, към която бих могла да се обърна. Която имаше много по-голямо влияние върху Джил.

Ейдриън.

Предстоеше ми още една визита.

ГЛАВА 9

Предполагаше се, че ще посещавам дома на Кларънс само два пъти седмично за храненето на Джил, затова бях донякъде удивена, когато се оказа, че на практика се появявам там ежедневно. И не само това, но сега за пръв път отивах сама. Предишните ми посещения бяха заедно с Кийт или Джил и с точно определена цел. А сега бях съвсем сама. Не бях осъзнала с какво безпокойство и страх ще ме изпълни това, докато не наближих къщата, която сега изглеждаше още по-мрачна и тъмна.

Няма от какво да се страхуваш, казах си. Прекара цялата седмица в компанията на вампир и дамфир. Би трябвало да си свикнала. Освен това най-зловещото нещо в това място бе самата къща. Кларънс и Лий изобщо не бяха толкова страшни, а Ейдриън... Ами, Ейдриън беше най-малко страховитият вампир, когото някога бях срещала. За мен той бе твърде ексцентричен, за да изпитвам истински страх и всъщност... колкото и да не исках да си го призная, почти нямах търпение да го видя. В това нямаше смисъл, ала нещо във вбесяващото му поведение ме караше да забравя останалите си тревоги. Не можех да го обясня, но когато бях с него, се отпусках.

Дороти ме придружи вътре в къщата и аз очаквах да ме поведе отново към дневната. Вместо това минахме по няколко тъмни и извити коридора и накрая се озовахме в билиардната, която все едно бе излязла от филма „Улика“^[1]. Тъмна дървена ламперия покриваше стените, а прозорците със затъмнени стъкла почти не пропускаха слънчевата светлина. Помещението се осветяваше от полилей, висящ над билиардната маса. Ейдриън тъкмо се прицелваше с щеката, когато затворих вратата зад гърба си.

— О! — възкликна той и изпрати червената топка в дупката. — Това си ти.

— Някой друг ли очакваше? — поинтересувах се. — Да не би да нарушавам светските ти ангажименти? — Огледах с подчертано

внимание празната стая. — Не бих искала да те откъсвам от тълпата ти възторжени почитателки, които обсаждат къщата.

— Хей, на всеки му е позволено да се надява. Искам да кажа, че не е невъзможно кола, пълна с оскъдно облечени колежанки, да се развали точно пред къщата и те да се нуждаят от помощта ми.

— Истина е — съгласих се. — А може би не е зле над входа да сложа табела с надпис: „На вниманието на всички момичета: тук се предлага безплатна помощ!“.

— На вниманието на всички готини момичета — поправи ме той и се изправи.

— Правилно — не останах по-назад, като се опитах да не завъртя очи. — Уточнението е много важно.

Той посочи към мен с билиардната щека.

— Като заговорихме за готини неща, униформата ти ми харесва.

Този път завъртях очи. След като последният път Ейдриън ме бе подразнил, че униформата ми не се отличава от обичайните ми дрехи, този път, преди да дойда тук, се преоблякох. Носех тъмни джинси и блуза, щампована в бяло и черно и яка с къдрички. Би трябвало да зная, че смяната на тоалета ми няма да ме спаси от хапливите му забележки.

— Сам ли си вкъщи? — попитах, имайки предвид самотната му игра на билиард.

— Не. Кларънс е някъде наоколо и се занимава с... Нямам представа с какво. Старчески работи. А Лий май поправя ключалката, преди да замине за Лос Анджелис. Донякъде е забавно. Изглежда разстроен, че се налага да използва инструменти. Все още живее с убеждението, че силата на собствените му ръце би трябвало да е повече от достатъчна.

Не можах да сдържа усмивката си.

— Да смятам ли, че не си му предложил помощ?

— Сейдж — заяви надутото Ейдриън, — тези ръце не са създадени за тежък физически труд. — Уцели следващата топка и я изпрати в дупката. — Искаш ли да поиграеш?

— Какво? С теб?

— Не, Сейдж, с Кларънс. — Въздъхна на втрещеното ми изражение. — Да, разбира се, че с мен.

— Не. Трябва да поговоря с теб за Джил.

Той остана мълчалив за няколко минути, после се върна към играта си, все едно нищо не се бе случило.

— Днес не е била болна.

Заяви го съвсем уверено, макар че в думите му прозвуча необичайна, горчива нотка.

— Не. Е, не по същия начин. Стана ѝ лошо по време на часа по физическо. След като свърша тук, ще се срещна с Кийт, за да видя дали не можем да я освободим с бележка от лекаря от часовете. — Всъщност по-рано се бях опитала да се свържа с него, но безуспешно. — Но не съм дошла за това. Има едно момче, което харесва Джил, човек.

— Кажи на Кастъл да го поступа.

Облегнах се назад и въздъгнах.

— Тъкмо в това е проблемът. Помолих го. Е, не точно да го поступа. Той е негов съквартирант. Помолих Еди да му каже да стои по-далеч от Джил, като измисли някаква причина, като например, че е твърде малка. Разбираш защо това е важно, нали? — попитах, боейки се, че Ейдриън ще прояви същото небрежно отношение като Еди. — Че морои и хора не бива да са гаджета?

Погледът му бе насочен към масата, не към мен.

— Да, напълно те подкрепям в това, Сейдж. Но все още не разбирам къде е проблемът.

— Еди не пожела да го направи, а заяви, че не мислел, че на Джил трябва да ѝ бъде забранявано да се среща с момчета и да ходи на танци. Нямало нищо лошо в това двамата с Мика да излизат заедно, стига нещата да не станат сериозни.

Ейдриън умееше да прикрива чувствата си, но този път думите ми явно го изненадаха. Изправи се, завъртя билиардната щека, опря задната ѝ част в пода и се замисли.

— Това е необяснимо. Имам предвид, че разбирам логиката и има нещо вярно в нея. Джил не бива насилствено да бъде изолирана, докато е тук. Изненадан съм само, че Кастъл го е осъзнал.

— Да, но ми е трудно да го приема. Къде е обичайната граница, до която можеш да останеш безучастен? Честно казано, имам чувството, че Еди просто не иска да се конфронтира с Мика, неговия съквартирант. Кое е налудничаво, защото Еди е от тези, които

изглежда не се страхуват от нищо. Кое е това у Мика, което толкова много притеснява Еди?

— Този Мика да не е някакъв много як и едър тип?

— Не — отвърнах. — Предполагам, че е добре сложен. Добър спортист. Държи се приятелски и е наистина добър. Не е от тези, от които трябва да се страхуваш, че ще ти налетят, ако ги предупредиш да стоят по-далеч от сестра ти.

— Тогава ти можеш да поговориш с него. Или просто говори със сладкишчето и ѝ обясни как стоят нещата. — Ейдриън изглеждаше доволен, че е разрешил проблема и удари последната топка.

— Това беше и моят план. Просто исках да съм сигурна, че ще ме подкрепиш. Джил те слуша и си помислих, че ще ми е по-лесно, ако знае, че си съгласен с мен. Макар че изобщо не зная какви са чувствата ѝ към Мика. Може да се окаже, че сме преувеличили опасността.

— Няма да навреди да сме по-внимателни с нея — отбеляза Ейдриън. Зарея поглед, потънал в мислите си. — А и аз ще ѝ кажа какво мисля за това.

— Благодаря — отвърнах, изненадана от лекотата, с която той се съгласи с мен.

В зелените му очи проблеснаха дяволити пламъчета.

— А сега ще изиграеш ли една игра с мен?

— Наистина нямам...

Вратата се отвори и влезе Лий, облечен небрежно, с джинси и тениска. Носеше отвертка.

— Здравей, Сидни. Стори ми се, че видях колата ти отвън. — Огледа се наоколо. — Дали, въ, Джил е с теб?

— Не и днес. — Изведнъж ми хрумна нова идея, когато си припомних, че Лий посещава колеж в Лос Анджелис. — Лий, някога имал ли си за гадже момиче от човешката раса?

Ейдриън повдигна вежди.

— Да не би да го каниш на среща, Сейдж?

— Не! — намръщих се аз.

Лий се замисли.

— Не, не съвсем. Имал съм приятели сред хората, но сме излизали заедно само като компания, да се веселим... но никога не съм имал нещо повече с тях. Ел Ей е голям град и ако знаеш къде да търсиш, можеш да намериш много момичета морои.

— О? — оживи се Ейдриън.

Надеждите ми, че Лий ще каже на Джил, че той също е трябвало да избягва гаджета от човешката раса, се изпариха.

— Е, значи това те улеснява при намирането на гаджета, за разлика от Джил.

— Какво искаш да кажеш? — попита Лий.

Разказах му всичко за Мика и Еди. Лий през цялото време кимаше замислено.

— Наистина е трудно — призна накрая.

— Може ли да се върнем на онази част за момичетата морои, които се мотаят из Ел Ей? — попита с надежда Ейдриън. — Може ли да ме насочиш към някои... О, да кажем по-отворени?

Ала вниманието на Лий бе приковано към мен. Непринудената му усмивка стана колеблива и той заби поглед в краката си.

— Това може да изглежда малко странно... Но искам да кажа, че не бих имал нищо против да поканя Джил да излезем.

Ейдриън реагира, преди да успее да измисля отговор.

— Какво, да не би да имаш предвид среща? Кучи син! Тя е само на петнайсет. — Човек никога не би допуснал, че само преди секунда бе говорил с копнеж за леснодостъпни момичета морои.

— Ейдриън — подех аз, — предполагам, че определението на Лий за среща е малко по-различно от твоето.

— Извинявай, Сейдж, но трябва да ми се довериш, когато става дума за дефиниция на понятието среща. Последният път, когато проверих, ти не беше експерт по общуването. Имам предвид, кога за последен път си ходила на среща? — Това беше само една от многото му духовити и язвителни забележки, които ръсеше наоколо с такава лекота, но при все това малко ме заболя. Нима липсата ми на опит бе толкова очевидна?

— Но — добавих, пренебрегвайки въпроса на Ейдриън, — има разлика във възрастта ви. — Честно, нямах представа на колко години е Лий. Това, че е в колеж, ми даваше някаква представа, но Кларънс ми изглеждаше ужасно стар. Макар че да имаш дете на стари години не беше толкова необичайно, както за хората, така и за мороите.

— Има — призна Лий. — Аз съм на деветнайсет. Разликата не е огромна, но все пак е достатъчно голяма. Не биваше нищо да казвам. — Изглеждаше засрамен и аз изпитах едновременно съжаление към

него и неувереност в себе си. Тънкостите на сватосването не бяха застъпени в наръчниците на алхимиците.

— Защо би искал да я поканиш на среща? — попитах. — Искам да кажа, че тя е страхотно момиче и всичко останало. Но искам да зная дали го правиш, за да я отклониш от Мика и да ѝ предложиш безопасно общуване. Или, хм, я харесваш?

— Разбира се, че я харесва — намеси се Ейдриън, бързащ да защити честта на Джил.

Имах чувството, че Лий наистина нямаше добър отговор на този въпрос. Ако признаеше интереса си към нея, ексцентричните кавалерски инстинкти на Ейдриън щяха да се пробудят. Ако пък Лий не се интересуваше, Ейдриън без съмнение щеше да настоява да узнае как така Лий не иска да се ожени за нея още тук и сега. Това беше един от онези очарователни — по-странни — капризи, типични за Ейдриън.

— Харесвам я — заяви Лий прямо. — Говорил съм с нея само два пъти, но... Ами, наистина бих искал да я опозная по-добре.

Ейдриън изсумтя подигравателно и аз го изгледах кръвнишки.

— Момчета, трябва да ви кажа, че имате различни дефиниции за едни и същи понятия.

— Не е вярно — възрази Ейдриън. — Всички момчета имат едно и също на ум, когато искат да „опознаят едно момиче по-добре“. Ти си една много добре възпитана млада дама и разбирам, че си твърде невинна, за да го разбереш. Имаш голям късмет, че съм тук, за да ти разтълкувам тези тънкости.

Извърнах се отново към Лий, без да си давам труд да отговарям на Ейдриън.

— Мисля, че ще е чудесно да излезеш с нея.

— Ако предположим, че тя прояви интерес — каза Лий, но изглеждаше доста несигурен.

Припомних си усмивката ѝ, когато вчера той говори с нея. Това ми се струваше доста обещаващо. Но пък и в същото време тя беше доста ентузиасирана и спрямо Мика.

— Обзалагам се, че ще прояви.

— Значи смяташ да я оставиш да излезе с него съвсем сама? — попита Ейдриън, като ми хвърли поглед, който красноречиво ми подсказваше да не му задавам повече въпроси. Този път загрижеността му беше съвсем основателна. Споделях я напълно. Джил беше в Палм

Спрингс заради безопасността си. Едно внезапно излизане с тип, когото едва познавахме, не съответстваше на правилата за безопасност нито на алхимиците, нито на пазителите.

— Е, тя дори няма да напуска кампуса — заявих, мислейки на глас. — Не и без мен.

— Охо — рече Ейдриън. — Ако ти трябва да присъстваш като компаньонка, то тогава и аз трябва да съм там.

— Ако отидем двамата, то и Еди ще иска да дойде — изтъкнах.

— Е, и? — Краткият проблясък на сериозност и загриженост бе изчезнал от лицето на Ейдриън при мисълта за забавления. Как можеше някой толкова бързо да сменя настроението си? — Мисли за това не толкова като за среща, а по-скоро като за „семеен излет“. Такъв, при който ще ме забавлявате, докато пазите целомъдрието й.

Сложих ръце на кръста си и се извърнах към него. Това, изглежда, го развесели още повече.

— Ейдриън, сега сме се съсредоточили върху Джил, а не върху личните ти забавления.

— Не е вярно — възпротиви се той, а зелените му очи блеснаха. — Всичко е свързано с моите лични забавления. Светът е моята сцена. Давай го все така и ще се превърнеш в звездата на шоуто.

С комично безпомощно изражение Лий местеше поглед помежду ни.

— Искате ли да ви оставя насаме?

Изчервих се.

— Извинявай. — Ейдриън, разбира се, не се извини.

— Виж, — рече Лий, който явно започваше да съжалява, че е заговорил за това. — Аз я харесвам. И ако това означава, че трябва да се събере цяла група, за да бъда с нея, то нямам нищо против.

— Може би така е по-добре — замислих се аз. — Може би ако правим повече неща заедно като група — с изключение на нейните хранвания — тя няма и да помисли да излезе с момче от човешката раса. — Момче, за което дори не знаехме със сигурност дали тя харесва. Осъзнах, че се набъркваме доста неделикатно в нейния интимен живот.

— Точно това исках и аз преди — напомни ми Ейдриън. — Само малко светски живот.

Замислих се за вчерашния ни разговор, когато той настоя да му намеря жилище.

— Не е точно това, което ти желаше.

— Ако искаш да излизаш — намеси се Лий, — тази вечер би могъл да дойдеш с мен в Ел Ей. Утре след занятията се връщам тук, така че ще е съвсем бърза разходка.

Ейдриън засия толкова ярко, че се запитах дали Лий не го бе предложил в опит да разсее всяко напрежение, останало заради интереса му към Джил.

— Ще ме запознаеш ли с онези момичета? — попита Ейдриън.

— Невероятно — промълвих. Двойният стандарт на Ейдриън бе абсурден.

Не забелязах, че вратата се е отворила, докато Кийт не влезе в стаята. Никога не съм била особено щастлива да го видя, но беше истински късмет, че се появи тук точно сега, когато исках да говоря с него за Джил и проблема ѝ с физическото. Най-добрият план, който можах да измисля, беше да се появя в апартамента му и да се надявам, че ще го заваря там. Той ми бе спестил неудобството.

Кийт ни изгледа поред и тримата... Ала не сподели усмивките ни. Явно днес щеше да мине без намигвания, без щедро пръскане на обаятелния му чар.

— Видях колата ти, Сидни — процеди той сурово, обръщайки се към мен. — Какво става тук?

— Трябваше да поговоря с Ейдриън — осведомих го. — Получи ли съобщението ми? По-рано се опитах да се свържа с теб.

— Бях зает — отреза ме той. Изражението му бе твърдо, а тонът — достатъчен да охлади стаята. Усмивките на Ейдриън и Лий помръкнаха и двамата изглеждаха смутени, докато се опитваха да разберат защо Кийт е толкова раздразнен. Напълно споделях любопитството им. — Искам да поговорим. Насама.

Внезапно се почувствах като немирно дете, без да зная защо.

— Разбира се — смотолевих. — Аз... Аз и без това тъкмо тръгвах.

Отправих се към Кийт, който стоеше на прага.

— Почакай — спря ме Лий. — Какво ще... — Ейдриън го смушка и поклати глава, промърморвайки нещо, което не можах да чуя. Лий остана мълчалив.

— Пак ще се видим — рече Ейдриън весело. — Не се тревожи... Няма да забравя за какво си говорихме.

— Благодаря — отвърнах. — До скоро, момчета.

Кийт излезе, без да каже и дума, а аз го последвах извън къщата в горещината на късния следобед. Температурата бе паднала след злополучния час по физическо, но не много. Кийт закрачи бавно по алеята, покрита с чакъл, и спря до моето Лате. Колата му бе паркирана наблизо.

— Това беше грубо — казах му. — Ти дори не се сбогува с тях.

— Извинявай, ако не съм показал най-добрите си маниери пред вампирите — тросна се Кийт. — Аз не съм толкова близък с тях, колкото ти.

— Какво означава това? — попитах и скръстих ръце. Докато се вирах в него, усетих как старата ми враждебност отново се надига. Трудно беше да повярвам, че само допреди минута се смеех.

Кийт ме изгледа презрително.

— Само това, че явно ти е много приятно да си с тях тук, да се срещате, да си прекарвате добре. Не знаех, че прекарваш свободното си време след училище тук.

— Как смееш! Дойдох тук по работа — изръмжах.

— Да, виждам.

— Истина е. Трябваше да поговоря с Ейдриън за Джил.

— Не си спомням той да е определен за неин настойник.

— Той е загрижен за нея — възразих аз. — Както всеки от нас би бил за приятел.

— Приятел? Те изобщо не са като нас — процеди Кийт. — Те са безбожници и противоестествени и ти нямаш работа да се сприятеляваш с когото и да е от тях.

Исках да му изкрещя, че от това, което бях видяла, Лий беше сто пъти по-почтена личност, отколкото Кийт някога щеше да бъде. Дори и Ейдриън беше. Едва в последния миг обучението ми си каза думата. *Не се заяждай. Не противоречи на висшестоящите.* Колкото и да ми бе неприятно, Кийт беше шефът тук. Поех дълбоко дъх.

— Едва ли може да се нарече сприятеляване. Просто дойдох, за да поговоря с Ейдриън, а Лий се оказа тук. Не е като да сме планирали някакъв голям купон. — По-добре бе да не споменавам за плана ни за груповата среща.

— А защо просто не се обади на Ейдриън, ако си искала да попиташ нещо? Или да се бе обадила на мен?

Защото да съм лице в лице с него не е толкова противно, колкото да съм край теб.

— Беше важно. А когато не можах да се свържа с теб, реших, че и без това трябва да те потърся в апартамента ти.

Надявайки се да отклоня темата от „лошото ми поведение“, се впуснах да разказвам всичко, което се бе случило днес, включително престоя на Джил на слънце и вниманието на Мика.

— Разбира се, че тя не може да излиза с него — възкликна той, след като обясних как стояха нещата с Мика. — Трябва да сложиш край на това.

— Опитвам се. Ейдриън и Лий казаха, че ще ми помогнат.

— О, страхотно. Сега вече ми олекна. — Кийт поклати глава. — Не бъди наивна, Сидни. Казах ти. Те не се интересуват от тази мисия толкова много, колкото ние.

— Мисля, че се интересуват — възразих. — Ейдриън изглежда разбра сериозността на положението, а той има голямо влияние върху Джил.

— Е, той не е този, когото алхимиците ще преследват и изпратят в поправителен център, задето се заиграва с вампирите, когато трябва да ги дисциплинира.

Можех само да се вирам смаяно в него. Не бях сигурна коя част от това, което изрече току-що беше по-обидна: изтърканият намек, че съм „фенка на вампирите“ или това, че трябва да „дисциплинирам“ някой от тях. Трябваше да зная, че престореното му приятелско отношение няма да трае дълго.

— Върша си работата — отвърнах с овладян глас. — И доколкото виждам, върша повече работа от теб, след като аз съм тази, която през цялата седмица гаси пожари.

Знаех, че си въобразявам, тъй като стъкленото му око не можеше да вижда, но имах чувството, че ме изглежда кръвнишки и с двете си очи.

— Върша достатъчно. Дори и не помисляй да ме критикуваш.

— А ти какво правеше тук? — попитах, осъзнала внезапно, че присъствието му е твърде необичайно. Обвиняваше ме, че общувам с вампири, но самият той никога не обясняваше действията си.

— Трябваше да се видя с Кларънс, но това не е твоя работа.

Исках да узная повече подробности, но нямаше да издам колко съм любопитна. Според думите на Лий, Кийт е бил тук и вчера.

— Ще се обадиш ли утре в училищната канцелария, за да освободиш Джил от физическо?

Кийт ме удостои с дълъг и твърд поглед.

— Не.

— Какво? Защо не?

— Защото престоят на слънце няма да я убие.

Отново потиснах гнева си и опитах дипломатичния подход, на който ме бяха учили.

— Кийт, ти не си я виждал. Може би няма да я убие, но за нея е истинско мъчение. Тя е много нещастна.

— Не ми пука дали те са нещастни, или не — заяви той. — Теб също не би трябвало да те е грижа. Нашата работа е да я опазим жива. Не се споменаваше, че трябва да се чувства удобно и да е щастлива.

— Не мисля, че някой би трябвало да ни го казва — отвърнах ужасено. Защо бе толкова безчувствен? — Смятам, че бидейки чувствителни човешки същества, това просто се подразбира.

— Е, в такъв случай ти се заеми. Можеш или да се обадиш на някой по-висшестоящ, който да представи извинителна бележка в училището, или да ѝ правиш ледени бани след физическото. Не ме интересува какво ще правиш, но това ще ти запълни времето, за да спреш да се появяваш тук изненадващо и да се занасяш със създанията на мрака. Да не съм чул повече за подобно поведение.

— Ти си невероятен. — Бях прекалено разстроена и онемяла, за да намеря някой по-красноречив отговор.

— Грижа се за душата ти — обяви той надменно. — Това е най-малкото, което мога да направя за баща ти. Жалко, че не приличаш повече на сестрите си.

Кийт ми обърна гръб и отключи вратата на колата си, без да каже нищо повече. Влезе вътре и отпраши, оставяйки ме да се вирам след него. В очите ми запариха сълзи, но ги преглътнах. Чувствах се като глупачка, но не заради обвиненията му. Нито за миг не се усъмних, че съм сторила нещо лошо с идването си тук. Не, бях бясна, — бясна на себе си — задето му позволих да си тръгне, като последната дума бе

негова, а аз нямах смелостта да му отвърна както подобава. Останах безмълвна, каквато винаги всички ме съветваха, че трябва да бъда.

Изритах чакъла в яда си и камъчетата се разлетяха във въздуха. Едно малко камъче удари колата ми и аз потръпнах.

— Извинявай.

— Той няма ли да те обвини, че си обсебена от дявола, след като говориш с неодушевени предмети?

Рязко се завъртях с разтуптяно сърце. Ейдриън се бе облегнал на къщата и пушеше.

— Ти пък откъде изникна? — попитах. Макар че знаех всичко, което трябваше да се знае за вампирите, ми беше трудно да се отърся от суеверния страх от способността им да изникват сякаш от нищото.

— От вратата — обясни той нехайно. — Излязох да изпуша една цигара и чух врявата.

— Невъзпитано е да се подслушва — отвърнах, знаейки, че звуча непоносимо превзето, но не можах да се спра.

— Невъзпитано е да бъдеш такъв задник. — Ейдриън кимна в посоката, в която бе отпътувал Кийт. — Ще можеш ли да освободиш Джил от часовете по физическо?

Въздъгнах, почувствала се внезапно уморена.

— Да, сигурно ще мога. Просто ще ми отнеме малко повече време, докато намеря някой друг алхимик, който да изиграе ролята на наш родител. Щеше да стане много по-бързо, ако Кийт го бе направил.

— Благодаря, че се грижиш за нея, Сейдж. Ти си святна. За човек.

Едва не се разсмях.

— Благодаря.

— И ти би могла да кажеш същото.

Отидох до Латето и се спрях.

— Да кажа какво?

— Че съм свестен... за вампир — обясни той.

Поклатих глава, все още усмихната.

— Ще ти е доста трудно да накараш някой алхимик да признае подобно нещо. Но мога да кажа, че си доста свестен за разхайтен купонджия с моментни проблясъци на брилянтен ум.

— Брилянтен? Мислиш, че съм брилянтен? — Вдигна ръце към небето. — Чухте ли това, всички по света? Сейдж каза, че съм

брилянтен.

— Хей! Не казах това!

Той пусна цигарата си, смачка я и се ухили безгрижно.

— Благодаря, задето поласка егото ми. Ще кажа на Кларънс и Лий за високото ти мнение за мен.

— Хей, не съм...

Но той вече бе влязъл в къщата. Докато потеглях, реших, че на алхимиците ще им трябва цял един отдел, който да се посвети единствено на обуздаването на Ейдриън Ивашков.

Когато влязох в стаята си в общежитието, заварих Джил да седи сред учебници и тетрадки, опитвайки се да навакса за вчера.

— Брей — подсвирах, замислена за домашните, които ме чакаха. — Тук е заприличало на команден център.

Вместо да се усмихне на шегата ми, Джил ме изгледа ледено.

— Не мислиш ли — поде, — че може би следващия път, когато решиш да се месиш в любовния ми живот, трябва първо да поговориш с мен?

Останах безмълвна. Ейдриън беше казал, че ще поговори с Джил. Но не вярвах, че ще стане толкова бързо.

— Не е нужно да кроиш планове зад гърба ми как да ме държиш по-далеч от Мика — допълни тя. — Не съм глупава. Зная, че не бива да излизам с човек.

Значи Ейдриън ѝ бе казал и това.

— И — продължи Джил, все още с този леден тон, — не е нужно да ми уреждаш срещи с единствения свободен морой в радиус от стотина километра, само и само да ме опазиш от неприятности.

Добре... Явно Ейдриън ѝ бе докладвал всичко. Очаквах повече дискретност от него, особено що се отнася до частта с Лий.

— Ние... Не сме ти уреждали срещи — смънках. — Лий и без това искаше да те покани.

— Но вместо да говори с мен, той поиска разрешение от вас! Вие не контролирате живота ми.

— Зная това и не сме се опитвали! — Как можа всичко толкова да се оплеска? — Лий действа по своя воля.

— Точно както и ти, когато отиде да говориш с Ейдриън зад гърба ми. — В очите ѝ блестяха сълзи на гняв, предизвиквайки ме да отрека. Не можех и чак сега осъзнах, колко погрешна бе постъпката

ми. Откакто бе открила, че е кралска потомка, Джил трябваше постоянно да понася другите да направляват живота ѝ вместо нея. Може би намеренията ми да накарам Ейдриън да поговори с нея заради Мика бяха добри, но бяха лошо реализирани.

— Права си — признах. — Съжалявам, че аз...

— Забрави — махна с ръка Джил и си сложи слушалките. — Не искам повече да слушам. Ти ме направи да изглеждам като пълна глупачка пред Ейдриън и Лий. Не че те ще се сетят за мен, докато тази нощ купонясват из Лос Анджелис. — Заби поглед в книгата пред себе си. — Приключих с теб.

Не можех да преценя дали не ме чуваше заради музиката, или просто бе решила да не ми обръща внимание. Знаех единствено, че отново се усетих как я сравнявам със Зоуи.

Също както за сестра ми, се опитвах да направя нещо добро за Джил, но вместо да изпиша вежди, изваждах очи. Също както със Зоуи, се получи обратен ефект и само нараних и унижих тази, която се опитвах да защитя.

Извинявай, Сейдж. Последния път, когато проверих, ти не беше експерт по общуването.

Това, помислих си горчиво, бе най-тъжната част от всичко, — че Ейдриън Ивашков беше прав.

[1] Комедия с елементи на криминале (1985 г.) — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 10

Телефонът ми иззвъня точно в този миг, спасявайки ме от мъчителната неувереност как да се оправя с Джил. Отговорих, без да си направя труд да проверя кой се обажда.

— Госпожице Мелбърн? Имам незабавна нужда от услугите ви.

— Госпожо? — попитах удивено. Най-малко очаквах да чуя възбудения глас на госпожа Теруилиджър. — Какво има?

— Трябва незабавно да ми донесете капучино с карамел от „Спенсърс“. Абсолютно невъзможно е да довърша превода на този документ, ако не го направите.

Имаше милион отговори, които можех да й дам, нито един от които особено учтив, така че прибягнах до изтъкване на очевидната логика.

— Не мисля, че ще мога — заявих.

— Ползвате се с известни привилегии да напускате кампуса, нали?

— Ами, да, госпожо, но вечерният час почти наближава. Не зная къде се намира „Спенсърс“, а и не мисля, че ще успея да се върна навреме.

— Глупости. Кой е шефът на общежитието ви? Онази Уедърс ли? Ще се обадя, за да ви издействам удължаване на вечерния час. Аз работя в един от кабинетите в библиотеката. Ще се срещнем там.

Въпреки личната ми слабост към кафето, да получа специално удължаване на училищния вечерен час ми се струваше прекалено за подобна услуга. Не обичах да престъпвам установените правила. От друга страна бях асистентка на госпожа Теруилиджър. Нима това не беше част от работата ми? Дълбоко вкоренените ми инстинкти на алхимик да изпълнявам заповеди взеха връх.

— Ами, госпожо, предполагам, че аз...

Тя затвори и аз се втренчих изумено в телефона.

— Трябва да вървя — казах на Джил. — Надявам се, че скоро ще се върна. Може би много скоро, защото ще се изненадам, ако тя не е

забравила да се обади на госпожа Уедърс.

Съквартиратката ми не вдигна глава. Свих рамене и взех лаптопа си, в случай че госпожа Теруилиджър се сети да ми възложи още някаква работа.

В очакване на своята доза кофеин, паметта на моята преподавателка явно беше на ниво, защото когато слязох във фойето, установих, че действително имам разрешение да закъснея. Госпожа Уедърс дори ме упъти как да стигна до „Спенсър“, тъй като кафенето се намираше на няколко километра от училището. Взех капучиното, питайки се дали разходите ще ми бъдат възстановени, и купих чаша кафе и за себе си. Когато се върнах, служителят в библиотеката ме спря, като ме видя с напитките, но щом обясних, че изпълнявам поръчка, ми махна да влизам и ме упъти как да стигна до кабинетите в задната част на сградата. Очевидно пристрастеностите на госпожа Теруилиджър бяха добре познати.

Библиотеката беше доста оживена и много скоро разбрах защо. След определен час момичетата и момчетата не можеха да остават в общежитията на противоположния пол. Библиотеката беше отворена до късно, така че бе идеалното място за срещи. Мнозина бяха дошли тук просто да учат, включително Джулия и Кристин.

— Сидни! Насам! — извика ме Кристин шепнешком.

— Зарежи Теруилиджър — додаде Джулия.

Вдигнах чашата с кафе, докато минавах покрай тях.

— Шегувате ли се? Ако не си получи скоро дозата кофеин, няма да има отърване от нея. Ако мога, ще се върна.

Докато продължавах напред, видях малка група ученици, скупчили се около някого и чух познат и дразнещ глас. Грег Слейд.

Любопитството ми надделя и се присламчих към тълпата. Слейд показваше нещо върху горната част на ръката си: татуировка.

Самият дизайн не беше нищо особено. Представляваше полетял орел, много разпространена татуировка, която студията масово правеха. Това, което привлече вниманието ми, беше цветът. Цялата татуировка беше наситено сребриста, с оттенък, известен като „металик“. Подобно оцветяване не се отстраняваше лесно, особено толкова лъскаво и наситено. Знаех какви химикали бяха използвани за моята златна татуировка, формулата беше сложна и се състоеше от рядко срещани вещества.

Слейд, макар и неохотно, се стараеше да говори по-тихо, нали татуировките бяха забранени в училището, но беше ясно, че се радваше на всеобщото внимание. Наблюдавах го мълчаливо, доволна, че останалите задават въпроси вместо мен. Разбира се, тези въпроси само пораждаха още повече въпроси в мен.

— Тази е по-светла от останалите, които обикновено правят — отбеляза един от приятелите му.

Слейд наклони ръката си, така че татуировката да улови светлината.

— Това е нещо ново. Казаха ми, че тези са по-добри от миналогодишните. Не съм сигурен дали е истина, но мога да ви уверя, че никак не беше евтино.

Приятелят му, който бе заговорил, се ухили.

— Ще го разбереш на квалификациите.

Лоръл — червенокосото момиче, което се интересуваше от Мика, — протегна единия си крак до Слейд, разкривайки фин глезен, украсен с татуировка във форма на пеперуда. Без металик.

— Може да ги накарам да подсилят моята за годишния празник на бившите випускници, ако успея да измъкна пари от родителите си. Знаеш ли дали небесните татуировки тази година са по-добри? — Докато говореше, отметна косата си. От краткия си престой в „Амбъруд“ бях установила, че Лоръл се гордее много с косата си и я отмята поне на всеки десет секунди.

Слейд сви рамене.

— Не попитах.

Лоръл забеляза, че ги наблюдавам.

— О, здрасти. Ти не беше ли сестрата на вампира?

Сърцето ми спря.

— На вампира?

— Вампира — повтори Слейд.

Откъде е разбрала? Какво ще правя? Тъкмо започнах да правя списък на нещата, за които трябваше да се обадя на алхимиците, когато една от приятелките на Лоръл се изкиска.

Тя ги погледна и се изсмя надменно, сетне се извърна към мен.

— Така решихме да я наричаме. Никой човек не може да има толкова бледа кожа.

Едва не припаднах от облекчение. Било е шега — опасно близка до истината, — но при все това шега. Въпреки всичко Лоръл не беше от тези, с които можеш безнаказано да се заяждаш и за всички нас беше по-добре, ако тази шега скоро се забрави. И аз, естествено, изтърсих първия коментар за отвличане на вниманието, който ми хрумна.

— Хей, и по-странни неща сме виждали. Когато за пръв път те видях, не повярвах, че някой може да има толкова дълга или толкова червена коса. Но не намекнах нищо за удължени кичури или боя.

Слейд едва не се превеи на две от смях.

— Знаех си! Знаех си, че е фалшива!

Лоръл стана червена почти колкото косата си.

— Не е фалшива! Истинска е!

— Госпожице Мелбърн?

Подскочих, като чух гласа зад мен и видях госпожа Теруилиджър да стои там и да ме наблюдава развеселено.

— Не сте получили удължаване на вечерния час, за да си бърбите със съучениците, особено когато чакам кафето си. Елате с мен.

Измъкнах се тихомълком, макар че едва ли някой ми обърна внимание. Приятелите на Лоръл се забавляваха твърде много с това да я дразнят. Надявах се, че ги бях отклонила от вампирските шеги. Ала в същото време не можех да изтласкам образа на татуировката на Грег от съзнанието си. Мислите ми се зареяха около мистерията какви съставки са необходими, за да се получи такъв цвят. Почти разгадах загадката или поне една от възможностите. Щеше ми се да имам достъп до лабораториите на алхимиците, за да направя някои опити. Когато приближихме до малкия кабинет, госпожа Теруилиджър пое чашата с кафето от ръката ми.

— Слава богу — въздъхна тя, след като отпи щедра глътка. Кимна към кафето ми. — Това допълнително ли е? Отлично хрумване.

— Не, госпожо. Това е за мен. Искате ли да започна с онези там? — Върху масата имаше струпана позната купчина книги, които бях видяла в класната и стая. Представявах си същинската част на изследването ѝ и госпожа Теруилиджър ми каза, че накрая ще трябва да ги резюмирам, опиша и подреда. Протегнах се към най-горната, но тя ме спря.

— Не — рече и се приближи към голямата чанта за документи. Зарови сред листата и канцеларските материали и накрая измъкна книга в стара кожена подвързия. — Първо се заемете с това.

Поех книгата.

— Мога ли да работя в читалнята? — Надявах се да се върна в голямата читалня, за да поговоря с Кристин и Джулия.

Госпожа Теруилиджър се замисли.

— Няма да ви позволят да влезете там с кафето. Май ще трябва да го оставите тук.

Подвоумих се дали желанието ми да поговоря с Кристин и Джулия ще натежи над вероятността госпожа Теруилиджър да изпие кафето ми, преди да се върна. Реших да поема риска, сбогувах се с мъка на сърцето с кафето си, събрах книгите и се запътих обратно към главната читалня.

Джулия изгледа презрително опърпаната книга на госпожа Теруилиджър.

— Всичко това не е ли качено някъде в интернет?

— Вероятно не. Предполагам, че никой не я е разлиствал, още отпреди да се изобрети интернетът. — Отгърнах корицата. Надигна се облак прах. — Дори много преди това.

Кристин бе отворила пред себе си учебника по математика, за да подготви домашното си, но явно не се интересуваше много от задачите. Потропваше разсеяно с химикала си по корицата на тетрадката.

— Значи си видяла татуировката на Слейд?

— Трудно е да не я видиш — отвърнах и извадих лаптопа си. Погледнах над него. — Още я показва на всички.

— Той отдавна искаше да си направи такава, но все нямаше пари — обясни Джулия. — Миналата година всички изявени спортисти си направиха. Е, с изключение на Трей Хуарес.

— Трей няма нужда от татуировка — изтъкна Кристин. — И без това е супер.

— Сега ще има, ако иска да не е по-назад от Слейд — възрази Джулия.

Кристин поклати глава.

— Въпреки това няма да си направи. Той е против татуировките. Миналата година се опита да докладва на госпожа Грийн, но никой не

му повярва.

Погледът ми се стрелкаше от едната към другата. Бях пообъркана от всякога.

— Все още ли говорим за татуировките? Дали Трей „има нужда“ или не?

— Ти май още не си разбрала, нали? — попита Джулия.

— Това е вторият ми ден тук — изтъкнах им разгорещено. Припомних си, че се намирам в библиотека и заговорих по-тихо. — Единствените, които са говорили с мен за татуировките, сте вие и Трей, а и вие не ми казахте много.

Двете момичета поне имаха доблестта да се засрамят. Кристин отвори уста, спря се, а сетне като че ли премисли това, което смяташе да каже.

— Сигурна ли си, че твоята не прави нищо?

— Напълно — излъгах. — Как може една татуировка да прави нещо?

Джулия се огледа наоколо и се завъртя на стола си. Повдигна ризата си малко нагоре и се показа избледняла татуировка на лястовица в полет. Доволна, че съм я видяла, тя пусна ризата си.

— Направих си я по време на тазгодишната пролетна ваканция и никога не съм имала по-страхотна ваканция.

— Заради татуировката? — попитах скептично.

— Когато ми я направиха, не изглеждаше като сега. Беше металик... Не като твоята, нито като на Слейд. По-скоро беше...

— Медна — подсказа Кристин.

Джулия се замисли и кимна.

— Да, червеникавозлатиста. Цветът издържа само една седмица, но през това време беше невероятно. Искам да кажа, че никога не съм се чувствала толкова добре. Беше направо нечовешки готино. Върховно.

— Кълна се, че в онези небесни татуировки има някакъв наркотик — сподели Кристин. Опитваше се да прозвучи неодобрително, но ми се стори, че усетих в гласа ѝ нотка на копнеж.

— Ако и ти имаше такава, щеше да разбереш — тросна се Джулия на приятелката си.

— Небесни... Чух онова момиче да говори за тях — промърморих.

— Лоръл? — попита Джулия. — Да, точно така наричат медните татуировки, защото те карат да се чувстваш сякаш си в облаците. — Изглеждаше почти засрамена от ентузиазма си. — Глупаво име, а?

— Това ли прави татуировката на Слейд? — попитах, озадачена от това, което чувах.

— Не, неговата е стоманена — осведоми ме Кристин. — Карат те да се чувстваш като голям спортист. Чувстваш се по-силен, по-бърз. Нещо такова. Издържат по-дълго от небесните — приблизително две седмици. Понякога дори и три, но ефектът им избледнява. Предполагам, че ги наричат „стоманени“, защото са по-яки. И може би защото има стомана в тях.

Не е стомана, помислих си. А сребърно съединение. Алхимиците много отдавна бяха усъвършенствали изкуството да използват метал при татуирането, за да постигнат определен ефект. Категорично златото бе най-доброто, поради което го и използвахме. Другите метали — когато се подберат по правилен начин — имат подобен ефект, но нито среброто, нито медта се свързваха химически така добре с кожата, както златото. Медните татуировки бяха лесно обясними. Всякакви антидепресанти или наркотици могат да се комбинират с медта, за да се постигне краткотраен ефект. По-трудно ми беше да разбера защо използват среброто — или по-скоро ефектите от сребърните татуировки. Това, което те описвах, ми приличаше на някой от стероидите, които използват спортистите. Дали среброто си взаимодействаше добре с тях? Трябваше да проверя.

— Колко от учениците имат такива? — попитах ги впечатлена. Не можех да повярвам, че такива сложни татуировки са толкова популярни тук. Освен това започна да ми светва колко богати са учениците тук. Само материалите биха стрували цяло състояние, да не говорим за всичките предполагаеми ефекти.

— Всички — отвърна Джулия.

— Не всички — намръщи се Кристин. — Макар че вече почти успях да спестя пари за една.

— Според мен поне половината училище е пробвало небесните татуировки. — Джулия хвърли успокоителен поглед на приятелката си. — Можеш по-късно да ги подсилиш отново, но пак струва пари.

— Половината училище? — повторих невярващо. Огледах се наоколо, питайки се под колко ризи и джинси се крият татуировки. —

Това е лудост. Не мога да повярвам, че една татуировка може да има такива свойства. — Надявах се, че добре прикривам истината колко много знаех вече по въпроса.

— Направи си небесна — ухили ми се Джулия. — Тогава ще повярваш.

— Къде се правят?

— На едно място, наречено „Невърмор“ — осведоми ме Кристин. — Макар че са доста придирчиви и не се съгласяват лесно да ти направят. — Едва ли са чак толкова придирчиви, след като половината училище има татуировки, помислих си. — Станаха много по-предпазливи, откакто Трей се опита да ги издаде на полицията. — Ето че отново изскочи името на Трей. Сега вече ми стана ясно защо се бе отнесъл с такова презрение към татуировката ми, когато се запознахме. Но се запитах защо толкова много се е вживял, че да поиска да затворят студиото. Това не беше просто обикновено неодобрение.

— Предполагам, че той ги смята за нечестни? — предположих дипломатично.

— Мисля, че просто завижда, защото не може да си позволи небесна татуировка — заяви Джулия. — Знаеш ли, че той има една на гърба? Но е съвсем обикновена, не е като твоята. Никога не съм виждала като твоята.

— Значи затова ме мислите за умна — промълвих.

— Това може да е много полезно при годишните изпити — замисли се Джулия. — Сигурна ли си, че не татуировката е причината да знаеш толкова много?

Усмяхнах се, независимо колко ужасена се чувствах от току-що наученото.

— Бих искала. Така по-лесно щях да се справя с тази книга, с която, — погледнах часовника си, — вече е крайно време да се заема. — Книгата беше за гръцко-римските жреци и магьосници, нещо като подробно описание на магиите и ритуалите, които са използвали. Не беше сложен за четене материал, но доста обемист. Мислех, че изследванията на госпожа Теруилиджър са насочени повече към преобладаващите религии през тази епоха, така че книгата ми се струваше необичаен избор. Може би тя се надяваше да включи и раздел за алтернативните магически практики. Пък и коя бях аз, че да

задавам въпроси? След като ми е възложила задача, трябваше да я изпълня.

Задържах се в библиотеката по-дълго от Джулия и Кристин, тъй като трябваше да остана заедно с госпожа Теруилиджър, докато библиотеката затвори. Тя изглеждаше доволна, че напреднах толкова с бележките и ми заяви, че би искала да завърша цялата книга за три дни.

— Да, госпожо — отвърнах машинално, сякаш нямах и други часове в това училище. Защо винаги се съгласявах без да мисля?

Върнах се в източния кампус със зачервени от висенето над книгата очи и изморена от мисли за чакащите ме домашни. Джил спеше дълбоко, което бе малка благодат. Не се налагаше да изтърпя обвинителния ѝ поглед, нито да се чудя как да запълня неловката тишина. Пригответих се бързо и безшумно за сън и заспах почти в мига, в който главата ми докосна възглавницата.

Събудих се към три. Някой плачеше. Отърсих се от мъглата на съня и видях, че Джил седи на леглото си, заровила лице в шепи. Тялото ѝ се тресеше от силни, сърцераздирателни хлипания.

— Джил? — попитах колебливо. — Какво не е наред?

На слабата светлина, проникваща отвън, видях, че момичето вдигна глава и ме погледна. Неспособна да отговори, тя поклати глава и се разплака отново, този път по-силно. Станах и приседнах на ръба на леглото ѝ. Не можех да се насиля да я прегърна за утеха. Въпреки това се чувствах ужасно. Знаех, че сигурно вината за плача ѝ е моя.

— Джил, съжалявам. Не биваше да се срецтам с Ейдриън. Когато Лий те спомена, трябваше да го прекъсна и да му кажа да говори с теб, ако проявява интерес. Всъщност трябваше да говоря първо с теб... — запелтечих аз. Когато я погледнах, в съзнанието ми изпъкнаха ужасните обвинения на Зоуи в нощта, когато тръгнах за насам.

Някак си добрите ми намерения винаги се проваляха. Джил подсмръкна и успя да промълви няколко думи, преди отново да избухне в плач.

— Не е... Не е това...

Гледах я безпомощно как плаче, разстроена от себе си. Кристин и Джулия смятаха, че съм изключително умна. При все това бях сигурна, че всяка една от тях щеше да съумее да успокои Джил сто пъти по-добре от мен. Протегнах ръка и едва не я потупах по рамото, но в

последния момент я отдръпнах. Не, не можех да го направя. Вътрешният глас на алхимик, който винаги ме предупреждаваше да пазя дистанция от вампирите, не ми позволяваше да направя толкова интимен жест.

— Какво е тогава? — попитах я накрая.

Тя поклати глава.

— Не е... Не мога да ти кажа... Няма да разбереш.

Помислих си, че много неща можеха да не са наред с Джил. Несигурността на статута ѝ в кралския двор. Заплахите, отправяни към нея. Отпращането ѝ надалеч от семейството и приятелите ѝ. Озоваването ѝ тук, обкръжена само от хора, под палещите лъчи на южното слънце. Наистина не знаех откъде да започна. Снощи, когато се събуди, в очите ѝ се четеше смразяващ, отчаян ужас. Но този път беше различно. Сега беше потънала в тъга, извираща от сърцето ѝ.

— С какво мога да ти помогна? — осмелих се да попитам най-после.

Отне ѝ няколко минути да се посъвземе.

— Вече и без това направи много — промълви тя с мъка. — Всички го оценяваме... Наистина... Особено след това, което ти каза Кийт. — Имаше ли нещо, което Ейдриън не ѝ бе изпял? — И аз съжалявам... Съжалявам, че по-рано бях толкова остра с теб. Ти само се опитваш да помогнеш.

— Не... Няма нужда да се извиняваш. Аз оплесках всичко.

— Знаеш ли, няма защо да се тревожиш — добави тя. — За Мика. Аз разбирам. Искам само да бъдем приятели.

Бях съвсем сигурна, че не се справях много добре с утешителната си мисия. Но трябваше да призная, че докато ми се извиняваше, Джил бе забравила за това, което я бе събудило, причинявайки ѝ такава болка и страдание.

— Зная — кимнах. — Изобщо не биваше да се тревожа за теб.

Джил отново ме увери, че е добре, без да се впуска в обяснения защо се е събудила, обляна в сълзи. Имах чувството, че би трябвало да ѝ помогна още повече, но вместо това се върнах в леглото си. През останалата част от нощта не я чух да плаче, но когато се събудих два часа по-късно, първата ми работа бе да я погледна. На слабата светлина на настъпващото утро чертите ѝ бяха едва различими.

Лежеше в леглото си с широко отворени очи и се взираше в празното пространство, с израз на безнадеждно отчаяние върху лицето.

ГЛАВА 11

На следващия ден, преди часовете, оставих съобщение в офиса на алхимиците, в което казвах, че „господин и госпожа Мелроуз“ трябва да изпратят извинителна бележка за Джил, за да я освободят от занятията по физическо — или поне от часовете на открито. Когато поискат, алхимиците могат да бъдат много бързи, но понякога имаха странни идеи за приоритетите си. Надявах се да не заемат същото становище като това на Кийт относно страданията на Джил.

Но знаех, че едва ли можеха да се очакват никакви действия още същия ден, така че Джил трябваше да изкара още един мъчителен час по физическо, а аз съответно трябваше да се тормося, докато я наблюдавам как страда. Най-ужасното беше, че Джил не хленчеше, нито се опитваше да се скатае. Дори не издаде с нищо срива си от миналата нощ. Влезе в часа, изпълнена с решителност и оптимизъм, като че ли убедена, че точно днес слънцето няма да ѝ навреди. Ала не след дълго започна да отпада, точно както предишния път. Изглеждаше болна и уморена, което повлия донякъде и на моето представяне, тъй като не спирах да я наблюдавам, опасявайки се, че всеки миг ще припадне.

Мика се нагърби с ролята на ангел спасител. Той отново смени на свой риск отбора си — този път още в началото на часа. Покриваше я също толкова ловко, както миналия път, така че нито преподавателката, нито съучениците ѝ забелязаха — с изключение на Лоръл, от чието внимание явно нищо не убягваше. Тя явно се дразнеше от всичко, което Мика правеше. Погледът ѝ се стрелкаше гневно между Джил и Мика и не спираше да мята коса през рамо, за да привлече внимание. Останах донякъде развеселена, когато установих, че вниманието на Мика бе изцяло съсредоточено върху задачата да държи топката по-далеч от Джил.

Когато часът свърши, Мика тутакси се озова до своята подопечна с бутилка вода в ръка, която тя прие с благодарност. Аз също бях благодарна, но загрижеността му за нея отново пробуди старите ми

притеснения. Джил обаче удържа на думата си. Отвърщаше приятелски на вниманието му, но в поведението ѝ нямаше и намек за флирт. От друга страна, той изобщо не криеше намеренията си и аз продължавах да се тревожа, чудейки се дали все пак нямаше да е по-добре, ако тя не беше обект на интереса му. Имам предвид, че бях искрена, когато казах, че ѝ вярвам, но това не ми пречеше да мисля, че щеше да бъде много по-лесно за всички, ако той пренасочи авансите си другаде. Май се налагаше сериозно да си поговорим.

Изпълнена с ужас заради това, което трябваше да направя, пресрещнах Мика пред съблекалните. И двамата чакахме Джил да излезе, и аз се възползвах от възможността да поговоря насаме с него.

— Здравсти, Мика — подех, — трябва да поговоря с теб...

— Здравсти — отвърна ми той бодро. Големите му сини очи гreeха от вълнение. — Хрумна ми една идея, която исках да споделя с вас. Ако не успеете да ѝ издействате извинителна бележка, може би ще успеете да промените часовете ѝ. Ако има физическо първия час, тогава няма да е така горещо, колкото сега. Може би няма да ѝ е толкова тежко. Искам да кажа, че изглежда тя би искала да има физическо.

— Така е — отвърнах бавно. — Идеята ти наистина е много добра.

— Познавам някои хора, които работят в канцеларията. Ще ги помоля да проверят няколко варианта и да видят дали е възможно промяната да се съобрази с останалите ѝ часове. — Нацупи се престорено. — Ще ми е тъжно да не сме заедно в час, но си струва да зная, че Джил няма да е толкова нещастна.

— Да — съгласих се вяло, озовала се внезапно в затруднение. Идеята му наистина беше много добра. Той дори бе достатъчно безкористен, за да се лиши от възможността да бъде с нея, само и само тя да е добре. Как сега щях да проведа „разговора“ с него? Как можех да му изтъря изневиделица: „Остави сестра ми на мира“, когато той се стараеше толкова много и бе така мил? Озовах се в положението на Еди и също като него исках да избегна конфронтацията с Мика. Този тип беше прекалено самоотвержен за негово собствено добро.

Преди да успея да измисля подходящ отговор, Мика отклони разговора в неочаквана посока.

— Макар че наистина би трябвало да я заведеш на лекар. Не мисля, че има алергия от слънцето.

— О? — попитах изненадано. — Нима не видя колко страда всеки ден в часа по физическо?

— Не, не, повярвай ми, тя определено има проблем с престоя на слънце — побърза да ме увери Мика. — Но може би са й поставили неправилна диагноза. Четох за слънчевите алергии и тези, които страдат от тях, обикновено получават обриви. Тази нейна обща слабост... Не зная. Мисля, че може да се дължи на нещо друго.

О, не.

— Като например?

— Не зная — отвърна той замислено. — Но ще продължа да ровя за различни теории и ще ти кажа.

Страхотно.

Часът по физическо ми даде възможност за пръв път да видя как действа една от металните татуировки в „Амбъруд“. По време на часа беше невъзможно да не забележиш Грег Слейд и аз не бях единствената, която го зяпаше. Точно както Джулия и Кристин ме увериха, той наистина беше по-бърз и по-силен от останалите. Плонжираше и отбиваше топката така бързо, че другите играчи не успяваха да реагират. Когато забиваше топката, беше истинско чудо, че след това не чувахме шум като от свръхзвуков самолет. Това отначало му спечели похвали, но много скоро забелязах нещо. Имаше някаква неточност в играта му. Наистина беше много умел, но в някои моменти се разконцентрираше. Мощните му удари невинаги постигаха желания резултат, защото често изкарваше топката извън игрището. А в устрема си да отиграе топката, той рядко се съобразяваше със съотборниците си. Когато едно момче от класа ми по английски бе съборено по гръб само защото се бе изпречило между топката и Слейд, госпожица Карсън спря играта и рязко изрази недоволството си от агресивността на Слейд. Той го прие с нацупена, но самодоволна усмивка.

— Жалко, че Еди не е в този клас — сподели с мен Джил след часа. — Щеше да е достоен съперник на Слейд.

— Може би е по-добре, че никой не го е забелязал — възразих аз. От това, което бях дочула, Еди бе най-ярката звезда в часа по физическо. Това бе част от вродения атлетизъм на дампирите и знаех, че той полага доста усилия, за да не е прекалено добър във всичко.

След часа по физическо се обадох на госпожа Теруилиджър и с радост установих, че този път се бе запасила с достатъчно кафе. Прекарах по-голяма част от времето в работа над книгата и нанасяне на бележки в лаптопа си. По някое време тя дойде да провери работата ми.

— Много си организирана — заяви, надвесена над рамото ми. — Заглавия, подзаглавия и подподзаглавия.

— Благодаря ви — отвърнах. Джаред Сейдж бе положил много старание да научи децата си на изследователски умения.

Госпожа Теруилиджър отпи от кафето си и продължи да чете от екрана.

— Не си изброила етапите на ритуалите и магиите — изтъкна след малко. — Само си ги обобщила в няколко реда.

Е, с ползата от бележките ми беше дотук.

— Цитирала съм всички номера на страници — отвърнах. — Ако искате да проверите действителните раздели, съществува лесна препратка.

— Не... Върни се назад и отбележи всички стъпки и съставки в бележките си. Искам да имам всички, събрани на едно място.

Имате ги събрани на едно място, напираше ме да изтъкна. В книгата. Бележките служеха, за да се обобщи материала, а не дума по дума да се повтаря оригиналният текст. Но госпожа Теруилиджър вече се бе отдалечила. Взираше се разсеяно в шкафа си с документи, докато си мърмореше нещо под нос за някаква забутана папка. Въздъгнах и се върнах в началото на книгата, опитвайки се да не мисля колко ще ме забави това. Поне върших всичко това само за кредитни точки, а не оценка.

Останах дори след удрянето на последния звънец, надявайки се да наваксам малко от изгубеното време. Когато се върнах в стаята си, се наложи да събудя Джил, която спеше дълбоко след изтощителния ден.

— Добри новини — казах ѝ, когато тя премигна срещу мен със сънени очи. — Днес е денят за хранване.

Никога не съм си и помисляла дори, че някога ще изрека точно тези думи. И никога не съм си и помисляла, че ще изпитам вълнение от това. Със сигурност определено не бях развълнувана от идеята Джил да хапе врата на Дороти, Обаче се чувствах зле заради Джил и се

радвах, че ще получи от своята храна. Сигурно ѝ бе двойно по-трудно да издържа с толкова ограничена дажба от кръв.

Когато стана време за тръгване, се срещнахме на долния етаж с Еди. Той огледа тревожно Джил.

— Добре ли си?

— Добре съм — усмихна му се тя. Наистина не изглеждаше толкова зле, както по-рано. Изтръпнах вътрешно, като си помислих какво щеше да стори Еди, ако я бе видял в най-лошата ѝ форма.

— Защо това продължава? — попита ме той. — Нямах ли да говориш с Кийт?

— Малко се позабавихме — отвърнах уклончиво, докато ги водех към мястото на ученическия паркинг, където бе паркирано моето Лате. — Ще го уредим. — Ако алхимиците не успееш да уредят извинителна бележка, бях решила да следвам плана на Мика и да се опитам да сменя часа на Джил по физическо и да го преместя сутринта.

— Зная, че ще успееш — заяви Джил. Долових нотка на симпатия в гласа ѝ, което ми напомни, че тя знае за вчерашната ми разправа с Кийт. Надявах се да не я спомене пред Еди и си отдахнах, когато тя изведнъж превключи на съвсем странична и изненадваща тема. — Мислите ли, че можем да спрем за пица по пътя? На Ейдриън му е писнало от манджите на Дороти.

— Колко ли ужасно се чувства — отбеляза Еди, който се настани на задната седалка, а Джил седна на предната. — Да разполага с личен готвач, който да му поднася каквото си пожелае. Направо не зная как издържа.

Засмях се, но Джил изглежда се засегна заради Ейдриън.

— Не е това! Тя приготвя супер изискани ястия.

— Все още не разбирам къде е проблемът — настоя Еди.

— Тя се опитва всичко да е много здравословно. Твърди, че така е по-добре за Кларънс. Така че никога няма сол, черен пипер или масло. — Господи, колко често си говореха Джил и Ейдриън? — Няма никакви подправки — продължи тя — и това го влудява.

— Изглежда него всичко го влудява — обобщих, спомняйки си молбата му за самостоятелно жилище. — Освен това не е чак толкова зле. Нали миналата нощ е ходил до Ел Ей? — В отговор Джил само се намръщи.

Както и да е, имах чувството, че ще останем известно време в дома на Кларънс, а лично аз няхах желание да вкуся нищо, приготвено в онази къща. Така че причините да се съглася да се отбием пътьом в едно заведение и да купим няколко пици бяха по-скоро егоистични. Когато влязохме в дневната, лицето на Ейдриън засия. Явно това бе предпочитаното му помещение за шляене в къщата на Кларънс — с изключение на билярдната.

— Сладкишче! — възкликна той и скочи на крака. — Ти си светица. По-точно богиня.

— Хей! — възмутих се. — Аз платих за тях.

Ейдриън отнесе едната от кутиите на дивана за огромен ужас на Дороти. Тя побърза да излезе, мърморейки нещо за чинии и салфетки. Ейдриън ми кимна примирено.

— Ти също си светица, Сейдж — призна.

— Виж ти, виж ти, какво става тук? — Кларънс влезе в стаята накуцвайки. Досега не бях забелязала, но той използваше бастун, за да се придвижва. Дръжката му бе украсена с кристална глава на змия, което бе едновременно впечатляващо и плашещо. Точно от онези неща, които човек си представя като присъщи за един стар вампир. — Прилича ми на купон.

Лий го придружаваше и ни поздрави с усмивки и кимвания.

Погледът му се задържа за кратко върху Джил и той се постара да седне близо до нея, но не прекалено. Джил се бе оживила много повече, отколкото през последните дни. Всички тъкмо се канеха да се нахвърлят на пиците, когато на вратата се появи Дороти в компанията на нов гост. Усетих как очите ми се разширяват. Беше Кийт.

— Какво правиш тук? — попитах, като се постарях гласът ми да прозвучи равнодушно.

Той ми смигна.

— Дойдох да ви проверя и да се уверя, че всичко е наред. Това ми е работата, — да се грижа за всички.

Докато си взимаше от пицата, Кийт бе настроен закачливо и приятелски. В държанието му не се долавяше и следа от последната ни разправа. За мое най-голямо изумление той се усмихваше и говореше с всички, сякаш бяха най-добрите му приятели. Изглежда никой не забелязваше нищо странно в поведението му, но пък и защо би

трябвало да им прави впечатление? Нито един от тях не познаваше Кийт като мен.

Не... Не беше напълно вярно. Въпреки че бе потънал в разговор с Еди, Ейдриън ми хвърли любопитен поглед, с който безмълвно ме питаше за вчерашния скандал. Погледна към Кийт, сетне отново извърна очи към мен. Свих безпомощно рамене, за да му покажа, че и аз съм също толкова озадачена от коренната промяна. Може би Кийт съжаляваше за вчерашното си избухване. Разбира се, всичко щеше да бъде по-лесно за възприемане, ако бе придружено с... извинение?

Отхапвах по малко от парчето пица със сирене, но през повечето време наблюдавах останалите. Джил оживено разказваше на Ейдриън за първите си два дни в училището, като съзнателно не споменаваше лошите моменти. Той я слушаше снизходително, кимаше и от време на време вметваше саркастични остроумия. Някои от нещата, които тя му разказваше, бяха доста съществени и бях изненадана, че не ги е споделила по време на телефонните им разговори. Може би тогава той е говорил твърде много и не е останало време за нея. Също така Ейдриън не спомена за отегчението си и за някои други свои оплаквания.

Кларънс бърбеше с Еди и Лий, но очите му постоянно се отклоняваха към Джил. Погледът му остана замислен и аз си спомних, че племенницата му е била само малко по-голяма от Джил. Питам се дали част от причината той да ни приеме с такова желание в дома си не е опитът му да си възвърне поне донякъде семейния живот, който му е бил отнет.

Кийт седеше близо до мен и отначало присъствието му ме караше да се чувствам неудобно, но после реших да се възползвам от възможността да измъкна информация от него.

— Чувал ли си някога за незаконни имитации на татуировките на алхимиците, направени на обикновени хора? — попитах тихо, когато се уверих, че останалите са увлечени в разговор.

Той ме изгледа сепнато.

— Дори не зная какво означава това.

— Много е модерно в „Амбъруд“. Очевидно в града има някакво студио, където правят метални татуировки и те имат специални свойства, подобни на нашите. Някои от тях само те карат да се чувстваш по-еуфорично, други действат като стероиди.

Той се намръщи.

— Не използват злато, нали?

— Не. Само сребро и мед. Не са трайни. Вероятно защото тези, които ги правят, искат да вземат повече пари.

— В такъв случай не са като нашите — изтъкна Кийт. — Ние от векове не сме използвали тези метали за татуировки.

— Да, но някой може би прилага технологията на алхимиците при създаването на тези.

— Само за да изпадне някой в еуфория? — усъмни се той. — Макар че не ми е ясно как ще се постигне това само с метални съставки.

— Имам някои предположения.

— Нека да отгатна. Съдържат наркотични примеси. — Когато кимнах, той въздъхна и ме изгледа, като че ли бях десетгодишна. — Сидни, навярно някой е открил примитивен метод за татуиране, подобен на нашия, но всъщност няма никаква връзка с нас. Ако е така, нищо не можем да направим. Наркотиците съществуват. Лошите неща съществуват. Ако не пречат на работата на алхимиците, тогава това не ни засяга.

— Но ако е свързано с работата на алхимиците? — не се отказвах аз.

Той изпъшка.

— Сега разбираш ли? Ето защо бях притеснен относно идването ти тук, заради тази твоя склонност да се отплесваш с разни безумни теории.

— Аз не...

— Моля те, не ме засрамай — изсъска Кийт и се огледа наоколо. — Нито пред тях, нито пред нашите началници.

Упрекът му така ме изненада, че ме накара да млъкна. Какво имаше предвид под „тази моя склонност“? Да не искаше да намекне, че от години ми прави някакви дълбоки психологически анализи? Самата идея, че аз ще го засрамя, бе нелепа... и все пак думите му посяха семена на съмнение в мен. Може би наистина татуировките в „Амбъруд“ бяха някаква краткотрайна мода.

— Как мина часът по физическо? — Думите на Ейдриън ме откъснаха от мислите ми. Той продължаваше да слуша разказа на Джил за училището. Въпросът му я накара да се намръщи.

— Не много добре — призна тя и му описа някои от най-лошите моменти. Еди ме стрелна многозначително с поглед, подобен на предишния.

— Не можеш да продължаваш по този начин! — възкликна Лий. — Слънцето тук е жестоко.

— Съгласен съм — подкрепи го Кийт за моя изненада. — Сидни, защо не си ми казала, че положението е толкова лошо?

Имах чувството, че челюстта ми увисна чак до пода.

— Направих го! Нали затова се опитвах да те накарам да се обадиш в училището.

— Но ти не ми разказа цялата история. — Удостои Джил с една от захаросаните си усмивки. — Не се тревожи. Ще се погрижа за това. Ще се свържа с училищната управа... и с алхимиците.

— Аз вече говорих с тях — оповестих аз.

Но със същия успех можех и нищо да не кажа. Кийт вече бе превключил на друга тема и говореше с Кларънс за нещо, което не бе свързано с Джил. Как можа така бързо да се обърне на сто и осемдесет градуса? Вчера неудобството на Джил беше последната му грижа. Днес Кийт беше нейният рицар в блестящи доспехи. А междувременно им внушаваше, че аз съм прецакала нещата. Това е планът му осъзнах. Той не ме иска тук. Никога не ме е искал. И тогава ме осени нещо още по-лошо.

Той ще използва това, за да започне да събира доказателства срещу мен.

Ейдриън срещна погледа ми от другия край на стаята. Той знаеше. Той бе подслушвал, когато разговарях с Кийт на алеята за коли. Ейдриън понечи да заговори. Знаех, че ще изобличи Кийт в лъжа, много кавалерска постъпка от негова страна, но не исках това. Щях сама да се оправя с Кийт.

— Как беше в Ел Ей? — попитах припряно, преди Ейдриън да успее да каже нещо. Той ме изгледа любопитно, без съмнение учуден защо не му позволявам да се изкаже в моя защита. — Миналата нощ ходи там с Лий, нали?

За миг Ейдриън доби объркано изражение, но сетне по лицето му се плъзна усмивка.

— Да — кимна накрая. — Беше супер. Лий ми показа колежанския живот.

Лий се засмя.

— Не бих казал. Дори не знаех къде си бил през половината нощ.

Ейдриън направи онази физиономия, която бе донякъде очарователна, но в същото време ме изпълваше с желание да го зашлевя.

— Разделихме се. Запознах се с някои от другите морои в района.

Дори Еди не може да отмени това.

— О, така ли го наричаш?

Джил се изправи рязко.

— Сега ще отида да си получа кръвта. Може ли?

Възцари се неловка тишина, най-вече защото май никой не знаеше от кого иска разрешение.

— Разбира се, скъпа — каза Кларънс, влизайки в ролята си на домакин. — Доколкото знаех, Дороти е в кухнята.

Джил кимна рязко и излезе забързано от стаята. Останалите си разменихме озадачени погледи.

— Нещо не е наред ли? — попита Лий с тревожно изражение. — Трябва ли... Трябва ли да поговоря с нея?

— Тя все още е стресирана — отвърнах, но не посмях да спомена за виковете или среднощния ѝ плач.

— Мислех си за нещо, което може да ѝ бъде забавно, да е забавно за всички нас — продължи той колебливо. Огледа се наоколо и накрая погледът му се спря върху мен. Предполагам, че майчинската роля се падаше на мен. — Ако смятате, че няма нищо лошо. Искам да кажа... Че е малко глупаво, но мислех да ви предложа довечера да поиграем мини голф. На игрището в клуба има много фонтани и басейни. Нали Джил владее елемента вода? Сигурно тук ѝ липсва.

— Липсва ѝ — намръщи се Еди. — Вчера го спомена.

Потръпнах. Кийт, който пишеше есемес на телефона си, се смрази. Въпреки различията ни бяхме преминали през еднакво обучение и двамата се чувствахме неспокойни при мисълта за магиите на мороите.

— На Джил навярно много ще ѝ хареса — обади се Ейдриън. Признанието му прозвуча неохотно. Мисля, че той все още се притесняваше от интереса на Лий към Джил, независимо че се

държаха само приятелски. Идеята на Лий беше едновременно невинна и добронамерена. В нея нямаше нищо лошо.

Лий наклони замислено глава.

— През уикендите вечерният ви час е до по-късно, нали? Искате ли да отидем тази вечер?

Беше петък и можехме да се приберем един час по-късно в общежитието.

— Аз съм в играта — заяви Ейдриън. — Буквално и фигуративно.

— Аз съм там, където е и Джил — обади се Еди.

Те ме погледнаха. Почувствах се като в капан. Искях да се прибера и да наваксам с домашните. Но щеше да прозвучи много превзето, ако го кажех, а и предположих, че Джил имаше нужда от мен като единствената друга представителка на женския пол. Освен това, напомних си, тази мисия не засягаше мен и моето гимназиално обучение, без значение колко се преструвах, че е така. Цялата тази операция беше заради Джил.

— Мога да дойда — отвърнах бавно. Осъзнах, че може да е прозвучало като прекалено любезничене с вампирите, и погледнах неспокойно към Кийт. Сега, когато не се обсъждаше темата с магиите, той отново се бе посветил на своите есемеси. — Кийт? — попитах с тон, с който се иска разрешение.

Той вдигна глава.

— А? О, аз не мога да дойда. Имам друг ангажимент.

Насилих се да не се намръщя. Той ме бе разбрал погрешно и смяташе, че го каня. Хубавото беше, че не възразяваше ние да отидем.

— А, колко мило — възторгна се Кларънс. — Разходка за младежите. Може би първо ще изпием с мен по чаша вино? — Дороти тъкмо влизаше с бутилка червено вино, а Джил я следваше. Кларънс се усмихна на Ейдриън. — Зная, че би искал да пийнеш една чаша.

Изречението на Ейдриън определено подсказваше, че иска. Ала вместо това той пое дълбоко дъх и поклати глава.

— По-добре не.

— Почерпи се — подкани го Джил нежно.

Дори след малкото количество кръв тя изглеждаше пълна с живот и енергия.

— Не мога — настоя той.

— Предстоят почивни дни — заувещава го момичето. — Не е кой знае какво. Особено ако внимаваш.

Погледите им се преплетоха и накрая той кимна.

— Добре, налей ми една чаша.

— Ако обичаш, налей и на мен — присъедини се Кийт.

— Наистина ли? — удивих се аз. — Не знаех, че пиеш.

— Аз съм на двайсет и една — парира ме той.

Ейдриън пое своята чаша от Дороти.

— Подозирам, че не заради това е притеснението на Сейдж. Мислех, че алхимиците избягват алкохола така, както се обличат само в безлични цветове.

Погледнах надолу. Бях облечена в сиво, а Кийт в кафяво.

— Една чаша няма да навреди — рече Кийт.

Не спорих с него. Не беше моя работа да го надзиравам. А и реално погледнато, алхимиците нямаха правила, забраняващи алкохола. Имахме строги вярвания относно това какво означава да живеем добър и непокован живот и обикновено на пиенето се гледаше с презрение. Дали беше забранено? Не. Въздържането от алкохол беше обичай, който смятах за важен. А ако за Кийт не беше така, това си бе негов избор.

Кийт тъкмо поднасяше чашата към устните си, когато Ейдриън промърмори:

— Ммм. Нулева положителна, любимата ми.

Кийт се задави с глътката вино, която тъкмо преглъщаше, и от устата му се разхвърчаха пръски. Изпитах облекчение, че никоя от тях не ме изцапа. Джил се закиска лудешки, а Кларънс се втренчи учудено в чашата си.

— Така ли? Аз пък си мислех, че е каберне совиньон.

— Такова е — отвърна Ейдриън с невъзмутима физиономия. — Заблудил съм се.

Кийт му се усмихна сковано, сякаш и той смяташе шегата за забавна, но не можеше да ме измами. Беше бесен, задето му се бяха подиграли и независимо колко престолено приятелски се държеше с всички, отрицателното му мнение за вампирите и дампирите си оставаше все така непреклонно. Разбира се, поведението на Ейдриън не допринасяше за противното. Макар че, честно казано, го намирах за забавно, но се постарях да скрия усмивката си, за да не вбеся отново

Кийт. Обаче ми беше доста трудно, защото Ейдриън тайно ми отправи многозначителна усмивка, която все едно казваше: „Това беше отмъщение за по-рано.“

Еди погледна към Джил.

— Радвам се, че днес се захрани. Зная, че очакваш с нетърпение да научиш някои отбранителни хватки, но исках да изчакам, докато си възвърнеш силите.

Джил грейна.

— Може ли да започнем утре?

— Разбира се — кимна той, почти толкова радостен, колкото и тя.

Кийт се намръщи.

— Защо тя трябва да се учи да се бие, когато ти си тук, за да я пазиш?

Еди сви рамене.

— Защото го иска, а и тя би трябвало да усвои всичко, полезно за нея. — Той не спомена конкретно за покушението срещу живота ѝ — не и пред Лий и Кларънс, — но останалите от нас разбраха.

— Аз пък си мислех, че мороите не се бият — настоя Кийт.

— Най-вече защото не са тренирани. Те със сигурност не са толкова силни като нас, но рефлексите им са по-добри и от твоите — обясни Еди. — Всичко е само въпрос на умения, ловкост и добър учител.

— Като теб? — подкачих го аз.

— Не съм лош — отвърна той скромно. — Мога да тренирам всеки, който иска да се научи. — Смушка Ейдриън, който се протягаше към бутилката, за да си напълни отново чашата. — Дори този тук.

— Не, благодаря — нацупи се Ейдриън. — Тези ръце няма да се цапат с разни бойни схватки.

— Нито пък с физическа работа — вметнах, припомняйки си последните му коментари.

— Именно — съгласи се Ейдриън. — Но може би не е зле да помолиш Кастъл да ти покаже как да раздаваш юмруци, Сейдж. Може да ти е от полза. Струва ми се, че е умение, което такава смела млада дама като теб би трябвало да притежава.

— Е, благодаря за вота на доверие, но не съм много сигурна дали ще ми е нужно — заявих.

— Разбира се, че тя трябва да се научи! — Възклицанието на Кларънс изненада всички ни. Всъщност си мислех, че е задрямал, откакто преди малко затвори очи, но сега се бе навел напред с фанатично изражение. Чак се свих под настойчивия му поглед.

— Ти трябва да се научиш да се защитаваш. — Посочи ме, сетне се извърна към Джил. — И ти. Обещайте ми, че ще се научите да се защитавате. Обещайте ми.

Светлозелените очи на Джил се разшириха от изумление. Опита се да му се усмихне успокояващо, макар че в усмивката и се долавяше известно напрежение.

— Разбира се, господин Донахю. Ще се опитам. А дотогава Еди ще ме защитава от стригоите.

— Не от стригоите! — Гласът му се снижи до шепот. — От ловците на вампири.

Никой от нас не каза нищо. Лий изглеждаше засрамен. Кларънс стисна толкова силно чашата си с вино, че се изплаших да не я счупи.

— Преди никой не е говорил за самозащита. Може би, ако Тамара бе усвоила някои бойни хватки, нямаше да я убият. За вас още не е късно, за нито един от вас.

— Татко, вече говорихме за това — обади се Лий. Кларънс не му обърна внимание. Погледът на възрастния мъж прескачаше между мен и Джил и се запитах дали той знаеше, че съм човек. Или може би нямаше значение. Може би бе развил леко налудничав закрилнически инстинкт към всички момичета на възрастта на Тамара. Почти очаквах Кийт нетактично да изтъкне, че не съществуват ловци на вампири, но той бе необичайно мълчалив. Еди бе този, който накрая заговори и думите му бяха успокояващи и мили. Той толкова често създаваше впечатлението на безкомпромисен воин, че бе изненадващо да осъзная, че всъщност бе много състрадателен.

— Не се тревожи — рече Еди. — Аз ще им помогна. Ще ги охранявам и ще се погрижа да не им се случи нищо лошо.

Кларънс все още изглеждаше разтревожен, но се втренчи с надежда в младия дамфир.

— Обещаваш ли? Нали няма да им позволиш отново да убият Тамара?

— Обещавам — потвърди Еди, без с нищо да показва колко непривична бе молбата на възрастния морой.

Кларънс гледа изучаващо Еди още няколко секунди, после кимна.

— Ти си добро момче. — Протегна се към бутилката с вино и напълни догоре чашата си. — Искаш ли още? — обърна се към Ейдриън, като че ли нищо не се бе случило.

— Да, с удоволствие — отвърна Ейдриън и се пресегна към бутилката.

Продължихме разговора, все едно нищо необичайно не се бе случило, но сянката от думите на Кларънс продължи да тегне над мен.

ГЛАВА 12

Когато потеглихме на нашата групова среща, семейна разходка или каквото там беше, Лий не престана да се извинява заради баща си.

— Съжалявам — промълви и се отпусна нещастно на задната седалка на Лате. — Вече не можем да се разберем с него. Опитваме се да му кажем, че Тамара е била убита от стригои, ала той не вярва. Не желае да повярва. Не може да си отмъсти на стригоите. Те са безсмъртни. Непобедими. Но някой човек, ловец на вампири? Някак си е решил, че може да ги победи. А ако не може, то тогава може да съсредоточи енергията си върху недоволството си как пазителите не искат да преследват тези несъществуващи ловци на вампири.

Едва долових мърморенето на Еди.

— Стригоите не са толкова непобедими.

В огледалото за обратно виждане видях състрадателното изражение, изписано върху лицето на Джил. Тя седеше между Лий и Еди.

— Дори и да е фантазия, може би така е по-добре — предположи тя. — Това му дава утеха. Да има нещо конкретно, което да мрази, навярно му помага да преодолее загубата. В противен случай ще трябва просто да се отдаде на отчаянието. Не вреди на никого с теориите си. Мисля, че е много мил. — Дъхът ѝ секна, както винаги, когато изговореше наведнъж цяла тирада.

Погледът ми бе насочен към шосето, но можех да се закълна, че Лий се усмихваше.

— Много любезно от твоя страна — каза и той. — Зная, че на него му е приятно да те вижда. Завий точно тук.

Последното бе предназначено за мен. Лий ме упътваше, откакто напуснахме имението на баща му. Намирахме се в покрайнините на Палм Спрингс, близо до впечатляващите поляни на курортния голф комплекс „Дизърт Годе“. По-нататъшните му указания ни отведоха до центъра за мини голф, в съседство с курорта. Потърсих място на паркинга и чух как Джил ахна, когато видя голф игрището в цялото му

ширнало се великолепиe. Там, в средата на пищно зелената, ниско окосена тревна площ около дупките в игрището, се виждаше огромна изкуствена планина с майсторски изработен водопад, бликащ от върха ѝ.

— Водопад! — възкликна тя. — Изумително.

— Е — рече Лий, — не чак толкова. Използва се вода, която постоянно циркулира и само един Бог знае какво има в нея. Искам да кажа, че не бих рискувал да пия или да плувам в нея.

Още преди колата да спре, Ейдриън изскочи навън и запали цигара. По пътя водихме оживен спор заради цигарите и няколко пъти му напомних, че Лате е кола само за непушачи. Останалите също слязохме. Докато вървахме към входа, се питах в какво съм се забъркала.

— Всъщност никога не съм играла мини голф — признах си.

Лий рязко спря и се втренчи изумено в мен.

— Никога?

— Никога.

— И как така? — полюбопитства Ейдриън. — Как е възможно никога да не си и играла голф?

— Ами, имах малко необичайно детство — смънках накрая. Дори Еди ме изглежда невярващо.

— Ти? Аз на практика отраснах в изолирано училище насред пущинаците на Монтана, а дори и аз съм играл мини голф.

Този път нямаше да мине извинението, че съм учила само в домашни условия, затова си замълчах. Всъщност детството ми беше запълнено повече с химични уравнения, отколкото със забавления, игри и почивки.

Много скоро след като започнахме играта, усвоих правилата. Първите ми няколко опита бяха доста зле, но бързо се нагодих към тежестта на стика и под какъв ъгъл да замахвам при всяка извивка на терена. От тук нататък беше много просто да пресметна далечината и силата, за да постигна точни удари.

— Невероятно. Ако играеше от дете, сега щеше да си професионалист — възхити се Еди, когато изпратих топката право в зеещата уста на дракона. Тя се изтърколи от гърба му по улея, отскочи в стената и тупна в дупката. — Как го направи?

Свих рамене.

— Най-обикновена геометрия. Ти също не си толкова зле — изтъкнах, докато го наблюдавах как удря топката. — А ти как го направи?

— Просто премерих на око и замагнах.

— Много научно обяснение.

— Аз пък разчитам единствено на вродения си талант — подметна Ейдриън и с ленива походка се запъти към началото на Леговището на дракона. — Когато имаш толкова огромни запаси, от които да черпиш, опасността е в това да не прекалиш.

— В това въобще няма смисъл — отсече Еди.

Вместо да отговори, Ейдриън спря, за да извади малка сребърна манерка от вътрешния джоб на самото си. Отви капачката и отпи щедра глътка, преди да заеме позиция за своя удар.

— Какво беше това? — възмутих се. — Не можеш да внасяш алкохол тук.

— Чу какво каза сладкишчето по-рано — контрира ме той. — Предстоят почивни дни.

Той се прицели и удари топката. Тя се насочи право към окото на дракона, отскочи и полетя обратно към Ейдриън. Претърколи се и спря почти на същото място, откъдето бе изстреляна.

— Вроден талант, а? — подсмихна се Еди.

Наведох се напред.

— Мисля, че счупи окото на дракона.

— Също като на Кийт — отвърна Ейдриън. — Предположих, че ще оцениш умениято ми, Сейдж.

Изгледах го остро, питайки се дали зад думите му има някакъв скрит намек. Но Ейдриън сякаш изглеждаше развеселен от собственото си остроумие. Еди изтълкува погрешно изражението ми.

— Това беше много неуместно — смъмри той Ейдриън.

— Извинявай, татенце. — Ейдриън отново удари топката, като този път успя да не повреди нито една от статуите. Удари топката още два пъти и на третия я изпрати във водата. — Успях. С три удара.

— Четири — поправихме го двамата с Еди в един глас.

Ейдриън ни изгледа невярващо.

— Този беше третият.

— Забравяш за първия — напомних му. — Онзи, с който ослепи дракона.

— Онзи беше само за замявка — възрази Ейдриън и засия в усмивка, с която се надяваше да ме очарова. — Хайде стига, Сейдж. Знаеш как работи мозъкът ми. Ти сама каза, че имам брилянтен ум, помниш ли?

Еди ме погледна изненадано.

— Така ли си казала?

— Не! Никога не съм го казвала. — Усмивката на Ейдриън направо ме вбеси. — Престани да го повтаряш на всички!

Тъй като водех по точки, той трябваше да играе четвърти, въпреки многобройните му протести. Понечих да се придвижа напред, но Еди вдигна ръка и ме спря. Лешниковите му очи се взираха над рамото ми.

— Задръж — спря ме. — Трябва да почакаме Джил и Лий.

Проследих погледа му. Откакто бяхме пристигнали, двамата толкова се бяха увлекли в разговор, че се бяха забавили и се влачеха зад нас. Дори по време на словесната престрелка с Ейдриън, Еди постоянно проверяваше как е Джил, както и околната обстановка. Беше наистина забележително как можеше да върши толкова неща наведнъж. Дотук Лий и Джил бяха само на една дупка зад нас. Сега вече изоставаха с две, а това бе твърде далеч за Еди, който не искаше да я изпусне от поглед. Така че изчакахме, докато нехаещата за околните двойка се приближи към Леговището на дракона.

Ейдриън отпи още една глътка от манерката си и поклати удивено глава.

— Няма защо да се тревожиш, Сейдж. Тя направо хлътна по него.

— Не и благодарение на теб — скастрих го. — Не мога да повярвам, че си й изпял всяка подробност от посещението ми през онази вечер. Тя ми беше толкова бясна, задето зад гърба й си пъхам носа в работите й, замесвайки теб, Лий и Мика.

— Не съм й казал почти нищо — възрази Ейдриън. — Само я посъветвах да стои по-далеч от онова момче от човешката раса.

Еди ни изгледа подред.

— За Мика ли става дума?

Размърдах се неловко. Еди не знаеше за моята намеса.

— Спомняш ли си, когато те помолих да говориш с него? А ти отказа? — Разказах му накратко как бях потърсила помощта на

Ейдриън и бях открила интереса на Лий към Джил.

Еди беше смаян.

— Как си могла да не ми кажеш нищо? — възмути се той.

— Ами... — Подех, чудейки се дали резултатът от действията ми няма да бъде избухване на вражда между морой и дамфир. — Не касаеше теб.

— Но сигурността на Джил определено ме касае! Ако някое момче я харесва, аз трябва да зная!

Ейдриън се засмя.

— Трябваше ли Сейдж да ти предаде бележка в час?

— Лий е безопасен — заявих. — Той очевидно я обожава, а и тя никога няма да остане насаме с него.

— Не знаем със сигурност, че е безопасен — възрази Еди.

— Докато Мика е на сто процента сигурен? Да не би да си проверил обкръжението му или нещо подобно? — заядох се аз.

— Не — призна Еди смутено. — Просто зная. Имам такова чувство за него. Няма проблем той да бъде с Джил.

— С изключение на това, че е човек.

— Помежду им няма да се получи нищо сериозно.

— Не можеш да го знаеш.

— Достатъчно, вие двамата — прекъсна ни Ейдриън. Джил и Лий най-сетне бяха стигнали до началната линия на Леговището на дракона, което означаваше, че можехме да продължим напред. Ейдриън снижи глас. — Спорът ви е безсмислен. Искам да кажа, погледнете ги. Онова момче от човешката раса направо няма шанс.

Погледнах ги. Джил и Лий направо изглеждаха омагьосани един от друг. Една част от мен, по-виновната, се запита дали не трябваше да следя по-добре Джил. Бях толкова облекчена, че се интересува от младеж морой, че изобщо не помислих дали е правилно да се среща с когото и да било. Дали на петнайсет бе достатъчно голяма, за да има гадже? Когато бях на петнайсет, не съм ходила по срещи. Всъщност никога не съм излизала с момче.

— Имат разлика във възрастта — признах, повече на себе си.

Ейдриън махна пренебрежително с ръка.

— Повярвай ми, бил съм свидетел и на по-голяма разлика във възрастта. Тяхната е нищо.

Отдалечи се и след две минути двамата с Еди го последвахме. Еди успяваше едновременно да играе и да наблюдава Джил, но този път останах с впечатлението, че опасността, за която е нащрек, се намира точно до нея. Смехът на Ейдриън отекна до нас.

— Сейдж — извика той. — Трябва да видиш това. — Дваемата с Еди бяхме стигнали до следващата игрална площадка и се втренчихме изумено. После аз избухнах в смях.

Намирахме се пред замъка на Дракула.

Огромен, черен замък, осеян с кули, се издигаше пред дупката, намираща се малко по-нататък. До центъра на замъка бе прорязан тунел с тесен мост, по който да мине топката. Ако топката паднеше отляво или отдясно на моста, преди да премине през замъка, се връщаше назад в началната точка. Механизирана кукла, изобразяваща граф Дракула, стоеше от едната страна на замъка. Беше чисто бял, с червени очи, щръкнали уши и пригладена черна коса. Ръцете му се издигаха отсечено нагоре, за да демонстрира черната си пелерина. От високоговорител наблизо бумтеше зловеща музика, изпълнявана на орган.

Не можех да спра да се смея. Ейдриън и Еди ме гледаха, все едно ме виждаха за пръв път.

— Не мисля, че някога съм я чувал да се смее — каза му Еди.

— Определено не беше реакцията, която очаквах — промълви Ейдриън замислено. — Разчитах на безпомощен ужас, съдейки по поведението и на алхимик. Не мислех, че харесваш вампирите.

Все още усмихната, наблюдавах как Дракула вдига и спуска пелерината си.

— Това не е вампир. Не и истински. Тъкмо това го прави толкова забавно. Това тук е като в Холивуд. Истинските вампири са ужасяващи и неестествени. А това? Това е смешно.

От израженията на лицата и на двамата бе ясно, че нито един от тях не проумяваше защо гледката толкова много пасна на чувството ми за хумор. Най-накрая Ейдриън все пак явно разбра и се съгласи да ми направи снимка с моя мобилен телефон, когато го помолих. Застанах до Дракула и се усмихнах широко. Ейдриън успя да ме снима точно когато Дракула вдигаше пелерината си. Когато разгледах снимката, останах доволна, че бе излязла идеално. Дори косата ми изглеждаше добре.

Ейдриън кимна одобрително към снимката, преди да ми подаде телефона.

— Добре, дори аз трябва да призная, че е много готина.

Улових се, че анализирам прекалено задълбочено забележката му. Какво искаше да каже с това, че дори той трябва да го признае? Че съм готина за човек? Или че отговарям на някакъв типичен за Ейдриън критерий за готини момичета? Миг по-късно си заповядах да престана да мисля за това. *Не задълбавай толкова, Сидни. Това е комплимент. Приеми го.*

Изирахме и останалата част от голф обиколката и накрая завършихме с водопада. Тази дупка бе истинско предизвикателство и аз много внимателно се нагласих за удара, не че имаше нужда. С лекота победих всички останали. Еди бе единственият, чийто резултат бе по-близък до моя. Ясно бе, че Джил и Лий дори не обръщаха внимание на играта, а колкото до Ейдриън и неговия вроден талант... Е, те стабилно заемаха последното място.

Еди, Ейдриън и аз все още бяхме пред другите двама, затова ги изчакахме до водопада. Щом го видях, Джил се затича към него с грейнали очи.

— О! — промълви като омагьосана. — Това е прекрасно. От дни не съм виждала толкова много вода.

— Спомни си какво ти казах за боклуците във водата — подхвърли Лий. Но беше ясно, че намира реакцията ѝ за много мила. Когато погледнах към другите двама, видях, че и те споделят същите чувства. Е, не точно същите. Ейдриън я харесваше чисто по братски. А Еди? Трудно беше да се каже, нещо като смесица от двете. Може би нещо като привързаност на пазител към подопечния.

Джил махна с ръка към водопада и внезапно част от водата се отдели от падащата водна каскада. Струята се оформи в плитка, после се изви високо във въздуха, образувайки спирала, преди да се разпръсне на милион капчици, които се посипаха върху всички нас. Стоях неподвижно, като замръзнала, и се вирах с широко отворени очи, но дъждът от водни капки ме пробуди от шока.

— Джил — промълвих с почти непознат за мен глас. — Не го прави отново.

Джил, с блеснали очи, едва ме погледна и нова водна струя затанцува във въздуха.

— Наоколо няма никой, който да го види, Сидни.

Не това ме бе разстроило. Не това ме бе изпълнило с толкова силна паника, че едва си поемах дъх. Светът се завъртя пред очите ми и се изплаших, че ще припадна. Обзе ме безумен, вледеняващ страх, страхът от непознатото. От противоестественото. Законите на моя свят току-що бяха рухнали. Това беше вампирска магия, нещо чуждо и неприемливо за хората, — неприемливо, защото бе забранено; нещо, за което никой смъртен не биваше да узнава. Само веднъж бях свидетел на магия в действие, когато двама морои, владеещи магията на духа, се изправиха един срещу друг. Никога повече не исках да видя това отново. Единият, жена морой, подчиняваше растенията на волята си, а другият, чрез телекинетичните способности на духа, хвърляше предмети, предназначени да убиват. Беше ужасяващо и макар че не аз бях мишената, се почувствах уловена и смазана от толкова много неземна мощ. Случващото се бе напомняне, че това тук не бяха забавни, непринудени хора, с които можеш да се развличаш. Това бяха създания, напълно различни от мен.

— Престани! — извиках, усещайки паниката ми да се надига. Страхувах се от магията, боях се, че ще ме докосне, боях се от това, което можеше да ми стори. — Не го прави повече!

Джил дори не ме чу. Усмихна се на Лий.

— Ти владееш магията с въздуха, нали? Можеш ли да образуваш мъгла над водата?

Лий пхна ръце в джобовете си и извърна поглед.

— Хм, ами, вероятно идеята не е добра. Имам предвид, че сме на обществено...

— Хайде, стига — замоли се тя. — Изобщо няма да те затрудни. Младежът явно бе изнервен.

— Не, не сега.

— Не и ти — засмя се тя. Около нея онази демонична вода продължаваше да се вихри, вихри, вихри...

— Джил — заговори Ейдриън с твърда нотка в гласа, каквато никога досега не бях чувала от него. Всъщност не си спомнях някога да я бе наричал с истинското ѝ име. — Престани.

Каза само това, но сякаш вълна от нещо премина през Джил. Тя трепна и водните спирали изчезнаха, разпадайки се на капчици.

— Добре — промърмори сконфузено момичето.

Възцари се неловко мълчание, което Еди наруши:

— Трябва да побързаме. Ще закъснеем за вечерния час.

Лий и Джил заеха позиции, за да направят своите удари с топката и много скоро отново се смееха и флиртуваха. Еди продължи да ги наблюдава загрижено. Само Ейдриън ми обръщаше внимание. Единствено той действително бе разбрал какво се е случило, осъзнах. Зелените му очи ме изучаваха без следа от обичайната иронична насмешка. Но не можеше да ме заблуди. Знаех, че ще последва някоя остроумна и хаплива забележка относно реакцията ми.

— Добре ли си? — попита той тихо.

— Добре съм — отсякох и се извърнах от него. Не исках да види лицето ми. Вече бе видял твърде много от моя страх. Не исках те да знаят колко се боя от тях. Чух го как пристъпи няколко крачки към мен.

— Сейдж...

— Остави ме сама — озъбих се и забързах надолу към изхода на голф игрището, сигурна, че няма да ме последва. И не сгреших.

Изчаках ги да си довършат играта, като се възползвах от усамотението, за да се успокоя. Когато ме настигнаха, бях напълно сигурна, че лицето ми не изразява никакви чувства. Ейдриън продължаваше да ме наблюдава с безпокойство, което никак не ми харесваше, но поне не каза нищо относно моя срыв.

За никого не бе изненада, че в крайната класация победителката бях аз, а Ейдриън — губещият. Лий беше на трето място, което явно го притесняваше.

— Преди бях много по-добър — промърмори намръщено. — Нямах грешка в тази игра. — Имайки предвид цялото внимание, което бе посветил на Джил, си беше много достойно представяне.

Първо оставих него и Ейдриън, а след това аз, Еди и Джил едва успяхме да стигнем навреме в „Амбъруд“. Дотогава вече напълно бях възвърнала самообладанието си, не че някой би забелязал. Когато влязохме в стаята ни в общежитието, Джил летеше в облаците и не спираше да бърби за Лий.

— Нямах представа, че той е пътувал толкова много. Може би е бил на много повече места от теб, Сидни. Не спираше да ме уверява, че ще ме заведе на всички от тях, че ще прекараме остатъка от живота си в пътуване, занимавайки се с неща, които ни харесват. Освен това той изучава всички предмети в колежа, защото не е сигурен кой точно

иска да специализира. Е, не и през този семестър. Сега графикът му не е толкова запълнен, защото иска да прекарва повече време с баща си. А това е добре за мен. За нас, искам да кажа.

Потиснах прозявката си и кимнах уморено.

— Това е страхотно.

Тя ровеше в шкафа за пижамата си, но спря.

— Между другото, извинявай.

Замръзнах. Не исках да ми се извинява за магията. Дори не исках да си спомням за случилото се.

— Задето ти се разкрещях онази нощ — продължи съквартирантката ми. — Ти не си ме уреждала с Лий. Не биваше да те обвинявам, че се месиш. Той наистина ме харесва и ами... Той наистина е супер.

Изпуснах дъха си, който бях задържала в последната минута, и се усмихнах нерешително.

— Радвам се, че си щастлива.

Тя се обърна жизнерадостно и отново затършува в шкафа, като продължи да бърби весело за Лий, докато не влязох в банята. Преди да си измия зъбите, заставах пред мивката и измих целите си ръце, като ги търках отново и отново с ожесточение, сякаш исках да измия магическите капки вода, които, кълна се, все още усещах по кожата си.

ГЛАВА 13

На следващата сутрин мобилният ми телефон иззвъня с първите лъчи на зората. Тъй като съм ранобудна, вече бях станала, ала Джил се претърколи в леглото и закри главата си с възглавница.

— Накарай го да спре — изпъшка съквартирантката ми.

Вдигнах го. Обаждаше се Еди.

— Долу съм — оповести той. — Готов съм да упражним някои техники по самоотбрана, преди да е станало твърде горещо.

— Ще трябва да го направите без мен — казах му. Имах чувството, че Еди е взел много на сериозно обещанието си пред Кларънс. Аз нямах подобни задължения. — Чакай ме куп домашни. А и съм сигурна, че днес госпожа Теруилиджър ще ме изпрати за кафе.

— Добре, тогава кажи на Джил да слезе — отвърна Еди.

Погледнах към пашкула от одеяла върху леглото.

— Май е по-лесно да се каже, отколкото да се направи.

Изненадващо, но Джил успя да стане, да си измие зъбите, да вземе аспирин против главоболието и да навлече някакви дрехи, подходящи за тренировка. Каза ми довиждане, а аз обещах по-късно да отида да ги видя. Малко след това госпожа Теруилиджър се обади, за да поиска кафето си, а аз се подготвих за поредния ден, през който трябваше да нагодя работата си към нейната.

Отидох с колата до „Спенсърс“. Не забелязах Трей, докато не заставах пред него.

— За госпожа Теруилиджър? — попита той, сочейки към чашата капучино с карамел.

— Ъ? — Вдигнах глава. Трей беше касиерът. — Тук ли работиш? Той кимна.

— Трябва по някакъв начин да си изкарам малко джобни.

Подадох му банкнота и забелязах, че той удържа само половината сума.

— Не ме разбирай погрешно, но никак не изглеждаш добре — осведомих го. Имаше уморен вид и изглеждаше на границата на силите

си. При по-близък оглед по лицето му се виждаха синини и прорезни рани.

— Да, може да се каже, че вчера имах доста тежък ден.

Поколебах се. Думите му подсказваха, че е готов да ми се довери, а и зад мен нямаше опашка.

— Какво се е случило? — попитах, знаейки, че това се очаква.

Трей се намръщи.

— Онзи задник Грег Слейд създаде истински хаос на вчерашните футболни квалификации. Искам да кажа, че резултатите още не са излезли, но е ясно, че ще стане куотърбек. Беше като робот. Направо прегази останалите момчета. — Трей протегна лявата си ръка, чиито пръсти бяха превързани с бинт. — Настъпи ми ръката.

Потръпнах, припомняйки си необузданите спортни прояви на Слейд по време на часа по физическо. Гимназиалният футбол и кой ще бъде куотърбек никак не бяха важни за мен. Наистина изпитах съжаление към Трей, но всъщност ме интересуваше кой е източникът на татуировките. В главата ми отекнаха предупрежденията на Кийт да не създавам неприятности, но не можах да се въздържа.

— Зная за татуировките — заявих. — Джулия и Кристин ми разказаха за тях. Сега разбирам защо си подозрителен към моята... но не е това, което си мислиш. Наистина.

— Аз пък чух съвсем друго. Повечето в училището смятат, че приказваш така, само защото не искаш да кажеш къде са ти я направили.

Думите му малко ме стреснаха. Бях сигурна, че Джулия и Кристин са ми повярвали. Но дали всъщност не разпространяваха тъкмо противното?

— Нямах представа.

Той сви рамене и леко се усмихна.

— Не се тревожи. Вярвам ти. Излъчваш някаква очарователна наивност. Не ми приличаш на измамница.

— Хей — скастрих го, — не съм наивна.

— Беше комплимент.

— Откога се появиха тези татуировки? — попитах, решила, че е време да задълбая. — Чух, че са от миналата година.

Той ми подаде кафето и се замисли.

— Да, но в края на миналата година. Имам предвид учебната година.

— И ги правят в някакво място, наречено „Невърмор“?

— Доколкото зная. — Трей ме изгледа подозрително. — Защо питаш?

— Просто съм любопитна — отвърнах сладко.

Две колежанчета, издокарани като богати безделници, се наредиха зад мен и ни хвърлиха нетърпеливи погледи.

— Може ли да се получи някакво обслужване тук?

Трей им се усмихна сковано, сетне завъртя очи към мен, докато отстъпвах встрани.

— Пак ще се видим, Мелбърн.

Подкарах обратно към „Амбъруд“ и доставих кафето на госпожа Теруилиджър. Не бях в настроение да стоя вързана цял ден за нея, затова я попитах дали мога да продължа работата си някъде другаде, като оставя мобилния си телефон включен. Тя се съгласи. Днес библиотеката — колкото и да звучи иронично — ми се струваше твърде шумно и оживено място. Предпочитах усамотението на стаята си.

Тъкмо прекосявах моравата, за да се кача в автобуса, когато зад група дървета зърнах познати фигури. Смених посоката и заварих Джил и Еди, заели бойни позиции един срещу друг на малка полянка. Мика седеше на земята с кръстосани крака и ги наблюдаваше с интерес. Махна ми, когато се приближих.

— Не знаех, че брат ти е такъв спец по кунгфу — отбеляза той.

— Това не е кунгфу — отвърна Еди пресипнало, без да отделя поглед от Джил.

— Няма значение — рече Мика. — Пак е страхотно.

Еди замахна, все едно се канеше да удари Джил отстрани. Тя отвърна доста ловко с блокаж, ала не бе достатъчно бърза. Ако схватката беше истинска, щеше да я удари. Въпреки това той изглеждаше доволен от умелата ѝ реакция.

— Добре. Това щеше да смекчи част от удара, макар че пак щеше да го усетиш. Най-добре е, ако изцяло успееш да го избегнеш, ала това изисква още малко тренировки.

Джил кимна послушно.

— Кога ще поработим върху това?

Еди я изгледа с гордост. След няколко минути изражението му се смекчи.

— Не и днес, слънцето е твърде силно.

Джил понечи да възрази, после се спря. Лицето ѝ отново бе измъчено и имаше онова нещастно изражение, а и обилно се потеше. Погледна за миг към небето, сякаш го молеше за малко облаци. Но то не откликна на зова ѝ и тя кимна към Еди.

— Добре. Но утре по същото време ще продължим, нали? Или може би по-рано. Или още довечера! Може ли и едното и другото? Да се упражняваме след като слънцето залезе и след това пак на сутринта? Съгласен ли си?

Еди се ухили на ентузиазма ѝ.

— Както искаш.

Джил отвърна на усмивката му и седна до мен, колкото се може повече на сянка. Еди ме погледна очаквателно.

— Какво? — попитах го.

— Не трябва ли и ти да се научиш как се удря?

Завъртях очи.

— Не. Кога съм имала нужда да го правя?

Джил ме смушка.

— Давай, Сидни!

Последвах неохотно Еди, който ми предаде бърз урок как да нанасям удари, без ръката ми да пострада. Почти не му обръщах внимание и имах чувството, че цялото това упражнение по-скоро е за забавление на околните.

— Хей, имаш ли нещо против да покажеш и на мен някои от тези „нинджа“ хватки? — попита Мика, когато Еди свърши с мен.

— Те нямат нищо общо с нинджите — възрази Еди, все още усмихнат. — Хайде, ела.

Мика скочи на крака и Еди му показа някои основни движения. Но изглеждаше, сякаш Еди преценяваше Мика и възможностите му. След известно време Еди се отпусна и позволи на Мика да приложи някои отбранителни хватки за неутрализиране на противника.

— Хей! — възкликна Джил, когато Еди скрита Мика, който отвърна подобаващо. — Не е честно. Ти не ме удари, когато се упражнявахме.

Еди се разсея за миг, но това бе достатъчно Мика да нанесе ответния си удар. Еди му хвърли гневен поглед, изпълнен с неохотно уважение, сетне се обърна към Джил.

— Онова беше различно.

— Защото съм момиче? — настоя тя. — Никога не си се сдържал с Роуз.

— Коя е Роуз? — попита Мика.

— Една приятелка — обясни Еди. — А и Роуз имаше дълги години практика в сравнение с теб — додаде към Джил.

— Тя има повече опит и от Мика. Но с мен беше много снизходителен.

Еди се изчерви, без да откъсва поглед от Мика.

— Не е вярно — настоя.

— Вярно е — промърмори Джил. Докато момчетата отново се впуснаха в схватка, тя ми каза тихо: — Как ще се науча да се бия, ако той се страхува да не ме нарани?

Наблюдавах момчетата, анализирайки това, което знаех за Еди.

— Мисля, че нещата са по-сложни. Смятам, че той вярва, че ти не би трябвало да поемаш риск. Искам да кажа, че ако той си върши добре работата, не би трябвало да ти се наложи да се защитаваш.

— Той си върши работата страхотно. Трябва да го видиш в действие. — Лицето ѝ доби онова измъчено изражение, както винаги, когато се споменеше нападението, което я бе принудило да се крие сега. Гласът ѝ се снижи още повече: — Наистина искам да се науча да използвам магията, която владее, за да се бия. Не че в тази пустиня имам много възможности да се упражнявам.

Потръпнах, като си припомних демонстрацията ѝ от предишната нощ.

— За всичко има време — отвърнах уклончиво.

Изправих се, като заявих, че трябва да свърша някаква работа. Мика попита Еди и Джил дали искат да обядват. Еди тутакси отвърна утвърдително. Джил ме погледна за разрешение.

— Това е само обяд — заяви Еди многозначително. Знаех, че той продължава да смята Мика за безобиден. Аз не бях толкова сигурна, ала след като видях колко увлечена беше Джил по Лий, реших, че Мика би трябвало да предприеме доста по-агресивни действия, за да стигне до някъде.

— Предполагам, че няма нищо лошо — отвърнах.

Джил изглеждаше облекчена и групата потегли. Прекарах остатъка от деня, довършвайки онази нещастна книга за госпожа Теруилиджър. Продължавах да смятам, че да преписвам дума по дума древните магии и ритуали си беше чиста загуба на време. Единствения смисъл, който виждах, беше, че ако наистина се наложи да ги цитира в изследването си, ще ѝ е по-лесно да прави справки от компютърния файл и така няма да рискува да повреди книгата.

Беше вече вечер, когато свърших с възложеното ми от госпожа Теруилиджър и останалите домашни. Джил още не се бе върнала и аз реших да се възползвам от възможността да проверя нещо, което ме глождеше. По-рано през деня Джил бе споменала, че Еди я е защитил по време на нападението. Още от самото начало усещах, че има нещо странно в това нападение, нещо, което не ми казваха. Затова влязох в сайта на алхимиците и прочетох всички статии за бунтовете на мороите.

Естествено всичко беше документирано. Ние трябваше да водим архив за всички важни събития в живота на мороите и то до най-високото ниво в тяхната йерархия. Някак си алхимиците се бяха сдобили със снимки от кралския двор на мороите, както и с кадри от протестите на мороите пред административните им сгради. Не беше трудно да се различат пазителите дампири, докато се смесваха с тълпата, за да въдворят ред. За моя изненада разпознах Дмитрий Беликов — гаджето на Роуз — сред тези, които наблюдаваха тълпата. Не беше трудно да го забележиш, тъй като беше по-висок от всички наоколо. Дампирите много приличаха на хора и дори аз трябваше да призная, че той изглеждаше страхотно. Притежаваше някаква грубовата красота и дори на снимката се усещаха вътрешния му плам и устрем, докато следеше тълпата.

Останалите снимки от протестите потвърдиха това, което вече знаех. Като цяло повечето морои поддържаха кралицата. Онези, които бяха срещу нея, бяха малцинство — но шумно и опасно малцинство. Видео от новинарска емисия в Денвър показваше двама морои, замесени в свада в някакъв бар. Те крещяха за кралици и справедливост, повечето от което нямаше никакъв смисъл за наблюдателите от човешката раса. Това, което правеше видеото специално, беше типът, който го бе заснел — някакъв случаен човек с

мобилен телефон с камера, — който твърдеше, че видял удължените кучешки зъби на двамата мъже, замесени в спора. Мъжът твърдеше, че е бил свидетел на схватка между вампири, ала никой не му бе повярвал. А и кадрите бяха твърде размазани и неясни, за да се видят подробности. Все пак това бе напомняне какво би могло да се случи, ако ситуацията с мороите излезе извън контрол.

Една проверка на сегашното положение показваше, че кралица Василиса наистина се опитваше да прокара закон, така че управлението ѝ да не зависи повече от наличието на поне още един жив представител на кралската ѝ фамилия. Според експертите на алхимиците, приемането на закона щеше да отнеме още три месеца, което съвпаднаше с това, което Роуз ми бе казала. А за тези три месеца враговете на Василиса щяха да положат огромни усилия, за да се доберат до Джил. Ако Джил умреше, това щеше да бъде краят на управлението на Василиса, както и на усилията ѝ да промени системата.

При все това не тези сведения ме бяха подтикнали към проучването ми. Исках да разбера онова, за което никой не говореше — за нападението над Джил. Това, което открих, не ми помогна особено. Разбира се, нито един от алхимиците не е присъствал, така че информацията ни се основаваше на докладваното от източниците на мороите. Всичко, което знаехме, беше, че „сестрата на кралицата е била жестоко и злостно нападната и е пострадала, но се е възстановила напълно“. У Джил не се забелязваха никакви следи от рани, а атаката се бе състояла седмица преди да пристигне в Палм Спрингс. Дали това време бе достатъчно, за да се излекува от „жестоко и злостно“ нападение? И дали тази атака бе достатъчно основание, за да крещи тя в съня си и да се събужда с писъци?

Не знаех, ала все още не можех да се отърся от подозренията си. Когато по-късно Джил се прибра, беше в такова приповдигнато настроение, че не ми даде сърце да я разпитвам. Освен това си припомних със закъснение, че имах намерение да проуча случая с племенницата на Кларънс и странната ѝ смърт, причинена от прерязано гърло. Ситуацията с Джил ме бе разсеяла. Засега реших да оставя нещата така и да си легна рано.

Утре, помислих си, докато се унасях. Утре ще го направя.

Утрото настъпи много по-бързо, отколкото очаквах. Бях изтръгната от дълбокия си сън от някой, който ме разтърсваше, и за частица от секундата старият кошмар се завърна — онзи, когато алхимиците ме отведоха посред нощ. Разпознах Джил и едва сподавих вика си.

— Хей! — скарах ѝ се аз. Отвън се процеждаше бледоморавата светлина на зората. Слънцето току-що бе изгряло. — Какво става? Какво има?

Джил ме гледаше с мрачно лице и разширени от страх очи.

— Отнася се за Ейдриън. Трябва да го спасиш.

ГЛАВА 14

— От самия него? — Не можах да се сдържа. Изрекох шегата, преди да се усетя.

— Не. — Тя приседна на ръба на леглото и прехапа долната си устна. — Може би „да спасиш“ не е правилната дума. Но трябва да отидем при него. Той е заклещен в Лос Анджелис.

Разтърках очите си, седнах и изчаках няколко минути, в случаи че всичко се окаже сън. Но не. Нищо не се промени. Взех мобилния си телефон от нощното шкафче и простенах, когато видях дисплея.

— Джил, още няма дори шест. — Усъмних се, че Ейдриън е буден толкова рано, но си спомних, че вероятно е по нощното разписание. Обикновено мороите си лягаха, когато за нас останалите беше късна утрин.

— Зная — отвърна тя сломено. — Съжалявам. Не бих те молила, ако не беше важно. Миналата нощ е пътувал на автостоп, защото е искал да се види отново с онези... Онези момичета морои. Предполагаше се, че Лий също е в Лос Анджелис, така че Ейдриън е смятал, че ще има кой да го върне у дома. Само че не е могъл да се свърже с Лий, така че сега не може да се прибере. Ейдриън, искам да кажа. Той е сам, изоставен и махмурлия.

Понечих да си легна отново.

— Не мога да му съчувствам. Може би ще си извади поука.

— Сидни, моля те.

Закрих очите си с ръка. Може би, ако заприличах на заспала, тя щеше да ме остави на мира. Изведнъж в съзнанието ми изникна един въпрос и аз рязко свалих ръката си.

— Откъде знаеш за всичко това? Той обади ли ти се? — Не спях леко като заек, ала все пак щях да чуя, ако телефонът и бе звънял.

Джил извърна поглед. Намръщих се и седнах в леглото.

— Джил? Откъде си разбрала за всичко това?

— Моля те — прошепна тя. — Не може ли просто да отидем при него?

— Не и докато не ми кажеш какво става. — Някакво злокобно усещане пропълзя по кожата ми. От известно време имах чувството, че съм изолирана в неведение за нещо голямо и сега внезапно осъзнах, че ще разбера какво криеха мороите от мен.

— Не бива да казваш — пророни тя, осмелила се най-сетне да срещне погледа ми.

Потупах татуировката върху бузата си.

— Както стоят нещата, едва ли мога да кажа на някого.

— Не, не става дума просто за някого. Не бива да казваш на алхимиците. Нито на Кийт. Нито на някой друг морой или дамбир, които още не знаят.

Да не казвам на алхимиците? Това би било проблем. Въпреки всички лудости в живота ми, без значение колко много ме вбесяваха моите мисии или колко време съм прекарала с вампирите, никога не съм поставяла под съмнение на кого принадлежи лоялността ми. Аз бях длъжна да кажа на алхимиците, ако нещо ставаше с Джил и останалите. Това бе моят дълг към тях, към човечеството.

Разбира се, част от дълга ми към алхимиците беше да се грижа за Джил. Каквото и да я измъчваше в момента, очевидно бе свързано с добруването ѝ. За около половин секунда се замислих дали да не я излъжа, ала тутакси отхвърлих идеята. Не бих могла да го направя. Ако трябваше да запазя тайната ѝ, щях да го сторя. Ако ли не, щях да ѝ го заявя в очите.

— Няма да кажа — обещах ѝ. Мисля, че думите ми я изненадаха не по-малко, отколкото изненадаха мен. Тя ме изгледа изучаващо на мъждивата светлина и накрая реши, че казвам истината. Кимна бавно.

— Двамата с Ейдриън сме свързани. Искам да кажа, че имаме... духовна връзка.

От изумление очите ми щяха да изхвъркнат.

— Как е възможно това... — Внезапно всичко си дойде на мястото, всички липсващи парчета. — Нападението. Ти... та...

— Умрях — довърши право Джил. — Когато ни нападнаха мороите убийци, настъпи голяма суматоха. Всички смятаха, че са дошли за Лиса, така че повечето от пазителите заобиколиха нея. Еди беше единственият, който се хвърли да ме защити, ала не беше достатъчно бърз. Един мъж... — Джил докосна мястото в средата на гърдите си и потръпна. — Той ме прониза. Той... ме уби. Тогава се

появи Ейдриън. Той използва магията на духа, за да ме излекува и да ме върне от мъртвите. И сега ние сме свързани. Всичко стана толкова бързо. Никой дори не разбра какво е направил.

Мислите ми препускаха. Духовна връзка. Духът бе елемент, който бе обект на големи тревоги, най-вече за нас, алхимиците, защото имахме съвсем малко сведения за него. Нашият свят се базираше на документите и познанието, така че всяка празнота ни караше да се чувстваме слаби. През вековете имаше записани сведения за използване на магията на духа, ала всъщност никой морой не беше осъзнавал, че точно това е елементът му. Събитията бяха определени като случаен магически феномен. Едва напоследък, когато Василиса Драгомир разкри способностите си, магията на духа бе преоткрита наново, заедно с многобройните ѝ влияния върху психиката. Двете с Роуз имаха духовна връзка, единствената съвременна подобна документирана връзка. Умението да лекува бе едно от най-внушителните свойства на духа, а Василиса бе съживила Роуз след автомобилна злополука. Това бе изковало телепатична връзка помежду им, която бе прекъсната, когато Роуз едва не умря за втори път.

— Ти можеш да проникваш в главата му — промълвих задъхано. — В мислите му. В чувствата му. — Толкова много неща започнаха да си идват на мястото. Като например как Джил винаги знаеше всичко за Ейдриън, дори когато той твърдеше, че не ѝ е казвал нищо.

Тя кимна.

— Не го искам. Повярвай ми. Но не зависи от мен. Роуз ми каза, че след време ще се науча да се контролирам дотолкова, че да блокирам чувствата му, ала засега не мога. А той ги има толкова много, Сидни. Толкова много чувства. Той преживява всичко така силно — и любовта, и мъката, и гнева. Емоциите му се колебаят нагоре и надолу, разпростират се навсякъде. Това, което се е случило между него и Роуз... направо го разкъсва. Понякога ми е трудно да се съсредоточа върху нещо друго с всичко това, което става с него. Е, поне не е през цялото време, но не мога да контролирам кога ще се случи.

Не го казах, но се запитах дали някои от тези изменчиви чувства не са част от свойството на духа да подлудява тези, които владеят магията му. Или може би всичко е част от природата на Ейдриън. Каквото и да беше, в момента бе без значение.

— Но той не може да те усеща, нали? Връзката е едностранна? — попитах. Роуз можеше да чете мислите на Василиса и да съпреживява това, което ѝ се случваше в ежедневието, но не и обратното. Предположих, че и сега е същото, но с духа нищо не можеше да се смята за гарантирано.

— Точно така — потвърди Джил.

— Ето как... Ето защо ти винаги знаеш разни неща за него. Като например посещенията ми. И кога той иска пица. Затова той е тук, ето защо Ейб иска да е тук.

Джил се намръщи.

— Ейб? Не, идването на Ейдриън беше нещо като групово решение. Роуз и Лиса мислеха, че ще е по-добре, ако сме заедно, докато свикнем с връзката, а и аз също исках да е наблизо. Какво те кара да мислиш, че и Ейб е замесен?

— Ъ, нищо — смотолевих. Може би Джил бе в пълно неведение относно инструкциите на Ейб към Ейдриън в къщата на Кларънс. — Просто нещо се обърках.

— Сега можем ли да тръгваме? — замоли се тя. — Отговорих на въпросите ти.

— Нека първо се уверя, че съм разбрала правилно. Обясни ми как така Ейдриън се оказа в Лос Анджелис и защо е „заклещен“ там.

Джил събра длани пред гърдите си и отново извърна поглед, навик, който бе започнала да придобива, когато имаше информация, за която бе сигурна, че няма да се посрещне добре.

— Той... хм, миналата нощ се измъкна от къщата на Кларънс, защото беше отегчен. Отиде на стоп до Палм Спрингс и се озова в компанията на някакви хора, които отиваха в Лос Анджелис, така че той се присъедини към тях. И докато беше в клуба, попадна на тези момичета — някакви момичета морои, така че отиде с тях в дома им. Прекара нощта там и накрая изгуби съзнание. Досега. Сега е буден. И иска да се прибере в дома на Кларънс.

След целия този разговор за клуба и момичетата, в съзнанието ми се оформи една обезпокоителна мисъл.

— Джил, какво точно от всичко това преживя и ти?

Тя продължаваше да отбягва погледа ми.

— Не е важно.

— За мен е — настоях. Онази нощ, когато Джил се бе събудила, обляна в сълзи... Това се случи, когато Ейдриън е бил с онези момичета. Дали тя съпреживяваше сексуалния му живот? — Какво си мисли той? Знае, че си там, че изпитваш всичко, което изпитва и той, но въпреки това не спира да... О, боже. Първият ден в училище. Госпожа Чан е била права, нали? Ти си имала махмурлук. Поне косвено. — И почти всяка друга сутрин, когато се събуждаше и й беше зле — било е защото Ейдриън е имал махмурлук.

Джил кимна.

— Няма нищо физически, което биха могли да изследват — като кръв или нещо такова — за да докажат, но да. Все едно имам. Определено се чувствам така. Беше ужасно.

Протегнах ръка и извърнах лицето й към моето, така че да ме погледне.

— И сега също имаш. — В стаята вече нахлуваше повече светлина и аз отново видях признаците. Болезнената бледност, кървясалите очи. Нямах да се изненадам, ако и главата и стомахът я боляха. Отпуснах ръка и поклатих отвратно глава.

— Ако питаш мен, той може да си остане там.

— Сидни!

— Заслужава го. Зная, че имаш... някакви чувства... към него. — Каквито и да бяха те — сестринска или романтична привързаност — наистина нямаше значение. — Но ти не можеш да си му бавачка и да търчиш при всяка негова нужда или искане.

— Той не е искал нищо от мен, поне не направо — възрази тя. — Аз просто долавям, че той го иска.

— Е, той е трябвало да помисли за това, преди да се забърка в тази каша. Може и сам да се върне обратно.

— Батерията на телефона му е паднала.

— Може да вземе назаем от новите си „приятелки“.

— Той страда — не се отказваше Джил.

— Е, такъв е животът — изтъкнах философски.

— Аз страдам.

Въздъгнах.

— Джил...

— Не, говоря сериозно. Не е само махмурлукът. Искам да кажа, че донякъде е заради махмурлука. И докато на него му е зле и не може

да предприеме нищо, аз също се чувствам зле! Плюс... Мислите му. Уф! — Джил опря чело на ръцете си. — Не мога да се отърся от обзелото го нещастие. Това е като... Все едно в главата ми блъска чук. Никъде не мога да се скрия от него. Не мога да направя нищо друго, освен да мисля колко нещастен е той! А това прави и мен нещастна. Или си мисля, че съм нещастна. Не зная. — Въздъхна. — Моля те, Сидни. Може ли да тръгваме?

— Знаеш ли къде е той? — попитах.

— Да.

— Добре тогава. Аз ще отида. — Плъзнах се от ръба на леглото.

Тя се изправи с мен.

— И аз ще дойда.

— Не — отсякох. — Ти се върни в леглото. Вземи един аспириин и се погрижи за себе си.

Освен това исках да кажа няколко думи на Ейдриън насаме. Разбира се, след като беше постоянно свързана с него, тя щеше да „чуе“ разговора ни, но щеше да ми бъде много по-лесно да му кажа каквото си бях наумила, ако Джил не присъстваше от плът и кръв и не ме гледаше с онези големи очи.

— Но ти как ще...

— Не искам да ти прилошее в колата. Само ми се обади, ако нещо се промени или той тръгне, или каквото и да се случи.

По-нататъшните протести на Джил бяха доста вяли — или защото нямаше сили да тръгне, или просто бе доволна, че някой щеше да „спаси“ Ейдриън. Не разполагаше с точния адрес, но имаше съвсем точно описание на луксозния апартамент, в който се намираще той — близо до известен хотел. Когато го потърсих в интернет, видях, че е разположен в Лонг Бийч, което означаваше, че се налагаше да мина покрай Лос Анджелис. Очаквах ме два часа път с кола. Имах нужда от кафе.

Поне денят бе приятен и толкова рано в неделя почти нямаше движение. Когато погледнах към синьото небе, си помислих колко хубаво би било, ако карах спортна кола със свален гюрук. Щеше да е хубаво и ако това пътуване беше поради друга причина, а не за да спасявам закъсал вампир купонджия.

Все още не можех да възприема напълно идеята, че между Джил и Ейдриън има духовна връзка. Мисълта, че някой е върнал друго

същество от света на мъртвите, противоречеше на всичко, в което вярвах. Това бе не по-малко смуцаващо от другото чудо, извършвано от магията на духа: променянето на стригой. Разполагахме с два документирувани случая — с помощта на магията двама стригои са били върнати към първоначалната им същност. Единият беше жена на име Соня Карп. Другият беше Дмитрий Беликов. С тях и със сегашното възкресение на Джил, духът наистина започваше здравата да ме плаши. Толкова много сила просто не изглеждаше правилна.

Пристигнах в Лонг Бийч точно по график и без проблем открих комплекса с апартаменти. Намираше се на улицата точно срещу хотел „Каскадия“ с изглед към океана. След като Джил не ми се бе обадила за промяна в местоположението му, предположих, че Ейдриън все още е „заклещен“ там. По това време на деня не беше трудно да се намери място за паркиране на улицата, така че се поспрях отвън, за да се полюбувам на синьо-сивия Пасифик, ширнал се до западния хоризонт. Гледката спираше дъха, особено след първата ми седмица в пустинята на Палм Спрингс, Почти ми се прииска Джил да бе дошла с мен. Може би близостта с толкова много вода щеше да я накара да се почувства по-добре.

Луксозните апартаменти се намираха в сграда с венецианска мазилка в прасковен цвят, на три етажа, с по две жилища на етаж. От спомените в съзнанието на Ейдриън, Джил обясни, че е стигнал до най-горния етаж и после е завил надясно. Изкачих стъпалата и се озовах пред синя врата с тежко месингово чукче. Почуках.

Когато измина почти минута и никой не отговори, почуках по-силно. Канех се да потрета, когато чух превъртането на ключ в ключалката. Вратата се отвори със скърцане и едно момиче надникна през процепа.

Беше морой, с типичната кльощава фигура на дефилираща манекенка и бледа, съвършена кожа, която днес ме подразни още повече, тъй като усещах, че в най-скоро време на челото ми ще цъфне досадна пъпка. Беше на моята възраст, може би малко по-голяма, с лъскава черна коса и тъмносини очи. Приличаше на скъпа кукла. Освен това още не се бе разсънила.

— Да? — Плъзна разсеяно поглед по мен. — Продаваш ли нещо? — До тази висока и съвършена млада жена морой, внезапно се

почувствах недодялана и безнадежно демоде с лепената си пола и закопчаната догоре блуза.

— Тук ли е Ейдриън?

— Кой?

— Ейдриън. Висок. Кестенява коса. Зелени очи.

Тя се намръщи.

— Да не би да имаш предвид Джет?

— Аз... Не съм сигурна. Пуши ли като комин?

Момичето кимна вяло.

— Аха. Сигурно имаш предвид Джет. — Извърна се и извика: — Хей, Джет! Търси те някаква търговска пътничка.

— Нека влезе — подвижна познат глас.

Момичето морой отвори по-широко вратата и ме покани.

— Той е на терасата.

Прекоших всекидневната, която можеше да послужи като назидателен пример за това какво щеше да се случи, ако двете с Джил изгубехме всякакво чувство за порядък и самоуважение. Мястото беше истинска разруха. Момичешка разруха. Подът бе осеян с купчини мръсни дрехи, а изцапани чинии покриваха всеки квадратен сантиметър, останал незает от празни бирени бутилки. Преобърнатото шишенце с лак за нокти бе оставило засъхнала яркорозова диря върху килима. Върху дивана, омотано в завивки, русокосо момиче морой се взря сънено в мен, после отново се отнесе.

Като заобикалях внимателно препятствията, успях да стигна до вратата на терасата и Ейдриън. Той се бе облегал на парапета с гръб към мен. Утринният въздух бе топъл и чист, така че, съвсем естествено, той всячески се стараше да го съсипе с пушенето си.

— Я ми кажи нещо, Сейдж. — Заговори, без да се обръща към мен. — Защо, по дяволите, някой ще построи сграда близо до плажа, на която нито една тераса не гледа към океана? Всички са обърнати към хълмовете. И освен ако съседите не се заемат с нещо интересно, съм на път да обявя тази постройка за пълна загуба на време и средства.

Скръстих ръце и се втренчих свирепо в гърба му.

— Толкова се радвам, че сподели ценното си мнение по въпроса. Ще го запомня и няма да забравя да го спомена изрично в оплакването,

което ще подам до градския съвет относно трагичните им представи за океанските гледки.

Той се извърна и по устните му пробягна лека усмивка.

— Какво правиш тук? Мислех, че си на църква или нещо подобно.

— А ти как мислиш? Тук съм заради молбите на едно петнайсетгодишно момиче, което не заслужава това, на което я подлагаш.

Всяка следа от усмивка върху лицето му се стопи.

— О! Тя ти е казала. — Отново ми обърна гръб.

— Да, но ти трябваше да ми кажеш по-рано! Това е... изумително.

— И несъмнено нещо, което алхимиците нямат търпение да проучат. — Съвсем ясно си представях подигравателното му изражение.

— Обещах ѝ, че няма да кажа на никого. Но при все това ти трябваше да ми се довериш. Това е важна информация, особено имайки предвид, че аз съм тази, която трябва да ви дундурка и да се грижи за всички вас.

— Дундурка, е твърде силно казано, Сейдж.

— Имайки предвид настоящата ситуация? Не, не бих казала.

Ейдриън не ме удостои с отговор и аз го огледах набързо. Носеше маркови, тъмни дънки и червена памучна риза, с която бе спал, съдейки по омачканото ѝ състояние. Краката му бяха боси.

— Имаш ли сако? — попитах го.

— Не.

Върнах се вътре и започнах да тършувам сред безпорядъка. Русото момиче спеше дълбоко, а онова, което ми бе отворило, се бе проснало върху пооправеното легло в другата стая. Най-последно открих чорапите и обувките на Ейдриън, захвърлени в един ъгъл. Взех ги, върнах се на терасата и ги пуснах в краката му.

— Обуй ги. Тръгваме.

— Ти не си ми майка.

— Не. Ако не ме лъже паметта, твоята излежава присъда за лъжесвидетелство и кражба.

Беше злобно да го кажа, но беше самата истина. А и привлече вниманието му.

Ейдриън извърна рязко глава. В зелените дълбини на очите му проблеснаха гневни пламъци. Всъщност за пръв път го виждах вбесен.

— Никога повече не я споменавай. Нямах представа за какво говориш.

Гневът му беше малко плашещ, но аз не се огънах.

— Всъщност тъкмо аз бях начело на групата, проследила досиетата, които тя бе откраднала.

— Майка ми е имала причини да го стори — процеди той през стиснатите си зъби.

— Ти си готов да защитаваш ревностно някой, осъден за престъпление, а не изпитваш капка съчувствие и загриженост за Джил... която не е сторила нищо.

— Изпитвам огромно съчувствие и загриженост за нея! — избухна той. — Замълча, за да си запали цигара с треперещи пръсти. Подозирах, че в същото време се опитва да овладее емоциите си. — През цялото време мисля за нея. И как бих могъл да не го правя? Тя е там... Не мога да я усетя, но тя винаги е там, винаги слуша какво става в главата ми, слуша неща, които дори аз не искам да чуя. Чувства неща, които не искам да изпитвам. — Всмука дълбоко от цигарата, извърна се и зарея поглед в пейзажа, макар да се съмнявах, че наистина вижда каквото и да било.

— Ако си толкова загрижен за нея, защо се замесваш в подобни неща? — Посочих с жест наоколо. — Как можеш да пиеш, след като знаеш, че ще се отрази и на нея? Как можеш да правиш... — намръщих се — това, което си правил с онези момичета, като знаеш, че може да го „види“? Тя е на петнайсет.

— Зная, зная — промърмори той. — Всъщност не знаех за пиенето, не и в началото. Спрях да пия онзи ден, когато тя дойде след училище и ми каза. Наистина го направих. Но после... Когато всички дойдохте в петък, тя ми каза, че може да пийна, тъй като предстоят почивни дни. Предполагам, че не се е притеснявала толкова, че може да й прилошее. И така, казах си, ще пийна само две чаши. Само че миналата нощ се оказаха повече. И после нещата излязоха от контрол и аз се озовах тук и... какво правя всъщност? Не съм длъжен да се оправдавам пред теб.

— Не мисля, че можеш да се оправдаеш пред когото и да било. — Бях бясна и кръвта ми кипеше.

— Ти най-малко имаш право да приказваш, Сейдж. — Насочи обвинително пръст към мен. — Аз поне правя нещо. А ти? Ти си се оставила на течението. Стоиш и най-безропотно позволяваш на онзи задник Кийт да се отнася с теб като с боклук и само се усмихваш и кимаш. Ти си безгръбначно. Не се съпротивляваш. Изглежда дори стария Ейб те върти на пръста си. Права ли беше Роуз, че той разполага с нещо за теб? Или той просто е още някой, на когото не смееш да се опънеш?

Събрах цялото си самообладание, за да не му позволя да разбере колко дълбоко ме е засегнал.

— Ти не знаеш нищо за мен, Ейдриън Ивашков. Боря се и се опълчвам и то много.

— Не можеш да ме заблудиш.

Усмигнах се сковано.

— Просто не разигравам шоу, когато го правя. И това се нарича отговорност.

— Разбира се. Наричай го както щеш, щом ти помага да спиш спокойно.

Вдигнах ръце.

— Ето в това е проблемът: не спя спокойно през нощта, защото трябва да те спасявам от собствената ти глупост. Сега може ли да тръгваме? Моля те.

Вместо отговор той изгаси цигарата си и започна да нахлузва чорапите и обувките си. Докато го правеше, вдигна поглед към мен. Гневът му се бе изпарил. Настроенията му се сменяха толкова лесно, все едно прищракваш ключа на лампа.

— Трябва да ме измъкнеш от къщата на Кларънс. — Тонът му бе равен и сериозен. — Той е много мил, но ще полудея, ако остана там.

— Пълна противоположност на отличното ти поведение, когато не си там? — Отново огледах апартамента. — Може би твоите две компаньонки ще те сместят някъде.

— Хей, прояви малко уважение. Те са личности и си имат имена. Карла и Криси. — Намръщи се. — Или беше Миси?

Въздъгнах.

— Казах ти и преди — твоето местоживееене не зависи от мен. Толкова ли ти е трудно сам да си уредиш жилище? Защо имаш нужда от помощта ми?

— Защото нямам почти никакви пари, Сейдж. Моят старец ми отрязва издръжката. Това, което ми отпуска, едва стига за цигари.

Обмислих идеята да му предложи да си тръгне, ала това едва ли би било полезна насока в разговора.

— Съжалявам. Наистина. Ако измисля нещо, ще те уведомя. Освен това, нали Ейб иска да останеш там? — Реших да играя на чисто. — Чух разговора ви първия ден. Как ти трябва да свършиш нещо за него.

Ейдриън се изправи, бе приключил с обувките.

— Да, макар да не зная за какво е всичко това. Чу ли също колко неясен беше самият той? Мисля, че просто го увърта с мен, намира ми занимавка, защото частица от онова объркано негово сърце изпитва вина от случилото се...

Ейдриън млъкна, ала аз се досетих за неизреченото име: Роуз. По лицето му пробягна сянка на тъга, а очите му добиха изгубено и измъчено изражение. Припомних си как по време на пътуването ни с колата Джил се впусна в тирада за Роуз, за това колко много споменът за нея измъчва Ейдриън. Сега, след като знаех за връзката, изпитах чувството, че в казаното тогава е имало много малко от Джил. Думите ѝ са били директно послание от Ейдриън. Докато го гледах в момента, ми бе трудно да определя мащаба на болката му, нито знаех как да му помогна. Знаех само, че внезапно проумях малко по-добре защо толкова силно се старее да удави тъгата си, не че това оправдаваше поведението му.

— Ейдриън — подех смутено, — аз...

— Забрави — прекъсна ме той. — Ти не знаеш какво е да обичаш някого по този начин и сетне да запретат тази любов обратно в лицето ти...

Внезапно пронизващ писък разцепи въздуха. Ейдриън потръпна много по-рязко от мен, доказвайки един от недостатъците на вампирския слух: дразнещите мен звуци за него бяха много по-дразнещи.

Двамата се втурнахме едновременно в стаята. Русото момиче се бе надигнало на дивана, стреснато не по-малко от нас. Другото момиче, онова, което ме бе пуснало в жилището, стоеше на прага на спалнята, мъртвешки бледо, стиснало мобилния си телефон в ръка.

— Какво е станало? — попитах.

Тя отвори уста, за да отговори, сетне се втренчи в мен, припомняйки си, че съм човек.

— Всичко е наред, Карла — успокои я Ейдриън. — Тя знае за нас. Можеш да ѝ се довериш.

Това ѝ бе достатъчно. Карла се хвърли в прегръдките на Ейдриън и избухна в сълзи.

— О, Джет — изхлипа тя. — Не мога да повярвам, че я е сполетяло точно нея. Как е могло да се случи?

— Какво се е случило? — попита другото момиче морой, като се изправи неуверено на крака. Също като Ейдриън явно и тя бе спала с дрехите. В мен се прокрадна надеждата, че Джил не е била свидетел на толкова голяма непристойност, колкото първоначално си представях.

— Кажни ни какво е станало, Карла — подкани я Ейдриън с нежен глас. Чувала съм го да използва този тон единствено с Джил.

— Казвам се Криси — подсмръкна тя. — Нашата приятелка... Нашата приятелка. — Избърса очите си, плувнали в сълзи. — Току-що ми се обади. Наша приятелка — друго момиче морой, което посещава нашия колеж, — тя е мъртва. — Криси погледна приятелката си, която предположих, че е Карла. — Мелъди... Миналата нощ е била убита от стригой.

Карла ахна и също се разплака, което отприщи нов порой сълзи у Криси. Срецнах погледа на Ейдриън. И двамата бяхме потресени. Дори и да нямахме представа коя е тази Мелъди, убийството и от стригой беше ужасно и трагично. Моите инстинкти на алхимик мигом се задействаха. Трябваше да се погрижа за... местопрестъплението, за да съм сигурна, че убийството ще остане в тайна от хората.

— Къде? — попитах. — Къде се е случило?

— Западен Холивуд — отвърна Криси. — Зад някакъв клуб.

Малко се отпуснах, макар че все още бях разтърсена от трагедията. Това бе оживен и гъсто населен район и алхимиците го наблюдаваха. Ако хора са открили убийството, алхимиците отдавна са се погрижили всичко да е чисто.

— Поне не са я превърнали в стригой — отрони Криси измъчено. — Може да почива в мир. Разбира се, онези чудовища все пак не са могли да устоят да се погаврят с трупа ѝ.

Взрях се в нея, усещайки как цялото ми тяло изтръпва от студ.

— Какво искаш да кажеш?

Момичето потърка носа си в ризата на Ейдриън.
— Мелъди... Не само са пили от нея. Прерязали са и гърлото ѝ.

ГЛАВА 15

Ейдриън спа почти през целия път до Палм Спрингс. Очевидно нощният му купон с Карла и Криси не му бе оставил много време за отдих. Мисълта за това ме притесни. А от мисълта за Джил, която бе преживяла всичко чрез него, ми призля.

Не можехме да направим почти нищо за Карла и Криси, освен да им изразим съчувствието си. Нападения на стригой се случваха. Това беше трагично и ужасно, ала единственият начин, по който мороите можеха да се защитят, бе да се научат на предпазливост, да се погрижат местонахожденията им да са обезопасени и да не се отделят от пазителите. Но на мороите, които не бяха от кралско потекло, живееха сред хората и посещаваха човешки училища като Карла и Криси, не се полагаха пазители. Много от мороите живееха така; просто трябваше да са внимателни.

И двете смятаха, че обстоятелствата около смъртта на приятелката им са ужасни. И това бе истина. Наистина бяха такива. Ала нито едно от момичетата не се бе задълбало отвъд това, нито пък бе сметнало за нещо странно прерязаното гърло. Аз също нямаше да се замисля, ако не бях чула теорията на Кларънс за смъртта на племенницата му.

Заведох Ейдриън в „Амбъруд“ и го регистрирах за кратко като гост, предполагайки, че Джил ще се почувства по-добре, ако го види от плът и кръв. Когато пристигнахме, тя наистина чакаше пред общежитието. Прегърна го и ми хвърли благодарствен поглед. Еди беше с нея и макар да не каза нищо, върху лицето му бе изписано раздразнение. Явно не бях единствената, която бе възмутена от абсурдното поведение на Ейдриън.

— Толкова се тревожех — промълви Джил.

Ейдриън разроши косата ѝ, което я накара да се отдръпне.

— Няма за какво да се тревожиш, сладкишче. След като тази риза може да се изглади, никой не е пострадал.

Никой не е пострадал, помислих си, усещайки как гневът се разпалва в мен. Никой, освен Джил, която е била принудена да гледа как Ейдриън се сваля с други момичета и да понася запойте му. Нямаше значение, че Лий бе изместил старото й увлечение по Ейдриън. Тя бе твърде млада, за да е свидетел на нещо подобно. Ейдриън се бе държал егоистично.

— А сега — продължи обектът на възмущението ми, — ако Сейдж е достатъчно любезна да изпълни ролята на шофьор, ще заведе всички на обяд.

— Мислех, че нямаш пари — изтъкнах.

— Казах, че нямам много пари.

Джил и Еди се спогледаха.

— Ние, хм, ще се срещнем с Мика за обяд — смотолеви Джил.

— Доведете и него — заяви Ейдриън великодушно. — Така ще се запознае с член на семейството.

Малко след това се появи Мика, който явно бе много щастлив да се запознае с другия ни „брат“. Разтърси ръката на Ейдриън и се усмихна.

— Сега виждам семейната прилика. Започвах да се чудя дали Джил не е осиновена, но вие двамата много си приличате.

— Така смята и пощаджията ни в Северна Дакота — рече Ейдриън.

— Южна — поправих го. За щастие, Мика изглежда не забеляза нищо странно в неволната грешка.

— Добре — кимна Ейдриън. Вгледа се замислено в Мика. — Има нещо познато в теб. Срещали ли сме се?

Мика поклати глава.

— Никога не съм бил в Южна Дакота.

Бях сигурна, че чух съвсем ясно мърморенето на Ейдриън: „Нито пък аз“.

— Трябва да вървим — намеси се Еди припряно и пристъпи към вратата на общежитието. — По-късно имам да наваксам с някои домашни.

Намръщих се, озадачена от промяната в държанието му. Като цяло, Еди не беше лош ученик, но откакто дойдохме в „Амбъруд“, ми направи впечатление, че не проявява към ученето същия интерес като

мен. Тази година беше повторение за него и той се задоволяваше да прави само това, което бе нужно, за да поддържа едно добро ниво.

Ако някой друг бе забелязал нещо странно в поведението му, не го показва. Мика вече разговаряше с Джил за нещо, а Ейдриън оставаше все така замислен, сякаш се опитваше да си припомни нещо за Мика. Щедрата покана на Ейдриън да ни почерпи с обяд се отнасяше само за заведение за бързо хранене, така че не се бавихме много. След като цяла седмица се бях хранила в стола на общежитието, оценявах по достойнство промяната, а Ейдриън отдавна се бе изказал относно „здравословното“ готвене на Дороти.

— Трябваше да си поръчаш от детското меню — каза ми той, сочейки изядения наполовина сандвич и едва наченатите пържени картопки. — Щеше да ми спестиш пари. И да получиш играчка.

— Преувеличаваш — срязах го. — А и освен това сега имаш остатъци, които да ти помогнат да преживееш някой и друг ден.

Той завъртя очи и си открадна едно картофче от чинията ми.

— Ти си тази, която би трябвало да си занесе неизяденото у дома. Как изобщо функционираш с толкова малко храна? — пожела да узнае той. — Няма да е далеч денят, когато направо ще се стопиш във въздуха.

— Престани.

— Просто казвам истината — не се предаваше той. — Би трябвало да качиш най-малко четири килограма.

Зяпнах го смаяно. Бях толкова шокирана, че направо онемях. Какво знаеха мороите за качване на килограми? Те имаха идеални фигури. Нямаха представа какво означава да се погледнеш в огледалото и да видиш недостатъците си, никога да не се чувстваш достатъчно добре в кожата си. За тях поддържането на фигурата не изискваше никакво усилие, докато аз, колкото и да се стараех, никога не можех да постигна тяхното нечовешко съвършенство.

Погледът на Ейдриън се отмести към Джил, Еди и Мика, които оживено обсъждаха идеята да провеждат заедно повече тренировки по самозащита.

— Много са сладки — заключи Ейдриън, така че да го чуя само аз. Играеше си със сламката, докато изучаваше групата. — Може би Кастъл е имал право, като не се е противопоставил на идеята Джил да се среща с някого в училище.

— Ейдриън — простенах аз.

— Шегувам се. Лий вероятно ще го предизвика на дуел. Знаеш ли, той не спира да говори за нея. Когато се върнахме от мини голфа, все ме врънкаше: „Кога пак ще излезем всички заедно?“, а в същото време направо се изтри от лицето на земята, когато бях в Ел Ей и се нуждаех от него.

— Уговаряли ли сте се да се срещнете? — поинтересувах се аз.
— Той обеща ли да те закара вкъщи?

— Не — призна Ейдриън. — Но с какво друго може да е зает?

В този момент покрай нас мина сивокос мъж и се спъна в стола на Джил, докато се опитваше да балансира табла със сандвичи и сода. Нищо не се разсипа, но Еди скочи светкавично на крака, готов да прелети през масата и да я защити. Мъжът се отдръпна и измърмори някакво извинение. Ейдриън поклати удивено глава.

— Само го изпрати като неин придружител, независимо с кого е излязла тя, и няма защо да се тревожим за нищо.

Сега, когато знаех за връзката между Ейдриън и Джил, започнах да гледам на закрилническото поведение на Еди в друга светлина. О, разбира се, знаех, че след обучението му за пазител това се бе превърнало във втора природа за него, ала винаги изглеждаше, сякаш в отношението му към Джил има нещо малко по-различно. Нещо почти лично. Отначало реших, че това навярно се дължи на факта, че Джил бе част от неговия по-широк кръг от приятели, като Роуз например. Но сега започвах да мисля, че има нещо отвъд това. Джил ми бе казала, че Еди е бил единственият, който се е опитал да я защити в нощта на нападението. Той се бе провалил, но вероятно най-вече поради недостатъчно време, а не заради липса на умения.

Но какъв отпечатък бе оставило това върху него? За Еди единствената цел в живота му бе да защитава другите, а е бил свидетел на смъртта на някой, докато е бил на поста си. Сега, след като Ейдриън я бе съживил, дали това не беше почти като втори шанс за него? Възможност да изкупи вината си? Може би затова беше толкова бдителен.

— Изглеждаш объркана — подхвърли Ейдриън.

Поклатих глава и въздъгнах.

— Мисля, че твърде много анализирам някои неща.

Той кимна сериозно.

— Тъкмо заради това аз се старая никога да не го правя.

Внезапно в съзнанието ми изникна въпросът, който ме глождеше от по-рано.

— Хей, защо си казал на онези момичета, че името ти е Джет?

— Стандартна практика, когато не искаш майките да те открият след това, Сейдж. Освен това, мислех, че опазвам операцията ни тук.

— Да, но защо точно Джет? Защо не... Не зная... Травис или Джон?

Ейдриън ми хвърли поглед, подсказващ, че само му губя времето.

— Защото Джет звучи по-яко.

След обяда закарахме Ейдриън в дома на Кларънс, а останалите поехме към „Амбъруд“. Джил и Мика отидоха да вършат някакви техни работи, а аз убедих Еди да дойде с мен в библиотеката. Там си намерихме празна маса и аз извадих лаптопа си.

— И така, когато днес отидох да прибера Ейдриън, открихме нещо интересно — подех с тих глас, за да не смущавам околните.

Еди ме изгледа накриво.

— Предполагам, че цялото това преживяване по прибирането на Ейдриън е било доста интересно. Поне съдейки от това, което Джил ми разказа.

— Би могло да бъде и по-зле — възразих след кратък размисъл.

— Поне беше облечен, когато се появих там. И имаше само още две момичета морои. Не се озовах в някой апартамент, гъмжащ от вампири или нещо такова.

Думите ми го разсмяха.

— Тогава щеше да ти е много по-трудно да изкараш Ейдриън от там.

Екранът на лаптопа ми светна и започнах сложния процес по влизането в базата данни на алхимиците.

— Е, тъкмо си тръгнахме, когато момичетата, с които беше, разбраха, че предишната нощ една тяхна приятелка е била убита от стригой.

По лицето на Еди не остана и следа от смях. Погледът му стана леден.

— Къде?

— В Ел Ей, не тук — додадох. Трябваше да се досетя, че не биваше да започвам подобен разговор, без предварително да изясня, че не е нужно да се впуска в акция по издирване на стригой в кампуса. — Доколкото знаем, всички са прави — стригоите нямат желание да се размотават из Палм Спрингс.

Еди се отпусна съвсем леко.

— Ето каква е историята — продължих. — Това момиче морой, тази тяхна приятелка, предполага се, че е убита като племенницата на Кларънс.

Еди повдигна вежди.

— С прерязано гърло?

Кимнах.

— Това е странно. Сигурна ли си, че точно това се е случило и с двете? Искам да кажа, че за едната разполагаме единствено с твърдението на Кларънс, нали? — Еди потропа замислено с молива си по масата. — Кларънс е мил и приятен, но все пак всички знаем, че не е съвсем наред с главата.

— Тъкмо заради това те доведох тук. И защото искам да проверя в базата данни. Разполагаме с информация за повечето убийства, свързани със стригои.

Еди надникна над рамото ми, когато извиках записаното за смъртта на Тамара Донахю преди пет години. Наистина е била намерена с прерязано гърло. Друго търсене за Мелъди Крофт — приятелката на Криси и Карла — се появи в доклад от предишната нощ. Моите хора са били на местопрестъплението и много бързи във въвеждането на информацията. Мелъди също е била с прерязано гърло. Имаше и други докладвани убийства, извършени от стригой в Ел Ей — в крайна сметка градът беше голям — но само две съответстваха на този профил.

— Още ли мислиш за онова, което каза Кларънс — за ловците на вампири? — попита ме Еди.

— Не зная. Само си помислих, че си струва да проверя.

— Пазителите са анализирали внимателно и двата случая — рече Еди, сочейки екрана. — Те също са ги обявили за нападения на стригои — и от двете момичета е била взета кръв. Това правят стригоите. Не зная какво правят ловците на вампири, но не смятам, че пиенето на кръв е част от целта им.

— Аз също не смятам. Но кръвта на нито едно от тези момичета не е била пресушена докрай.

— Стригоите невинаги пресушават докрай жертвите си. Особено ако ги прекъснат. Това момиче, Мелъди, е било убито близо до нощен клуб, нали? Искам да кажа, че ако убиецът е чул някой да приближава, просто е побързал да изчезне.

— Предполагам. Но какво ще кажеш за прерязаното гърло?

Еди сви рамене.

— Имаме хиляди описания на безумни неща, извършени от стригои. Само си спомни окоето на Кийт. Те са самото зло. Не са подвластни на никаква логика.

— Хм, нека не намесваме окоето на Кийт. — Кийт не беше от случаите, които исках да си спомням. Облегнах се назад и въздъгнах. — В тези убийства има нещо, което не ми дава мира. Частично изпитата кръв. Прерязаните гърла. И двете необичайни неща вървят в комплект. А аз не обичам необичайните неща.

— Тогава си сбъркала професията си — рече Еди и усмивката му се завърна.

Аз също му се усмигнах, докато продължавах да прехвърлям всички факти в ума си.

— Предполагам, че си прав.

Когато не продължих, той ме изгледа изненадано.

— Ти не мислиш наистина... Не смяташ, че са били ловци на вампири, нали?

— Не, не съвсем. Не разполагаме с доказателства, че те изобщо съществуват.

— Но... — Изтъкна Еди.

— Но — подех аз, — тази идея не те ли плаши малко? Имам предвид, че сега знаеш точно кого да търсиш и от кого да се пазиш. Други морои. Стригой. Те са ясни. Но ловец на вампири? — Посочих към учениците около нас. — Не би могъл да знаеш кой е заплаха.

Еди поклати глава.

— Всъщност е много по-лесно. Просто възприемам всички като потенциална заплаха.

Не можах да реша дали това ме накара да се почувствам по-добре, или не.

Когато по-късно се върнах в общежитието си, госпожа Уедърс ме спря.

— Госпожа Теруилиджър остави нещо за теб.

— Оставила е нещо за мен? — изненадах се. — Не са пари, нали? — Досега не ми беше възстановила парите за нито едно от кафетата, които ѝ бях купила.

Вместо отговор, госпожа Уедърс ми подаде книга с кожена подвързия. Отначало помислих, че е същата, която вече бях свършила. После се вгледах по-внимателно в корицата и прочетох: „Том 2“. Отгоре бе прикрепено жълто листче, върху което госпожа Теруилиджър бе написала: *следващата*. Въздъхнах и благодарих на госпожа Уедърс. Щях да изпълня всяка задача, която ми поставеше моята преподавателка; ала тайно се бях надявала, че този път ще ми възложи да проуча книга, която е повече историческа, а не сборник с рецепти за магии.

Вървах надолу по коридора, когато чух няколко тревожни възгласа откъм далечния край. Видях отворена врата и неколцина ученици скупчени край нея. Минах забързано покрай стаята си и отидох да видя какво става. Беше стаята на Джулия и Кристин. Въпреки че не бях сигурна дали наистина имам право, разбутах някои от изплашените наблюдатели и си проправих път. Никой не ме спря.

Открих Кристин да се мята буйно върху леглото си. Цялата бе плувнала в пот, а зениците ѝ бяха толкова големи, че ирисите почти не се различаваха. Джулия седеше наблизко върху своето легло, както и още две момичета, които не познавах добре. Когато наближих, тя вдигна глава. Лицето ѝ бе преbledняло от страх.

— Кристин? — извиках. — Кристин, добре ли си? — Когато не последва отговор, се извърнах към останалите: — Какво ѝ има?

Джулия разгъна угрижено една влажна кърпа и я сложи върху челото на Кристин.

— Не знаем. Така е от сутринта.

Втренчих се изумено в нея.

— Но в такъв случай тя има нужда от лекар! Трябва веднага да повикаме някой. Ще отида да доведа госпожа Уедърс...

— Не! — Джулия скочи и сграбчи ръката ми. — Не можеш. Причината тя да е така... Ами, смятам, че е заради татуировката.

— Татуировката?

Едно от другите момичета улови ръката на Кристин и я обърна, за да мога да видя вътрешната страна. Там, татуирана с медно мастило върху тъмната кожа, проблясваше маргаритка. Спомних си колко много копнееше Кристин за небесна татуировка, но доколкото знаех, не можеше да си я позволи.

— Кога са и я направили?

— По-рано днес — осведоми ме Джулия. Изглеждаше сконфузена. — Аз ѝ заех парите.

Вгледах се в блещукащото цвете, толкова хубаво и на вид толкова безобидно. Не се съмнявах, че то бе причина за състоянието ѝ. Каквото и да бе смесено с мастилото, за да се постигне възбуда и еуфорично състояние, явно не взаимодействаше добре с организма ѝ.

— Тя се нуждае от лекар — заявих твърдо.

— Не можеш да го извикаш. Тогава ще трябва да разкажем за татуировките — обади се момичето, което държеше ръката на Кристин. — Никой не повярва на Трей, но ако видят нещо такова... Ами, веднага ще затворят студиото „Невърмор“.

Господи!, помислих си. Ала за мое удивление, думите ѝ бяха посрещнати с одобрителни кимвания от събралите се момичета. Да не би да бяха откачили? Колко от тях имаха тези абсурдни татуировки? И наистина ли за тях опазването им бе по-важно от живота на Кристин?

Джулия преглътна и приседна отново на ръба на леглото.

— Надявам се, че това ще мине. Може би ѝ е нужно малко време, за да се приспособи.

Кристин простена. Един от краката и затрепери, сякаш пронизан от мускулен спазъм, сетне застина. Очите ѝ и огромните им зеници се взираха с празен поглед, а дишането ѝ бе накъсано.

— Но тя е имала цял ден, за да се приспособи! — изтъкнах. — Момичета, тя може да умре.

— Откъде знаеш? — слиса се Джулия.

Не знаех, не и със сигурност. Но се случваше, макар и рядко, татуировките на алхимиците да не се понесат добре. В деветдесет и девет процента от случаите човешките тела възприемаха вампирската кръв, която се използваше в татуировките на алхимиците, позволявайки на свойствата ѝ да се вляят в организма. Получаваше се нещо като дампир от ниско ниво. Ние се сдобивахме с повече издръжливост, жизнена сила и дълъг живот, макар че не получавахме

необикновените физически способности, които дампирите притежаваха, тъй като кръвта беше твърде разрежена. При все това винаги имаше отделни случаи, когато човек се чувстваше зле от татуировката на алхимиците. Кръвта ги отравяше. Нещата се усложняваха, защото златото и другите химически елементи, въздействаха така, че кръвта да проникне трайно в кожата. И онези, които не получеха лекарска помощ, умираха.

Вампирската кръв не би причинила еуфория, затова не вярвах, че се съдържа в тази татуировка. Но лечението, което използвахме за татуировките на алхимиците, елиминираше действието на металните съставки, за да се освободи кръвта, което щеше да позволи на организма да се пречисти по естествен път от нея. Предположих, че същият принцип ще сработи и в този случай. Само че не знаех точната формула на сместа на алхимиците и дори не бях сигурна, че ще има същия неутрализиращ ефект върху медта, както върху златото.

Прехапах устна, докато размишлявах, и накрая взех решение.

— Ей сега се връщам — казах им и хукнах към стаята си. През цялото време вътрешният ми глас ме упрекуваше за глупостта. Не беше моя работа да се замесвам в нещо подобно. Трябваше да отида право при госпожа Уедърс.

Вместо това отворих вратата на стаята си и заварих Джил, загледана в екрана на лаптопа си.

— Здравсти, Сидни — усмихна ми се тя. — Чатим си с Лий... — Пое дълбоко дъх. — Какво не е наред?

Включих своя лаптоп и седнах върху леглото. Докато чаках да се зареди, се пресегнах към малкия метален куфар, който много внимателно бях опаковала, но не бях възнамерявала да използвам.

— Можеш ли да ми донесеш малко вода? Бързо?

Джил се поколеба само за миг, сетне кимна.

— Веднага се връщам — рече и скочи от леглото.

Докато я нямаше, отворих куфара с ключа, който държах винаги в себе си. Вътре имаше малки количества от дузината съставки на алхимиците: вещества, които смесвахме и използвахме в работата си. От някои компоненти — като онези, които използвахме, за да разтваряме труповете на стригоите — имах в достатъчно количество. Но от други разполагах само с малки мостри. Операционната система на лаптопа ми се зареди и аз влязох в базата на алхимиците. След

няколко търсения вече разполагах с формулата на антидота за татуировката.

В този момент се върна Джил с чаша с вода, напълнена до ръба.

— Това достатъчно ли е? Ако климатът беше друг, щях да я извлека направо от въздуха.

— Напълно — отвърнах, доволна, че климатът ѝ бе попречил да използва магия.

Прегледах внимателно формулата, анализирайки свойствата на отделните елементи. Мислено отстраних тези, за които бях сигурна, че въздействат конкретно върху златото. С два не разполагах, но бях убедена, че те са само за успокояване на кожата и не са абсолютно необходими. Започнах да вадя съставките от химичния си комплект, като внимателно ги отмервах в друга чаша — въпреки че действах колкото можех по-бързо. Заместих някои компоненти и добавих елемент, за който бях сигурна, че ще неутрализира меда, макар че налучках количеството. Когато свърших, взех водата от Джил и добавих количеството, отбелязано в оригиналните указания. Крайният резултат беше течност, която ми приличаше на йод.

Вдигнах чашата нагоре, чувствайки се донякъде като някой луд учен. През цялото време Джил ме наблюдаваше, без да каже нищо, усещайки напрежението ми. Лицето и изразяваше загриженост, ала тя преглътна всички въпроси, които бях сигурна, че напират в нея. Последва ме, когато излязох от стаята и се насочих към тази на Кристин. Вътре се бяха насъбрали повече момичета от преди и беше истинско чудо, че госпожа Уедърс още не бе усетила суматохата. За група, която толкова настойчиво защитаваше безценните си татуировки, не бяха достатъчно потайни.

Приближих се до леглото на Кристин и видях, че нямаше промяна в състоянието ѝ.

— Открийте китката и ѝ дръжте ръката и колкото е възможно по-неподвижно. — Не адресирах нареждането си конкретно към някого, но вложих достатъчно сила в гласа си, за да съм сигурна, че някой ще се подчини. И бях права. — Ако няма резултат, ще повикаме лекар. — Гласът ми не оставяше място за възражения.

Джулия, която изглеждаше по-бледа и от Джил, кимна примирено. Взех мократа кърпа, която тя използваше, и я потопих в чашата си. Досега никога не бях виждала с очите си как се прави това

и действиях наслуки. Отправих мълчалива молба към Бог, сетне притиснах кърпата към татуировката върху китката на Кристин.

Тя нададе сподавен вик и цялото ѝ тяло се изви и подскочи нагоре. Две от най-близко стоящите момичета тутакси я хванаха и притиснаха към леглото. Тънка струйка дим се изви от мястото, където притисках кърпата, и усетих остра, парлива миризма. След като изчаках известно време, което се надявах да е достатъчно за въздействието на сместа, която бях забъркала, най-последно отдръпнах кърпата.

Красивата малка маргаритка се променяше пред очите ни. Ясно очертаните ѝ линии започнаха да се топят и размазват. Медният цвят започна да се променя, потъмнявайки до синьо-зелено. Не след дълго формата на татуировката вече не можеше да се различи, представляваше едно безформено петно. Около него върху кожата се появиха червени ивици, макар че повече приличаха на леко зачервяване, отколкото на нещо по-сериозно.

При все това като цяло картината изглеждаше плашещо и аз се вирах ужасено в нея. Какво бях сторила?

Всички останали бяха притихнали, никой не знаеше какво да прави. Минаха две минути, но ми се сториха цяла вечност. Внезапно Кристин спря да се гърчи. Дишането ѝ все още беше тежко и накъсано, но тя примигна, очите и се фокусираха и като че ли за пръв път виждаше света. Зениците ѝ продължаваха да са огромни, ала тя успя да се огледа и накрая погледът ѝ се спря върху мен.

— Сидни — отрони Кристин. — Благодаря ти.

ГЛАВА 16

Успях да скалъпя обяснение за химическия си експеримент, като заявих, че просто съм имала под ръка някаква смес, останала в мен от времето, когато са ми направили татуировката и са ми я дали срещу евентуална алергична реакция. Със сигурност никога не бих признала, че сама съм я забъркала. Мисля, че щяха да повярват на тази лъжа, ако няколко дни по-късно не бях успяла да открия формулата за ефикасно мазило, което помогна да се излекува обгорената от химикалите кожа на Кристин. Сместа обаче не премахна петната от мастилото за татуиране — тези поражения изглежда щяха да останат за постоянно — освен ако не се премахнат с лазер, но поне белезите ѝ малко избледняха.

След това плъзнаха слухове, че Сидни Мелроуз е новият местен фармацевт. И понеже ми остана малко от крема, с който помогнах на Кристин, подарих остатъка на едно момиче, страдащо от остра форма на акне. И на нея ѝ подежда много добре. Само че аз самата не спечелих кой знае колко от това. Хората започнаха да ме търсят за всякакви кожни болести и дори предлагаха да ми платят. Някои молби бяха безсмислени, като например лек срещу главоболие. На такива просто им предлагах да взимат аспирин. Други искания — най-вече за чудодейни противозачатъчни средства — бяха извън възможностите ми, така че решително настоявах да не ми губят времето с такива молби.

Като се изключат подобни странни искания, всъщност няха нищо против подобряването на ежедневно ми общуване със съучениците ми. Отдавна бях свикнала хората да се нуждаят за нещо от мен, така че се чувствах в свои води. Някои просто искаха само да ме опознаят по-добре, което за мен бе ново преживяване, при това по-приятно, отколкото съм очаквала. Докато други искаха... по-различни неща.

— Здравей, Сидни.

Чаках да започне часът по английски и се стреснах, като видях един от приятелите на Грег Слейд, застанал до чина ми. Казваше се Брайън. Макар да не знаех много за него, той не ми се струваше толкова нагъл като Слейд, което беше точка в полза на Брайън.

— Да? — попитах, като се зачудих дали няма да ми поиска записките, за да препише от тях.

Той имаше буйна кестенява коса, която май нарочно поддържаше разрошена и всъщност изглеждаше доста готино. Прокара ръка през нея, докато търсеше подходящите думи.

— Знаеш ли нещо за немите филми?

— Разбира се — отвърнах. — Първите са се появили още в края на деветнайсети век и понякога са имали музикален съпровод, но през двайсетте години на следващия век започнали да озвучават филмите, с което бил сложен край на периода на нямото кино.

Брайън ме зяпна слисано, сякаш бе получил повече, отколкото очакваше.

— О, хубаво. Ами, хм, през следващата седмица ще има фестивал на нямото кино. Гледа ли ти се някой от тези филми?

Поклатих глава.

— Не, не ми се вярва да ми допадне. Уважавам нямото кино като форма на изкуството, но, честно казано, не съм запалена по филмите от тази епоха.

— Тъ, добре. — Брайън приглади отново косата си. Представих си нагледно как рови в главата си, за да намери някакви подходящи реплики. Защо, за бога, му бе скимнало да ме пита за немите филми? — Ами какво ще кажеш за „Космически кораб 30“? Пускат го в петък. Гледа ли ти се?

— Всъщност и по научната фантастика не си падам — отсякох. Това бе самата истина, за мен този жанр беше крайно безинтересен.

Брайън ми се стори решен да изскубне докрай гривата от главата си.

— Има ли въобще някакъв филм, който ти се гледа?

Набързо прегледах наум списъка с последните заглавия, които предлагаха киносалоните.

— Не. Всъщност не. — Звънецът удари, Брайън поклати глава и се отправи назад към своя чин.

— Това беше странно — промърморих. — Да има толкова лош вкус по отношение на филмите. — Озърнах се и се сепнах, като видях Джулия с глава, приведена върху чина си, да се киска беззвучно. — Какво има?

— Това... — Едва не се задави тя, — това беше адски смешно.

— Какво? — попитах отново. — Защо?

— Сидни, та той те канеше на среща!

Мислено преповторих разговора.

— Не, няма такава нещца. Той ме питаше за киното.

Тя направо се задави от смях, дори изтри една сълза.

— За да разбере какво ти харесва и да те изведе!

— Е, защо не го каза направо?

— Ти си толкова възхитително наивна — заяви тя. — Надявам се да съм наоколо, когато настъпи денят, когато наистина ще забележиш, че някой се интересува от теб.

Аз продължих да зяпам озадачено, а тя и останалата част от класа избухнаха в неудържимо кикотене.

Докато все повече се превръщах в предмет на всеобщо възхищение, популярността на Джил се сригваше с главоломна бързина. Част от причината за това бе вродената ѝ свенливост. Тя толкова се притесняваше, че е различна и мислеше, че и останалите са се втреничили в това. От страх продължаваше да страни от хората и всички я смятаха за надута и придаваща си важност. Като че ли за да влоши нещата, най-после чрез алхимиците пристигна и „бележка от лекаря“ за Джил. Училищната управа не можеше да я разпредели в друг клас, който вече бе започнал. На деветокласниците не се позволяваше да помагат на учителите си като Трей. След консултации с госпожица Карсън, накрая решиха, че Джил ще участва в часовете по физическо, когато са в зала, а ще се „занимава с други дейности“, когато часовете се провеждат на открито. Това означаваше да пише доклади на теми като история на софтбола и други подобни. За съжаление това още повече допринесе за изолацията на Джил.

Въпреки всички усложнения, Мика продължаваше да си пада по нея.

— Тази сутрин Лий ми изпрати есемес — заяви ми тя един ден по време на обяд. — Искан да ме заведе на вечеря. Мислиш ли... Искан

да кажа, зная, че и вие, приятели, ще искате да дойдете... — Погледът ѝ се премести неуверено от Еди към мен.

— Кой е този Лий? — попита Мика, който тъкмо се бе присъединил към групата ни.

Възцари се неловка тишина.

— О! — промълви Джил, извъръщайки поглед. — Той е, хм, едно момче, което познаваме. Не е от тук. Посещава колеж в Лос Анджелис.

Мика обмисли информацията.

— И те е поканил на среща?

— Да... Ние всъщност и преди сме излизали. Предполагам, че сме нещо като... хм, гаджета.

— Нищо сериозно — вметна Еди. Не бях сигурна дали го каза, за да пощади чувствата на Мика, или заради желанието да попречи на Джил да се сближи твърде много с някого.

Трябваше да призная, че Мика успя отлично да прикрие чувствата си. След още малко размисъл, той дари Джил с усмивка, която изглеждаше почти искрена.

— Е, това е страотно. Надявам се, че и аз ще мога да се запозная с него. — След това разговорът се насочи към предстоящия футболен мач и никой повече не спомена Лий.

Разкритието за Лий промени държанието на Мика към Джил, но той продължи да движи с нас през цялото време. Може би се надяваше, че Лий и Джил ще скъсат. Или просто беше с нас, защото Мика и Еди прекарваха много време заедно, а Еди бе един от малкото приятели на Джил. Но проблемът не беше Мика. Истинският проблем беше Лоръл.

Не мисля, че Мика би се заинтересувал от нея дори и Джил да не съществуваше, но тя продължаваше да възприема Джил като заплаха и правеше всичко възможно всячески да вгорчава живота ѝ. Разпространяваше слухове за нея и не спираше да подхвърля злостни коментари из коридорите и по време на часовете за бледата ѝ кожа и прекалено слабата и фигура — най-големите притеснения на Джил.

Веднъж или два пъти чух определението „момичето вампир“ да се шепне из коридорите. Това накара кръвта ми да се вледени, независимо колко пъти си повтарях, че е само шега.

— Джил не е виновна, че Мика и Лоръл не са заедно — заявих един ден пред Джулия и Кристин. Двете бяха развеселени от постоянните ми усилия да се опитам логично и рационално да си

обясня отношенията в училище. — Не разбирам. Той изобщо не харесва Лоръл.

— Да, но за нея е много по-лесно да си мисли, че проблемът е в Джил, когато всъщност Лоръл е една голяма кучка и Мика го знае — обясни Джулия. След неловката сцена с Брайън, двете с Кристин се бяха нагърбили с нелеката задача да ме просвещават относно особеностите на „нормалното“ човешко поведение.

— Освен това, на Лоръл просто ѝ харесва да има жертва, с която да се заяжда — додаде Кристин. Тя рядко говореше за татуировката, но оттогава бе много сериозна и замислена.

— Добре — кимнах, опитвайки се да проследя логиката, — но аз бях тази, която я подигра заради боядисаната коса. А тя почти не ми отвърна.

Кристин се усмихна.

— На нея не ѝ е забавно да се заяжда с теб. Ти ще ѝ го върнеш. Джил не се защитава особено, а и няма много хора, които да я защитят. Тя е лесна мишена.

Най-после се случи и нещо положително. Ейдриън се държеше добре след злополучната си авантюра в Лос Анджелис, макар да се питах колко дълго ще продължи образцовото му поведение. Доколкото знаех от Джил, той все още се чувстваше отегчен и нещастен. Графикът на Лий бе доста натоварен, а и в крайна сметка не беше негова работа да се грижи за Ейдриън. Всъщност за Джил изглежда нямаше идеално решение. Ако Ейдриън се отдадеше на пороците си, тя страдаше от последиците от махмурлука му и „романтичните му забезжки“. А ако не го правеше, тогава се чувстваше нещастен, като това негово състояние бавно се просмукваше и в нея. Единствената надежда беше, че Джил евентуално ще се научи да контролира и блокира нахлуването му в съзнанието ѝ, но това, както Роуз ѝ бе казала, щеше да отнеме доста дълго време.

Когато дойде време за следващото хранване, останах разочарована да видя колата на Кийт паркирана на алеята пред дома на Кларънс. След като и без това май не правеше нищо съществено, за да помогне на тази мисия, предпочитях изобщо да стои по-далеч от нас. Ала той очевидно смяташе, че тези „контролни“ посещения се броят за работа и оправдават присъствието му. Само че, когато се натъкнахме

на Ейдриън в дневната, Кийт никакъв не се виждаше. Нито пък Кларънс.

— Къде са те? — попитах Ейдриън.

Той се бе излегнал на дивана и остави книгата, която четеше. Имах чувството, че четенето е едно от редките му занимания и почти ми стана съвестно, задето го прекъснах. Той сподави една прозявка. Наоколо не се виждаше алкохол, но забелязах три празни кутии от енергийна напитка.

— Не зная — сви рамене Ейдриън. — Отидоха да говорят някъде. Приятелят ти има извратено чувство за хумор. Мисля, че подклажда параноята на Кларънс за ловците на вампири.

Хвърлих смутен поглед към Лий, който бе увлечен в разговор с Джил. Двата бяха толкова погълнати един от друг, че не обръщаха никакво внимание за какво говорим ние. Знаех колко много се притеснява Лий от приказките за ловци на вампири. Нямах да остане доволен, че Кийт ги окуражава.

— Кларънс знае ли за убийството в Ел Ей? — попита Еди. Нямах причина Кийт да не знае, след като информацията бе достъпна за всички алхимици, но не бях сигурна дали ще направи връзка с Кларънс или не.

— Не го е споменал — рече Ейдриън. — Кълна се, че Кийт прави това само защото е отегчен или нещо такова. Дори аз не съм паднал толкова ниско.

— В замяна, с това ли се занимаваш? — Седнах насреща му и посочих към празните кутии от енергийни напитки.

— Хей, това не е нито водка, нито коняк, а... Ами, нещо друго свястно за пиене. — Ейдриън въздъхна, вдигна едната кутия и изпи последните няколко капки. — Така че не ми опявай.

Еди погледна към кутиите.

— Миналата нощ Джил имаше ли проблеми със съня?

— Ейдриън — изпъсках аз. Еди беше прав. Бях забелязала, че съквартирантката ми постоянно се въртеше в леглото. Косвено приетият кофеин определено можеше да обясни това.

— Хей, ама аз наистина полагам усилия — оправда се Ейдриън. — Ако ме измъкнеш оттук, Сейдж, тогава няма да съм принуден да давя мъката си в таурин^[1] и женшен.

— Сидни не може да ти помогне, Ейдриън, и ти го знаеш — намеси се Еди. — Не можеш ли... Не зная. Да си намериш хоби или нещо подобно?

— Моето хоби е да съм очарователен — поде познатата песен Ейдриън. — Аз съм душата на купона... дори и без пиене. Не съм създаден да бъда сам.

— Трябва да си намериш работа — заключи Еди и се отпусна в креслото в единия ъгъл. Усмихна се, развеселен от остроумното си хрумване. — Ще реши и двата ти проблема — ще спечелиш малко пари и ще си в компания.

Ейдриън завъртя очи.

— Внимавай, Кастъл. В семейството има само един комедиант.

Изправих се.

— Всъщност идеята никак не е лоша.

— Идеята е ужасна — отсече Ейдриън, като местеше поглед между мен и Еди.

— Защо? Сега ли следва частта, в която ще ни осведомиш, че ръцете ти не са създадени за черен труд?

— По-скоро е частта, в която ще те осведомя, че нямам какво да предложа на обществото — контрира той.

— Бих могла да ти помогна — предложих.

— Да не би да възнамеряваш да се хванеш на работа и да ми даваш заплатата си? — попита Ейдриън с надежда. — Защото това се казва истинска помощ.

— Мога да ти осигуря автомобилен превоз, за да се явиш на интервюта за работа — осветлих го. — Мога да ти напиша мотивационно писмо, с което ще получиш всяка работа. — Огледах го и се коригирах. — Е, в рамките на разумното.

Ейдриън се излегна обратно на дивана.

— Съжалявам, Сейдж. Не е за мен.

В този момент влязоха Кларънс и Кийт. Лицето на Кларънс сияеше.

— Благодаря ти, благодаря ти! — Бъбреше жизнерадостно. — Толкова е приятно да поговоря с някой, който разбира загрижеността ми за ловците.

Не знаех, че Кийт разбира нещо друго, освен собствената си егоистична природа. Лицето на Лий помръкна, когато осъзна, че Кийт

подхранва безразсъдството на възрастния мъж. При все това младият морой се въздържа от коментарите, които несъмнено му се щеше да направи. За пръв път виждах някакви мрачни емоции върху лицето на Лий. Явно Кийт можеше да срине и най-веселата личност.

Кларънс се зарадва да ни види, както и Дороти. Хората, които дават кръвта си на вампирите, не бяха противни само заради самия акт. Това, което също бе ужасяващо, бе самата пристрастеност. Вампирите освобождават ендорфини в тези, чиято кръв пият, а ендорфините създават удоволствие и еуфория, сродни с тези, които се получават при употребата на наркотици. Хората захранващи, които живеят сред мороите, прекарват дните си в това замаяно и блажено състояние, като стават силно зависими от тях. Дороти, която от години живееше само с Кларънс, не е била хапана достатъчно, за да се пристрасти наистина. Сега, с Джил и Ейдриън наоколо, икономката получаваше увеличена ежедневна доза ендорфини. Когато видя Джил, очите ѝ светнаха. Явно жадуваше за още.

— Хей, Сейдж — подвикна ми Ейдриън. — Не искам да ме водиш на интервю, но мислиш ли, че ще можеш да ме закараш до някъде, откъдето да си купя цигари?

Отворих уста да го срежа, като му изтъкна, че не възнамерявам да подкрепям подобен мръсен навик, когато забелязах, че гледа многозначително към Дороти. Зачудих се дали не се опитваше да ме изведе от тук. Да ми осигури извинение да не съм наоколо по време на захранването? От това, което знаех, мороите по принцип не криеха захранванията си един от друг. Джил и Дороти обикновено излизаха от стаята за мое удобство. Знаех, че и сега щяха да го сторят, но реших да се възползвам от възможността да се махна. Разбира се, погледнах към Кийт за одобрение, очаквайки той да възрази. Началникът ми само сви леко рамене. Изглеждаше сякаш аз бях последното нещо, за което се сещаше.

— Добре — казах и се изправих. — Да вървим.

В колата Ейдриън се извърна към мен.

— Промених си решението — заяви. — Искам да ми помогнеш да си намеря работа.

Едва не навлязох в насрещното платно. Малко неща в него биха могли да ме изненадат повече, а той редовно изтърсваше доста изненадващи неща.

— Това се казва бърза промяна. Сериозно ли говориш?

— Толкова, колкото обикновено. Все още ли искаш да ми помогнеш?

— Предполагам, макар че не мога да направя чудеса. Не мога да те назнача на работа. — Изготвих наум списък с нещата, които знаех за Ейдриън. — Предполагам, че нямаш представа какво точно искаш да правиш?

— Искам да е нещо забавно — рече той, като се замисли още малко. — И искам да спечеля много пари, но с колкото е възможно по-малко работа.

— Страхотно — промърморих. — Това определено стеснява възможностите.

Стигнахме в центъра на града и аз направих безупречно паркиране, което не го впечатли толкова, колкото би трябвало. Намирахме се пред магазин за цигари, алкохол и всякакви стоки и той влезе вътре, а аз останах отвън. Вечерните сенки вече се сгъстяваха. Откакто бяхме пристигнали, по-голяма част от времето прекарвах в кампуса, с изключение на кратките ми посещения в дома на Кларънс, на игрището за мини голф и закусвалните за бързо хранене. Оказа се, че Палм Спрингс е много красив град. Улиците бяха пълни с бутици и ресторанти, а аз можех да прекарвам часове в наблюдение на хората. Пенсионери в екипи за голф крачеха редом с млади, чаровни и елегантни дами. Знаех, че тук идват много звезди, но не бях много в час със света на шоу бизнеса, за да ги разпозная.

— Боже! — възкликна Ейдриън, излизайки от магазина. — Повишили са цената на марката, която предпочитам. Трябваше да си купя от много по-скапаните.

— Знаеш ли — подех нравоучително, — ако откажеш цигарите, определено ще спестиш...

Замръзнах, когато видях нещо по-надолу по улицата. Три пресечки по-нататък, през листата на палмовите дървета, едва различих табела с надпис „Невърмор“, изрисуван с извити, готически букви. Това беше мястото. Източникът на татуировките, толкова разпространени в „Амбъруд“. След инцидента с Кристин исках да се разровя в цялата тази работа, ала не знаех откъде да започна. Сега имах шанс.

За миг си припомних наставленията на Кийт да не се замесвам в нищо, което би могло да привлече внимание или да доведе до неприятности. След това си припомних за състоянието на Кристин след татуировката. Това беше моята възможност наистина да направя нещо и аз взех решение.

— Ейдриън — казах му, — нуждая се от помощта ти.

Повлякох го към студиото за татуировки, като пътьом му обясних ситуацията. За миг той изглеждаше силно заинтригуван, но като му казах за Кристин, ентузиазмът му тутакси се изпари.

— Дори и да не използват технологията на алхимиците, те все пак вършат нещо опасно — продължих да му обяснявам. — И не само за Кристин. Това, което правят Слейд и другите момчета — да използват стероиди, за да са по-добри футболисти — е също толкова лошо. Могат да пострадат хора. — Внезапно се сетих за раните и синините на Трей.

Тясна алея разделяше студиото за татуировки от съседния ресторант и ние спряхме точно пред нея. Малко по-навътре в алеята имаше врата за студиото и един мъж излезе отвътре и запали цигара. Беше направил само две крачки, когато друг мъж подаде глава от страничната врата и извика:

— Колко дълго ще отсъстваш? — Зад него видях лавици и маси.

— Само ще отскоча по-надолу до магазина — отвърна мъжът с цигарата. — След десет минути се връщам.

Другият тип влезе вътре и затвори вратата. Малко по-късно го видяхме през предния прозорец на студиото как пише нещо на компютъра.

— Трябва да вляза там — казах на Ейдриън. — През онази врата. Той повдигна вежди.

— Да се промъкнеш тайно? Какво престъпно деяние от твоя страна. И, както сама знаеш — опасно и глупаво.

— Зная — отвърнах, изненадана от спокойствието, с което си признах. — Но зная и още нещо — това може да е единственият ми шанс.

— Тогава ще дойда с теб, в случай че онзи тип се върне — въздъхна Ейдриън. — Никой не бива да има основание да твърди, че Ейдриън Ивашков не помага на закъсали девизи. Освен това, видя ли го? Прилича на някакъв откачен рокер. И двамата приличат.

— Не искам ти... Почакай. — Осени ме вдъхновение. — Ти ще говориш с типа вътре.

— Ъ?

— Иди отпред. Разсей го, така че да мога да разузная наоколо. Говори му за... Не зная. Ще измислиш нещо.

Набързо обсъдихме плана си. Изпратих Ейдриън да свърши своята част, докато аз се мушнах в алеята и приближих вратата. Дръпнах дръжката и установих, че е... заключена.

— Разбира се — промърморих. Какъв смисъл имаше странична врата като тази да се държи незаклучена? Брилянтният ми план започваше да се срива, когато си спомних, че алхимичните ми „химикали“ са в чантата ми.

Рядко се нуждаех от пълния си комплект, като се изключат кризите с акне в училище, така че обикновено го държах в стаята си. Алхимиците винаги са на повикване, без значение къде се намират, за да прикриват вампирски следи. Така че винаги носехме със себе си две неща. Едното беше смес, която разтваряше за минута трупа на стригой. Другата бе също толкова ефективна в разтварянето на метал.

Беше вид киселина и аз я държах в специално шишенце в чантата си. Извадих го бързо и отвинтих капачката. Лъхна ме горчив мирис и аз смръщих нос. Наведох се внимателно и с капкомера капнах няколко капки в средата на ключалката. Мигом отстъпих, когато оттам се надигна бяла мъгла. След трийсет секунди се разсея напълно, а в средата на ключалката се бе появила дупка. Едно от хубавите неща на тази смес, която наричахме „скорострелец“, беше, че реакцията ставаше много бързо. Сега върху повърхността не бе останало нищо от химикала и нямаше опасност за кожата ми. Бутнах дръжката и тя подаде.

Отворих предпазливо вратата, за да съм сигурна, че няма никой наоколо. Нямаше. Помещението беше празно. Промъкнах се вътре и затворих тихо вратата зад себе си, като пузнах резето от вътрешната страна, за да съм сигурна, че ще остане заключено. Както бях предположила отвън, стаята беше склад, пълен с най-различни инструменти, необходими на едно студио за татуировки. Заобикаляха ме три врати. Едната водеше към банята, втората към тъмна стая, а третата към приемната на студиото. Оттам се процеждаше светлина и аз чувах гласа на Ейдриън.

— Мой приятел има такава — казваше той. — Видях я и той ми каза, че това е мястото, където са му я направили. Хайде, не ме баламосвай.

— Съжالياвам — долетя сърдитият отговор. — Нямам представа за какво говориш.

Започнах да оглеждам бавно шкафовете и чекмеджетата, да чета етикетите, търсейки нещо подозрително. Имаше прекалено много неща и твърде малко време.

— Парите ли са проблемът? — настояваше Ейдриън. — Защото аз имам достатъчно. Само ми кажи колко струва.

Последва дълга пауза и аз се надявах мъжът да не поиска Ейдриън да докаже думите си, като му покаже пари в брой, тъй като той бе дал последните си в подкрепа на каузата за рака на белите дробове.

— Не зная — рече типът накрая. — Ако мога да направя тази медна татуировка, за която говориш, като не казвам, че мога, ти вероятно не можеш да си я позволиш.

— Пак ти казвам — не се предаваше Ейдриън, — само назови цената.

— И какво по-точно те интересува? — попита мъжът бавно. — Само цветът?

— Мисля, че и двамата знаем — отвърна Ейдриън лукаво. — Искам цвета. Искам и „бонус“ ефектите. И искам да изглеждам много як. Но ти вероятно едва ли ще можеш да нарисуваш това, което искам.

— Това да е последната ти грижа — заяви типът. — Правя това от години. Мога да ти нарисувам всичко, което поискаш.

— Така ли? Можеш ли да нарисуваш скелет върху мотоциклет, от който да излизат пламъци? С пиратска шапка върху черепа. И с папагал на рамото му. Скелет на папагал. Или може би скелет на папагал нинджа? Не, това ще е претрупано. Но ще е готино, ако скелетът върху мотоциклета изстрелва звезди. Този, който е обвит в пламъци.

Междувременно все още нямаше и следа от това, което търсех, но сигурно имаше безброй тайни местенца и скривалища, които трябваше да изследвам. Започна да ме обзема паника. Времето ми изтичаше. Тогава вниманието ми бе привлечено от тъмната стая и забързах към нея. Хвърлих един бърз поглед към предната част на

студиото, завъртях ключа на осветлението и затаих дъх. Изглежда никой не бе забелязал нищо, тъй като разговорът в приемната продължаваше.

— Това е най-абсурдното нещо, което някога съм чувал — каза татуировчикът.

— Дамите едва ли ще са на същото мнение — възрази Ейдриън.

— Виж, хлапе — рече мъжът, — дори не става дума за пари, а за наличност. Това, за което говориш, изисква много мастило, а аз не разполагам с толкова на склад.

— Е, тогава кога ще ти доставят? — продължаваше да напират Ейдриън.

Вторачих се изумено в това, което бях открила: помещението, където се правеха татуировките. Имаше разтегателно кресло — много по-удобно от масата, върху която ми бяха направили моята татуировка — и малка маса, покрита с предмети, които приличаха на току-що използвани инструменти.

— Вече имам списък с желаещи преди теб. Не зная кога ще получа нужните съставки.

— Може ли да ми се обадиш, когато разбереш? — попита Ейдриън. — Ще ти дам координатите си. Казвам се Джет Стийл.

Ако ситуацията не беше толкова напрегната, щях да изпъшкам. Джет Стийл? Преди да успея да задълбая по въпроса, най-накрая открих това, което търсех. Пистолетът за татуировки върху масата имаше собствен резервоар за мастило, но наблизо бяха подредени няколко малки шишенца. Всички бяха празни, но на дъното на някои все още се виждаше метална утайка, която бе достатъчна, за да мога да изследвам състава ѝ. Без да се замисля повторно, започнах да ги пъхам в чантата си. Върху масата забелязах също и запечатани шишенца, пълни с тъмна течност. Взех внимателно едно, отворих го и помирисах съдържанието му.

Страховете ми се потвърдиха.

Затворих капачката и го добавих към останалите в чантата.

Точно в този момент чух трополене зад мен. Някой се опитваше да отвори задната врата. Но аз бях пуснала резето и то не подаде. Все пак това означаваше, че времето за разузнаване бе изтекло. Тъкмо затварях ципа на чантата си, когато чух да се отваря предната врата на студиото.

— Джоуи, защо задната врата е заключена? — прозвуча сърдит глас.

— Винаги е заключена.

— Не, резето е пуснато. Отвътре. Не беше, когато излязох. Единственият ми път за бягство! Изключих осветлението и забързах обратно през склада.

— Почакайте! — възкликна Ейдриън. В гласа му се долавяше тревожна нотка, все едно се опитваше да привлече нечие внимание. Имах притеснителното чувство, че двамата типове, които работеха тук, са се насочили към склада за инспекция. — Искам да разбера още нещо за татуировката. Може ли и папагалът да е с пиратска шапка? Миниатюрна шапка?

— След минута. Първо трябва да проверим нещо. — Гласът прозвуча по-силно от преди. По-близо.

Ръцете ми трепереха, докато освобождавах резето. Успях да отворя вратата и изскочих навън, тъкмо когато чух гласовете зад гърба си. Без да се спирам, за да погледна назад, затворих вратата и хукнах по алеята към главната улица, където бях паркирала. Бях съвсем сигурна, че мъжете не успяха да ме видят. Мисля, че съм представлявала само фигура, бягаща през вратата. При все това бях благодарна, че улицата е пълна с хора. Смесих се с тълпата, после се приближих до колата и извадих ключовете. Ръцете ми бяха потни и трепереха, докато отключвах вратата.

Ужасно ми се искаше да се озърна, но се боях, че ще привлече вниманието на двамата мъже, ако бяха излезли навън, за да огледат улицата. Докато нямаха причина да ме подозират...

Внезапно една ръка сграбчи рамото ми и ме дръпна. Ахнах.

— Аз съм — разнесе се познат глас.

Ейдриън. Издишах облекчено.

— Не се обръщай — рече спокойно той. — Просто влез в колата. Подчиних се. След като и двамата се озовахме вътре, поех дълбоко дъх, все още замаяна от оглушителните удари на сърцето си. Вълната от адреналина, породен от страха, изригна толкова силно, че гърдите ме заболяха. Затворих очи и се облегнах назад.

— Беше на косъм — пророних. — А между другото, ти беше много добър.

— Зная — заяви той гордо. — Всъщност наистина искам да си направя тази татуировка, която описах. Откри ли това, което търсеше?

Отворих очи и въздъхнах.

— Да. И дори много повече.

— Е, какво е това? Да не би да слагат наркотици в татуировките?

— По-лошо — отвърнах. — Използват вампирска кръв.

[1] Аминокиселина, спомагаща за разграждането на мазнините и ускоряваща метаболизма. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 17

Откритието ми изстреля проблема с татуировките на изцяло ново ниво. Преди си мислех, че се боря срещу хора, които използват техники, подобни на тези на алхимиците, за да зарибяват „Амбъруд“ с наркотици. Проблемът беше морален. Сега, след като бе замесена вампирска кръв, вече беше проблем на алхимиците. Нашата главна цел бе да предпазваме човечеството от съществуването на вампирите. Ако някой вкарваше незаконно вампирска кръв в човешките същества, то той пресичаше границата, която ние толкова упорито, всеки ден, се стараехме да очертаем.

Знаех, че веднага трябва да докладвам за разкритието си. Ако някой имаше достъп до вампирска кръв, алхимиците трябваше да изпратят силовия си контингент тук, за да разследва. Ако следвах нормалния йерархичен ред за предаване на информацията от низшите към по-горните нива, трябваше да докладвам на Кийт и да оставя той да уведоми висшестоящите. Но ако го стореше той, не се съмнявах, че щеше да си припише изцяло заслугите за откриването на злоупотребите. Не можех да позволя това да се случи — и не защото исках цялата слава за себе си. Твърде много алхимици напълно погрешно вярваха, че Кийт е почтен човек. А аз нямах желание да подклаждам тази вяра.

Ала преди да предприема каквото и да било, трябваше да установя съдържанието на останалите шишенца. Бих могла да направя предположение по металните утайки, но не бях сигурна дали, като кръвта, идват направо от каталога на алхимиците, или просто бяха имитации. Ако бяха нашите формули, само на око не можеше да се определи точния състав на елементите. Например, сребърният прах в шишенцето би могъл да има по-различен състав от използвания от алхимиците. Разполагах с нужното, за да направя някои експерименти и да определя точния състав, но едно от веществата ми убягваше. Това беше бистра, не много гъста течност, без миризма. Предположих, че е наркотик, който използваша в небесните татуировки. Вампирската кръв

не можеше да причини такава еуфория и възбуда, макар че тя напълно можеше да обясни изключителните атлетични постижения на тези, които си бяха направили така наречените „стоманени“ татуировки. И така, започнах да правя всички възможни експерименти, докато в същото време посещавах обичайните учебни занятия.

Тази седмица играехме баскетбол в залата, така че Джил присъстваше в часа и бе обект на хапливите коментари на Лоръл. Постоянно я чувах да подхвърля неща от рода на: „Човек би си помислил, че ще е много по-добра, имайки предвид колко е висока. Та тя направо може да докосне коша, дори без да подскача. Или може би е най-добре да се превърне в прилеп и да отлети там горе.“

Потръпнах. Не спирах да си повтарям да не обръщам прекалено голямо внимание на шегите, но всеки път щом чуех някоя, паниката ме сграбчваше. Макар че се налагаше да я прикривам, ако исках да помогна на Джил, трябваше да направя така, че подигравките да секнат напълно — не само подмятанията за вампирите. Привличането на допълнително внимание към зловните коментари нямаше да помогне.

Мика се опитваше да успокои Джил след всяка атака, което още повече вбесяваше Лоръл. Но до ушите ми достигаха не само забележките на Лоръл. След нахлуването ми в студиото за татуировки чух доста интересна информация от Слейд и приятелите му.

— Е, те казаха ли кога? — Госпожица Карсън проверяваше присъстващите, а Слейд разпитваше един тип на име Тим за скорошното му посещение в студиото.

Тим поклати глава.

— Не. Имат някакви затруднения с доставките. Стори ми се, че доставчиците разполагат със стоката, но не искат да я продават на същата цена.

— По дяволите — изръмжа Слейд. — Аз имам нужда от опресняване.

— Хей — нацупи се Тим, — аз какво да кажа? Дори още не съм си направил първоначална.

Не за пръв път чувах от тези, които си бяха направили небесни татуировки, че трябва да ги опреснят. Пристрастеност в действие.

Когато часът по физическо свърши, лицето на Джил приличаше на каменна маска и имах чувството, че с всички сили се старае да не се

разплаче. Опитах се да поговоря с нея в съблекалнята, но тя само поклати глава и се запъти към душовете. Тъкмо щях да я последвам, когато се разнесе остър писък. Онези, които още се мотаеха край шкафчетата си, хукнаха към кабинките с душовете, за да разберат какво става.

Лоръл отметна завесата на кабинката си и излетя от там, без да я е грижа, че е гола. Кожата ѝ бе покрита с блестящи ледени кристали. Водните капки от душа бяха замръзнали върху кожата и косата ѝ, въпреки че заради горещината и парата в останалата част на помещението вече започваха да се топят. Погледнах към душа и видях, че водата, която идваше от крана, също бе замръзнала.

Письците на Лоръл накараха госпожица Карсън да нахлуе тичешком, шокирана като всички нас от невероятната гледка, на която бяхме свидетели. Накрая тя обяви, че навярно се касае за някакъв необичаен проблем с тръбите и бойлера. Това беше типично за себеподобните ми от човешката раса. Те винаги предпочитаха да се уловят за някое научно обяснение, колкото и изсмукано от пръстите да беше, пред необходимостта да се гмурнат във фантастичната реалност.

Но аз нямах проблем с това. Пък и това улесняваше работата ми.

Госпожица Карсън се опита да убеди Лоръл да влезе в друга душ-кабина, за да измие леда, ала тя отказа. Изчака целият лед да се разтопи и след това се избърса с хавлия. Когато най-сетне си тръгна за следващия час, косата ѝ беше в ужасно състояние и аз се поусмихнах доволно. Предположих, че днес нямаше да има зрелищно отмятане на коси.

— Джил! — извиках, когато я мярнах да се спотайва зад групата момичета, които излизаха от съблекалните. Тя се озърна виновно през рамо, но с нищо друго не показа, че ме е чула. Приближих към нея. — Джил! — извиках отново. Тя определено ме избягваше.

В коридора Джил зърна Мика и забърза към него. Умно. Знаеше, че няма да ѝ задавам разни опасни въпроси, когато той е наоколо.

Тя успя да ме избягва през останалата част от деня, но аз останах да я чакам в нашата стая, докато тя не се прибра, малко преди вечерния час.

— Джил! — възкликнах, още щом прекрачи прага. — Какво си мислеше?

Тя захвърли учебниците си и се извърна към мен. Имах чувството, че не бях единствената, приготвила речта си през този ден.

— Мислех си, че ми писна да слушам Лоръл и приятелките ѝ да злословят по мой адрес.

— И заради това замрази душа ѝ? И как ще я спре това? Ти не можеш да извлечеш полза, като заявиш, че е твое дело.

Съквартирантката ми сви рамене.

— Да, но ме накара да се почувствам по-добре.

— Това ли е извинението ти? — Направо не можех да повярвам. Джил винаги е изглеждала толкова разумна. Главата ѝ не се бе размътила, дори когато разбра, че е станала принцеса, нито когато е умряла. А това тук я бе пречупило. — Знаеш ли какво рискуваш? Опитваме се да не привличаме внимание тук!

— Госпожица Карсън не видя нищо нередно.

— Госпожица Карсън се задоволи с някакво неубедително обяснение, за да успокои самата себе си! Така правят хората. Липсва ни само някой от портиерите да проведе разследване и да установи, че тръбите не замръзват, когато им скимне — особено в Палм Спрингс!

— И какво? — тросна се Джил. — Какво тогава? Да не би следващото им заключение ще бъде, че става дума за вампирска магия?

— Разбира се, че не — отвърнах. — Но хората ще започнат да приказват. Ще събудиш подозренията им.

Тя ме изгледа внимателно.

— Това ли те разстройва наистина? Или фактът, че използвах магия?

— Не е ли едно и също?

— Не. Искам да кажа, че си разстроена, задето използвах магия, защото ти не харесваш магията. На теб не ти харесва да имаш нещо общо с вампирите. Мисля, че е лично. Зная какво мислиш за нас.

Изпъшках.

— Джил, аз наистина те харесвам. Права си, че магията малко ме смущава. — Добре де, много ме смущава. — Но не личните ми чувства ще накарат хората да се питат каква би могла да е причината водата да замръзне ей така.

— Не е правилно, че тя продължава да се държи по този начин!

— Зная. Но ти не бива да слизаш на нейното ниво.

Джил се отпусна на леглото и въздъхна. Изведнъж гневът ѝ се стопи, изместен от отчаяние.

— Мразя да съм тук. Искам да се върна в „Свети Владимир“. Или в кралския двор. Или в Мичиган. Където и да е, само да не съм тук. — Погледна ме умоляващо. — Има ли някакви новини за това кога ще мога да се прибера?

— Не — поклатих глава. Никак не ми се искаше да я обезкуражавам, че може да мине доста време, докато това стане възможно.

— Всички си прекарват страхотно тук — промълви тя. — И на теб ти харесва. Имаш много приятели.

— Аз не...

— На Еди също му харесва. Има си Мика и други момчета от тяхното общежитие, с които излиза. Освен това има и мен, за която да се грижи, а това му дава цел. — Никога не го бях възприемала по този начин, но сега осъзнах, че тя има право. — Но аз? Какво имам аз? Нищо, с изключение на тази глупава връзка, която ме депресира още повече, защото постоянно трябва да слушам как Ейдриън се самосъжалява.

— Утре с Ейдриън ще отидем да му търсим работа — казах, макар да не бях напълно сигурна, че това ще помогне.

Джил кимна мрачно.

— Зная. И неговият живот в момента не е особено велик.

Тя затъваше в мелодрама и самосъжаление, но на фона на всичко случващо се, донякъде имах чувството, че има право на това.

— Ти имаш Лий — напомних ѝ.

Това извика усмивка на лицето ѝ.

— Зная. Той е чудесен. Аз много го харесвам и започнах да вярвам... Искам да кажа, направо изглежда налудничаво, че и той също ме харесва.

— Не е толкова налудничаво.

Оживлението ѝ помръкна.

— Знаеш ли, че според Лий бих могла да стана модел? Казва, че имам точно такава фигура, каквато човешките модни дизайнери харесват. Познавал дизайнер в центъра, който търсел модели. Но когато казах на Еди, той заяви, че това било ужасна идея, защото не

можело да рискувам да ме снимат. Каза, че ако се разчуе, другите веднага щели да ме открият.

— Вярно е — кимнах аз. — При всички положения. Наистина притежаваш идеалната фигура за модел... но би било твърде опасно.

Тя въздъхна примирено.

— Виждаш ли? Аз нямам нищо.

— Съжалявам, Джил. Наистина съжалявам. Мога само да те помоля да бъдеш силна. Досега се справяш наистина много добре. Просто се постарай още малко, става ли? Просто продължавай да си мислиш за Лий.

Думите прозвучаха кухо дори за мен. Почти се запитах дали да не я взема със себе си и Ейдриън, но накрая се отказах. Не мисля, че Ейдриън се нуждаеше от допълнително разсейване. А и не бях сигурна доколко ще ѝ е интересно. Ако наистина искаше да наблюдава как Ейдриън се явява на интервютата, можеше да „гледа“ през връзката.

На следващия ден след училище се срещнах с Ейдриън и за пръв път от векове, нито Лий, нито Кийт се виждаха някъде из старата къща. Но Кларънс беше там и едва не ме събори, докато влизах.

— Чу ли? — настоя той. — Чу ли за онова бедно момиче?

— Какво момиче? — попитах.

— Онова, което е било убито в Лос Анджелис преди две седмици.

— О, да — отвърнах, облекчена, че не е имало нов смъртен случай. — Било е трагедия. Имаме късмет, че тук няма стригои.

Той ме изгледа многозначително.

— Не са били стригои! Не си ли обърнала внимание? Били са те. Ловците на вампири.

— Но те са изпили кръвта ѝ, сър. Не казахте ли, че ловците на вампири са хора? Нито един човек няма причина да пие моройска кръв.

Кларънс се извърна от мен и закрачи из всекидневната. Аз се огледах, чудейки се къде е Ейдриън.

— Всички не спират да го повтарят! — избухна домакинът ми. — Като че ли вече не го зная. Не мога да обясня защо правят това. Те са много странни. Обожествяват слънцето и имат необичайни вярвания за злото и честта — много по-необичайни дори от вашите. — Е, и това беше нещо. Поне знаеше, че съм човек. Понякога не бях сигурна. —

Освен това имат особени възгледи за това кои вампири трябва да умрат. Те убиват безусловно всички стригои. С мороите и дампирите са по-избирателни.

— Явно знаете доста за тях — казах.

— След убийството на Тамара си поставих за цел да узная колкото се може повече. — Той въздъхна и внезапно ми се стори много, много стар. — Поне Кийт ми вярва.

Постарах се да запазя лицето си безизразно.

— О?

Кларънс кимна.

— Той е добър млад мъж. Би трябвало да му дадеш шанс.

Започвах да губя самообладание и знаех, че съм се намръщила.

— Ще се опитам, сър. — За мое огромно облекчение в този момент влезе Ейдриън. Да съм насаме с Кларънс е достатъчно плашещо, дори и да не слушам как възхвалява Кийт Дарнъл.

— Готов ли си? — попитах Ейдриън.

— Можеш да се обзаложиш — отвърна новоизлюпеният кандидат за работа. — Нямам търпение да се превърна в продуктивен член на обществото.

Хвърлих един поглед на дрехите му и си наложих да преглътна всякакви коментари. Бяха хубави, но, разбира се, всичките му дрехи бяха такива. Джил твърдеше, че моят гардероб бил скъп, но Ейдриън слагаше моя в малкото си джобче. Днес носеше черни джинси и тъмночервена риза. Беше от някаква копринена материя и той я носеше свободна и незакопчана. Косата му бе внимателно оформена така, че да изглежда все едно току-що се е измъкнал от леглото. Жалко, че нямаше моя косъм. Моята коса постигаше това без никакви стилистични напъни.

Трябваше да призная, че изглеждаше страхотно, но не приличаше на някой, запътил се на интервю за работа. По-скоро на купонджия на път за любимия си нощен клуб. Това породил противоречиви чувства у мен. Открих, че въпреки това му се възхищавам и отново си припомних какво е понякога впечатлението ми от него — сякаш той е произведение на изкуството. Това беше малко смуцаващо, особено след като се налагаше да си повтарям, че вампирите не са привлекателни по същия начин като човешките същества. За щастие, практичната част у мен скоро взе връх,

смъмряйки ме, че няма никакво значение дали той изглежда добре, или не. Това, което имаше значение, беше, че изглеждаше абсолютно неподходящо за интервю за работа. Макар че не би трябвало да съм изненадана. Та това беше Ейдриън Ивашков.

— И така, какъв е дневният ни ред? — попита ме той, след като вече бяхме на път. — Наистина мисля, че „председател Ивашков“ звучи добре.

— На задната седалка има папка, съдържаща маршрута ни, председател Ивашков.

Ейдриън се извъртя и взе папката.

— Печелиш точки за разнообразие, Сейдж — обяви, след като й хвърли бърз поглед. — Но не мисля, че някоя от тези работи ще ми позволи да запазя жизнения стандарт, с който съм свикнал.

— Мотивационното писмо и автобиографията са най-отзад. Дадох най-доброто от себе си, но възможностите ни са доста ограничени.

Той прелисти страниците и ги намери.

— Леле. Бил съм асистент по образованието в „Свети Владимир“?

Свих рамене.

— Това е най-близо до работата, която си вършил.

— А Лиса ми е била началничка, а? Надявам се, че ми е дала добри препоръки.

Когато Василиса и Роуз учеха в академията, Ейдриън живееше там и работеше с Василиса по изучаването на магията на духа. „Асистент по образованието“ беше малко по-свободна трактовка, но звучеше така, сякаш той можеше да изпълнява най-разнородни задачи и да отива навреме на работа.

Ейдриън затвори папката, облегна се на седалката и затвори очи.

— Как е сладкишчето? Изглеждаше доста посърнала последния път, когато я видях.

Замислих се дали да го излъжа, но той навярно щеше да разбере истината или директно от нея, или чрез собствените си умозаклучения. Като цяло преценките на Ейдриън може и да подлежаха на съмнение, но бях установила, че умееше отлично да разгадава хората. Еди твърдеше, че се дължи на владееенето му на магията на духа и беше споменал нещо за аури, в които не бях сигурна,

че вярвам. Алхимиците не разполагаха с необоримо доказателство за съществуването им.

— Не е добре — отвърнах и му дадох пълен отчет, докато пътувахме.

— Онази работа с душа е голям майтап — заключи той, след като свърших.

— Беше безотговорно! Защо никой не го разбира?

— Но онази кучка си го е заслужила.

Въздъгнах.

— Нима всички забравихте защо сме тук? И то точно ти! Ти си я видял да умира. Не разбираш ли колко е важно за нея да остане в безопасност и да не привлича внимание?

Ейдриън остана мълчалив няколко минути, а когато го погледнах, лицето му беше изненадващо сериозно.

— Зная. Но в същото време не искам тя да е нещастна. Тя... Тя не го заслужава. Не като нас останалите.

— Не мисля, че и ние го заслужаваме.

— Ти може би не — съгласи се той и се усмихна леко. — С твоя безгрешен начин на живот и всичко останало. Не зная. Джил просто е толкова... Невинна. Знаеш ли, тъкмо заради това я спасих. Искам да кажа, че това бе част от причината.

Потръпнах.

— Когато умря ли?

Той кимна и в очите му се появи напрежение.

— Когато я видях там, цялата в кръв и неподвижна... Не помислих за последствията от постъпката си. Знаех само, че трябва да я спася. Тя трябваше да живее. Действах импулсивно, без дори да съм сигурен, че мога да го направя.

— Било е много смело от твоя страна.

— Може би. Не зная. Зная само, че тя преживя много. Не искам да страда повече.

— Нито пък аз. — Бях трогната от загрижеността му. Понякога бе трудно да си представиш, че Ейдриън наистина е загрижен за нещо, но милостивата и добра част в него винаги изплуваше, когато говореше за Джил.

— Ще направя всичко, каквото мога. Зная, че би трябвало повече да разговарям с нея... да ѝ бъде по-добра приятелка или дори нещо

като сестра. Само че...

Той ме погледна.

— Наистина ли е толкова ужасно да си край нас?

Изчервих се.

— Не — поклатих глава. — Но е сложно. През целия си живот сме учени на определени неща. Трудно е да се отърсиш от тях.

— Най-големите промени в историята са се случили, защото хората са успели да се отърсят от това, което останалите са им казвали. — Беше се извърнал от мен и гледаше през прозореца.

Думите му ме подразниха. Разбира се, звучаха добре. Бяха от нещата, които хората изричаха постоянно, без наистина да разбират подтекста. *Бъди себе си, бори се със системата!* Ала тези, които го казваха, такива като Ейдриън, не бяха живели моя живот. Не бяха израснали в система от толкова строги правила и принципи, че беше все едно да си затворник. Те не са били принудени да се откажат от уменията да мислят самостоятелно или сами да правят своя избор. Осъзнах, че думите му не само ме бяха подразнили. Те ме изпълниха с гняв. С ревност.

Поусмихнах се подигравателно и изрекох коментар, достоен за него:

— Да добавя ли към автобиографията ти и „експерт по мотивация“?

— Ако заплащането е добро, аз съм „за“. О! — Внезапно се изправи. — Най-послед се сетих на кого ми напомня. Онзи тип Мика, за когото ти толкова се тревожиш.

— Напомня ти на някого?

— Да. Сетих се защо ми изглежда толкова познат. Мика е същински двойник на Мейсън Ашфорд.

— На кого?

— Един дампитр от „Свети Владимир“. Известно време беше гадже на Роуз. — Ейдриън изсумтя и подпря рамото си на прозореца. — Е, доколкото някой изобщо би могъл да е гадже на Роуз. Тя още тогава беше луда по Дмитрий Беликов. Както и докато двамата с нея бяхме гаджета. Не съм сигурен дали Ашфорд е подозирал, или тя е успявала да го мами през цялото време. Надявам се да е последното. Горкото копеле.

Намръщих се.

— Какво имаш предвид?

— Той умря. Е, по-скоро би трябвало да кажа, че беше убит. Чувала ли си за това? Миналата година една групичка ученици от академията бе заловена от стригои. Роуз и Кастъл успели да се измъкнат. Но не и Ашфорд.

— Не — простенах, като си отбелязах мислено да проуча случая.
— Не знаех. И Еди ли е бил там?

— Да. Поне физически. Стригоите са се хранили от него и през по-голямата част от времето е бил безполезен. Искаш ли да разбереш какво означава емоционално осакатяване? Не е нужно да търсиш много надалеч.

— Бедният Еди — въздъгнах. Внезапно дампирската природа започна да ми става по-ясна.

Пристигнахме на първото място — адвокатска фирма, която търсеше офис асистент. Титлата звучеше много по-шик, отколкото действително представляваше длъжността, и навярно включваше доста поръчки като тези, които двамата с Трей изпълнявахме за госпожа Теруилиджър. Но от трите длъжности, които бях подбрала, тази имаше най-голям потенциал за развитие.

Кантората очевидно се справяше добре, съдейки по фоайето, където чакахме. В големи, добре подредени саксии, растяха орхидеи, а в средата на помещението ромолеше фонтан. Във фоайето имаше още трима посетители. Единият беше много елегантно облечена жена на около четирийсет години. Срещу нея седеше мъж на същата възраст до млада жена, чиято блуза с дълбоко изрязано деколте би била достатъчна причина, за да я изхвърлят от „Амбъруд“. Всеки път щом я погледнех, изпитвах желание да покрия деколтето и с жилетка. Тримата очевидно се познаваха, защото не спираха да си разменят кръвнишки погледи.

Ейдриън ги огледа изпитателно и се извърна към мен.

— Тази адвокатска фирма — рече с нисък глас — се е специализирала в разводи, нали?

— Да — потвърдих.

Той кимна и помълча няколко минути, за да осмисли информацията. Тогава, за мой ужас, се наведе през мен и каза на по-възрастната жена:

— Той е глупак, това е съвсем очевидно. А вие сте възхитителна жена с класа. Само почакайте. Той ще съжалява.

— Ейдриън! — възкликнах аз.

Жената трепна изненадано, но не изглеждаше обидена. Междувременно в другия край на помещението по-младата жена, която се бе сгушила до мъжа, се изправи.

— Извинете? — попита. — Какво означава това?

Искаше ми се земята да се разтвори и да ме погълне. За щастие избавлението дойде в лицето на рецепционистката, която извика тримата за среща с адвоката.

— Ама наистина, защо ти трябваше да казваш това! — възмутих се, когато тримата вече ги нямаше.

— Изразих това, което мисля, Сейдж. Нима не смяташ, че трябва да се казва истината?

— Разбира се, че смятам. Но си има място и време! Не и пред напълно непознати, които очевидно са в затруднена ситуация.

— Няма значение — махна с ръка Ейдриън, явно много доволен от себе си. — Благодарение на мен, денят на тази дама ще е по-хубав.

Точно в този момент от един от кабинетите излезе жена в черен костюм, носеща обувки с много високи токчета.

— Аз съм Джанет Маккейд, офис мениджър — представи се. Погледът ѝ се премести несигурно между двама ни и реши в моя полза. — Вие сигурно сте Ейдриън.

Грешката бе разбираема, но заблудата ѝ не вещаеше нищо добро за Ейдриън. Преценката ми за купонджийските му дрехи беше съвсем правилна. Моята кафява пола и блуза с цвят на слонова кост очевидно изглеждаха много по-подходящи за интервю.

— Това е Ейдриън — заявих и посочих спътника си. — Аз съм негова сестра и съм тук за морална подкрепа.

— Много мило от ваша страна — рече Джанет малко смутено. — Добре, тогава. Ще поговорим ли, Ейдриън?

— Можеш да се обзаложиш — откликна той и се изправи. Понечи да я последва, а аз скочих от мястото си.

— Ейдриън — прошепнах, като го сграбчих за ръкава. — Нали искаш да казваш истината? Направи го. Не украсявай нещата и не изричай налудничави твърдения от сорта, че си бил областен прокурор.

— Схванах — рече той. — Това интервю ще е направо лесна работа.

Ако под лесна имаше предвид бърза, тогава се оказа прав. Пет минути по-късно излезе от кабинета.

— Предполагам — подех, когато се озовахме в колата, — не си получил работата само заради външния си вид?

Ейдриън се взираше напред, но сега ме удостои с широка усмивка.

— Не може да се отрече, Сейдж, че много те бива да правиш комплименти.

— Нямах това предвид! Какво стана?

Той сви рамене.

— Казах истината.

— Ейдриън!

— Говоря сериозно. Тя ме попита коя е най-голямата ми сила. И аз отвърнах: умението да общувам с хора.

— Това не е лошо — признах.

— После ме попита коя е най-голямата ми слабост. И аз попитах: откъде да започна?

— Ейдриън!

— Престани да повтаряш името ми с този тон. Казах ѝ истината. Когато стигнах до четвъртата, тя ми заяви, че мога да си вървя.

Изпъшках, като сподавих желанието си да си ударя главата във волана.

— Трябваше да те подготвя. Този въпрос е стандартен трик. Би трябвало да отговориш неща от рода: „Прекалено се отдавам на работата си“. „Аз съм перфекционист“.

Той изсумтя предизвикателно и скръсти ръце.

— Това са пълни глупости. Кой би казал нещо подобно?

— Хората, които получават работа.

Сега, след като разполагаме с излишно време, се постарях да го подготвя с подходящи отговори преди следващите интервюта. Всъщност следващото беше в „Спенсърс“ и бях накарала Трей да задвижи някои свои връзки. Докато Ейдриън беше на интервю в офиса в задната част, аз се настаних на една маса и си взех кафе. След около петнайсет минути Трей дойде да ме види.

— Това наистина ли е твоят брат? — пожела да узнае той.

— Да — потвърдих, надявайки се да звуча достатъчно убедително.

— Когато каза, че си търсел работа, си представих мъжка версия на теб. Предположих, че ще иска да подрежда чашите по цвят или нещо подобно.

— Какво искаш да кажеш? — попитах го.

Трей поклати глава.

— Искам да кажа, че май е по-добре да продължиш да му търсиш работа. Току-що се връщам оттам и го чух да говори с управителката. Тя му обясняваше за почистването, което трябва да прави всяка вечер. А той каза нещо за ръцете си и черния труд.

Не бях от тези, които псуват, ала в този момент ми се прищя да бях.

Последното интервю беше в модерен бар в центъра. Избрах го, ръководена от вярата, че Ейдриън навярно познава всяко питие на планетата и бях фалшифицирала една препоръка в документите му, в която се твърдеше, че има изкаран курс по барманство. Този път останах в колата и го изпратих сам, предполагайки, че тук има най-голям шанс. Поне облеклото му беше подходящо. Направо се потресох, когато се появи след десет минути.

— Как? — пожелаях да узная. — Как успя да се издъниш и този път?

— Когато влязох, ми казаха, че управителят говори по телефона и ще дойде след пет минути. И така, аз седнах на бара и си поръчах питие.

Този път отпуснах чело върху волана.

— Какво си поръча?

— Мартини.

— Мартини. — Вдигнах глава. — Поръчал си си мартини преди интервю за работа?

— Това е бар, Сейдж. Помислих, че ще им хареса.

— Не, не си го помислил! — възкликнах. Силата на гласа ми изненада и двама ни и той леко се сви на седалката. — Ти не си глупав, без значение колко усилено се преструваш на такъв! Знаел си, че не бива да правиш това. Направил си го, за да се избъзикаш с тях! Направил си го, за да се избъзикаш с мен! Затова е било всичко. Ти не си взел на сериозно нито едно от тези интервюта. Загубил си времето

на хората, както и моето, само защото скучаеш и нямаш нищо по-интересно за правене!

— Това не е вярно — отвърна той, макар че прозвуча доста неубедително. — Наистина искам работа... само че не работа като тези.

— Не си в положението да придиряш и избираш. Нали искаш да се махнеш от дома на Кларънс? Тези работи бяха твоята възможност. Ако беше положил поне малко усилие, щеше да получиш коя да е от тях. Когато искаш, можеш да си много чаровен. Можеше да ги убедиш да те назначат. — Запалих колата. — Аз съм дотук.

— Ти не разбираш — пророни той.

— Разбирам, че преминаваш през труден период. Разбирам, че си наранен. — Отказвах да го погледна, посвещавайки цялото си внимание на пътя пред мен. — Ала това не ти дава правото да си играеш с живота на другите. Опитай се, за разнообразие, да се погрижиш за своя собствен.

Той не отговори, докато не пристигнахме пред дома на Кларънс, а дори и тогава няхах желание да го слушам.

— Сейдж... — поде Ейдриън.

— Слизай — наредих му.

Той се поколеба, като че ли искаше да възрази, но накрая се подчини със сковано кимване. Излезе от колата и закрачи към къщата, като пъхом запали цигара. Отвътре ме изгаряха ярост и чувство на безсилие. Как бе възможно една личност постоянно да ми причинява такъв емоционален смут? Винаги, когато започвах да го харесвам и да чувствам, че двамата се разбираме, той правеше нещо такова. Бях глупава, че изобщо си позволявах да изпитвам приятелски чувства към него. Наистина ли до неотдавна съм си мислела, че той е произведение на изкуството? По-скоро беше недодялано творение, с което никой не иска да си има работа.

Когато пристигнах в „Амбъруд“ чувствата ми още бушуваха. Направо ми приляваше от мисълта, че ще налетя на Джил в нашата стая. Не се съмнявах, че знае всичко, което се бе случило с Ейдриън, а няхах никакво желание да я слушам как го защитава.

Но когато влязох в общежитието, не стигнах по-далеч от рецепцията. Госпожа Уедърс беше във фойето, както и Еди и един служител от охраната на кампуса. Мика също се мотаеше наоколо с

пребледняло лице. Сърцето ми спря. Еди се втурна към мен със сгърчено от паника лице.

— Ето те най-последно! Не можах да се свържа нито с теб, нито с Кийт!

— Т-телефонът ми беше изключен. — Погледнах към госпожа Уедърс и служителя и видях същата тревога, изписана върху лицата им. — Какво се е случило?

— Джил — рече Еди мрачно. — Изчезнала е.

ГЛАВА 18

— Какво искаш да кажеш с това „изчезнала е“? — попитах.

— Трябваше да се срещне с нас преди два часа. — Каза Еди, като се спогледа с Мика. — Мислех, че може да е с теб.

— Не съм я виждала след часа по физическо. — Опитвах се да не се поддавам на паниката. Все още имаше твърде много вероятности и недостатъчно доказателства, за да започнем да мислим, че някой луд морой идиот я е отвлякъл. — Това място наистина е голямо, искам да кажа, че има три кампуса. Сигурни ли сте, че просто не се е усамотила някъде, за да учи?

— Проведохме доста щателно търсене — осведоми ме мъжът от охраната. — Учителите и останалият персонал също са нащрек и я търсят. Ала засега никой не я е видял.

— И не отговаря на мобилния си — додаде Еди.

Най-сетне позволих на страха да ме завладее и сигурно се е изписало върху лицето ми. Изречението на охранителя омекна.

— Не се тревожи. Сигурен съм, че ще се появи. — Това бе едно от утешителните изречения, които хората от неговата професия казваха на членовете на семейството. — Но имаш ли представа къде другаде може да е?

— Ами другите ти братя? — намеси се Мика.

Боях се, че ще се стигне до това. Бях почти сто процента сигурна, че не е с Кийт, но той навярно трябваше да бъде уведомен за изчезването ѝ. Не беше нещо, което изгарях от нетърпение да сторя, защото знаех, че ме очаква сурова лекция. Освен това в очите на алхимиците щеше да бъде доказателство за провала ми. Би трябвало да съм с Джил. Това беше моята работа, нали? Вместо това — като пълна глупачка — помагах на някого да си върши личните задачи. И не просто на някого, а на вампир. Ето как щеше да се възприеме всичко това от алхимиците. *Фенка на вампирите.*

— Бях с Ейдриън — отвърнах бавно. — Предполагам, че Джил някак си е отишла до дома на Кларънс, за да го чака да се върне.

Всъщност, не влязох вътре.

— Опитвах се да се обадя и на него — рече Еди. — Никой не ми вдигна.

— Извинявай. С него ходихме на интервюта за работа, така че той сигурно си е изключил телефона. Искаш ли пак да му се обадиш? — Аз определено нямах желание за това.

Еди се отдалечи малко, за да се обади на Ейдриън, докато говорех с госпожа Уедърс и мъжа от охраната. Мика крачеше наоколо с потъмняло от тревога лице, а аз се почувствах виновна, задето винаги исках да го държа по-далеч от Джил. Расовият проблем беше едно, но той наистина се тревожеше за нея. Описах на охраната всички места в кампуса, които Джил обичаше да посещава. Те потвърдиха, че вече са ги проверили.

— Свърза ли се с него? — попитах, когато Еди се върна.

Той кимна.

— Тя не е там. Макар, че сега се чувствам много зле. Той много се разстрои и притесни. Може би трябваше да изчакаме, преди да му кажем.

— Не... Всъщност това може да е за добро. — Срецнах погледа на Еди и видях, че ме е разбрал. Изглежда, когато бяха силни, емоциите на Ейдриън нахлуваха в Джил. Ако се е паникьосал достатъчно, се надявах тя да разбере, че се тревожим за нея и да се появи. Но това беше при положение, че тя просто се криеше или е отишла някъде, където не можем да я намерим. Опитвах се да не мисля за алтернативата: нещо се е случило и тя е на място, откъдето не може да се свърже с нас.

— Понякога учениците просто се измъкват тайно — обади се охранителят. — Неизбежно е. Обикновено се опитват да се промъкнат обратно преди вечерния час. Да се надяваме, че и в случая е така. Ако не се появи дотогава... Ами, ще трябва да се обадим в полицията.

Благодарихме на охранителя за помощта. Госпожа Уедърс се върна на рецепцията, но беше ясно, че е много обезпокоена и притеснена. Понякога се държеше рязко и изглеждаше сърдита, но имах чувството, че е искрено загрижена за учениците си. Мика си тръгна, за да потърси някакви свои приятели, които работели в кампуса и да ги попита дали не са видели нещо.

Останахме двамата с Еди. Без да го обсъждаме, се насочихме към фотьойлите във фойето. Мисля, че и той, също като мен, имаше желание да дежури край вратата, за да види Джил в мига, в който се появи.

— Не биваше да я оставям — промълви той.

— Налага се — изтъкнах логично. — Не можеш да си с нея в часовете ѝ или в стаята ѝ.

— Това място беше лоша идея. Твърде е голямо. Прекалено е трудно да се обезопаси. — Той въздъхна. — Не мога да повярвам, че се случва.

— Не... Идеята беше добра. Джил се нуждае от някакво подобие на нормален живот. Можете да я заключите някъде в някаква стая и да прекъснете всичките ѝ връзки с околния свят, но каква полза ще има от това? Тя има нужда да ходи на училище и да бъде сред хора.

— Макар че едва ли може да се каже, че много общува с тях.

— Не — признах. — Има проблем с общуването, но се надявам, че нещата ще се подобрят.

— Аз само исках тя да е щастлива.

— Аз също. — Изправих се, защото ме осени тревожна мисъл. — Нали не мислиш... Не мислиш, че е избягала, за да се върне при майка си? Или в кралския двор?

Лицето му доби още по-мрачно изражение.

— Надявам се, че не. Смяташ ли, че нещата може да са толкова зле?

Замислих се за скарването ни след инцидента с душа.

— Не зная. Може би.

Еди зарови лице в шепи.

— Не мога да повярвам — простена. — Провалих се. — Когато ставаше дума за Джил, Еди обикновено целият беше гняв и плам. Никога не го бях виждала толкова близо до пълното рухване. Откакто бях дошла в Палм Спрингс, се боях за собствения си провал и никога досега не бях осъзнавала, че и Еди е в същото положение. Припомних си думите на Ейдриън за Еди и приятеля му Мейсън, как Еди се чувствал отговорен. Ако Джил не се върне, дали това ще бъде своеобразно повторение на историята? Дали тя щеше да се превърне в още някой, безвъзвратно изгубен за него? Мислех, че тази мисия е

нещо като изкупление за него. Вместо това би могла да се превърне в повторение на трагедията с Мейсън.

— Не си се провалил — уверих го. — Твоята задача е да я защитаваш и ти го правиш. Но не можеш да контролираш дали е щастлива, или не. Ако някой е виновен, то това съм аз. Изнесох ѝ цяла лекция за инцидента с душа.

— Да, но аз унищожих надеждите ѝ, когато ѝ казах, че идеята на Лий за манекенството няма да се получи.

— Но ти си прав за... Лий! — ахнах. — Това е. Ето къде е тя. Тя е с Лий, сигурна съм. Имаш ли номера му?

— Голям съм идиот — простена Еди, извади мобилния си и прегледа списъка с имената. — Трябваше да се сетя за това.

Докоснах кръстчето на шията си и мислено се помолих всичко да се разреши толкова лесно. Ако това означаваше, че Джил е жива и здрава, можех да преглътна бягството ѝ с Лий.

— Хей, Лий. Еди е. Джил с теб ли е?

Последва пауза, докато Лий отговаряше, но езикът на тялото на Еди отговори на въпроса. Той се отпусна и по лицето му се изписа огромно облекчение.

— Добре — рече след няколко минути. — Добре, доведи я тук. Още сега. Всички я търсят. — Нова пауза. Лицето на Еди стана строго. — По-късно ще поговорим за това. — Прекъсна връзката и се извърна към мен. — Тя е добре.

— Слава богу — прошепнах. Изправих се и чак тогава осъзнах колко съм била напрегната. — Веднага се връщам.

Отидох при госпожа Уедърс и служителя от охраната и им съобщих новината. Той веднага уведоми колегите си и скоро след това си тръгна. Госпожа Уедърс имаше вид, като че ли всеки миг ще избухне в сълзи.

— Добре ли сте? — попитах я.

— Да, да. — Лицето ѝ пламна, явно се засрами, задето е толкова чувствителна. — Просто бях толкова разтревожена. Аз... Аз не исках да казвам нищо, за да не ви плаша, но всеки път, когато изчезне някой ученик... Ами, преди няколко години изчезна друго момиче. Мислехме, че просто се е измъкнала тайно... както Мат каза, случва се понякога. Но се оказа, че... — Госпожа Уедърс се намръщи и отмести поглед. — Не бива да говоря за това.

Сякаш можеше да спре след такова въведение!

— Не, моля ви. Кажете ми.

Надзирателката въздъхна.

— Полицията я намери два дни по-късно — мъртва. Била е отвлечена и убита. Беше ужасно и никога не заловиха убиеца. Сега, когато някой изчезне, винаги си мисля за това. Разбира се, оттогава не се е случвало, ала такива неща те плашат.

Можех да си представя. Докато се връщах при Еди, отново си мислех за него и Мейсън. Като че ли всеки носеше някакъв товар от миналото си. Сега, когато безопасността на Джил не беше повод за тревога, в главата ми се въртеше само една мисъл: какво ще кажат алхимиците? Какво ще каже баща ми? Когато го приближих, Еди тъкмо отново затваряше телефона си.

— Обадох се на Мика да му кажа, че всичко е наред — обясни. — Той наистина беше много разтревожен.

Всички следи от притеснението на госпожа Уедърс изчезнаха в мига, в който Джил и Лий минаха през вратата. Всъщност Джил изглеждаше доста весела, докато не видя лицата ни. Закова се на място. До нея Лий имаше доста мрачна физиономия. Мисля, че знаеше какво предстои.

Двамата с Еди забързахме напред, но не получихме шанс да говорим. Госпожа Уедърс веднага настоя да узнае къде са били. Вместо да се скрие, Джил си призна истината: двамата с Лий напуснали кампуса и отишли в Палм Спрингс. Тя внимаваше много Лий да не бъде обвинен в отвличане, като се кълнеше, че той не е знаел, че тя има право да напуска кампуса само с одобрението на членове на семейството. Потвърдих го, макар че на Лий нямаше да му се размине толкова лесно.

— Ще почакаш ли отвън? — попитах го учтиво. — Бих искала след малко да поговоря с теб насаме.

Лий понечи да се подчини и отпрати към Джил извинителен поглед. Докосна леко ръката ѝ за довиждане и се обърна, за да си върви. Спря го госпожа Уедърс.

— Почакайте — рече тя и се вгледа любопитно в него. — Познавам ли ви?

Лий се сепна.

— Не мисля. Никога преди не съм идвал тук.

— У вас има нещо познато — настоя тя. Челото ѝ се сбърчи и тя се замисли, но накрая сви рамене. — Сигурно съм се заблудила.

Лий кимна, срещна отново погледа на Джил със съчувствие и си тръгна.

Госпожа Уедърс не беше приключила с нея. Впусна се в лекция колко опасно и безотговорно са постъпили.

— Ако си имала намерение да се измъкнеш тайно и да нарушаваш правилата, е можело поне да се довериш на брат си и на сестра си. Изплаши ги до смърт. — Съветите ѝ за „отговорното“ нарушаване на правилата бяха почти забавни. Макар че като се имаше предвид колко се бях паникьосала, беше доста трудно да се открие нещо забавно точно в този момент. Освен това съобщи на Джил, че нарушението ѝ е отбелязано в досието ѝ и е наказана.

— Засега — каза госпожа Уедърс, — няма да напускаш стаята си през останалата част от вечерта. След закуска ще дойдеш при мен и ще разберем дали училищната управа ще реши да те отстрани временно.

— Извинете ме — намеси се Еди. — Може ли да остана насаме с нея няколко минути, преди да се качи в стаята си? Бих искал да поговорим.

Госпожа Уедърс се поколеба, очевидно изпълнена с желание наказанието на Джил да се приведе в действие тутакси. После реши да удовлетвори молбата на Еди. Изражението му бе сурово и гневно и мисля, че госпожа Уедърс разбра, че Джил ще понесе малко по-различно наказание от по-големия си брат.

— Пет минути — отсече госпожа Уедърс и потупа часовника си. — След това ще трябва да си вървиш.

— Недейте — заговори Джил, когато останахме сами. Лицето и изразяваше смесица от страх и предизвикателство. — Зная, че постъпих зле. Няма нужда и вие да ми четете лекция.

— Нима? — попитах. — Защо го направи тогава, щом си знаела, че постъпваш неправилно?

Джил скръсти ръце пред гърдите си.

— Трябваше да се махна от тук. Както и когато реша. И без вас.

Коментарът ѝ ме вбеси. Казаното звучеше толкова незряло и егоистично. Но, за моя изненада, Еди изглеждаше наранен.

— Какво означава това? — попита.

— Означава, че просто исках да се махна от това място, без ти винаги да ми натякваш, че това, което правя, е грешно. — Последното бе насочено към мен. — А ти да подскачаш при всяка сянка. — Това, разбира се, беше към Еди.

— Аз просто искам да те пазя — рече Еди наскърбено. — Не се опитвам да те задуша, но не мога да позволя да ти се случи нещо. Не и отново.

— Аз съм по-заstrasена от Лоръл, отколкото от които и да е убийци! — избухна Джил. — Знаеш ли какво направи тя днес? Работехме в компютърната зала и тя „случайно“ се препъна в охраняващия кабел на компютъра ми. Изгубих половината си работа, не свърших навреме и сега ще имам по-ниска оценка.

Точно в този миг назидателната забележка, че трябва да се съхранява написаното, едва ли щеше да постигне желанния ефект.

— Виж, това наистина е ужасно — съгласих се. — Но не може да се сравнява с риска да те убият. По никакъв начин. Къде точно ходихте?

За миг си помислих, че няма да ми каже.

— Лий ме заведе до Солтън Сий. Това е езеро извън града — добави, като видя неразбиращите ни физиономии. — Беше прекрасно. — По лицето ѝ пробягна замечтано изражение. — Толкова отдавна не съм била близо до толкова много вода. После слязохме в центъра и просто обикаляхме наоколо, пазарувахме, ядохме сладолед. Той ме заведе в един бутик, при дизайнера, който търси модели и...

— Джил — прекъснах възторжените ѝ излияния, — не ме интересува колко невероятен е бил денят ти. Ти ни изплаши. Не го ли разбираш?

— Лий не биваше да прави това — изръмжа Еди.

— Не го обвинявай — защити го Джил. — Аз го придумах... Накарах го да си мисли, че вие няма да имате нищо против. А и той не знае каква е истинската причина, поради която съм тук, нито подозира за опасността, която ме грози.

— Може би идеята да се сблизите беше лоша — промърморих.

— Това с Лий е най-хубавото, което ми се е случвало тук! — възкликна тя сърдито. — И аз заслужавам да излизам и да се забавлявам като вас.

— Забавление? Доста силно казано — отвърнах, припомняйки си следобедата с Ейдриън.

Джил имаше нужда от мишена за безсилието и неудовлетвореността си и аз спечелих честта.

— На мен не ми се струва така. Ти постоянно си някъде навън. А когато не си, не спиращ да ми повтаряш как все греша. Все едно си ми майка.

Досега успявах да запазя спокойствие, но внезапно нещо в последните и думи ме взриви. Така добре балансираният ми самоконтрол се срина.

— Знаеш ли какво? Донякъде се чувствам точно така. Защото, доколкото мога да кажа, в тази група аз съм единствената, която се държи като възрастен. Мислите си, че съм тук, за да се забавлявам? През цялото време ви дундуркам и разчиствам кашите, в които се забърквате. Прекарах моя следобед... Прахосах моя следобед да разкарвам Ейдриън наоколо, за да се издъни на интервютата, които аз му уговорих. След като се върнах тук се наложи да се справям с последиците от твоята „опознавателна екскурзия“. Лоръл те е разстроила, но аз отнесох последиците. Макар че, ако Мика беше предупреден още от самото начало, тези проблеми с нея никога нямаше да съществуват. — Последното бе насочено към Еди. — Не разбирам защо аз съм единствената, която разбира колко сериозно е всичко. Среци между вампир и човек. На карта е заложен животът ви. Това не са неща, с които можете да си играете! И все пак... по някакъв начин, всички го правите. Оставете тежката работа на мен, да разчиствам след вас... и през цялото време Кийт и останалите алхимици ми дишат във врата, чакат ме да се издъня, защото никой от тях не ми вярва, откакто помогнах на вашата приятелка Роуз. Мислите, че това е забавно? Искате да живеете моя живот? Тогава го направете. Започнете още сега и, за разнообразие, започнете да поемате отговорност.

Не крещях, но определено бях повишила тон. Почти бях завършила речта си и спрях, за да си поема дъх. Еди и Джил се взираха изумено в мен, с широко отворени очи, все едно ме виждаха за пръв път.

Госпожа Уедърс се върна точно в този момент.

— Това бе достатъчно за тази вечер. Сега трябва да се качиш горе — рече тя на Джил.

Джил кимна, все още леко слисана, и забърза към стаята си, без дори да се сбогува с някой от нас. Госпожа Уедърс я изпрати до стълбите, а Еди се извърна към мен. Лицето му беше бледо и сериозно.

— Права си — промълви. — Аз не те подкрепих.

Въздъгнах, внезапно почувствала се безкрайно уморена.

— Ти не си толкова лош, колкото останалите.

Той поклати глава.

— Все пак. Може би си права за Мика. Може би, ако говоря с него, той ще стои настрана от Джил и тогава Лоръл няма да се заяжда с нея. Тази вечер ще го помоля. Но... — Намръщи се и заговори, подбирайки внимателно думите си. — Опитай се да не бъдеш твърде строга с Ейдриън и Джил. За нея това е стресиращо, а понякога мисля, че малко от личността на Ейдриън се прелива в нея през връзката. Сигурен съм, че точно поради това е избягала днес. Това е нещо, което би направил той в нейното положение.

— Никой не я е принуждавал да го прави — възразих. — Най-малкото Ейдриън. Фактът, че е придумала Лий и не ни е казала, показва, че тя знае, че не бива да постъпва по този начин. Действала е по собствена воля. А Ейдриън не може да се оправдава с това.

— Да... Но Ейдриън си е Ейдриън — рече Еди неуверено. — Понякога се чудя каква част от това, което прави, е самият той и каква част духът.

— Владеещите магията на духа могат да взимат антидепресанти, нали? Ако той се тревожи, че това би могло да се превърне в проблем, тогава трябва да вземе мерки. Той има избор. Не е безпомощен. В случая не е жертва. Еди ме огледа изучаващо за няколко секунди.

— А аз си мислех, че моите възгледи за живота са сурови.

— Твоят живот е суров — поправих го. — Но той е изграден върху принципа, че ти винаги трябва да се грижиш за другите. Аз съм възпитана с вярата, че това понякога е необходимо, но че въпреки това всеки трябва да се опита сам да се грижи за себе си.

— И ето къде се озова.

— Не ми напомняй. Искаш ли да дойдеш да говорим заедно с Лий?

Извинителното изражение на Еди тутакси се изпари от лицето му.

— Да — рече яростно.

Открихме Лий седнал на пейка отвън. Имаше много нещастен вид. Скочи, щом се приближихме.

— Приятели, наистина съжалявам! Не биваше да го правя. Само че тя беше толкова тъжна и толкова самотна и изгубена, че ми се прииска да...

— Знаеш как всички се стараем да я закриляме — прекъснах го. — Как можа да не помислиш, че изчезването ѝ ще ни разтревожи?

— Освен това тя е малолетна — намеси се Еди. — Не можеш просто да я отведеш и да правиш каквото ти скимне с нея!

Признавам, че бях малко изненадана, че той избра да изтъкне заплахата за девствеността на Джил. Не ме разбирайте погрешно. Аз също мислех за възрастта ѝ. Но след като я бе видял буквално да умира, се очакваше Еди да се тревожи за по-важни неща.

Сивите очи на Лий се разшириха.

— Нищо не се е случило! Никога не бих ѝ сторил нещо подобно. Кълна се! Никога няма да се възползвам от някой, който е толкова доверчив. Не бих могъл да унищожа вярата ѝ. Тя означава за мен много повече от всяко друго момиче, с което съм излизал. Искам ние двамата да бъдем завинаги заедно.

Помислих си, че „завинаги заедно“ е малко крайно за тяхната възраст, ала в очите му се четеше искрена убеденост, което бе доста трогателно. Но това все още не го извиняваше за стореното. Той прие нашето мъмрене много на сериозно и обеща, че никога повече няма да се повтори.

— Но моля ви... Ще мога ли да я виждам във ваше присъствие? Може ли да продължим да излизаме групово?

Двамата с Еди се спогледахме.

— Ако след всичко това някога изобщо ѝ позволят да напусне кампуса — отвърнах. — Наистина не зная какво ще стане.

След още извинения Лий си тръгна, а Еди се върна в общежитието си. Качвах се горе, когато телефонът ми извънтя. Погледнах дисплея и с изненада видях изписан номера на родителите ми в Солт Лейк Сити.

— Ало? — казах. За един безумен миг ме прониза надеждата, че се обажда Зоуи.

— Сидни.

Баща ми. Стомахът ми се сви от мрачно предчувствие.

— Трябва да поговорим за случилото се.

Обзе ме паника. Как бе успял да разбере за изчезването на Джил? Явно Кийт бе най-вероятният заподозрян. Ала как бе разбрал Кийт? Дали е бил в дома на Кларънс, когато Еди се е обадил на Ейдриън? Въпреки всичките му недостатъци, не можех да си представя Ейдриън да разкаже на Кийт какво се е случило.

— Да поговорим за какво? — попитах, опитвайки се да спечеля време.

— За поведението ти. Кийт ми се обади снощи и трябва да кажа, че съм много разочарован.

— Снощи? — Значи не ставаше дума за изчезването на Джил. Така че за какво бе всичко това?

— Предполага се, че ти трябва да координираш всичко, така че онова момиче морой да се впише сред местното общество. Не се предполага да се сприятеляваш с тях и да си прекарваш добре! Не можах да повярвам, когато Кийт каза, че си ги завела да играят боулинг.

— Всъщност беше мини голф и Кийт го одобри! Първо го попитах.

— А след това узнах, че всячески си помагала на другите вампири. Твоята отговорност е единствено момичето и то да се погрижиш за оцеляването ѝ, което също чух, че не правиш. Кийт ми каза, че е имало инцидент, когато ти не си се справила добре със затрудненията ѝ да стои на слънце?

— Веднага докладвах за това! — извиках. Трябваше да предположа, че Кийт замисля да го използва против мен. — Кийт... — направих пауза, опитвайки се да измисля най-добрия начин, по който да се справя с това. — Той е разбрал погрешно първоначалния ми доклад. — Кийт бе саботирал доклада ми, но да кажа на баща ми, че любимецът му е излъгал, щеше само да го настрои още повече против мен. Нямах да ми повярва. — Точно Кийт най-малко има правото да говори! Той винаги се мотае с Кларънс и дори не обяснява защо.

— Навярно за да го успокои и да се погрижи за стабилността му. Доколкото разбрах, възрастният мъж не е съвсем с всичкия си.

— Той е обсебен на тема ловци на вампири — обясних. — Смята, че някакви хора са убили племенницата му.

— Е — поде баща ми, — има някои хора, които знаят за вампирите и които не можем да убедим в обратното. Но не са ловци. Кийт изпълнява дълга си, за да осветли Кларънс. Ти обаче си абсолютно заблудена.

— Сравнението не е честно!

— Всъщност обвинявам себе си — рече баща ми. Не зная защо, но се съмнявах в това. — Не биваше да ти позволявам да отиваш на тази мисия. Не беше готова... Не и след това, което преживя. Да си с тези вампири е смущаващо и объркващо за теб. Затова те отзовавам.

— Какво?

— Ако зависеше от мен, щеше да е незабавно. За съжаление, Зоуи няма да е готова още поне две седмици. Алхимиците искат да я подложат на някои тестове, преди да получи татуировката си. След това ще я изпратят на твое място, а ти... ще получиш известна помощ.

— Татко! Това е лудост. Аз се справям съвсем добре тук. Моля те, не изпращай Зоуи...

— Съжалявам, Сидни — прекъсна ме той. — Ти не ми остави избор. Моля те, не се забърквай в неприятности през времето, което ти остава.

Той прекъсна връзката и аз останах в коридора със свито сърце. Две седмици! След две седмици щяха да изпратят Зоуи. А мен... Къде щяха да изпратят мен? Не исках да мисля за това, но знаех. Трябваше да го предотвратя по някакъв начин. Колелата вече се бяха задвижили. Татуировките, сетих се внезапно. Ако успея да довърша тестовете си върху утайката, която откраднах, и открия кой е снабдителят на вампирска кръв, ще заслужи уважението и благодарността на алхимиците. Надявах се да е достатъчно, за да измие позорното петно, което ми бе лепнал Кийт.

Но защо го бе направил? Защо сега? Знаех, че никога не ме е искал тук. Може би просто е изчакавал удобен момент, трупайки доказателства срещу мен, докато елегантно ме отстрани от играта. Но нямаше да му позволя. Щях да разровя тази история с татуировките и да открия кой стои зад всичко това. В момента разполагах с достатъчно

доказателства, за да привлека вниманието им и щях да им предоставя откритото досега, ако до седмица не изникне нещо ново.

Решението ме изпълни с решителност, но когато по-късно си легнах, не можах да заспя. Заплахата на баща ми висеше над мен, както и страхът от поправителен център.

След като се мятах и въртях около час най-после се унесох. Но дори и тогава сънят ми беше накъсан и неспокоен. Събудих се само след няколко часа, после отново заспах.

Този път сънувах.

В съня си стоях във всекидневната на Кларънс. Всичко беше старателно подредено, а тъмното дърво и мебелите придаваха на мястото усещане за нещо зловещо. Подробностите бяха изненадващо живи и сякаш усещах миризмата на прашните книги и кожената тапицерия.

— Ха! Получи се. Не бях сигурен, че ще стане и с човек.

Извъртях се и видях Ейдриън, облегат на стената. Само до преди миг не беше там и аз изпитах онзи детински страх от вампири, които се появяват изневиделица. Сетне си спомних, че това е сън и подобни неща се случват.

— За какво не си бил сигурен? — попитах.

Той посочи наоколо.

— Дали мога да те достигна. Да те доведе тук в съня ти. — Не разбрах точно какво имаше предвид, затова не казах нищо. Той повдигна вежди. — Не знаеш, нали? Нямах ли представа къде си?

— В дома на Кларънс — отвърнах съвсем логично. — Е, всъщност спя, в леглото си. Това е просто сън.

— Права си, но само наполовина. Това е сън, създаден от магията на духа. Това е истинско.

Намръщих се. Сън, създаден от магията на духа. След като цялата ни информация за духа бе доста оскъдна, не знаехме почти нищо за магическите сънища, породени от духа. По-голямата част от познанието ми за тях се основаваше на това, което бях узнала от Роуз, която много често бе посещавана в съня си от Ейдриън. Според нея, сънуващия и владеещия магията на духа били на практика заедно, умовете им се срещаха и общуваха през големи разстояния. За мен бе трудно да го проумея изцяло, но съм виждала Роуз да се събужда с информация, която не би могла да получи от другаде. Въпреки това не

разполагах с доказателство, което да потвърди, че в момента съм се озовала в такъв сън, създаден от магията на духа.

— Това е съвсем обикновен сън — възразих.

— Сигурна ли си? — попита Ейдриън. — Огледай се. Концентрирай се. Не чувстваш ли разликата? Като сън, ала в същото време не е сън. Нито пък е като истинския живот. Наречи го както искаш, но следващия път, когато се видим в света на живите, ще мога да ти опиша съвсем точно всичко, което се е случило тук.

Огледах внимателно стаята, както ми бе предложил. И отново бях поразена от яркостта дори на най-малките подробности. Наистина имах чувството, че е истинско, но сънищата много често ни се струваха реални... Нали? Обикновено не осъзнаваш, че сънуваш, докато не се събудиш. Затворих очи и поех дълбоко дъх, за да се успокоя. И изведнъж... го почувствах. Разбрах какво имаше предвид той. Не беше съвсем като сън. Не приличаше и на реалния живот. Отворих очи.

— Престани! — извиках и се отдръпнах от него. — Накарай го да свърши. Измъкни ме от тук.

Защото, приемайки, че това наистина е сън, създаден от магията на духа, трябваше да приема и нещо друго: бях заобиколена от вампирска магия. Съзнанието ми бе впримчено в нея. Испитах пристъп на клаустрофобия. Магията ме притискаше, задушаваше.

— Моля те. — Гласът ми се извиси, звучейки все по-обезумяло. — Моля те, пусни ме.

Ейдриън се изправи. Изглеждаше изненадан.

— Стига, Сейдж. Успокой се. Ти си добре.

— Не... Не съм. Не искам това. Не искам магията да ме докосва.

— Магията няма да те нарани — рече той. — Не е нищо особено.

— Това е грешно — прошепнах. — Ейдриън, спри го.

Той протегна ръка, като че ли искаше да се опита да ме успокои, сетне изглежда размисли.

— Магията няма да те нарани — повтори. — Искам само да ме чуеш, после ще я разпръсна. Обещавам ти.

Дори и в съня пулсът ми се ускори. Обвих ръце около себе си и се отдръпнах, облягайки се на стената, опитвайки се да се смалая.

— Добре — прошепнах. — Побързай.

— Исках само да кажа... — Той пхна ръце в джобовете си, отмести смутено поглед настрани, сетне отново ме погледна. Дали в съня очите му бяха по-зелени, отколкото в истинския живот? Или бе просто плод на въображението ми? — Исках да... исках да се извиня.

— За какво? — попитах. Не можех да мисля разумно, скована от ужас.

— За това, което направих. Ти беше права. Изгубих ти времето и ти провалих деня.

Напрегнах ума си, за да изрови спомените от днешния следобед.

— Благодаря ти — отвърнах.

— Не зная защо направих всички онези неща продължи той. — Просто не можах да се сдържа.

Все още бях ужасена, все още се задушавах от магията, която ме обгръщаше. Някак си успях да си припомня част от скорошния си разговор с Еди.

— Ти можеш да се контролираш — заявих му. — Не си жертва.

Ейдриън бе зареял поглед някъде надалеч, потънал в собствените си мисли. Внезапно се сепна и очите му се насочиха към мен.

— Ти си като Роуз.

— Какво?

Той вдигна ръка и внезапно една червена роза с бодли се появи. Ахнах и се опитах да се отдръпна още повече. Той завъртя дръжката, като внимаваше да не убоде пръстите си.

— Тя казваше същото. Че се правя на жертва. Наистина ли съм толкова жалък?

Розата увехна и се сгърчи пред очите ми, превръщайки се в купчина пепел, преди съвсем да изчезне. Направих знак против сатаната през рамо, опитвайки се да си спомня за какво говорехме.

— Жалък не е думата, която бих използвала — заявих.

— А коя дума би използвала?

Умът ми бе изпразнен от всякаква мисъл.

— Не зная. Може би объркан?

Той се усмихна.

— Доста слабо казано.

— Когато се събудя, ще проверя в речника и ще ти кажа. Сега, моля те, би ли сложил край на това?

Усмивката му избледня и върху лицето му се изписа искрено изумление.

— Ти наистина си много уплашена, нали? — Оставих мълчанието да отговори вместо мен. — Добре, тогава само още нещо. Измислих друг начин, по който мога да се измъкна от дома на Кларънс и да спечеля малко пари. Четох за коледжите и стипендиите. Ако се запиша някъде и посещавам лекциите, мислиш ли, че ще получавам достатъчно, за да се издържа?

Това бе конкретен въпрос, с който можех да се справя.

— Възможно е. Но мисля, че е прекалено късно. Учебната година навсякъде вече е започнала.

— Открих едно място в интернет: „Карлтън“. Това е колеж в другата част на града, където занятията още не са започнали. Но трябва да действам бързо и... Обаче не зная какво трябва да се направи. Документите. Процедурите. Но това е тъкмо по твоята част, нали?

— Тъжно, но факт — потвърдих. Струваше ми се, че „Карлтън“ ми звучи доста познато, но не можех да се сетя къде го бях чувала.

Той пое дълбоко дъх.

— Ще ми помогнеш ли? Осъзнавам, че отново те карам да ме „дундуркаш“, ала не зная откъде да започна. Обаче обещавам, че ще се включа активно. Каж ми какво трябва да се направи, и ще го направя.

Дундуркане. Говорил е с Джил или с Еди, или и с двамата. Това е логично, казах си. Искал е да провери дали тя е добре. Можех само да си представя как е била перифразирана цялата ми тирада.

— Ти вече си бил в колеж — изтъкнах, припомняйки си досието му. Бях го прегледала набързо, докато подготвях злополучната му автобиография. — Но си напуснал.

Ейдриън кимна.

— Да.

— Откъде да зная, че и този път няма да направиш същото? Откъде да зная, че отново не ми губиш времето?

— Не знаеш, Сейдж — призна Ейдриън. — И не те обвинявам. Мога единствено да те помоля да ми дадеш още един шанс. Да се опиташ да ми повярваш, когато ти казвам, че съм сериозен. Да ми се довериш.

Помежду ни се възцари продължителна пауза. Леко се бях отпуснала, без дори да го осъзнавам, макар че оставах притисната до стената. Огледах го изпитателно, искаше ми се да умея по-добре да разгадавам хората. Очите му бяха също толкова зелени и в реалния живот, реших. Просто обикновено не съм се вглеждала толкова отблизо в тях.

— Добре — рекох накрая. — Вярвам ти.

Върху лицето му се изписа пълно изумление.

— Наистина ли?

Умението ми да отгатвам хората не се бе подобрило от преди десет секунди, ала внезапно ме осени проблясък, който разбули за миг част от загадката, която представляваше Ейдриън Ивашков. Хората не му вярваха много често. Не очакваха много от него, както впрочем и той самият. Дори Еди донякъде го бе отписал. Ейдриън си е Ейдриън. Сякаш нищо не можеше да се направи по въпроса.

И внезапно осъзнах, че колкото и да изглеждаше невероятно, двамата с Ейдриън имахме нещо общо. И двамата постоянно бяхме задушавани и притискани от очакванията на другите. Нямаше значение, че хората очакваха всичко от мен и нищо от него. Въпреки това си приличахме, и двамата постоянно се опитвахме да съборим бариерите, които другите издигаха пред нас и да бъдем самите себе си. Ейдриън Ивашков — лекомислен вампир, купонджия — беше моята сродна душа много повече, отколкото всеки друг, когото познавах. Мисълта бе толкова смайваща, че не можах да му отговоря веднага.

— Да, вярвам ти — потвърдих. — Ще ти помогна. — Потръпнах. Страхът от съня се завърна и исках единствено да свърши. Щях да се съглася с всичко, само час по-скоро да се озова обратно в моето обикновено, лишено от всякаква магия, легло. — Но не тук. Моля те, ще ме върнеш ли обратно? Ще сложиш ли край на това? Каквото и да е то.

Той кимна бавно, все още шашнат. Стаята започна да избледнява, цветовете и очертанията ѝ се стопяваха като картина, обгърната от падащия мрак. Много скоро се замъгли до черно и аз се събудих в моето легло в стаята си в общежитието. В същото време гласът му отекна едва чуто в съзнанието ми:

— Благодаря ти, Сейдж.

ГЛАВА 19

Ако и преди това имах проблеми със спането, то сънят на Ейдриън само влоши нещата. Въпреки че отново бях в безопасност в леглото си, не можех да се отърся от усещането, че съм била в плен на оскверняваща магия. Бях толкова нетърпелива да се изтръгна от съня, че почти не осъзнавах какво обещавам. Уважавах желанието на Ейдриън да отиде в колеж, но сега се чудех дали наистина трябва да му помогна след суровия упрек на баща ми, че съм се сприятелилила с вампирите.

Когато няколко часа по-късно станах, не бях в най-доброто си настроение. Докато двете с Джил се приготвихме за училище, напрежението в стаята бе натежало като олово. Предизвикателността на Джил от предишния ден бе изчезнала и тя ме следеше нервно с поглед, когато мислеше, че не я забелязвам. Отначало реших, че избухването ми миналата вечер я е притеснило, но когато излязохме от стаята, отивайки на закуска, знаех, че има нещо повече.

— Какво? — попитах безцеремонно, най-сетне нарушавайки мълчанието. — Какво искаш да ме попиташ?

Джил ме стрелна предпазливо с поглед, когато се присъединихме към останалите момичета, забързани надолу към столовата.

— Хм, вчера се случи нещо.

Много неща се случиха вчера, помислих си. Това си мислеше преуморената, горчива част от мен, но знаех, че не за това иска да говорим.

— Като например? — подканих я.

— Ами... Започнах да ти разказвам как Лий ме заведе в онзи магазин. Бутика за дрехи, чиято собственичка познава. Името ѝ е Лия Дистефано. Поговорихме си и тя, въ, ми предложи работа. Нещо такова.

— Работа като модел? — Наредихме се на опашката в столовата, макар че почти нямах апетит. Избрах си кисело мляко, което

изглеждаше тъжно и самотно в средата на голямата ми празна табла.
— Говорихме за това. Не е безопасно.

Все пак беше странно, че едно случайно посещение можеше да осигури работа на Джил, докато въпреки трите насрочени интервюта Ейдриън се провали.

— Не е за снимки, които ще се публикуват в някое списание, или нещо подобно. Става дума за ревю, на което ще се представят моделите на местни дизайнери. Ние ѝ пробутахме историята, че сме част от религиозна общност, в която има строги правила за снимките и самоличността. Лия каза, че обмисляла идеята моделите ѝ да са с частични маски. Като онези, които се носят на маскени балове, сещаш ли се? С маската, всички светкавици и суматохата... Ами, ще бъде трудно да ме познаят, ако се появят някои любителски снимки. Става въпрос за еднократно шоу, но трябва да се срещам с нея за пробите... и за да се упражнявам. Освен това тя ще ми плати, но ще имам нужда от превоз до там и разрешение от родителите.

Седнахме и аз се заех да разбърквам ненужно млякото си, докато обмислях думите ѝ. През цялото време усещах втрещения ѝ в мен поглед.

— Предполагам, че е малко глупаво — продължи Джил, когато не отговорих. — Имам предвид, че нямам опит. И дори не разбирам защо тя ме иска. Може би някакъв рекламен трик за привличане на вниманието. Странни модели или нещо подобно.

Накрая хапнах една лъжица от млякото и я погледнах.

— Ти не си странна, Джил. Имаш идеалната фигура за модел. Такива е много трудно да се открият. Поне сред човешката раса. — Опитах се да не мисля колко е трудно за нас хората да постигнем моройското съвършенство. Опитах се да не мисля как преди няколко години баща ми, докато критикуваше фигурата ми, бе казал: „След като онези чудовища могат да го направят, защо ти да не можеш?“

— Но ти все още смяташ, че идеята е ужасна — промълви тя. Не отговорих. Знаех какво иска Джил, но не смееше да ме попита направо. А аз не можех толкова лесно да се предам. Бях прекалено разстроена заради вчера и не се чувствах склонна на любезни отстъпки и услуги. От друга страна, не можех да ѝ откажа. Не още. Въпреки безотговорното ѝ държание, думите ѝ колко нещастен е животът ѝ здравата ме бяха засегнали. Това беше нещо положително и хубаво и

щеше да запълни времето ѝ. Освен това щеше да повдигне самочувствието ѝ, нещо, от което тя толкова много се нуждаеше. Лоръл си умираше от удоволствие да използва необикновените черти на Джил срещу самата нея; щеше да се отрази добре на Джил да види, че другите гледат положително на нея. Тя имаше нужда да осъзнае, че е специална и прекрасна. Не знаех дали да проклинам или благодаря на Лий за тази възможност.

— Не мисля, че можем да решим каквото и да било, преди да говорим с госпожа Уедърс — казах накрая. Погледнах близкия часовник. — Всъщност трябва да побързаме за срещата с нея.

Хапнах още няколко лъжици от млякото, преди да хвърля кофичката. Джил взе поничката със себе си. Когато се върнахме във фойето на общежитието, имаше доставка за Джил: букет от великолепни червени рози и извинителна бележка от Лий. Джил се разтопи, а лицето ѝ засия от удоволствие от жеста. Дори аз се възхитих на романтичната му постъпка, въпреки че един циничен и язвителен глас в мен нашепваше, че навярно вместо на нея, Лий трябваше да изпрати цветя на Еди и мен. Ние бяхме тези, на които трябваше да се извини. Но цветята бяха мигом забравени, когато седнахме в кабинета на госпожа Уедърс и узнахме каква е присъдата над Джил.

— Говорих с директора. Ти не си отстранена — заяви тя на Джил, — но през следващия месец, когато нямаш часове, нямаш право да напускаш стаята в общежитието си. След часовете ще се явяваш пред мен, за да зная, че си тук. Можеш да ходиш в столовата, за да се храниш, но само в твоето общежитие. Не и в тази в западния кампус. Ще се правят изключения само, когато някоя задача или молба на преподавател те задължи да бъдеш някъде другаде след учебните занятия, като например библиотеката.

Двете кимнахме и за миг изпитах огромно облекчение, че Джил не беше изключена или нещо подобно. После истинският проблем ме цапардоса като шамар през лицето. Бях казала на Джил, че от тази среща ще зависи решението за участието и в модното ревю, но проблемът беше много по-сериозен.

— Ако няма право да излиза от стаята си, няма да може да напуска и училището — казах.

Госпожа Уедърс ми се усмихна накриво.

— Точно така, госпожице Мелроуз. Това обикновено означава да си „наказан да не излизаш“.

— Но тя трябва да излиза, госпожо — възразих. — Два пъти седмично имаме семейни сбирки. — В идеалния случай ги имахме често, но аз се надявах, че по-малкото число може да ни осигури свободата. Беше абсолютно необходимо Джил да получава кръв, а два пъти седмично беше минимумът, за да оцелее един вампир.

— Съжалявам. Правилата са си правила, а с нарушаването им твоята сестра изгуби привилегиите си за подобни излизания.

— Сбирките ни са религиозни. — Мразех да използвам религиозната причина, но това беше нещо, на което училището трудно можеше да се противопостави. И, хей, религиозното извинение очевидно бе имало успех с модната дизайнерка. — През тези дни ние с братята ми посещаваме църквата.

По изражението на госпожа Уедърс разбрах, че съм спечелила.

— Ще ни е нужно писмо, подписано от родителите ви — примири се накрая тя.

Страхотно. Беше сработило толкова добре за часовете по физическо.

— Какво ще кажете за брат ни? Той е законният ни настойник тук. — Със сигурност Кийт не можеше да протака в случая, не и когато ставаше дума за кръвните дажби на Джил.

Госпожа Уедърс се замисли.

— Да. Това би било приемливо.

— Съжалявам — казах на Джил, когато излязохме навън, за да хванем автобуса. — За манекенството. Ще ни е достатъчно трудно да ти издействаме разрешение дори за захранването.

Джил кимна, като не направи усилие, за да прикрие разочарованието си.

— Кога е ревюто? — попитах, като си мислех, че може би ще успее да участва, когато ѝ свърши наказанието.

— След две седмици. Дотук с надеждите.

— Съжалявам.

За моя изненада, Джил почти се разсмя.

— Ти нямаш причина да съжаляваш. Не и след това, което направих. Аз съм тази, която трябва да съжалява. Съжалявам също и за Ейдриън... За интервютата.

— Това пък е нещо, за което ти нямаш причина да съжаляваш. — Отново ми направи впечатление колко лесно всички си намираха основания да го извинят. И тя го доказа със следващата си забележка.

— Не зависи от него. Той си е такъв.

Зависи от него, помислих си, а на глас казах:

— Ти само не се отчайвай. А аз ще накарам Кийт да подпише писмото за религиозните ни занимания.

Тя се усмихна.

— Благодаря ти, Сидни.

Обикновено се разделяхме, когато автобусът пристигнеше в централния кампус, но този път тя не тръгна, когато слязохме. Отново виждах, че иска да ми каже нещо, но не ѝ достигаше смелост.

— Да? — попитах.

— Аз... исках само да ти кажа, че съжалявам, задето ти създадох толкова неприятности. Ти правиш толкова много за нас. А постъпката ми наистина те разстрои, защото... Ами, защото те е грижа. А това е много повече, отколкото мога да кажа за всички в кралския двор.

— Това не е вярно — възразих. — Тях също ги е грижа. Направиха толкова много, за да те настанят тук и да те опазят в безопасност.

— Продължавам да смятам, че е много повече заради Лиса, отколкото заради мен — пророни Джил тъжно. — Дори майка ми не се противопостави особено, когато и казаха, че ще ме изпратят надалеч.

— Защото иска да си в безопасност — изтъкнах отново. — Това означава да се вземат трудни решения. — Трудни и за тях.

Джил кимна, но не зная дали ми повярва. Когато влязох в час по история, дадох на Еди пълен отчет за изминалата сутрин. Докато ме слушаше, емоциите по лицето му се смениха няколко пъти.

— Мислиш ли, че Кийт ще го направи? — попита ме с приглушен глас.

— Длъжен е. Същността на задачата ни тук е да я опазим жива. Ако я уморим от глад, едва ли ще постигнем целта си.

Не споделих с Еди неприятностите с баща ми и алхимиците, и че след две седмици имаше голяма вероятност да не съм тук. Еди и без това вече бе достатъчно разстроен заради положението на Джил, така че не исках да му давам повод за нови тревоги.

Когато в края на деня се срещнах с госпожа Теруилиджър ѝ предадох последните бележки, които бях направила от старата книга за нея. Докато се настанявах до бюрото, забелязах върху масата папка със статии. Върху корицата на папката бе напечатано със златни букви: колеж „Карлтън“. Припомних си, че името ми се бе сторило познато, когато Ейдриън го спомена в съня ми.

— Госпожо Теруилиджър... Не казахте ли, че имате познати в колежа „Карлтън“?

Тя вдигна глава от компютъра си.

— Хм? О, да. Така мисля. Играя покер с половината преподаватели във факултета по история. Дори преподавам там през семестрите. История, а не покер.

— А познавате ли някого в администрацията, който да отговаря за приемането на нови студенти?

— Не точно. Предполагам, че познавам хора, които имат познати колеги там. — Тя отново се съсредоточи в екрана на компютъра. Не казах нищо и след няколко минути, госпожа Теруилиджър отново ме погледна. — Защо питаш?

— Без причина.

— Разбира се, че има причина. Да не искаш да постъпиш там? И Бог знае, че там ще имаш много по-голяма полза, отколкото тук. Моите часове, разбира се, са изключение.

— Не, госпожо, не става дума за мен. Брат ми желае да се запише. Чул е, че занятията още не са започнали, но не е сигурен, че ще го приемат в почти последния момент.

— Съвсем в последния момент — съгласи се госпожа Теруилиджър. Вгледа се внимателно в мен. — Искаш ли да направя някои запитвания?

— О, не. О, не, госпожо. Просто се надявах да ми кажете имената на някои хора, с които бих могла да се свържа. Никога не бих си и помислила да ви моля за подобно нещо.

Тя повдигна вежди.

— Защо не?

Смутих се, не знаейки какво да ѝ отвърна. Понякога беше толкова трудно да я разбере човек.

— Защото... нямате причина да го правите.

— Бих го направила като услуга за теб.

Не можах да измисля подходящ отговор и просто се взирах в нея. Тя се усмихна и побутна очилата на носа си.

— Трудно ти е да повярваш, нали? Че някой би ти направил услуга?

— Аз... Ами, това е... — Замлъкнах, все още несигурна какво да кажа. — Вие сте мой преподавател. Вашата работа е да ме обучавате. Това е.

— А твоя работа е да изпълняваш всички отегчителни задачи, които съм ти възложила, и в края на срока да ги документиращ. По никакъв начин не си длъжна да ми носиш кафе, да идваш след часовете, да организираш живота ми или напълно да реорганизираш своя, за да изпълниш абсурдните ми молби.

— Аз... Аз нямам нищо против — смотолевих. — А и всичко това трябва да бъде направено.

Тя се засмя.

— Да. И ти настояваш да вършиш задачи, които не влизат в преките ти задължения, нали? Без значение какви неудобства ти причинява това.

Свих рамене.

— Обичам да си върша добре работата, госпожо.

— И наистина вършиш отлична работа. Много повече, отколкото е нужно. И го правиш, без да се оплакваш. Така че, най-малкото, което мога да направя, е да проведа няколко телефонни разговора заради теб. — Отново се засмя. — Това те изумява най-много от всичко, нали? Че има някой, който те оценява.

— О, не — запелтечих. — Искам да кажа, че се е случвало.

Тя свали очилата си и се вторачи по-настойчиво в мен. Беше напълно сериозна и по лицето ѝ нямаше и следа от смях.

— Не, мисля, че не е. Не познавам конкретната ти ситуация, ала съм имала много ученици като теб, чиито родители са ги отпратили. Макар че оценявам загрижеността им за по-добро образование, откривам, че доста често голяма част от учениците, които идват тук, го правят, защото родителите им просто нямат време или желание да участват активно в живота на децата си — или поне да им обръщат някакво внимание.

Навлизахме в едно от онези междуличностни отношения, в които се чувствах неудобно, особено, когато в тях имаше неочакван елемент

на истина.

— Много по-сложно е от това, госпожо.

— Сигурна съм, че е така — кимна тя. Доби пламенно изражение, което я накара да изглежда коренно различна от разсеяната учителка, която познавах. — Но ме чуй добре, когато ти казвам това. Ти си изключителна, талантива и блестяща млада жена. И никога на никого не позволявай да те кара да се чувстваш незначима. Не позволявай никога на никого да те кара да се чувстваш невидима. Не позволявай на никого — дори на учител, който непрекъснато те праща да му носиш кафе — да се разпорежда с теб. — Госпожа Теруилиджър надяна отново очилата си и започна да вдига и пуска листата, които ѝ попаднаха пред очите. Накрая откри химикалката си и възкликна еуфорично: — А сега, кажи ми как се казва брат ти?

— Ейдриън, госпожо.

— Добре. — Измъкна един лист и написа внимателно върху него името: Ейдриън Мелбърн.

— Мелроуз, госпожо.

— Да, разбира се. — Зачеркна сгрешеното име и промърмори: — Радвам се, че първото му име не е Хоубарт^[1]. — Когато свърши, се облегна нехайно назад в стола си. — А като заговорихме, има нещо, което бих искала да направиш.

— Какво е то?

— Искам да направиш една от магиите, описани в онази първа книга.

— Съжалявам. Магия ли казахте?

Госпожа Теруилиджър махна с ръка.

— О, не се тревожи. Не те моля да размахваш магическа пръчка или да правиш жертвоприношения на животни. Но съм ужасно заинтригувана как се съчетават някои от формулите и етапите от магиите. Питам се дали хората трябва да ги следват старателно до най-малката подробност? Някои от тях са твърде сложни.

— Зная — отвърнах сухо. — Преписала съм всички.

— Именно. И така, искам да направиш една. Следвай стъпките. Отбележи колко време отнема всяка поотделно. Виж дали половината от мерките, които са посочени, са възможни. След това ми запиши данните в отделен доклад. Зная, че точно в тази част си експерт.

Не знаех какво да кажа. Госпожа Теруилиджър не ме молеше всъщност да използвам магия, със сигурност не и по начина, който я използваха вампирите. Подобно нещо дори не бе възможно. Магията не беше от човешката компетенция. Беше протиеостествена и противоречеше на всички принципи на вселената. Това, което правеха алхимиците, се основаваше на науката и химията. Татуировките съдържаха магия, но в случая подчинявахме вампирската магия на нашите желания, а не се възползвахме от нея. Ако нещо се приближаваше до свръхестественото, то това бе благославянето на нашите отвари. Тя само ме молеше да направя възстановка на процеса на една магия. Не беше нещо истинско. Нямах да навреди. При все това... Защо се чувствах толкова неловко? Като че ли ме бяха помолили да излъжа или открадна.

— Какво има? — попита преподавателката ми.

Почудих се дали да не изтъкна религиозни съображения, за да ѝ откажа, но после размислих. Днес бяхме използвали прекалено често това извинение, макар че в случая беше наполовина вярно.

— Нищо, госпожо. Просто ми се стори странно.

Тя взе първата книга в кожена подвързия и я отвори по средата.

— Ето. Направи тази — амулет за изпепеляване. Сложно е, но когато свършиш, поне ще разполагаш с един приложен проект. А и ще е лесно да се снабдиш с повечето от съставките.

Взех книгата от нея и набързо прегледах страницата.

— А откъде ще взема коприва?

— Попитай господин Кариес. Той има градина пред класната си стая. Сигурна съм, че ще успееш да купиш останалите. И можеш да ми дадеш касовите бележки. Ще ти възстановя парите, когато те изпратя да ми вземеш още нещо. Сигурно вече си похарчила цяло състояние за кафе.

Почувствах се малко по-добре, като видях колко обикновени са съставките. Коприва. Ахат. Парче коприна. Дори не беше нищо запалително. Всичко това бяха глупости. Кимнах и ѝ казах, че утре ще започна.

Междувременно напечатах официално писмо до „Амбъруд“ от името на Кийт. Описах религиозните ни вярвания, изискващи да посещаваме църквата два пъти седмично и че Джил трябва да бъде освободена от наказанието си през това време. В писмото се уверяваше

управата на училището, че Джил ще уведомява госпожа Уедърс преди и след семейните сбирки. Когато свърших, останах доволна от работата си и имах чувството, че в писмото Кийт звучеше доста по-красноречиво и убедително, отколкото в действителност.

Обадих му се след края на часовете и му разказах накратко за случилото се с Джил. Естествено, той обвини мен.

— Предполагаше се, че ти ще я наглеждаш, Сидни! — възкликна.

— Предполага се също, че тук съм под прикритието на обикновена ученичка и не мога да бъда с нея през всяка секунда от деня. — Нямахме нужда да споменавам, че всъщност бях с Ейдриън, когато Джил е избягала, не че Кийт можеше да ми стори нещо повече. Вече ми бе причинил достатъчно беди.

— И в резултат аз трябва да страдам от последствията — простена Кийт с безкрайно отегчен тон. — Аз съм този, който ще понесе последствията от твоята некомпетентност.

— Ще понесеш последствията? Не е нужно да правиш нищо, освен да подпишеш писмото, което съм написала от твое име. Сега вкъщи ли си? Ако не, кога ще бъдеш? Ще ти го донеса.

Предположих, че ще посрещне със задоволство предложението ми, имайки предвид колко бе раздразнен от случилото се. Затова се изненадах, когато рече:

— Не, не е нужно да го правиш. Аз ще дойда при теб.

— Не е проблем. Мога да съм в апартамента ти след не повече от десет минути. — Не желяех да му давам допълнително основание да ми изнесе поредната лекция за това какви неудобства му създавам или да се оплаче на алхимиците.

— Не — заяви Кийт с изненадваща настойчивост. — Аз ще дойда при теб. Тръгвам веднага. Да се срещнем в канцеларията на училището?

— Добре — отвърнах, абсолютно озадачена от промяната в поведението му. Да не би да искаше да ме провери или нещо подобно? Наложителна инспекция? — До скоро.

Вече бях в централния кампус, така че за нула време се озовах пред главната канцелария. Седнах отвън върху украсената каменна пейка с изглед към паркинга за посетители и зачаках. Както обикновено, навън беше доста горещо, но на сянка беше почти

приятно. Пейката бе разположена сред малка поляна, пълна с цветя и надпис: „Градина в памет на Кели Хейс“. Приличаше ми на нова.

— Здравсти, Сидни!

Кристин и Джулия излизаха от сградата и ми махнаха. Дойдоха, настаниха се до мен и ме попитаха какво правя.

— Чакам брат си.

— Готин ли е? — попита Кристин с надежда.

— Не — отвърнах. — Изобщо не е.

— Ами, готин е — възрази Джулия. — Видях го в общежитието миналия уикенд. Когато всички отидохте на обяд.

Беше ми нужна секунда, за да осъзная, че тя имаше предвид Ейдриън.

— О, това е другият ми брат. Те не си приличат особено.

— Вярно ли е, че сестра ти доста е загазила? — поинтересува се Джулия.

Свих рамене.

— Само малка неприятност. Не може да напуска кампуса, освен по семейни дела. Можеше да е и по-лошо. Макар че... това ще и струва работата ѝ като модел, така че тя е доста тъжна.

— Работа като модел за кого? — попита Кристин.

Напънах си мозъка.

— Лия Дистефано. След две седмици има някакво ревю и тя искаше Джил да дефилира. Но сега няма да може, защото трябва да стои тук.

Очите им щяха да изхвъркнат от изумление.

— Дрехите на Лия са върхът! — възкликна Джулия. — Джил трябва да го направи. Може да ѝ дадат безплатно някои от моделите.

— Казах ти. Не може.

Кристин наклони замислено глава.

— Ами ако е свързано с училището? Нещо като професионална подготовка? — Обърна се към Джулия. — Съществува ли още онзи кръжок по шев?

— Мисля, че да — отвърна Джулия и кимна енергично. — Това е добра идея. Джил занимава ли се с някаква извънкласна дейност? — Освен да са активни спортисти, в „Амбъруд“ се изискваше всестранно развитите му възпитаници да имат различни хобита и да участват в различни извънкласни занимания. — Може да се присъедини към

кръжока по шев... и се обзалагам, че работата ѝ с Лия може да се уреди като някакъв вид специален проект.

Предишният ден, докато се опитваше да завърже някаква измъкнала се нишка на блузата си, Джил едва не я разплете цялата.

— Не мисля, че Джил е много добра по шев и кройка.

— Няма значение — махна с ръка Кристин. — Повечето от тези, които са там, изобщо не могат да шият. Но всяка година кръжокът работи съвместно с местните дизайнери. Сигурна съм, че госпожица Ямани ще признае участието в дефилето като един вид практическо занятие. Тя обожава тоалетите на Лия Дистефано.

— И ще трябва да ѝ разрешат да участва — допълни триумфално Джулия с грейнало лице. — Защото ще е свързано с училището.

— Интересно — промърморих, чудейки се дали има някаква възможност да се получи. — Ще кажа на Джил. — Познат син автомобил спря на алеята за коли и аз се изправих. — Ето го и него.

Кийт паркира, излезе от колата и се огледа за мен. Кристин нададе тих вик на одобрение.

— Не е зле.

— Повярвай ми — подхвърлих, докато вървах към колата, — не би искала да имаш нищо общо с него.

Кийт удостои момичетата с това, което се предполагаше, че трябва да е чаровна усмивка и дори им намигна. В мига, в който те си тръгнаха, усмивката му угасна. От него се излъчваше нетърпение и беше истинско чудо, че не потропваше с крак.

— Да свършваме по-бързо — подкани ме.

— Ако бързаш толкова много, можеше да ми кажеш да дойда, когато разполагаш с повече време. — Извадих папката с писмото и му я подадох заедно с химикалка. Кийт се подписа, без дори да погледне писмото, и ми го връчи обратно.

— Още нещо? — попита.

— Не.

— Не оплесквай пак нещата — подметна ми многозначително. — Нямам време да прикривам издънките ти.

— Има ли значение? — предизвиках го. — Ти вече направи, каквото можа, за да се отървеш от мен.

Той ми се усмихна студено.

— Не биваше да се изпречваш на пътя ми. Нито сега, нито тогава. — Смигна ми, обърна се и закричи към колата си. Зяпнах го смаяно, неспособна да повярвам на безочието му. За пръв път директно споменавах се случилото се преди години.

— Е, тъкмо в това е цялата работа! — извиках след отдалечаващата му се фигура. — Тогава не ти се изпречих на пътя. Отърва се лесно. Но няма да се повтори. Мислиш, че се притеснявам от теб? Ти си този, който трябва да се страхува от мен.

Кийт спря и бавно се обърна. Лицето му изразяваше пълно изумление. Напълно го разбирах. Аз самата бях изненадана от себе си. Не си спомнях някога да съм се противопоставяла така открито на някого, заемащ по-висок ранг в йерархията и със сигурност не и на такъв, притежаващ толкова голяма власт, че да повлияе върху положението ми.

— Внимавай — каза той накрая. — Мога много да вгорча живота ти.

Удостоих го с ледена усмивка.

— Вече си го направил и тъкмо заради това този път предимството е на моя страна. Ти направи каквото можа... но още не си видял какво мога аз да направя.

Беше голям блъф от моя страна, особено след като бях съвсем сигурна, че той е способен да ми причини и по-голямо зло. Най-малкото можеше още утре да докара Зоуи тук. Докато мигна и по негова заповед можеше да се озова в някой поправителен център.

Но... ако пропаднеш, щях да повлека и него със себе си.

Той се взира няколко минути в мен в пълно недоумение. Не зная дали наистина го изплаших, или реши да не ме удостоява с отговор, но накрая се обърна, влезе в колата си и изчезна от погледа ми. Кипяща от гняв, влязох в сградата, за да оставя писмото в канцеларията. Секретарката, госпожа Досън, го подпечата, а след това направи копие, за да го дам на госпожа Уедърс.

— Коя е Кели Хейс? — попитах, докато ми го подаваше.

Обикновено веселото лице на госпожа Досън посърна.

— Онова бедно момиче. Беше ученичка тук преди няколко години.

Нещо в главата ми прищрака.

— Да не е онова момиче, за което спомена госпожа Уедърс? Което е изчезнало?

Госпожа Досън кимна.

— Беше ужасно. Тя беше толкова сладко момиче. Толкова млада. Не заслужаваше да умре така. Изобщо не заслужаваше да умре.

Не ми се искаше да питам, но се налагаше.

— Как е умряла? Искам да кажа, зная, че е била убита, но никога не съм чувала подробностите.

— Вероятно така е по-добре. Отвратителна история — Госпожа Досън се огледа наоколо, като че ли се боеше, че ще си навлече неприятности, задето клюкарства с ученик. Наведе се през бюрото към мен с мрачно изражение. — Бедното създание е било оставено да умре от загуба на кръв. Гърлото ѝ е било прерязано.

[1] Град в Австралия. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА 20

Едва не попитах: „Сериозно ли говорите?“, но това едва ли е нещо, с което тя би се шегувала, особено имайки предвид мрачното ѝ изражение. В главата ми изникнаха други въпроси, но се въздържах да ги задам. Не бяха толкова необичайни, но не исках да привличам внимание, показвайки интерес към толкова зловещо убийство. Вместо това, благодарих на госпожа Досън за помощта ѝ с писмото и се върнах в източния кампус.

Когато влязох във фоайето на общежитието, госпожа Уедърс беше зад бюрото. Подадох ѝ писмото, което тя прочете два пъти, преди да го прибере в шкафа с папките.

— Добре — рече. — Само се постарай сестра ти да се разписва всеки път, когато излиза и се връща в кампуса.

— Да, госпожо, благодаря ви. — Поколебах се, разкъсвана между желанието да си тръгна и да задам въпросите, предизвикани от информацията на госпожа Досън. Накрая се реших да остана. — Госпожо Уедърс... Откакто Джил изчезна, не спирам да си мисля за онова момиче, за което ми разказахте. Онова, което е умряло. Все си мисля, че и Джил можеше да бъде сполетяна от същото.

Лицето на госпожа Уедърс омекна.

— Джил е добре. Не биваше да го споменавам. Нямах намерение да те плаша.

— Вярно ли е, че гърлото на момичето е било прерязано?

— Да. — Надзирателката поклати тъжно глава. — Ужасно. Направо ужасно. Не ми го побира умът. Кой би сторил подобно нещо?

— Откриха ли какво се е случило? Имам предвид, имало ли е нещо необичайно при нея?

— Необичайно? Не, всъщност не. Искам да кажа, че тя беше хубаво момиче. Умна, хубава, популярна. Великолепна спортистка. Имаше приятели и гадже. Но нищо, което специално би я направило мишена на подобно злодеяние. Разбира се, хората, които правят такива отвратителни неща, вероятно не се нуждаят от причина.

— Вярно е — промърморих.

Запътих се към стаята си. Искаше ми се госпожа Уедърс да ми бе дала малко повече информация за това колко хубава е била Кели. Това, което всъщност исках да разбера, беше дали Кели е била морой. В този случай, се надявах госпожа Уедърс да отбележи колко висока или бледа е била. Но според Кларънс и данните на алхимиците, в района на Палм Спрингс не живееше друг морой. Това не означаваше обаче, че някой не можеше да се промъкне незабелязан между капките. Трябваше сама да намеря отговора. Ако Кели е била морой, тогава три млади жени морои са били убити по един и същи начин в Южна Калифорния за относително кратко време. Кларънс може и да поддържаше теорията си за ловец на вампири, но за мен почеркът на убийствата направо крещеше: стригои.

Джил беше в стаята, изпълнявайки наказанието си да не излиза. Колкото повече време минаваше, толкова гневът ми към нея намаляваше. А и разрешаването на проблема със захранването помогна. Щях да съм много по-разстроена, ако не бяхме уредили да напуска кампуса.

— Какво не е наред? — попита ме тя и вдигна глава от екрана на лаптопа си.

— Защо смяташ, че нещо не е наред?

Тя се усмихна.

— Имаш онова изражение. Става дума за онази тънка бръчица, която се получава на челото между очите ти, когато се опитваш да разбереш нещо.

Поклатих глава.

— Няма нищо.

— Знаеш ли — поде съквартирантката ми, — може би всички тези отговорности няма да ти тежат толкова, ако ги споделяш и позволяваш на други хора да ти помагат.

— Не е точно това. Просто се опитвам да разгадая нещо.

— Разкажи ми — помоли се Джил. — Можеш да ми се довериш.

Не беше въпрос на доверие. Нямах смисъл ненужно да тревожа Джил. Госпожа Уедърс се страхуваше, че ще ме изплаши, но ако някой убиваше момичета морои, аз не бях застрашена. Погледнах към Джил и нетрепващите ѝ очи и реших, че щом тя може да живее с мисълта, че

от собствената ѝ раса искаха да я убият, би могла да се справи и с това. Предадох ѝ накратко какво бях научила.

— Ти не знаеш дали тази Кели е била морой — рече тя, когато свърших.

— Не. Тъкмо това е решаващото късче от мозайката. — Седях с кръстосани крака върху леглото с лаптопа върху тях. — Ще проверя в нашата база данни и местните вестници, за да видя дали мога да открия нейна снимка. От госпожа Уедърс научих само, че Кели е била страхотна спортистка.

— Което може да означава, че не е била морой — отбеляза Джил. — Искам да кажа, виж само колко ужасно се представям аз на това слънце. И какво, ако се окаже, че не е била? Ти имаш доста хипотези, базирани на предположението, че е морой. А ако е била човек? Какво тогава? Може ли да подминем този факт? Извършителят пак би могъл да е един и същ... но това би означавало, че е убил две момичета морой и едно от човешката раса, нали така?

Джил имаше право.

— Не зная — отвърнах.

Търсенето ми не продължи дълго. Алхимиците нямаха сведение за убийството, но пък и нямаше да имат, ако Кели е била човек. В много вестници имаше публикации за нея, ала не успях да открия никакви снимки.

— Ами годишниците на гимназията? — попита Джил. — Някой трябва да ги съхранява.

— Блестящо хрумване — похвалих я аз.

— Видя ли? Казах ти, че мога да съм полезна.

Усмигнах ѝ се и тогава си спомних нещо.

— О, може би имам добри новини за теб. — Предадох ѝ накратко плана на Кристин и Джулия как Джил да се запише в кръжока по шев.

Джил засия, но остана предпазлива в надеждите си.

— Смяташ ли, че наистина би могло да се получи?

— Има само един начин да разберем.

— Никога в живота си не съм се докосвала до шевна машина — призна тя.

— Предполагам, че това е твоят шанс да се научиш — изтъкнах. — А може би останалите момичета ще са щастливи да те имат като учебен манекен.

Джил се подсмихна самодоволно.

— Откъде знаеш, че само момичета са се записали в този кръжок?

— Не зная — признах. — Предполагам, че просто се придържам към общоприетия стереотип за половете.

Мобилният ми телефон иззвъня и върху дисплея се изписа номерът на госпожа Теруилиджър. Обадих се, подготвяйки се за поредната поръчка за кафе.

— Госпожице Мелбърн? — попита тя. — Ако двамата с брат ти успеете да отидете до час в „Карлтън“, ще можете да говорите със служител в регистратурата, преди да затворят. Ще успеете ли?

Погледнах часовника, надявайки се, че Ейдриън не е зает с нещо много важно в момента.

— Хм, да, разбира се, госпожо. Благодаря ви. Много ви благодаря.

— Мъжът, с когото трябва да говорите, се казва Уес Рийган. — Тя направи пауза. — И би ли ми донесла едно капучино на връщане?

Уверих я, че ще го направя и се обадих на Ейдриън, за да го инструктирам да е готов и да ме чака. Преоблякох се набързо, заменяйки униформата си с блуза и спортна пола. Като се погледнах в огледалото, осъзнах, че той е прав. Наистина нямаше голяма разлика между униформата ми в „Амбъруд“ и обичайния ми гардероб.

— Искане ми се и аз да можех да дойда — промълви Джил с копнеж. — Толкова ми се ще пак да видя Ейдриън.

— В известен смисъл не го ли виждаш всеки ден?

— Така е — кимна тя. — Въпреки че все още не мога да прониквам в съзнанието му винаги, когато пожелае. Случва се произволно. А и не е същото. Той не може да ми отговаря през връзката.

Едва не отвърнах, че това звучи много по-привлекателно, отколкото да си лично в компанията му, но предположих, че едва ли ще прозвучи особено утешително.

Когато пристигнах в имението на Кларънс, Ейдриън ме очакваше развълнуван и нетърпелив за действие.

— За малко изпусна приятеля си — осведоми ме, когато се качи в Латето.

— Кого?

— Кийт.

Смръщих се.

— Той не ми е точно приятел.

— О, няма? Повечето от нас го разбраха още през първия ден, Сейдж.

Почувствах се малко виновна от изказването му. Част от мен осъзнаваше, че не би трябвало да смесвам личните си чувства към Кийт с работата. Ние бяхме нещо като партньори и трябваше да представляваме сплотен, професионален екип. В същото време донякъде бях доволна, че тези хора — въпреки че бяха вампири и дампири — не смятаха, че съм в приятелски отношения с Кийт. Не исках да си мислят, че двамата бихме могли да имаме нещо общо.

Изведнъж осъзнах пълното значение на думите на Ейдриън.

— Почакай. Той е бил тук?

— Допреди половин час.

Сигурно беше пристигнал направо от училището. Имах късмет, че съм го изпуснала. Нещо ми подсказваше, че не би одобрил усилията ми да подпомогна образованието на Ейдриън.

— И защо е бил тук?

— Нямам представа. Мисля, че дойде да провери Кларънс. Горкият старец не се чувства много добре. — Ейдриън извади от джоба си пакет цигари. — Имаш ли нещо против?

— Да — срязях го. — Какво не е наред с Кларънс?

— Не зная, но напоследък много си почива, което прави нещата тук още по-отегчителни. Имам предвид, че той не е най-големият сладкодумец на земята, но някои от шантавите му истории са наистина интересни. — Ейдриън доби замечтано изражение. — Особено придружени със скок.

— Дръж ме в течение за действията му — промърморих. Чудех се дали заради това Кийт бързаше при срещата ни. Ако Кларънс беше сериозно болен, трябваше да уредим посещение на лекар морой. Това щеше да усложни пребиваването ни тук, в Палм Спрингс, защото щеше да се наложи или да преместим Кларънс, или да доведем някого. Ако Кийт работеше по случая, тогава аз не би трябвало да се тревожа... но просто му нямах доверие, че ще свърши работата добре за каквото и да се отнасяше.

— Не зная как го понасяш — продължи Ейдриън. — Преди си мислех, че си слаба и не му се противопоставяш... Но сега, честно, мисля, че всъщност си доста костелив орех. Изисква се голяма сила да не се оплакваш и да не му се нахвърлиш. Аз не притежавам подобно самообладание.

— Притежаваш много повече, отколкото си мислиш — отвърнах, като се изчервих леко от комплимента. Толкова често се бях упреждала, задето понякога не отвърщам на нападките, че не ми беше хрумвало, че и за това се иска сила. Но повече ме изненада факта, че Ейдриън ми го казва. — Винаги се старая да балансирам. Баща ми — и алхимиците — наистина много държат на подчинението и следването на заповедите на висшестоящите. А аз донякъде съм между чука и наковалнята, защото в момента положението ми е доста несигурно, затова е важно за мен да не вдигам голям шум и да не привличам внимание.

— Заради Роуз? — Тонът му бе внимателно контролиран.

Кимнах.

— Да. В техните очи стореното от мен е равносилно на предателство.

— Не зная какво означава „равносилно“, но ми звучи доста сериозно. — Усещах, че ме изучава с крайчеца на очите си. — Струваше ли си?

— Засега. — Беше лесно да се каже, след като Зоуи още не бе получила татуировката си, а аз не бях стъпвала в поправителен център. Ако тези неща се променяха, щеше да се промени и отговорът ми. — Постъпих правилно. Предполагам, че това обяснява драматичните ми действия.

— Аз също наруших много правила, за да ѝ помогна — рече Ейдриън с нещастна нотка в гласа. — Сторих го от любов. Заблудена любов, но все пак любов. Не зная дали това е толкова благородно, както твоите причини, особено след като тя беше влюбена в друг. Повечето от моите „драматични действия“ не бяха заради някаква кауза. Повечето от тях бяха, за да подразня родителите си.

Всъщност малко му завидях за това. Не можех да си представя как съзнателно ще се опитам да накарам баща ми да се ядоса, макар че определено ми се искаше.

— Мисля, че любовта е благородна причина — казах му. Разбира се, говорех по принцип. Досега никога не съм се влюбвала и не можех да съдя от личен опит. Имайки предвид онова, което бях наблюдавала при останалите, предполагах, че е изумително нещо... Ала засега бях прекалено заета с работата си, за да усетя липсата на любов. Питам се дали би трябвало да съм разочарована от това. — И мисля, че разполагаш с много време, за да вършиш други благородни неща.

Той се засмя.

— Никога не съм си мислил, че най-големият ми възхвалител ще е някой, който ме смята за дяволско и противоестественно изчадие.

Ставахме двама.

Макар и неуверено, все пак се осмелих да задам въпроса, който ме изгаряше отвътре.

— Все още ли обичаш Роуз? — Ведно с пълното ми невежество относно чувството любов, няхах никаква представа колко дълго отнемаше, за да се възстановиш от нещастна любов.

Усмивката му помръкна. В очите му се появи вгълбено изражение.

— Да. Не. Трудно е да преодолееш някого като нея. Тя има огромно въздействие върху мен — едновременно и добро, и лошо. Затова е трудно да го загърбиш. Опитвам се да не мисля за нея нито с любов, нито с омраза. Най-вече се опитвам да продължа с живота си. За нещастие, резултатите са доста спорни.

Скоро пристигнахме в колежа. Уес Рийган беше едър мъж с прошарена брада, който работеше в регистратурата на колежа. Едно лято госпожа Теруилиджър преподавала безплатно на племенницата му и Уес й дължал услуга.

— Ето как стоят нещата — поде той, след като се настанихме срещу него. Ейдриън бе облечен в панталони цвят каки и бледозелена риза, закопчана до горе — облекло, което би било идеално за провалените интервюта. — Не мога просто да ви запиша. Формулярите за постъпване в колежа са дълги и трябва да са в два екземпляра, а няма начин да ги подготвите само за два дни. Мога единствено да ви запиша като слушател.

— Нещо като индивидуално обучение? — попита Ейдриън.

— Не. Слушател означава, че ще присъствате в часовете и ще подготвяте домашните си, но няма да ви оценяват.

Ейдриън отвори уста, за да заговори, и аз отлично си представих какъв коментар ще направи за това, че ще работи без стипендия, затова побързах да го изпреваря:

— И след това какво?

— След това ще можете да подадете молба и след седмица или две, ако е приета, ще мога да ви запиша като редовен студент със задна дата.

— А стипендия? — попита Ейдриън, като се наведе напред. — Ще получавам ли пари?

— Ако отговаряте на условията — отвърна Уес. — Но не можете да попълните молба за стипендия, докато не сте приет.

Ейдриън се отпусна назад. Не можах да разгадая какво мисли. Ако записването му щеше да отнеме две седмици, то несъмнено щеше да има забавяне на стипендията. Това означаваше, че Ейдриън трябваше да живее още най-малко месец в дома на Кларънс и то при най-оптимистичния вариант. Почти очаквах той да стане и да заяви, че се отказва. Вместо това върху лицето му се изписа решително изражение.

— Добре. Съгласен съм да започна като слушател.

Бях впечатлена.

Освен това се изпълних със завист, когато Уес извади каталога със специалностите. Бях успяла да се убедя, че пребиваването ми като ученик в „Амбъруд“ е един вид постижение, но сега, като видях какво предлага истинският колеж, осъзнах, че разликата е като между небето и земята. Програмата на курса по история беше много по-пълна и изчерпателна от всичко, което можех да си представя. Обаче Ейдриън не се интересуваше от това. Той незабавно пожела да се запише във факултета по изкуствата.

Накрая се записа в два курса: въведение в маслената живопис и акварел. Провеждаха се три пъти седмично, като за още по-голямо удобство часовете бяха един след друг.

— Така ще е по-лесно, ако пътувам с автобуса — обясни ми Ейдриън, докато излизахме.

Изгледах го смаяно.

— Ще пътуваш с автобуса?

Той изглеждаше развеселен от изумлението ми.

— А какво друго? Часовете са през деня. Ти не можеш да ме караш.

Замислих се за отдалеченото имение на Кларънс.

— И къде, за бога, ще хващаш автобуса?

— Има спирка на около километър. Прави връзка с друг автобус, който отива в „Карлтън“. Цялото пътуване ще отнема около час.

Признавам, че загубих дар слово. Бях изумена, че Ейдриън си бе дал труда да проучи всичко толкова подробно, да не говорим, че бе готов на подобна саможертва. Освен това, докато пътувахме обратно, той нито веднъж не се оплака колко неудобно ще му бъде, нито колко дълго ще трябва да чака, за да се премести от дома на Кларънс.

Когато пристигнах обратно в „Амбъруд“, изгарях от нетърпение да разкажа на Джил новините за успеха на Ейдриън в колежа, въпреки че навярно тя нямаше нужда от моята информация. Благодарение на връзката сигурно знаеше много повече от мен. Но тя винаги се тревожеше за него и несъмнено щеше да остане доволна, че нещата се развиваха добре за него.

Когато се върнах, Джил не беше в стаята, но беше оставила бележка, в която пишеше, че ще учи някъде в общежитието. Единственото хубаво в наказанието ѝ беше, че ограничаваше отсъствията ѝ. Реших да се възползвам от възможността да направя шантавия амулет на госпожа Теруилиджър. През последните два дни бях събрала нужните съставки и със съгласието на учителя по биология, госпожа Теруилиджър ми бе осигурила достъп до една от химичните лаборатории. По това време на вечерта там нямаше никой и разполагах с нужното спокойствие, за да забъркам сместа.

Както бяхме забелязали, инструкциите бяха изключително подробни и — по мое мнение — излишни. Не само бе указано точното количество на листа от коприва. В указанията се казваше, че „те трябва да починат един час“, през което време трябваше да им повтарям „тебе повелявам, пламък да те обземе“ на всеки десет минути. Трябваше също и да сваря ахата, за да го „проникна“ с топлина. Останалите от инструкциите бяха подобни и аз знаех, че няма начин госпожа Теруилиджър наистина да разбере дали съм изпълнила подробно всичките — особено заклинанията. Въпреки това целта на това занятие беше да докладвам какво е да бъдеш дъвен магьосник. Затова изпълних най-прилежно всичко и толкова силно се концентрирах

върху съвършеното изпълнение на всяка стъпка, че много скоро изпаднах в нещо като транс, където не съществувахе нищо друго, освен магията.

Свърших около два часа по-късно и останах изненадана колко изтощена се чувствах. Крайният резултат определено не оправдаваше цялата вложена от мен енергия. Сдобих се с кожена връв, от която висеше копринена торбичка, пълна с листа и камъчета. Отнесох амулета заедно с бележките ми в стаята с намерението да напиша доклада си за госпожа Теруилиджър, за да приключа с възложената ми задача. Наближих стаята и ахнах, когато видях вратата. Някой бе изрисувал с червена боя прилепи и лица с дълги и остри вампирски зъби. А напярко бе надраскано с големи черни букви: ВАМПИРКА.

Разтреперана от паника, се втурнах в стаята. Джил беше там — заедно с госпожа Уедърс и още една от учителките, които не познавах. Те претърсваха вещите ни. Зяпнах и се втренчих невярващо в случващото се.

— Какво става? — попитах.

Джил поклати глава с покрусена физиономия, неспособна да отговори. Очевидно бях дошла в края на претърсването, защото госпожа Уедърс и помощничката ѝ скоро приключиха и излязоха. Бях доволна, че тази вечер бях взела със себе си в химическата лаборатория комплекта с алхимичните ми пособия. Вътре имаше някои инструменти за отмерване, от които смятах, че ще имам нужда. Определено няхах желание да обяснявам на управата на общежитието откъде имам такава колекция от химикали.

— Е — заговори госпожа Уедърс строго, — изглежда тук няма нищо, но по-късно може отново да направя внезапна проверка, така че да не ти хрумват разни идеи. И без това си се забъркала в достатъчно неприятности и без да добавяш нови провинения. — Въздъхна и поклати глава към Джил. — Много съм разочарована, госпожице Мелроуз.

Джил пребледня.

— Казвам ви, че всичко това е някаква грешка!

— Да се надяваме, че е така — процеди госпожа Уедърс застрашително. — Да се надяваме, че е така. Почти бях решила да ти наредя да почистиш онзи вандализъм отвън, но след като няма

неопровержимо доказателство... Е, ще кажа на някой от портиерите утре да се погрижи.

— Какво се е случило? — настоях да узная след като посетителите ни си отидоха.

Джил се строполи върху леглото си и простена.

— Лоръл се случи.

Седнах до нея.

— Обясни ми.

— Ами, отбих се в библиотеката, за да проверя дали там се пазят онези годишници... Тези с Кели Хенс, сецаш ли се? Оказа се, че обикновено се съхранявали при тях, но всички били взети от издаващите вестника на „Амбъруд“ заради някакво годишно издание. И няма да повярваш кой отговаря за проекта: Лоръл.

— Права си — кимнах. — Никога нямаше да се сетя. Подобни проекти не се ли правят от деветокласниците в часовете по английски? — Лоръл беше в дванайсети клас.

— Да.

— Предполагам, че всеки трябва да се занимава с нещо — промърморих.

Джил кимна.

— Както и да е, госпожица Ямани беше в сградата и аз отидох да я попитам дали мога да се запиша в кръжока по шев и кройка и да участвам в дефилето на Лия като един вид практическо занятие. Тя беше много въодушевена и ми каза, че може да се уреди.

— Е, това е добре — рекох предпазливо. Не разбирах как всичко това бе довело до вандализма и претърсването на стаята ни.

— Като се връщах от срещата с нея, подминах Лоръл в коридора. Реших да се възползвам от възможността... Върнах се, приближих я и ѝ казах, че зная, че имаме различия, но ще съм и благодарна, ако ми помогне. После ѝ обясних, че ми трябват годишниците и попитах дали мога да ги заема само за една вечер, като обещах веднага след това да ѝ ги върна.

Нямаше какво да възразя. Със сигурност беше много благородно и смело от страна на Джил да го направи, особено след като я окуражих да бъде по-великодушна от Лоръл. За съжаление, не смятах, че Лоръл е способна да отвърне със същото и да се държи като зрял човек. Оказах се права.

— Тя ми каза... Ами, с много цветущи изрази, че никога няма да получа тези годишници. — Джил се намръщи. — Каза ми още няколко други неща. Тогава аз, хм, я нарекох бясна кучка. Вероятно не биваше да го правя, но, ами, тя си го заслужи! Както и да е, тя отишла при госпожа Уедърс с шише с... Не зная. Мисля, че е било някакъв ликьор от малини. Заявила, че съм ѝ го продала и в стаята си съм имала още. Госпожа Уедърс не може да ме накаже, без да има солидно доказателство, но след обвиненията, че съм била махмурлия, които госпожа Чан ми отпрати през първия ден, госпожа Уедърс решила, че това е достатъчно, за да претърси стаята.

Поклатих невярващо глава, докато в гърдите ми се надигаше гняв.

— За такова елитно и уважавано учебно заведение, в това училище много бързо се хващат на всякакви обвинения, които се отправят! Искам да кажа, че те вярват на всичко, което някой каже за теб. А откъде се появи боята отвън?

В очите ѝ заблестяха сълзи на безсилие.

— О, пак от Лоръл, разбира се. Или от някоя от приятелките ѝ. Станало е, докато Лоръл е говорила с госпожа Уедърс, така че, тя, разбира се, има алиби. Не мислиш, че... Някой подозира нещо за мен, нали? Ти каза, че това било само злостна шега... и хората дори не вярват в съществуването на вампири... Нали?

— Точно така — потвърдих машинално.

Но започвах да се питам, още след онзи телефонен разговор с баща ми, когато той спомена, че имало хора, които подозирали и нямало как да бъдат накарани да замълчат, се зачудих дали не съм отхвърлила прекалено прибързано злобните подмятания на Лоръл. Дали просто и бе хрумнала някаква жестока шега, с която да се забавлява? Или тя беше една от онези представителки на човешката раса, които подозираха за съществуването на вампирите и бяха в състояние да вдигнат голям шум заради това? Съмнявах се, че съучениците ѝ ще повярват, ала не можехме да рискуваме да привлечем вниманието на някой, който би го сторил.

Възможно ли е тя действително да мисли, че Джил е вампир?

Отчаяното изражение на Джил се замени с гневно.

— Може би аз трябва да направя нещо за Лоръл. Има и други начини да ѝ го върна, освен замръзналата вода.

— Не — побързах да я възпра. — Не падай толкова ниско. Отмъщението е дребнав акт, а ти стоиш много по-високо. — Освен това, помислих си, още малко свръхестествени изпълнения и Лоръл може да осъзнае, че в шегите ѝ има много по-голяма доза истина, отколкото някога е подозирала.

Джил ми се усмихна тъжно.

— Не спираш да го повтаряш. Но не мислиш ли, че нещо трябва да се направи с Лоръл?

О, да. Определено го мислех. Тя бе стигнала твърде далеч и щеше да бъде грешка да я оставим да ѝ се размине просто така. Джил беше права — имаше и други начини да си го върнеш на някого. И бях права, че отмъщението е проява на дребнавост и Джил не бива да се принизява до това ниво. Тъкмо заради това аз щях да го направя.

— Аз ще се погрижа — казах ѝ. — Аз... ще кажа на алхимиците да изпратят оплакване от родителите ни.

Джил не изглеждаше особено убедена.

— Смяташ ли, че това ще оправи нещата?

— Определено. — Защото това оплакване щеше да бъде подплатено с допълнителен заряд. Един поглед към часовника ме увери, че вече беше прекалено късно, за да се връщам в лабораторията. Нямах проблем. Нагласих алармата за по-ранен час с намерението сутринта да стана и да отскоча до лабораторията, преди започването на часовете.

Очакваше ме още един експеримент, а Лоръл щеше да бъде моето опитно зайче.

ГЛАВА 21

Да се смеси това, от което се нуждаех, беше лесно. Но ми отне два дни, за да я прибавя там, където трябваше. Първо се налагаше да разбера какъв шампоан използва Лоръл в душовете на съблекалнята. Разбира се, от училището осигуряваха шампоани и балсами, само че тя за нищо на света не би поверила скъпоценната си коса на толкова примитивна козметика. След като научих коя марка използва, ги открих в най-близкия магазин за козметика, купих същия шампоан и балсам, след което изпразних съдържанието им в умивалника. После напълних двете опаковки с приготвената от мен смес.

Следващата стъпка беше да ги сменя с тези на Лоръл. Тази задача възложих на Кристин. Шкафчето ѝ в съблекалнята беше съседното до това на Лоръл, а Кристин изгаряше от желание да ми помогне. Отчасти се дължеше на това, че и тя като мен не я харесваше. Но имаше и друга причина — след като я спасих от опасната реакция на татуировката, Кристин не скри, че се чувства задължена към мен и е готова да ми пази гърба, когато ми се налагаше. Не ми допаднаше, че тя ми е задължена, но помощта ѝ идваше тъкмо навреме. Тя издебна момента, когато Лоръл бе с гръб към шкафчето си и крадешком подмени опаковките. Сега трябваше просто да изчакаме Лоръл да използва шампоана си, за да се уверим в резултата от моята намеса.

Междувременно другият ми лабораторен експеримент не завърши с реакцията, която очаквах. Госпожа Теруилиджър прие доклада ми, но не и амулета.

— Няма да го използвам — промърмори тя, като вдигна очи от листата, които ѝ подадох.

— Ами... Със сигурност и аз няма да го използвам, госпожо.

Тя остави листата.

— Вярно ли е всичко това? Изпълни ли прецизно всяка стъпка? Със сигурност няма как да разбера, ако, хм, си претупала някои подробности.

— Не съм — поклатих глава. — Следвах внимателно всяка стъпка.

— Добре тогава. В такъв случай сега разполагаш с амулет за огън.

— Но, госпожо... — опитах се да протестирам.

Тя се усмихна.

— Помниш ли какво се казва в указанията? Хвърли го и изречи последното заклинание. Знаеш ли го?

— В огъня, в огъня — изговорих забързано. След като бях преписала магията първо за нейните бележки, а след това я бях изпълнила, нямаше как да не я науча наизуст. Според книгата, която бе английски превод на латински текст — езикът нямаше голямо значение, след като думите бяха достатъчно ясни.

— Добре, значи всичко е наред. Опитай през някой от следващите дни и виж какво ще се получи. Само внимавай да не подпалиш някоя училищна сграда, защото това упражнение не е безопасно.

Повдигнах амулета за връвта.

— Но това не е истинско. Това са глупости. Само купчина боклуци, събрани в една торбичка.

Тя сви рамене.

— Кой сме ние, че да се съмняваме в древната мъдрост и познание?

Зяпнах я, като се опитвах да разбера дали се шегува. Още от първия ден на познанството ни знаех, че е ексцентрична, но тя винаги правеше впечатление на сериозен учен.

— Не може да вярвате в това. Подобни магии... не са истински. — И добавих, без много да му мисля: — Дори и да бяха, госпожо, не е работа на хората да се забъркват с такива тайнствени сили.

За няколко мига госпожа Теруилиджър остана мълчалива.

— Наистина ли вярваш в това?

Докоснах кръстчето на шията ми.

— Така съм възпитана.

— Разбирам. Е, тогава можеш да правиш с амулета каквото пожелаеш. Хвърли го, подари го, експериментирай с него. Всъщност за моята книга най-важен е докладът ти. Благодаря ти, че приключи

всичко навреме — както винаги, свърши повече работа, отколкото се изискваше.

Докато излизах, прибрах амулета в чантата си. Не знаех какво да правя с него. Беше безполезен... но все пак ми бе отнел доста време. Бях разочарована, че няма да послужи повече за нейните изследвания. Всичките ми усилия отидоха на вятъра.

Обаче на следващия ден последният от проектите ми имаше напредък. Грег Слейд и някои от приятелите му нахлуха в последната минута преди биенето на звънеца в залата за лабораторното упражнение по химия. Учителката ги изгледа строго, но те въобще не ѝ обърнаха внимание. Слейд се перчеше с татуировката си с орела, като се постара да не остане някой, който да не я забележи. Сребърната окраска отново блестеше ярко. Един от приятелите му, седнал до него, също се фукаше със своята сребърна татуировка, изобразяваща два кръстосани кинжала — просташка на вид почти колкото орела на Слейд. Това бе същият негов приятел, който по-рано тази седмица се тревожеше, че няма да може да се сдобие с татуировка. Очевидно нещата с доставчика се бяха уредили. Интересно. Причината да забавя докладите си до алхимиците беше намерението ми да разбера дали „Невърмор“ ще попълни липсата на това, което им бях откраднала.

— Удивително е — заяви приятелят на Слейд. — Яко усещане.

— Зная. — Слейд го удари приятелски с юмрука си. — Точно навреме за утре.

Трей ги гледаше с мрачно изражение.

— Какво ще става утре? — попитах го шепнешком.

Той продължи да ги съзерцава замислено още за кратко, преди отново да се обърне към мен.

— Ти да не живееш в гората? Утре е първият мач, на който ще сме домакини.

— Разбира се — спомних си. Гимназиалното ми образование нямаше да е пълно, ако не съм запозната с типичната за всеки американски младеж пристрастеност — американския футбол.

— Сякаш за мен има значение — промърмори той.

— Но нали вече ти свалиха превръзките — изтъкнах му.

— Да, но треньорът предпочита да не ме натоварва. Освен това сега съм нещо като бремене за отбора. — Той кимна към Слейд и приятеля му. — Как още нямат неприятности заради тези татуировки?

Въобще не си правят труда да ги крият. В това училище вече няма никаква дисциплина. Тук фактически цари пълна анархия.

— Фактически — повторих и се усмигнах.

— Знаеш ли, всъщност брат ти също трябваше да е в отбора. Виждам съм го в час по физическо. Ако пожелае, може да е спортната звезда на гимназията.

— Той не обича да привлича вниманието върху себе си — обясних му. — Но вероятно ще отиде да гледа мача.

— А ти ще отидеш ли?

— Вероятно не.

Трей повдигна вежди.

— Страстна среща с някое гадже?

— Не! Аз просто.... Ами, не си падам по гледането на мачове. И ми се струва, че трябва да остана с Джил.

— Няма ли да дойдеш, за да ме окуражаваш?

— Нямах нужда от моето окуражаване.

В отговор Трей само ме изгледа разочаровано.

— Може би така е по-добре — изрече примирено, — след като и без това нямаше да можеш да ме видиш в пълния ми блясък на игрището.

— Срамота наистина — съгласих се.

— О, престани най-после с този сарказъм — въздъхна Трей. — Баща ми ще е много разстроен. Семейни очаквания.

Е, това поне бе нещо, което можех да разбера.

— И той ли е футболист?

— Не, не става дума толкова за футбола, колкото за поддържане на върхова физическа форма. Да превъзхождаш останалите. Винаги да си готов за действие. Докато бях най-добрият в отбора, преди да започне тази лудост с татуировките, той се гордееше с мен.

— Добър си и без помощта на татуировките. Той и сега би трябвало да се гордее с теб — уверих го.

— Не познаваш баща ми.

— Не, но мисля, че познавам някой като него. — Усмигнах се. — Знаеш ли, може би в края на краищата трябва да посетя някой футболен мач.

Трей само ми се усмигна вместо отговор, след което часът започна.

Денят премина спокойно, но Джил дотича при мен веднага щом влязох в съблекалнята преди часа по физическо.

— Чух се с Лия! Тя попита дали ще мога да отида довечера. Имала редовните проби с другите си модели, но смятала, че може да организира за мен специална сесия, защото нямам никакъв опит. Разбира се, работата се свежда дотам, че... Разбираш ли, имам нужда от транспорт. Мислиш ли, че... Искам да кажа, ще може ли...

— Естествено — прекъснах я. — Нали затова съм тук.

— Благодаря ти, Сидни! — За мое искрено удивление, тя ме прегърна разгорещено. — Зная, че не си длъжна да ми помагаш след всичко, което направих, но...

— Всичко е наред, всичко е наред — смотолевих, като я потупах несръчно по рамото. Поех си дълбоко дъх. *Мисли си, че просто Джил те прегръща. А не, че те прегръща вампир.* — Радвам се да помогна.

— На вас май ви харесва да се гушкате, а? — подхвърли подигравателно Лоръл, като се приближи заедно с антуража си. — Винаги съм знаела, че има нещо странно около вашата фамилия.

Двете с Джил се отдръпнахме, а тя се изчерви, с което само си спечели още повече насмешки.

— Господи, как ги мразя — рече, когато онези се отдалечиха. — Наистина искам да им го върна.

— Търпение — промърморих. — Един ден ще си получат заслуженото. — Погледът ми се спря върху шкафчето на Лоръл и си казах, че този „един ден“ може да настъпи по-рано от очакваното.

Джил удивено поклати глава.

— Не разбирам как можеш да си толкова опрощаваща, Сидни. Сякаш нищо не те засяга.

Усмихнах се, като се питах какво би помислила Джил, ако знаеше истината, че въобще не бях „толкова опрощаваща“, колкото изглеждах. И не само що се отнасяше до Лоръл. Разбира се, фасадата ми на мила, опрощаваща персона от типа „когато те ударят по едната буза, подай и другата“ се пропука, когато час по-късно писъкът на Лоръл огласи съблекалнята.

Беше почти като повторение на инцидента с леда. Лоръл изскочи от душа, увита с кърпа. Изтича ужасена до огледалото и вдигна косата си.

— Какво не е наред? — попита я една от приятелките ѝ.

— Не виждаш ли? — изпищя Лоръл. — Станало е нещо ужасно... Не изглежда както трябва. Това е масло... или нещо... не знам какво! — Грабна един сешоар и изсуши част от косата си, докато останалите я наблюдавахме с любопитство. След няколко минути дългите ѝ кичури бяха изсушени, но още не можеше да разбере какво става. Сякаш цялата ѝ коса бе омазана с машинно масло или грес, все едно със седмици не я бе мила. Обикновено бляскавата ѝ и изключително еластична коса, сега бе слепнала на отвратителни, провиснали кичури. Яркочервеният ѝ пламтящ цвят бе добил отвратителен бледожълтеникав оттенък.

— И мирише много странно! — възкликна тя.

— Измий я пак — предложи друга от приятелките ѝ.

Лоръл го направи, но това нямаше да помогне. Дори когато най-сетне се досети, че проблемът е в шампоана ѝ, сместа, която бях забъркала, нямаше да се отстрани толкова лесно от косата ѝ. Водата всъщност само продължаваше да подхранва химическата реакция и Лоръл трябваше много, много да я търка, за да се справи с проблема. Джил ме изгледа удивено.

— Сидни? — прошепна тя, като вложи неизказани един милион въпроси в името ми.

— Търпение — уверих я. — Това е само първото действие на трагедията.

Тази вечер откарах Джил в центъра, до бутика на Лия Дистефано. Еди, разбира се, ни придружаваше. Лия беше само с няколко години по-голяма от мен и почти с трийсет сантиметра по-ниска. Но въпреки дребната си фигура, когато се изправи срещу нас, ни се стори някак си по-внушителна и силна. Бутикът беше пълен с елегантни рокли и други дрехи, макар че самата тя бе облечена съвсем семпло, с разръфани джинси и прекалено голяма за нея блуза, с направо окаян вид. Завъртя табелата на вратата с надписа „Затворено“ към улицата, опря ръце на кръста и се обърна към нас.

— И така, Джилиан Мелроуз — започна. — Разполагаме с по-малко от две седмици, за да те превърнем в модел. — Очите ѝ се приковаха върху мен. — И ти ще трябва да помагаш.

— Аз ли? — възкликнах. — Аз съм само шофьорът ѝ.

— Не и ако искаш сестра ти да блесне в моето шоу. — Отново впери поглед в Джил. Разликата в ръстовете им беше направо комична.

— Трябва да ядеш, да пиеш и да дишаш като модел, ако си решена да успееш. И всичко това трябва да правиш... с тези.

С широк замах Лия грабна оставената наблизо кутия за обувки и измъкна чифт великолепни пурпурни обувки с токчета, високи поне дванайсет сантиметра.

— Не е ли достатъчно висока и без тях? — попитах.

Лия изсумтя и размаха обувките към Джил.

— Тези не са за шоуто. Но след като свикне с тях, ще бъде готова за всичко.

Джил ги пое предпазливо, като ги вдигна пред лицето си, за да ги огледа по-добре. Токчетата ми напомниха за сребърните колове, които Еди и Роуз използваша за убиване на стригои. Ако Джил действително искаше да е подготвена за всякаква ситуация, трябваше просто да не се разделя с тези обувки. Смутена от втрепените ни погледи, тя най-после изрита кафявите си обувки с равни подметки и се зае да закопчава многобройните изкусно изработени каишки на пурпурните обувки. След като свърши и с последната, се изправи бавно — и едва не падна. Тутакси скочих, за да я уловя.

Лия кимна одобрително.

— Видя ли? За това ти говорех. За сестрински екип. Ще ти е трудно, но трябва да се погрижиш да не падне и да не си счупи врата преди моето шоу.

Джил ме стрелна с панически поглед, който навярно се бе отразил и върху моето лице. Понечих да предложа Еди да я поддържа, но той дискретно се бе отдръпнал по-настрани в магазина, за да ни наблюдава и като че ли се бе изплъзнал от вниманието на Лия. Очевидно услугите му на охранител си имаха своите граници.

Докато Джил просто се опитваше да не се просне на пода, аз помагах на Лия да освободи пространство в средата на магазина. През следващия час Лия ни демонстрира как се пристъпва правилно по модния подиум, като наблягаше на позата и походката, за да се представи най-ефектно дрехата. Повечето от тези тънки подробности обаче останаха незабелязани от Джил, която все още се мъчеше просто да върви из помещението, без да падне. Грациозността и красотата не бяха толкова важни за нея, докато се опитваше да се задържи на крака.

Въпреки всичко, като погледнах към Еди, забелязах, че той следи стъпките на Джил захласнато, сякаш всяка нейна поредна крачка беше

плод на някаква магия. Но щом улови погледа ми, той моментално си възвърна зорката, бдителна физиономия на пазител.

От своя страна се постарях да окуражавам максимално Джил и да я поддържам да не падне и да си строши врата. Някъде по средата на обучението чухме почукване на стъклената врата. Лия понечи да се намръщи, но след миг разпозна лицето, очертаващо се от другата страна на вратата. Тя засия и отиде да отвори.

— Господин Донахю — поздрави тя и пусна Лий вътре. — Дошъл сте да видите как се справя вашето протеже?

Лий се усмихна, а сивите му очи мигом потърсиха Джил. Тя срещна погледа му и му отвърна с широка усмивка. Лий не беше в дома на баща си по време на последното и захранване и въпреки че двамата разговаряха постоянно по телефона и си пишеха имейли, знаех, че жадува да го види. Един мой бегъл поглед към лицето на Еди ми подсказа, че той съвсем не беше толкова очарован от пристигането на Лий.

— Вече зная как се справя — заяви Лий. — Тя е съвършена.

Лия само изсумтя.

— Не бих отишла чак толкова далеч.

— Хей — заговорих аз, когато ме осени едно вдъхновение. — Лий, искаш ли да се заемеш с отговорната задача да следиш Джил да не си строши врата? Аз трябва да свърша нещо. — Никак не бе учудващо, че Лий изгаряше от желание да ме замести, а и знаех, че нямаше защо да се опасявам за безопасността ѝ, след като Еди беше на своя пост.

Оставих ги и се забързах през две преки към „Невърмор“. Макар да бях чула Слейд и приятелите му да потвърждават, че майсторите на татуировки отново предлагат услугите си, исках да се убедя лично в това. Само че не под прикритие. Това, което бях успяла да открадна, вече ми бе осигурило необходимите улики. С изключение на чистата течност успях да идентифицирам всичките други субстанции в шишенцата. Всички бяха метални съединения, точно съвпадащи с използваните от алхимиците съставки, което означаваше, че тези хора или имаха връзка с алхимиците, или са ги откраднали от тях. И в двата случая разследването ми все повече напредваше. Надявах се само да се окаже достатъчно, за да си възвърна доброто име и да държи Зоуи подалеч отгук, особено след като часовникът безмилостно тиктакаше.

Вече бе изтекла почти цяла седмица, откакто баща ми заяви, че тя ще ме замени.

Планът ми предвиждаше да проверя дали в „Невърмор“ ще се съгласят да ми направят татуировка. Искях да узная какви предупреждения (ако въобще имаше такива) отправяха към желаещите и преди всичко колко лесно е човек да се сдобие с нова татуировка. От разговора на Ейдриън не можеше да се извлече много информация, но навярно искането му за татуировка с формата на скелет, яхнал мотоциклет, при това с папагал на рамото, целият в пламъци, не бе допринесло особено за увеличаване на доверието в него. Днес бях въоръжена с пачка банкноти, с които се надявах да постигна повече.

Както се оказа, нямаше нужда да си развързвам кесията. Още щом влязох, типът зад бюрото в приемната — същият, с когото бе разговарял Ейдриън — засия насреща ми.

— Слава богу — рече облекчено. — Моля те, кажи ми, че имаш още. Тези хлапета ме влудяват. Когато се заехме с това... Нямах представа, че работата ще се окаже толкова тежка. Парите са добри, но, господи, това е истинска лудница и е адски трудно да се издържи.

Успях да прикрия смущението си, докато се питах за какво, за бога, ми говореше той. Държеше се така все едно бях в играта, което нямаше смисъл. Но после погледът му се стрелна към бузата ми и внезапно загрех.

Моята татуировка с форма на лилия.

Не я бях скрила, защото учебните часове бяха свършили. И тогава се убедих, с абсолютна сигурност, че който и да организираше доставките тук, също трябва да е алхимик. Мъжът бе предположил, че татуировката ми е знак, че съм съюзник.

— Нямам нищо в себе си — казах му.

Лицето му помръкна.

— Но търсенето...

— Ти провали другата доставка — прекъснах го високомерно. — Допусна да ти я задигнат под носа. Имаш ли представа колко трудности ни създаде, за да уредим всичко?

— Вече го обясних на твоя приятел! — извика мъжът. — Той каза, че разбира. Успокой ме, че ще се погрижи за проблема и ни увери, че няма за какво да се тревожим.

Стомахът ми се сви.

— Да, добре, само че не е имал правото да говори от името на всички нас, а ние не сме сигурни дали искаме да продължаваме бизнеса с вас. Вече се компрометирахте.

— Ние сме много внимателни — възрази той. — Тази кражба не беше по наша вина! Хайде, стига, трябва да ни помогнеш. Той не ти ли каза? За утре имаме огромно търсене, защото хлапетата от частното училище ще имат спортен празник. Ако успеем да им доставим каквото искат, ще удвоим печалбите.

Удостоих го с най-добрата си от най-ледените си усмивки.

— Ще го обсъдим помежду си и ще ти съобщим решението.

С тези думи му обърнах гръб и се отправих към изхода.

— Почакай — извика ми той. Отново го измерих с надменен поглед. — Може ли да накараш онзи тип да престане да ми звъни?

— Кой тип? — попитах, чудейки се дали има предвид някой по-настоятелен възпитаник на „Амбъруд“.

— Онзи със странния глас, който не престава да пита дали наоколо не се навъртат някакви високи, бледи хора, приличащи на вампири. Помислих си, че е някой твой познат.

Високи бледи хора? Никак не ми се хареса как прозвуча това, но лицето ми остана безизразно.

— Съжалявам. Не зная за кого говориш. Трябва да е някаква шега.

Напуснах студиото, като се зарекох по-късно да проверя това по-внимателно. Ако някой разпитваше за хора, приличащи на вампири, това можеше да се превърне в проблем. Но поне този проблем не изискваше незабавни действия. Мислите ми трескаво препускаха, докато обмислях какво друго бе споделил с мен този майстор на татуировките. Явно някой алхимик снабдяваше студиото „Невърмор“. Донякъде не би трябвало да се изненадвам. Как иначе можеха да се снабдяват с вампирска кръв и с всички метални съединения, необходими за татуировките? Очевидно този алхимик престъпник се бе „погрижил“ за проблема, довел до кражбата на техните доставки. Кога баща ми заяви, че ще бъда изтеглена от тази мисия заради доклада на Кийт?

Точно след като проникнах в „Невърмор“.

Знаех кой е алхимикът престъпник.

Знаех също, че имам проблем. Кийт се бе погрижил за мен, беше предприел стъпки, за да ме прогони от Палм Спрингс и да ме замени с някой неопитен новак, който няма да посмее да се бърка в незаконните му сделки с татуировките. Ето защо поначало искаше тук да дойде Зоуи.

Бях изумена. Никога не съм имала добро мнение за Кийт Дарнъл, в никакъв случай. Никога обаче, никога, не съм допускала, че може да падне толкова ниско. Той нямаше морал, но все пак бе възпитан в същите принципи, които имах и аз по отношение на хората и мороите. Да зареже тази вяра и да изложи невинни на ужасните странични ефекти от вампирската кръв заради собствената си материална облага... хм, това бе повече от предателство спрямо алхимиците. Беше предателство спрямо цялата човешка раса.

Ръката ми стискаше мобилния телефон, готова да позвъни на Стантън. Само това се искаше от мен. Едно обаждане с разкритията, до които се бях добрала, и алхимиците щяха да се втурнат към Палм Спрингс и да се разправят с Кийт. Но какво щях да правя, ако не се откриеха неоспорими доказателства за вината му? Не бе изключено и друг алхимик да играе същата игра като мен, подлъгвайки татуировчика да си мисли, че са част от отбора на Кийт. Обаче Кийт бе този, когото исках да заловя. Исках да съм сигурна, че няма да се изплъзне от наказанието.

Взех решение и вместо на алхимиците, позвъних на Ейдриън.

Когато се върнах в бутика на Лия, се оказа, че обучението на Джил вече приключваше. Лия даваше на Джил последни наставления, докато Еди и Лий се мотаеха наоколо. Еди ме погледна само веднъж и веднага се досети, че нещо не е наред.

— Какво се е случило?

— Нищо — отвърнах невъзмутимо. — Появи се просто един проблем, с който скоро ще се справя. Лий, имаш ли нещо против да закараш Еди и Джил до училището? Имам две-три задачи, за които трябва да се погрижа.

Еди се намръщи.

— Добре ли си? Имаш ли нужда някой да те пази?

— Имам си пазач. Или поне нещо от този сорт — поправих се, имайки предвид, че ще се срещна с Ейдриън. — Както и да е, не съм в беда. Твоята работа е да не откъсваш поглед от Джил. Нали не си

забравил задължението си? Благодаря ти, Лий. — Една мисъл внезапно ме осени. — Почакай... Мисля, че сега е един от дните, когато имаш вечерни учебни часове. А ние те задържаме тук... Или... Всъщност в кои дни имаш такива часове?

Не се бях замисляла за това, само ми бе направило впечатление, че някои дни Лий си беше тук, а други в Лос Анджелис. Но като се върнах назад, установих, че няма строго определен график. Видях, че лицето на Еди се осени от същото прозрение.

— Вярно е — рече и изгледа подозрително Лий. — Каква е учебната ти програма?

Лий отвори уста, за да ни обясни, и усетих, че ще ни сервира някаква предварително обмислена версия. Той обаче не посмя да заговори и вместо това изгледа Джил тревожно, която още разговаряше с Лия. Лицето му помръкна.

— Моля ви, не ѝ казвайте — прошепна той.

— Какво да не ѝ казваме? — настоях, като се постарях да прозвуча колкото се може по-тихо.

— Не посещавам колежа. Имам предвид, че... Преди го посещавах. Но не и този семестър. Искях да прекъсна за известно време... Но не желяех да разочаровам баща си. Така че му казах, че ще посещавам занятията частично, заради което толкова често се връщам тук.

— А тогава какво правиш в Ел Ей през цялото това време? — попита Еди.

— Още имам приятели там, пък и нали трябва да поддържам прикритието си — Лий въздъхна. — Зная, че е глупаво. Моля ви, нека аз лично да ѝ го кажа. Толкова силно исках да я впечатля и да се докажа пред нея. Тя е чудесна. Просто ме завари в лош период.

Еди и аз се спогледахме.

— Ще си мълча — обещах му. — Но ти наистина трябва да ѝ кажеш. Имам предвид, че според мен нищо лошо не си сторил... но не бива да позволяваш да има лъжи помежду ви.

Лий изглеждаше много нещастен.

— Зная. Благодаря ви.

Когато той излезе навън, Еди поклати глава.

— Не ми харесва, че лъже. Никак не ми харесва.

— Старанието на Лий да запази достойнството си е най-малко странното нещо, което става тук — отбелязах аз.

В този миг видях, че Джил може да стигне от единия до другия край на магазина, без да падне. Походката ѝ не можеше да се нарече елегантна, но поне беше някакво начало. Още много път я очакваше, докато започнеше да изглежда като дефилиращите модели, които бях виждала по телевизията, но имайки предвид, че отначало не можеше да се задържи права с тези обувки, реших, че вече има значителен напредък. Тя понечи да свали обувките, но Лия я спря.

— Не. Вече ти казах. Трябва да ги носиш през цялото време. Да се упражняваш, да се упражняваш, да се упражняваш. — Обърна се към мен. — А ти...

— Зная. Да се грижа да не си строши врата — издекламирах. — Но тя няма да може да носи тези обувки през цялото време. В нашето училище има изисквания за дрескода.

— А ако са в друг цвят? — попита Лия.

— Не мисля, че проблемът е само в цвета — заговори Джил с извинителен тон. — А най-вече високите токчета. Но обещавам да ги нося преди и след часовете и да се упражнявам в стаята.

Това явно бе достатъчно за Лия и след още няколко напътствия ни пусна да си вървим. Обещахме да се упражняваме и да се върнем след два дни. Казах на Джил, че по-късно ще се видим с нея, но не бях сигурна дали ме чу. Беше толкова развълнувана от перспективата, че Лий ще я откара с колата си до общежитието, че всичко останало минаваше покрай ушите ѝ.

Подкарах към къщата на Кларънс. На вратата ме посрещна Ейдриън.

— Брей — провикнах се, впечатлена от експедитивността му. — Не очаквах да се приготвиш толкова бързо.

— Не съм — рече той. — Трябва веднага да ти покажа нещо.

Намръщих се.

— Добре. — Ейдриън ме поведе в къщата, по-навътре, отколкото обичайно бях влизала, което ме изнерви. — Сигурен ли си, че не може да почака? Това, с което трябва да се заемем, е много по-спешно...

— Така е. Как ти се видя Кларънс при последната ви среща?

— Странен.

— Но със здрав вид?

Замислих се.

— Ами, беше уморен. Но като цяло изглеждаше наред.

— Да, хм, само че сега не е „наред“. Сега не е само уморен. Той е слаб, замаян, прикован към леглото. — Стигнахме до една затворена дървена врата, пред която Ейдриън спря.

— Знаеш ли каква е причината? — попитах го, обзета от паника. Бях се тревожила от евентуалните усложнения при болен морой, но не очаквах това да се случи толкова скоро.

— Хрумна ми доста добра идея — заяви Ейдриън с изненадващо ожесточен тон. — Твоето приятелче Кийт.

— Престани да говориш така. Той не ми е приятелче! — извиках. — Той съсипва живота ми!

Ейдриън отвори вратата и пред мен се разкри широко легло с инкрустации и балдахин. Никак не се чувствах удобно да прекрачвам прага на спалнята на морой, но властният поглед на Ейдриън беше твърде въздействащ. Последвах го и ахнах, когато видях Кларънс да лежи в леглото.

— Не само твоя живот съсипва — заяви Ейдриън и посочи към стареца.

Очите на Кларънс потрепнаха от нашите гласове, но веднага пак се затвориха, сякаш се унесе в сън. Но не очите му привлякоха вниманието ми, а болезнено бледото му лице — както и кървавата рана на шията му. Беше дребна, направена само с един срез, с предмет, остър като хирургически инструмент. Ейдриън ме изгледа очаквателно.

— Е, Сейдж? Имаш ли някаква представа защо му е потрябвала на Кийт кръвта на Кларънс?

Преглътнах, почти неспособна да повярвам на очите си. Това бе последното късче от пъзела. Знаех, че Кийт снабдява майсторите на татуировките, а сега знаех и откъде си набавя „суровините“.

— Да — изрекох накрая с отпаднал глас. — Имам много ясна представа.

ГЛАВА 22

Кларънс не желаше да говори с нас за случилото се с него. Всъщност упорито отричаше, че има нещо нередно, твърдейки, че се е порязал неволно, докато се е бръснел.

— Господин Донахю — заговорих, колкото можах по-сдържано и любезно. — Тази рана е направена с хирургически инструмент. И я нямаше преди посещението на Кийт.

— Не, не — отрече Кларънс с немощен глас. — Това няма нищо общо с него.

Точно тогава Дороти надникна в стаята, с чаша сок в ръка. Повикахме я малко след пристигането ми тук. При загуба на кръв лечението при морите беше същото както при хората: повече захари и течности. Икономката му подаде чашата със сламка. Лицето ѝ бе сгърчено от тревога. Докато той пиеше сока, аз не преставах да настоявам за истината.

— Кажете ни каква е сделката — помолих го аз. — Какво е споразумението? Какво ви дава Кийт срещу вашата кръв? — Реших да изпробвам друга тактика, когато се убедих, че Кларънс няма да проговори. — Има пострадали хора. Той им раздава вашата кръв съвсем безразборно.

Това вече пробуди реакцията му.

— Не — рече Кларънс. — Той използва моята кръв и слюнка, за да лекува хората. Да лекува болни хора.

Слюнка? Едва не простенах. Разбира се. Мистериозната прозрачна течност. Сега знаех какво придава на небесните татуировки пристрастяващото усещане за еуфория. Гадна работа.

Ейдриън и аз се спогледахме. Несъмнено вампирската кръв можеше да се използва за лечение. Татуировката, която имах, беше доказателство за това. Алхимиците дълго време се бяха трудили, за да се научат как да използват някои от свойствата на кръвта, за да могат да я прилагат по-широко за медицински цели. При все това досега не

бе измислен начин да се произвежда изкуствена кръв, а използването на истинската просто не беше практично.

— Той лъже — заявих аз. — Продава кръвта на богати тийнейджъри, за да им помага да изпъкват като превъзходни спортисти. Какво ви обеща срещу това? Дял от парите?

Ейдриън огледа богато обзаведената стая.

— Той не се нуждае от пари. Единственото, което иска, е това, което пазителите не могат да му осигурят. Справедливо възмездие за Тамара, нали?

Изненадана от думите му, отново се извърнах към Кларънс и видях потвърждението им да се изписва върху лицето на стария морой.

— Той... Разследва заради мен ловците на вампири — рече Кларънс бавно. — И скоро ще ги залови.

Поклатих глава. Идеше ми да се ритна, че не се бях досетила по-рано, че Кларънс служи на Кийт като източник на кръв. Това обясняваше защо Кийт винаги се навърташе тук, колкото и странно да изглеждаше това. Както и защо толкова се раздразни, когато аз се появих без предупреждение. Нямаше нищо общо с моето „сближаване с вампирите“.

— Сър, уверявам ви, че единственото, което той разследва, е как да похарчи парите, които печели.

— Не... Не... Той ще ми помогне да открия ловците, които убиха Тамара...

Изправих се. Не издържах повече да стоя тук.

— Дай ми малко истинска кръв и се погрижи да се храни по-добре — казах на Дороти. — Ако е отслабнал само заради загубата на кръв, просто се нуждае от повече време, за да се възстанови.

Кимнах на Ейдриън да ме последва навън. Споделих с него, докато вървахме към дневната:

— И така, в цялата тази работа има добра и лоша страна. Поне успяхме да се уверим, че Кийт разполага с източник на свежа кръв и можем да го разобличим. Само съжалявам, че Кларънс трябваше така да пострада...

Застинах, като влязох в дневната. Просто исках да отидем там, за да сме на познато място, където спокойно да обсъдим плановете си, а не в спалнята на Кларънс, от която ме побиваха тръпки. Като се има предвид колко необуздано ставаше въображението ми при всяко

посещение в тази стара къща, малко неща тук можеха да ме изненадат. Но никога, дори и в най-смелите си фантазии, не можех да си представя, че една дневна може да бъде превърната в художествена галерия.

Из цялата стая бяха пръснати триножници и платна. Дори и масата за бiliarд бе застлана с голямо руло хартия. Рисунките бяха с безумно различни сюжети. Някои представляваха само ярки цветни драсканици, но други бяха удивително реалистични изображения на предмети и хора. Около всичките тези творби имаше туби с водни бои и кутии с маслени бои.

За миг всичките тревожни мисли за Кларънс и Кийт се изпариха от главата ми.

— Какво е това?

— Това ми е домашното — обясни Ейдриън.

— Но нали... Нали току-що започна лекциите? Как са могли да ти възложат толкова много работа?

Той пристъпи към едно платно, показващо червена спирала, извиваща се над черен облак. Леко я докосна, за да провери дали боята е засъхнала. Докато я изучавах, се питах дали действително виждах облак пред себе си. Имаше нещо почти човекоподобно в очертанията му.

— Разбира се, Сейдж, че не ни дават толкова много домашни. Но исках да се уверя, че ще се справя отлично с първото, което ми възложат. Необходими са много проби, преди да се достигне съвършенството. — Млъкна и размисли. — Е, изключение правят родителите ми. Те са успели още от първия път.

Не успях да сдържа усмивката си. През последните седмици толкова пъти бях ставала свидетел на непредсказуемо люшкащото му се настроение, че беше приятно да го видя в момент на подем.

— Е, направо е удивително — признах му аз. — Какво изобразяват? Искам да кажа, че онази я разбирам. — Посочих към едно платно, изобразяващо кафяво женско око, с дълги мигли. После се обърнах към съседното, върху което бяха нарисувани рози. — Но другите, хм, са донякъде с по-творческа интерпретация.

— Така ли? — попита Ейдриън, като се върна отново до една изцяло черна картина, пресечена от яркочервена линия. — Мислех, че е очевидно. Тази тук се нарича „Любов“. Не схващаш ли?

Свих рамене.

— Може би не притежавам достатъчно художествен усет.

— Може би — съгласи се той. — След като заковем приятелчето ти Кийт, ще имаме достатъчно време, за да обсъждаме когато пожелаеш моето гениално изкуство.

— Добре — отвърнах и отново станах напълно сериозна. — Трябва да претърсим жилището му за доказателства. Реших, че най-добрият начин да го направим, е като аз го подмамя да излезе навън, а ти проникнеш вътре, докато го няма в апартамента. Ще трябва да се справиш с ключалката...

Ейдриън махна пренебрежително с ръка.

— Мога да разбия една ключалка. Как, според теб, прониквах в шкафа на родителите ми за напитки, докато бях в гимназията?

— Би трябвало да се досетя — промълвих сухо. — Но се постарай да огледаш навсякъде, а не само на учебийните места. Може да има скривалища, вградени в стените или в мебелите. От теб се иска да намериш шишенца с кръв или разтвори на метали, или дори инструмента, с който е пробол Кларънс.

— Ще го имаш. — Обсъдихме още няколко подробности, включително и това на кого да се обади, ако открие нещо важно, и вече се канехме да тръгваме, когато той ненадейно ме попита: — Сейдж, защо ме избра за свой партньор в това престъпление?

Замислих се върху думите му.

— Предполагам, че по метода на изключването. Нали трябва да пазим Джил да не се замесва в нещо опасно. Еди е добър избор, но той трябваше да се върне с нея и Лий. Освен това вече знам, че нямаш морални скрупули относно разбиване на ключалки и незаконно проникване.

— Това бе най-милото изказване, което някога си правила за мен — обяви той с усмивка.

След това се запътихме към апартамента на Кийт. Всички светлини на първия етаж светеха, което поля със студена вода хранената от мен до последния момент надежда, че няма да ми се наложи да го примамвам да излезе навън. Честно казано, искаше ми се да помагам в претърсването. Оставих Ейдриън пред сградата и подкарах колата към един денонощен ресторант, намиращ се точно в противоположния край на града. Според преценката ми това бе

идеалното място, където да задържа Кийт колкото можеше по-далече от дома му. Пътуването му дотук щеше да осигури на Ейдриън допълнително време за по-щателно претърсване, макар че това изискваше Ейдриън да виси отвън, докато Кийт не напусне квартирата си. След като най-после стигнах до ресторанта, избрах една маса, поръчах си кафе и набрах номера на Кийт.

— Ало?

— Кийт, аз съм. Трябва да поговорим.

— Ами говори — отвърна ми той. Звучеше самодоволно и уверено, несъмнено щастлив след сполучливото уреждане на последната сделка с татуировките.

— Не е за по телефона. Трябва да се срещна с теб.

— В „Амбъруд“? — изненада се той. — Не е ли малко късно?

Беше наистина, но по-късно щях да мисля за това.

— Не съм в училището. Намирам се в „При Маргарет“, онзи ресторант отгатак магистралата.

Последва дълга пауза. Накрая чух:

— Е, след като и без това си закъсняла за вечерния час, ела тук.

— Не — твърдо му отказах. — Ти ела при мен.

— И защо да го правя?

Поколебах се само за миг, преди да изиграя коза, за който знаех, че ще го срази — единственото, което можеше да го накара да шофира дотук, и в същото време нямаше да събуди подозрение за татуировките.

— Става дума за Карли.

— Какво за нея? — попита след моментна пауза.

— Отлично знаеш за какво точно говоря.

След още една пауза Кийт отстъпи и затвори. Тогава забелязах, че по-рано днес на гласовата поща съм получила съобщение, което не бях прослушала. Включих го и се заслушах.

— Сидни, обажда се Уес Рийган от колежа „Карлтън“. Искан само да ти съобща две неща. Първото е: боя се, че имам лоши новини. По всяка вероятност няма да мога да прехвърля брат ти от слушател като редовен студент. Второто е, че мога да го запиша за следващия семестър, ако посещава редовно лекциите, но единственият начин да продължи да посещава часовете е като слушател. В резултат няма да може да разчита на финансова помощ и всъщност дори ще стане

обратното. Ти ще трябва да платиш таксата за слушател, ако смята да продължи. Ако пък иска да се отпише, и това може да се уреди. Просто ми се обади и ме уведоми какво предпочиташ.

Дълго след края на съобщението останах да се взирам ужасено в телефона. Мечтите на Ейдриън да се сдобие с пълноправен статут на студент, да не говорим за бляновете му да получи финансова помощ и да се изнесе от къщата на Кларънс, се сгромолясаха с гръм и трясък. Следващият семестър вероятно започваше през януари, което означаваше, че пред Ейдриън се очертаваха още четири дълги месеца на досадно пътуване с автобуси и посещаване на учебни часове без колежански кредит.

Но дали кредитите или финансовата помощ бяха най-важното? Припомних си колко развълнуван бе Ейдриън само след посещаването на първите две лекции, как се хвърли в изкуството. Лицето му грееше, докато стоеше до мен в „галерията“ си. В съзнанието ми отекваха думите на Джил за това как изкуството било отдушник за чувствата му и така тяхната връзка ставала по-лесна за понасяне. Тези учебни часове бяха от полза и за двамата.

Но колко щяха да поискат за таксата за слушател? Не бях сигурна, но знаех, че няма да е толкова много, на колкото възлиза пълната учебна такса. Освен това беше еднократен разход, който вероятно ще успея да вметя в моите разходи, без да привлека вниманието на алхимиците. Ейдриън се нуждаеше от тези часове, поне в това бях сигурна. Но ако разбере, че през този семестър няма да може да разчита на стипендия, ще има удобно извинение да се откаже. Не можех да го позволя. Той вече знаеше, че може да се стигне до забавяне на финансирането му. Ако успея да го убедя да не се отписва веднага от колежа „Карлтън“, тогава може би той ще се увлече в достатъчна степен по изкуството, така че да остане в колежа и след като истината излезе наяве. Не беше много честно от моя страна, но за него щеше да е добре, както и за Джил.

Позвъних в канцеларията на Уес Рийган. Знаех, че ще се включи гласова поща. Продиктувах съобщението си, в което му казвах, че ще изпратя чек за таксата за слушател и Ейдриън ще остане до следващия семестър, когато ще се запише като редовен студент. Затворих и мислено се помолих Ейдриън да не открие веднага какво съм сторила.

Келнерката не спираше да ми хвърля свирепи погледи, че продължавам да вися на едно кафе, затова накрая си поръчах и парче пай. Тя бе оставила пая на масата, когато раздразненият Кийт влезе в ресторанта. Спря се на прага и се огледа нетърпеливо, докато най-после ме видя.

— Добре, какво толкова има? — поде той, като демонстративно се тръшна на стола. — Какво толкова важно се е случило, че се налага да нарушаваш училищните правила и да ме разкарваш през половината град?

За миг се вцепених. Като се вгледах в очите на Кийт — истинското и изкуственото — в мен се отричиха всички противоречиви чувства, които изпитвах заради него от една година насам. Страхът и безпокойството от това, което се опитвах да постигна, се бореха с дълбоката омраза към него, стаена в душата ми. По-нисшите ми инстинкти настояваха да го накарам да страда, да запратя нещо по него. Например пая. Или да го тресна с някой стол. Или да му строша черепа с бейзболна бухалка.

— Аз...

Но преди да изрека следващата дума, телефонът ми изписука. Сведох очи надолу към екрана и прочетох есемеса от Ейдриън:

„Спирахме го. Обадох се. Един час.“

Плъзнах телефона в чантата си и въздъхнах с неописуемо облекчение. На Кийт му бяха необходими двацет минути, за да се добере до тук, а през това време Ейдриън прилежно бе претърщувал апартамента му. Очевидно усилията му са се увенчали с успех. Сега от мен се изискваше само да забавя Кийт, докато не пристигне подкреплението. Всъщност един час бе по-малко, отколкото очаквах. Бях дала на Ейдриън телефонния номер на Стантън, а тя трябваше да изпрати алхимиците, които се намираха най-близо. Предполагам, че това означаваше да пристигне екип от Лос Анджелис, но бе трудно да се каже със сигурност заради големите мащаби на нашата дейност. Ако в източния край на града имаше алхимици, те щяха много бързо да се озоват в апартамента на Кийт. Възможно бе дори да наемат малък частен самолет, за да съкратят времето за пътуване.

— Какво беше това? — попита Кийт раздражено. — Някакъв есемес от твоите приятелчета вампирите?

— Можеш да престанеш с този театър — срязах го. — Много добре зная, че в действителност никак не те е грижа дали съм се сближила прекалено много с тях. — Нямах намерение точно това да е темата, с която да отвлека вниманието му, но се улових за тази сламка.

— Разбира се, че ме е грижа. Безпокоя се за душата ти.

— Заради това ли позвъни на баща ми? — полюбопитствах. — Това ли е причината, заради която искаш да ме прогониш от Палм Спрингс?

— Това е само за твое собствено добро — заяви той, нахлузвайки си маската на добродетелна личност. — Не осъзнаваш ли колко сбърка, още като пожела да се заемеш с тази работа? Никой друг алхимик не би я поискал. Но ти, ти на практика ги молеше да ти я възложат.

— Да — потвърдих, като усетих как започна да ми кипва. — За да не се налага Зоуи да я върши.

— Приказвай каквото си щеш. Аз знам истината. Ти харесваш тези създавания.

— Защо всичко трябва да бъде черно или бяло? Според теб трябва или да ги мразя, или да бъда в съюз с тях. Знаеш ли, има и средно положение. Мога да съм лоялна към алхимиците и в същото време да поддържам приятелски отношения с вампири и дампири.

Кийт ме изгледа снизходително, все едно бях десетгодишна хлапачка.

— Сидни, ти си тъй невинна. Не разбираш като мен как е устроен този свят. — Знаех всичко за неговите възгледи за света и щях да му го кажа, ако точно тогава не се появи келнерката, за да вземе неговата поръчка. Но щом тя се отдалечи, Кийт продължи да се прехласва от собственото си сладкодумие. — Искам да кажа, самата ти наясно ли си докъде могат да те доведат чувствата ти? Нима забрави, че вампирите владеят до съвършенство силата на внушението? Умеят да подчиняват съзнанието на околните. Владеещите магията на духа, като Ейдриън, действително са много добри. Според това, което ни е известно, може да се каже, че той използва магическите си сили, за да те омайва, да печели симпатията ти.

Замислих се за всички онези случаи, когато се опитвах да вселя поне малко здрав разум в главата на Ейдриън.

— Тогава той май не се справя много добре. — Продължихме да се заяждаме по темата и за пръв път се радвах на твърдоглавието на Кийт и неумението му да отстъпи пред разумните доводи на опонента си. Колкото по-дълго спореше с мен, толкова повече време имаха алхимиците, за да стигнат до апартамента му. След като Стантън бе обещала на Ейдриън, че до един час ще изпрати екип, тя вероятно щеше да удържи на думата си. Но все пак беше по-безопасно да се подсигурия.

Само че стигнах до точката на кипене, когато Кийт продължи:

— Трябва да се радваш, че съм така загрижен за теб. И да знаеш, не е само заради вампирите. Аз ти преподавам житейски уроци. Ти запаметяваш цели книги, но не разбираш хората. Не знаеш как да се държиш с тях. Ще продължиш с това твое наивно отношение към света, мислейки си, че всички са добри, докато някой... Някой младеж, вероятно — просто ще се възползва от теб.

— Е, да — озъбих му се аз, — ти си спец по това, нали?

Кийт изсумтя презрително.

— Бъди спокойна, не се интересувам от теб.

— Не говоря за себе си! Говоря за Карли. — Така. Ето че стигнахме до истинската цел на срещата ни.

— Какво общо има тя с това? — Кийт успя да продължи с равнодушна интонация, но от погледа ми не убягна съвсем лекото, но тревожно потрепване на окото му.

— Зная какво се е случило между вас. Зная какво си направил с нея.

Цялото му внимание бе посветено на това да разбърква със сламката леда в чашата си.

— Нищо не съм й направил. Нямам представа за какво говориш.

— Много добре знаеш за какво говоря! Тя ми каза. След това тя дойде при мен. — Наведох се напред. Чувствах се по-уверена. — Какво, според теб, ще се случи, ако баща ми научи за това? И какво ще стане, ако и твоят го узнае?

Кийт ме изгледа остро.

— Ако си толкова сигурна, че се е случило нещо ужасно, защо тогава баща ти още не е уведомен? А? Може би защото Карли знае, че няма нищо за казване. Тя искаше всичко, което направихме, повярвай ми.

— Такъв лъжец си! — просъсках. — Зная какво си направил. Ти си я изнасилил. И никога няма да страдаш достатъчно за това. Трябваше да изгубиш и двете си очи.

Вцепени се, като споменах очите му.

— Това е жестоко. И няма нищо общо с всичко това. Какво, по дяволите, ти става, Сидни? Как може да се превърнеш в такава кучка? Може би близостта ти с вампирите и дампирите те е увредила повече, отколкото осъзнаваме. Затова първото нещо, което ще свърша утре, ще е обаждането ми до Стантън с молба веднага да те отзоват. Без никакво изчакване до края на седмицата. Трябва да се отървеш от това вредно влияние. — Поклати глава и ме изгледа снизходително, но едновременно с това и състрадателно. — Не, ти се нуждаеш от поправителен център. И това отдавна трябваше да стане, още когато те заловиха да помагаш на онази убийца.

— Не сменяй темата. — Говорех надменно, въпреки че той отново бе събудил страха в душата ми. Какво ще стане, ако с Ейдриън се провалим? Или ако алхимиците повярват на Кийт и ме изтеглят оттук? А след като ме тикнат в поправителен център, той вече нямаше защо да се притеснява, че може да го издам. — Не става дума за мен. Говорехме за Карли.

Кийт завъртя раздразнено очи.

— Не желая да говоря повече за онази уличница, сестра ти. Сега вече надделя импулсът ми отпреди малко да запратя нещо отгоре му. За негов късмет имах само чашата с кафе пред себе си. И пак за негов късмет кафето ми беше изстинало. Все пак беше останало достатъчно и се разплиска навсякъде, като изцапа ризата му. За негово нещастие, днес бе решил да облече бяла риза. Той се вторачи смаяно в мен, докато думите излизаха с пръски слюнки от устата му.

— Кучка такава! — кресна и скочи на крака.

Втурна се към вратата и на мен чак сега ми светна, че темпераментът ми можеше да съсипе плана. Хукнах след него и го хванах за ръката.

— Почакай, Кийт, съжалявам. Не си тръгвай.

Той отскубна рязко ръката си и ме измери с кръвнишки поглед.

— Късно е за теб. Ти имаше шанс, но го проигра.

Отново го сграбчих.

— Не, не. Почакай. Има още много неща, за които да си говорим.

Той отвори уста, за да ме унижи с някоя хаплива забележка, но после я затвори. Изгледа ме продължително. Лицето му ставаше все по-сериозно.

— Да не би да се опитваш да ме задържиш тук? Какво става всъщност?

Когато не успях да измисля какво да му отговоря, той се дръпна и излетя като стрела през вратата. Върнах се тичешком до масата и оставих на нея банкнота от двайсет долара. Грабнах пая и извиках на келнерката да задържи рестото.

Часовникът в колата ми показваше, че има още двайсет минути до времето, когато се очакваше алхимиците да пристигнат в апартамента на Кийт. Точно толкова време му трябваше на него, за да се прибере. Подкарах след него, като въобще не полагах усилия да се прикривам. Вече не беше тайна, че нещо се кроеше нещо, заради което го бях подмамила да излезе от апартамента си. По пътя благославях всеки червен светофар, който ни спираше, като се молах той да не се прибере прекалено рано. В такъв случай двамата с Ейдриън трябваше да измислим нещо, за да спечелим време. Не че беше невъзможно, но не беше от нещата, с които ми се искаше да се занимавам.

Най-после стигнахме пред сградата, в която живееше Кийт. Той паркира в малкия паркинг към сградата, а аз най-нехайно в забранената зона отпред. Втурна се към вратата, аз го следвах само на няколко крачки, но той май не ме забеляза. Цялото му внимание бе погълнато от светещите прозорци на апартамента му и тъмните силуети, едва различими зад плътните завеси. Профуча през вратата и аз също нахълтах миг след това, като едва не се блъснах в него, когато той внезапно се прикова на място.

Не познавах тримата мъже, които видях вътре заедно с Ейдриън, но знаех, че са алхимици. И тримата се отличаваха със същия хладен и професионално шлифован вид, към който всички ние се стремяхме. Лицата им бяха украсени със златни лилии. Единият от тях тършуваше в кухненските шкафове на Кийт. Вторият държеше бележник и разговаряше с Ейдриън, който се бе облегал на стената и пушеше. Усмихна се, като ме видя.

Третият алхимик бе коленичил на пода в дневната край малък шкаф вграден в стената. До него лежеше безвкусен портрет на жена, гола до кръста. Очевидно картината бе служела за прикритие на

тайното отделение. Личеше си, че дървената му врата е била откъртена с груба сила, а наоколо в безпорядък бе разпиляно разнообразното му съдържание — с няколко изключения. Алхимикът се бе постарал да сортира цяла купчина от различни предмети: метални тръбички и игли за източване на кръв, заедно с шишенца с кръв, както и малки пакетчета със сребърен прах. При внезапното ни нахлуване той ни погледна и прикова поглед в Кийт, с ледена усмивка на лицето.

— А, господин Дарнъл, толкова се радваме, че сте тук. Надявахме се, че ще може да ви вземем с нас, за да ни отговорите на няколко въпроса.

Лицето на Кийт помръкна.

ГЛАВА 23

— Какво си направила?

След около седмица седях на последния ред в залата, в очакване да започне модното ревю с участието на Джил. Въобще не знаех, че и Трей ще дойде, така че се стреснах, като го видях приклеknал до мен.

— За какво по-точно говориш? — попитах го аз. — Има един милион неща, за които можеш да ми припишеш заслугите.

Той се подсмихна и продължи, снишавайки глас, макар че не беше нужно с цялото това приглушено буботене наоколо. Няколкостотин зрители се бяха събрали да се насладят на шоуто.

— Говоря за Слейд и приятелчетата му и ти много добре знаеш — поясни Трей. — Всички те наистина бяха много разтревожени от нещо, случило се тази седмица. Не престават да се оплакват за онези тъпи татуировки. — Изглежда ме многозначително.

— Какво? — попитах с най-невинната си физиономия. — Защо смяташ, че това има нещо общо с мен?

— Да не би да казваш, че няма? — Явно не можах да го заблудя.

Усетих издайническата усмивка, плъзнала по устните ми. След обиска в апартамента на Кийт алхимиците се погрижиха веднъж завинаги да секнат доставките на суровина за незаконните татуировки. Повече не се споменаваше за подмяната ми със Зоуи. На Слейд и компания им отне няколко дни, за да осъзнаят, че е сложен край на източника им на вълшебно мастило, издигащо него и приятелите му до спортните висини, недостижими за простосмъртните. През тази седмица доста се забавлявах, докато следях потайното им шушукане, но не предполагах, че и Трей ги е забелязал.

— Да кажем само, че в най-скоро време Слейд повече няма да е досегашната суперзвезда — заявих. — Надявам се да си готов да излезеш напред и да заемеш мястото му.

Трей се загледа изучаващо в мен през следващите няколко мига, очевидно с надеждата да добавя още нещо. Но като не задоволих очакването му, само поклати глава и се ухили.

— Всеки път, когато ти потрябва кафе, Мелбърн, можеш да се отбиваш при мен.

— Ще го запомня — кимнах и посочих към все по-нарастващата тълпа. — Впрочем ти какво правиш тук? Не ми бе хрумвало, че се интересуваш от най-новите модни тенденции.

— Не че се интересувам — призна той. — Но имам двама приятели, които работят за шоуто.

— Искаш да кажеш приятелки? — поправих го с насмешка.

Трей завъртя очи.

— Приятели, които са момичета. Нямам време за глупави увлечения по женските прелести.

— Наистина ли? Аз пък реших, че тъкмо заради това си си направил татуировка. Чувала съм, че жените си падат по тях.

Трей се скова.

— За какво говориш?

Спомних си как Кристин и Джулия споменаха колко било странно, че и Трей имал татуировка, а по-късно Еди потвърди, че в съблекалнята е виждал тази татуировка. Намирала се ниско под кръста на Трей. Еди сподели също, че била с формата на слънце с много лъчи наоколо, но направена със съвсем обикновено мастило. Отдавна чаках удобен случай, за да подразня Трей за украсата над дупето му.

— Не се прави на толкова скромен. Зная за изгряващото ти слънце. Зная и откъде точно изгрява. А все ми натякваше за моята, а?

— Аз...

Направо си глътна езика. Дори нещо повече. Изглеждаше притеснен, разтревожен — все едно ставаше дума за нещо, което той не искаше да знам. Което бе странно. Не беше чак толкова голяма работа. Тъкмо се канех да го разпитам по-подробно, когато Ейдриън внезапно си проправи път към нас сред тълпата. Трей хвърли един поглед към буреносната физиономия на Ейдриън и тутакси се изправи на крака. Можех да си обясня реакцията му. Изражението на Ейдриън изплаши и мен.

— Добре — рече Трей нервно. — Още веднъж ти благодаря. По-късно пак ще се видим.

Промърморих му нещо на раздяла и се загледах в Ейдриън, който се приближи към мен. Мика седеше от другата ми страна, до него беше Еди и още две празни седалки, които пазехме за наши приятели.

Ейдриън се настани на едната от тях. След малко се появи забързано и Лий. Изглеждаше обезпокоен от нещо, но все пак се държеше по-приятелски в сравнение с Ейдриън, който само гледаше напред с каменно лице. Настроението ми се срива. Някак си, без да мога да си обясня защо, имах чувството, че аз съм причината за мрачния му вид.

Обаче не ни остана време да разискваме въпроса — светлините угаснаха и шоуто започна. За конференция бяха наели един местен радиоводещ, който представи петте модни дизайнери, участващи в шоуто тази вечер. Дизайнерката на Джил беше трета по ред и докато наблюдавах първите две колекции, нетърпението ми се засилваше все повече. Това зрелище надминаваше със светлинни години практическите упражнения, които бях видяла преди това. Светлините и музиката придаваха на всичко съвсем професионално ниво, а другите модели ми се сториха много по-шлифовани и по-опитни в сравнение с Джил. И мен започна да ме обзема безпокойството, което доскоро измъчваше Джил, че навярно е надценила възможностите си.

Тогава дойде редът на Лия Дистефано. Джил беше една от първите дефилиращи манекенки. Появи се в елегантно диплеца се, сребриста вечерна рокля, изтъкана от толкова ефирен плат, който като че ли отричаше съществуването на гравитацията. Част от лицето ѝ бе скрито под маска, обсипана с перли и сребро, непозволяваща да бъде разпозната от тези, които я познаваха отблизо. Очаквах поне малко да кашират вампирските ѝ черти, дори евентуално да я гримират в малко по-човешки цветове. Вместо това те бяха заложили на необичайната ѝ външност, покривайки кожата и със светеща пудра, която подчертаваше бледността и по такъв начин, че направо изглеждаше като извънземна. Всяка къдрица от меката ѝ коса бе изящно оформена и обкичена с изящни малки бляскави бижута.

Походката ѝ се бе подобрила значително след първата проба. Тя на практика спеше с тези обувки с високи токчета. Отдавна бе забравила за първоначалните си зловещи опити да не се строполи на пода. Сега притежаваше някаква непозната за мен увереност и целеустременост, каквато не бях забелязала досега в нея. Все пак за миг долових как в очите ѝ проблесна издйническа нервност и леко усилие да задържи ритъма в походката си, докато пристъпяше напред върху високите сребърни токчета. Макар че се съмнявах дали някой друг го забеляза. Всеки, който не познаваше Джил и характера ѝ, не

виждаше нищо друго, освен една силна и в същото време ефирна жена, уверено дефилираща по модния подиум. Възхитителна гледка. Щом успя да се преобрази така много с толкова малко окуражаване, какво ли още можеше да се очаква?

Като огледах момчетата до мен, видях същите чувства, изписани по лицата им. Ейдриън бе изпълнен с онази братска гордост, която често изпитваше към нея, като от доскорошното му лошо настроение не бе останала никаква следа. Мика и Лий бяха олицетворение на неподправено, искрено възхищение. За моя изненада изражението на Еди също издаваше обожанието му, примесено с още нещо. Беше почти... Боготворене. Да, това беше, осъзнах аз. Появявайки се на модния подиум като красиво, изключително покоряващо, направо божествено създание, Джил въплъщаваше всичките му идеалистични, закрилнически фантазии. Сега тя бе съвършена принцеса, със своя предан рицар, готов да ѝ служи.

Тя се появи още два пъти в редицата от модели на Лия, всеки път зашеметяваща, макар да не бе така ефектна както при първата си поява в сребристата рокля. Останалата част от шоуто изгледах само бегло. Гордостта ми и вълнението заради Джил ме разсейваха, пък и честно казано повечето от дрехите, които видях, ми се сториха прекалено крещящи за моя вкус.

След шоуто имаше прием, на който гостите, дизайнерите и моделите можеха да се смесят с по чаша разхладителна напитка в ръка. Моята малочислена група се приюти в ъгъла край масата с ордъоврите, за да изчакаме Джил да се присъедини към нас, която все още не бе освободена. Лий бе взел за нея огромен букет от бели лилии. Ейдриън съзерцаваше с копнеж сервитьорката, докато минаваше покрай нас с поднос, пълен с чаши с шампанско. Но не помръдна, за да я спре. Обзе ме гордост, примесена с облекчение. Джил, душевното равновесие и алкохолът не биваше да се смесват.

Щом келнерката ни подмина, Ейдриън се извърна към мен и аз видях как доскорошният му гняв се завърна. И, както подозирах, бе насочен към мен.

— Кога мислеше да ми кажеш? — попита той.

Прозвуча ми загадъчно, също както въпросът, с който по-рано ме заговори Трей.

— Какво да ти кажа?

— Че няма да има стипендия! Говорих с някакъв служител от регистратурата и той ми каза, че си уведомена.

Въздъгнах.

— Всъщност не съм го крила от теб. Просто досега нямах възможност да ти го съобщя. Имаше много други неща за уреждане. — Добре де, всъщност наистина го отлагах, и то точно поради тази причина. Е, не съм. Не очаквах, че толкова ще се ядоса.

— Но очевидно си разполагала с достатъчно време, за да платиш таксата за слушател. И достатъчно пари. Но не достатъчно, за да платиш самостоятелното ми жилище.

Мисля, че по-обидното в цялата работа бе намекът му, че по някаква причина съзнателно съм предпочела да действам в ущърб на желанията му, макар да е съществувал друг вариант.

— Еднократно заплащане лесно може да се уреди — уверих го аз. — Но редовно изплащане на месечна квартира? Не е толкова лесно.

— Тогава защо въобще се занимаваш с това? — възкликна той. — Цялата работа беше, за да ми намериш пари и да се махна от къщата на Кларънс! Иначе нямаше да посещавам тези глупави лекции. Мислиш ли, че искам всеки ден да пътувам с автобус?

— Онези лекции ти се отразяват добре — възразих, усещайки как на мен също започва да ми кипва. Не исках да изгубя самоконтрола си, не тук и със сигурност не когато нашите приятели са свидетели на всичко това. Но бях вбесена от реакцията на Ейдриън. Не можеше ли да осъзнае колко ще е добре за него да върши нещо полезно? Не можех да забравя как сияеше, докато ми показваше картините си. Те бяха една разумна възможност да забрави Роуз, да не говорим, че така можеше да намери цел в живота си. Освен това се вбесих от готовността му с лека ръка да зарече тези „глупави“ лекции. Това отново ми напомни за несправедливостите в този свят, за това как не можех да имам нещо, което на другите се даваше даром.

Той се намръщи.

— Отразяват ми се добре? Хайде, престани отново да се правиш на мое майче! Не е твоя работа да ме поучаваш как да живея живота си. Ако ми трябва съвет от теб, ще ти го поискам.

— Правилно — съгласих се и сложих ръце на кръста си. — Не е моя работа да ти казвам как да живееш живота си. Работата ми е само да го улеснявам колкото се може повече. Защото, бог ми е свидетел, ти

не можеш да понесеш дори и най-малкото неудобство. Какво стана с всичките тези неща, за които ми разказа? Че наистина сериозно си решил да подобриш живота си? Когато ме помоли да повярвам в теб?

— Хайде, приятели — намеси се Еди със смутено изражение. — Сега не му е нито времето, нито мястото.

Ейдриън обаче не му обърна внимание.

— Явно обаче не ти е проблем да улесняваш живота на Джил.

— Това ми е работата — изръмжах. — А и тя още е момиче. Не мислех, че зрял мъж като теб ще се нуждае от същата помощ!

Очите на Ейдриън пламнаха в изумрудено, когато сведе поглед към мен, но в следващия миг се фокусираха върху нещо зад мен. Обърнах се и видях, че Джил се приближава към нас. Отново бе със сребристата рокля, а лицето ѝ грееше от щастие — щастие, което обаче помръкваше колкото повече ни доближаваше и се досещаше, че между двама ни с Ейдриън се е разгорял ожесточен спор. Когато застана до мен, цялата ѝ развълнуваност само отпреди броени мигове, бе отстъпила на тревога и загриженост.

— Какво се е случило? — попита, като местеше поглед ту към мен, ту към Ейдриън. Разбира се, вече би трябвало да знае отговора благодарение на връзката си с него. Истинско чудо бе, че мрачните му чувства не успяха да осуетят нейното представяне.

— Нищо — безизразно отвърнах аз.

— Е, — каза Ейдриън, — зависи от това какво разбираш под „нищо“. Искам да кажа, че ако мислиш да излъжеш и...

— Престани! — изкрещях, като извисих глас, въпреки че с всички сили се стараех да се сдържам. В помещението се вдигаше прекалено много шум, за да ни обърнат внимание повечето от присъстващите, но двама от най-близкостоящите ни изгледаха с любопитство. — Просто престани, Ейдриън. Моля те, не може ли поне заради нея да не съсипваш всичко? Не може ли поне за една-единствена вечер да се преструваш, че на този свят съществуват и други хора, освен теб?

— Аз ли го съсипвам? — възкликна той. — Как, по дяволите, можеш да кажеш подобно нещо? Знаеш какво съм направил заради нея! Направих всичко заради нея! От всичко се отказах заради нея!

— Нима? — попитах. — Защото от това, на което съм свидетел, не ми се струва, че...

Зърнах лицето на Джил и мигновено млъкнах. Зад маската очите ѝ се бяха разширили от ужас заради обвиненията, които си разменяхме с Ейдриън. Току-що му бях заявила, че е егоист и въобще не мисли за Джил, докато в същото време самата аз не спирах да се заяждам с него през вечерта, която бе така важна за нея, при това пред всичките ѝ приятели. Сега не беше времето да водим този спор. Не биваше да позволявам на Ейдриън да ме въвлече в тази разправия. След като той не се усещаше кога да спре, то аз трябваше да го направя.

— Тръгвам си — заявих. Насилих се да се усмихна колкото се може по-искрено на Джил, която явно едва се сдържаше да не се разплаче. — Ти беше възхитителна тази вечер. Наистина.

— Сидни...

— Всичко е наред — уверих я. — Трябва да свърша нещо. — Замислих се какво да изтъкна като оправдание, че не мога да остана. — Трябва да, хм... Разчистя след Кийт. Можете ли да закарате Джил и Еди до „Амбъруд“? — Тази молба бе отправена към Мика и Лий. Знаех, че поне един от тях ще се съгласи. Нямахме смисъл да моля да закарат и Ейдриън, пък и честно казано, не ме интересуваше как ще завърши вечерта за него.

— Разбира се — съгласиха се едновременно Лий и Мика. След още един миг Лий обаче се намръщи. — Защо ти е потрябвало да почистваш апартамента на Кийт?

— Дълга история — промърморих аз. — Нека да го кажем по-просто: той напусна града и скоро няма да се върне. Може би никога. — Неочаквано за мен Лий явно се разтревожи от думите ми. Може би след цялото това време, прекарано от Кийт в дома му, те двамата се бяха сприятелили. В такъв случай, Лий ми бе задължен, че го отървах от Кийт.

Джил все още изглеждаше разстроена.

— Мислех, че всички ще отидем да отпразнуваме вечерта?

— Можеш да го направиш, ако искаш — казах и аз. — Щом Еди е с теб, няма за какво да се тревожа. — Протегнах смутено ръка към Джил. Почти ми се искаше да я прегърна, но тя бе толкова издокарана и величествена в елегантния си тоалет и грим, че се побоях да не разваля вида ѝ с една прегръдка. — Казвам го съвсем сериозно. Тази вечер беше зашеметяваща.

Побързах да се отдалеча, донякъде опасявайки се, че аз или Ейдриън отново ще се подадем на гнева и ще си кажем нещо глупаво. Трябваше да се махна от тук. Надявах се Ейдриън да прояви достатъчно разум, за да не задълбава повече и да не провали вечерта на Джил. Не проумявах защо караницата с него ме разстрои толкова много. Дватамата се заяждахме почти откакто се запознахме. Какво толкова можеше да има в още една поредна караница? Защото започнахме да се разбираме, осъзнах аз. Все още не мислех за него като за човешко същество, но от известно време насам не го възприемах и като чудовище.

— Сидни?

Бях спряна от неочаквана личност: Лоръл. По-точно тя докосна ръката ми, докато подминавах група момичета от „Амбъруд“. Трябва да съм изглеждала наистина много бясна, защото като приковах погледа си върху нея, тя потрепери. Сигурно ѝ се случваше за пръв път в живота.

— Какво има? — попитах.

Тя преглътна смутено и се отдели от приятелките си, с разширени очи и отчаяние в погледа. Една мека шапка прикриваше по-голямата част от косата ѝ, която според достигналите до мен слухове, още не можела да се възстанови в нормалния ѝ вид.

— Чух, че... Чух, че можеш да ми помогнеш. За косата ми...

Това бе другата услуга, която Кристин ми направи. След като оставих Лоръл да страда няколко дни, помолих Кристин да пусне слуха, че Сидни Мелроуз — благодарение на фармацевтичните средства, които криела в стаята си в общежитието — можела да отстранява всякакви дефекти по външността на момичетата. В същото време дадох ясно да се разбере, че Лоръл не е сред любимките ми и ще ѝ се наложи доста дълго да ме убеждава, преди да склоня да ѝ помогна.

— Може би — рекох. Опитах се да запазя непреклонното си изражение, което не беше никак трудно, тъй като още бях ядосана заради Ейдриън.

— Моля те — отново заговори тя. — Ще направя всичко, което поискаш, ако можеш да ми помогнеш! Какво ли не опитах с косата си, но нищо не помогна. — За мое удивление, тя ми подаде няколко

годишници на випуски от гимназията. — Ето. Нали това искаше? Вземи ги. Вземи всичко, което искаш.

Усърдно миене със свестен шампоан щеше да оправи косата ѝ през следващите пет дни, но със сигурност нямаше да ѝ го признае. Взех годишниците.

— Ако ти помогна — заговорих, наблягайки на всяка дума, — в замяна ти ще трябва да оставиш сестра ми на мира. Разбра ли ме?

— Да — побърза да се съгласи тя.

— Не мисля, че ясно си ме разбрала. Никакви номера повече, никакъв тормоз, нито говорене зад гърба ѝ. Не се иска от теб да станеш най-добрата ѝ приятелка, но не желая повече да се месиш в живота ѝ. Стой далеч от нея. — Замълчах за кратко. — Е, с едно изключение — да ѝ поднесеш извинението си.

Лоръл кимаше на всичко, което изреждах.

— Да, да! Готова съм веднага да се извиня!

Отправих поглед към мястото, където стоеше Джил, с цветята на Лий в ръцете си, заобиколена от своите почитатели.

— Не. Да не правим тази вечер още по-странна за нея. И утре можеш да се извиниш.

— Ще се извиня — каза Лоръл. — Обещавам. Само ми кажи какво да направя. Как да оправя косата си.

Не очаквах Лоръл да ме спре тази вечер, но предполагах, че това ще се случи през някой от следващите дни. Затова носех едно малко шишенце с противодействащо средство в чантата си. Извадих го и очите ѝ едва не изскочиха от орбитите си, когато го размахах пред нея.

— Всичко, от което се нуждаеш, е само една доза от това. Използвай го като шампоан. После трябва само да си изсушиш косата. — Тя се пресегна към шишенцето, но аз го дръпнах обратно към мен. — Бях съвсем сериозна. Трябва веднага да престанеш с тормозенето на Джил. След като ти дам това, не искам да чуя нито дума повече, че си ѝ създавала неприятности. И да не се вкисваш, ако видиш Джил да говори с Мика. И повече никакви вампирски шеги. Никакви обаждания в „Невърмор“, за да питаш за високи хора с много бледа кожа.

Тя ахна.

— Никога повече какво? На никого не съм се обаждала!

Поколебах се. Когато татуировчикът спомена, че някой е разпитвал за хора, приличащи на вампири, предположих, че Лоръл е

разигравала вампирските си шеги. Но сега, като видях озадачената ѝ физиономия, се убедих, че съм сгрешила.

— Добре, но само да чуя, че продължаваш да я тормозиш, тогава това, което сполетя косата ти, ще ти се стори дребна неприятност в сравнение с другото, което ще последва. Ще е направо незначителна дреболия. Ясно ли е?

Тя закима цялата трепереща.

— Съвършено ясно.

Подадох ѝ шишенцето.

— Да не забравиш обещанието си.

Лоръл си тръгна, но след малко се извърна, за да ми отправи още един поглед, преливащ от безпокойство.

— Знаеш ли, понякога можеш да бъдеш дяволски плашеща.

Зачудих се дали, когато ме одобриха за тази мисия, алхимиците са имали поне смътна представа с какво ще се занимавам тук. Засега поне едно нещо се изясни. Отчаяното отричане на Лоръл ме убеди, че тези вампирски шеги са били само тактически ход. В действителност тя не вярваше, че вампирите съществуват. На свой ред обаче това повдигаше изнервящия въпрос: кой тогава е разпитвал в „Невърмор“ за някакви вампири?

Когато най-после излязох от сградата и се отправих към колата си, реших, че наистина трябва да се отбия в апартамента на Кийт. Нали все някой трябваше да подреди вещите му и това ми се стори най-безопасния начин да се избегне намесата на други лица. И без това ми оставаха още два часа до настъпването на вечерния час в „Амбъруд“.

В апартамента на Кийт нищо не бе пипано след нахлуването на екипа от алхимици. Бяха останали красноречиви следи от дейността на Кийт, там, където открихме запасите от кръвта на Кларънс и сребърните примеси за татуировките. Алхимиците бяха прибрали само най-важните веществени доказателства, от които се нуждаеха, като бяха оставили останалите вещи на Кийт. С идването си тук тази вечер се надявах да се сдобия с другите химически съставки на Кийт, които не се използваха за незаконните татуировки. Винаги бе полезно да имаш под ръка допълнителни количества от такива химикали — например за унищожаване на трупове на стригои или за домашни химически експерименти.

Но нямах такъв късмет. Дори и другите му запаси да не са били незаконни, алхимиците очевидно бяха решили да конфискуват всичките му химикали и съставки. Но тъй като така и така бях дошла тук, реших да проверя дали някои от другите му притежания нямаше да ми бъдат от полза. Личеше си, че Кийт не се беше ограничавал в харченето на незаконно придобитите пари за обзавеждането на апартамента с всичко, напомнящо удобствата на родния му дом. Не, това последното можеше да се зачеркне. Съмнявах се в родния му дом да имаше такова царствено легло като това тук, нито такъв супермодерен телевизор с плосък екран с гигантски размери, акустична уредба — достатъчно мощна за озвучаването на цял театър, както и запаси от храни, позволяващи да устройваш многолюдни купони всяка вечер в продължение на цял месец. Един след друг претърсвах всичките отделения на хладилника, удивена от внушителните запаси от вредна за здравето храна. Все пак май си струваше да отнеса поне малко от нея на Джил и Еди, затова започнах да тъпча в торби по-лесно преносимите лакомства, като дори намерих време да ги подреда по цвят и размер.

Запитах се дали ще е практично да замъкна телевизора в „Амбъруд“. Струваше ми се направо грехота да го оставя на складовия екип на алхимиците, макар че вече си представях каква физиономия ще направи госпожа Уедърс, като ме види да го мъкна по стълбите в общежитието. Дори не бях сигурна дали разполагахме в стаята си с достатъчно голяма стена, за да го закрепим на нея. Накрая се задоволих само да седна на креслото на Кийт, за да обмисля проблема с телевизора. Дори и това кресло беше великолепно. Луксозната кожа се усещаше мека като коприна и аз на практика потънах сред възглавниците. Много жалко бе, че в стаята на госпожа Теруилиджър нямаше място за него. Нагледно си я представях как се отпуска назад в него, докато си отпива от капучиното и чете старинни документи.

Е, каквато и да бе съдбата на останалото от покъщнината на Кийт, щеше да е нужен специален камион под наем, защото моето Латекс със сигурност нямаше как да побере телевизора, креслото и повечето други вещи. След като си изясних и това, нямаше защо да оставам повече тук, но никак не ми се прибираще в общежитието. Страхувах се от срещата с Джил. Както и да ме посрещнеше, нямаше да ми бъде приятно. Ако още бе натъжена от спора ми с Ейдриън, това щеше да

ме накара да се чувствам виновна. Ако пък се опиташе да го защити, това още повече щеше да ме раздразни.

Въздъгнах. Креслото беше невероятно удобно и реших, че мога още малко да му се порадвам. Бръкнах в чантата си, за да намеря тетрадката с домашните, но в този миг си спомних за годишниците, както и за Кели Хейс. Досега нямах време да мисля за нея или за убийствата, особено след цялата тази драма с Кийт и татуировките. Кели е била първа година в гимназията, когато е била убита, а аз имах годишниците на всички випуски в „Амбъруд“.

Макар да е била за първа година ученичка там, на Кели бе отделено доста място в годишника. Спомних си как госпожа Уедърс ми каза, че тя била добра спортистка. Заяви го съвсем сериозно. Кели участвала почти във всеки спорт, който можели да ѝ предложат в „Амбъруд“ и във всички дисциплини имала забележителни постижения. Още през първата година я включвали в отборите на училището и с тях бе печелила всевъзможни награди. Първото, което веднага установих за нея, бе, че със сигурност не е била морой. Това бе очевидно, дори на черно-белите снимки, а се потвърждаваше и от цветните снимки на випуска преди началото на втората година. Имаше съвсем човешка телесна конструкция и загоряла кожа — неоспоримо доказателство, че е обичала слънцето.

Преглеждах азбучния указател за имената към годишника на първокурсниците, когато чух как на вратата се почука. В първия миг се поколебах дали да отворя. Нищо чудно да е някой неудачник, приятел на Кийт, дошъл да потърси безплатна храна и да погледа телевизия. После се разтревожих, да не би да се окаже нещо свързано с алхимиците. Намерих страниците в памет на Кели и захлупих разтворения годишник, преди да тръгна към вратата с колеблива стъпка. Надникнах през шпионката и видях познато лице.

— Лий? — попитах, като отворих вратата.

Той ми се усмихна стеснително.

— Здравей. Съжалявам, че ти досаждам тук.

— Какво търсиш тук? — възкликнах, като му магнах с ръка да влезе. — Защо не си се върнал с другите?

Той ме последва в дневната.

— Аз... Аз трябва да поговоря с теб. Като ми каза, че ще се отбиеш тук, се запитах дали е истина това, което спомена... Че Кийт

вече не е тук?

Отново се настаних в креслото. Лий седна на един малък диван наблизо.

— Да. Кийт замина. Той, хм, получи преназначение. — Кийт беше изпратен някъде да излежава наказанието си и аз от все сърце му пожелавах прав път.

Лий се огледа наоколо, като погледът му се спираше върху скъпите мебели.

— Хубаво местенце.

Очите му се приковаха върху шкафа, където Кийт криеше алхимичните си запаси. Вратата му едва се крепеше на пантите, а и аз не си бях направила труда да почистя след претърсването на алхимиците.

— Да не би тук... — Лий се намръщи. — Да не би тук да са нахлули крадци?

— Не точно — заявих. — Кийт, хм, трябваше да потърси нещо набързо, преди да тръгне.

Лий закърши пръсти и продължи да се оглежда наоколо, преди накрая да впери поглед в мен.

— Той ще се върне ли?

— Вероятно не.

Лицето на Лий помръкна, което ме изненада. Винаги съм смятала, че той не харесва Кийт.

— Ще го смени ли някой друг алхимик?

— Не зная. — По този въпрос още се водеха спорове. Изобличаването на Кийт ме спаси от опасността да бъда заменена със Зоуи, а Стантън все още обмисляше дали да не ме остави като единствен представител на алхимиците тук, понеже задълженията не бяха тежки. — Ако изпратят някой, може би ще е само за кратко.

— Значи ти оставаш единственият алхимик в района — повтори той, като все още звучеше натъжено.

Свих рамене.

— Е, имаме екип и в Лос Анджелис.

Отговорът ми неочаквано го пооживи.

— Наистина ли? Можеш ли да ми кажеш техни...

Лий замлъкна, когато погледът му се фокусира върху годишника, лежащ разтворен до краката ми.

— О, — промълвих и се наведох, за да го вдигна. — Това е само за един изследователски проект, с който се занимавам...

— Кели Хейс. — От приветливостта по лицето му не остана дори следа.

— Да. Знаеш ли нещо за нея? — Протегнах ръка към едно откъснато парче хартия наблизко, за да го използвам като отметка в годишника за страниците в памет на Кели Хейс.

— Може и така да се каже — отвърна ми той.

Понечих да попитам какво има предвид и тогава го видях. Страницата, която съучениците и бяха съставили в памет на Кели, бе изпълнена със снимки от нейния училищен живот. Не бе изненадващо, че повечето от тях я показваха как играе един или друг спорт. Но имаше и още няколко от други сфери на социалния ѝ и училищен живот, включително и една нейна снимка от годишния училищен бал. Беше облечена в зашеметяваща синя сатенена рокля, която подчертаваше стройната ѝ и стегната фигура. Момичето се усмихваше широко на фотоапарата, докато прегръщаше кавалера си за бала, облечен в елегантен смокинг.

Беше Лий.

Вдигнах рязко глава и погледнах Лий, който сега ме наблюдаваше с неразгадаемо изражение. Отново забих поглед във фотографията, но този път се вгледах по-внимателно. Най-забележителното в нея не беше присъствието на Лий — макар че, повярвайте ми, все още не можех да си обясня какво означаваше това. По-скоро ме порази датата. Годишникът бе издаден преди пет години. Тогава Лий би трябвало да е бил на четиринайсет, обаче момчето, което ме гледаше от снимката, със сигурност не беше толкова младо. На фотографията Лий имаше вид точно на деветнайсетгодишен, какъвто бе живият Лий, намиращ се в момента срещу мен, което бе физически невъзможно. Морите не са безсмъртни. Те стареят също като нас, хората. Вдигнах глава, обмисляйки да го попитам дали има брат.

Лий ми спести главоблъсканицата с напирещите в мен въпроси. Просто ме изгледа натъжено, преди да поклати глава.

— По дяволите. Не исках да стане така.

И тогава извади нож.

ГЛАВА 24

Странно е как реагираш в мигове на пряка заплаха. Част от мен бе завладяна от паника, сърцето ми препускаше и дишах учестено. Завърна се онова чувство на празнота, сякаш в гръдния ми кош бе зейнала огромна дупка. Друга част от мен — необяснимо как — все още бе способна да следва логическите нишки на разумната мисъл, ала повечето от разсъжденията ми се свеждаха само до напълно оправдани изводи от сорта на: *Еха, това е тъкмо нож, който може да ти пререже гърлото.* А останалото в мен? Е, останалото в мен просто беше безкрайно объркано.

Не помръднах от мястото си, като се постарях гласът ми да прозвучи тихо и спокойно.

— Какво става, Лий? Какво е това?

Той поклати глава.

— Не се преструвай. Зная, че знаеш. Ти си твърде умна. Знаех, че ще разбереш, но просто не очаквах да стане толкова скоро.

Зави ми се свят. Отново някой ме взимаше за по-умна, отколкото бях. Предполагам, че би трябвало да съм поласкана от вярата му в моята интелигентност, но истината бе, че още не бях наясно какво става. Не знаех обаче дали ще е в моя полза или вреда, ако се издам. Реших да се правя на хладнокръвна.

— Това на снимката си ти — отбелязах, като внимавах да не прозвучи като въпрос.

— Разбира се — съгласи се той.

— Не си остарял. — Осмелих се набързо да я погледна, просто за да се уверя. Откритието ми продължаваше да ме изумява. Само стригите нямаха възраст, бяха безсмъртни, застинали във възрастта, на която са били превърнати. — Това... това е невъзможно. Ти си морой.

— О, и аз старея — призна Лий с горчивина. — Но не бързо. Не достатъчно, за да го забележиш, но повярвай ми, аз го усещам. Не е така, както беше.

Продължавах да съм безкрайно озадачена. Все още не знаех как се стигна до мига, в който Лий, който винаги посрещаше Джил с грейнали очи, влюбен до уши в нея, внезапно ме заплашваше с нож в ръка. Нито разбирах как може днес да изглежда също както на тази снимка отпреди пет години. Едно ужасяващо прозрение бе започнало да ме осенява.

— Ти... Ти си убил Кели Хейс. — Страхът в гърдите ми се усили. Вдигнах поглед от острието на ножа към очите му. — Но със сигурност... Сигурно не и Мелъди... или Тамара...

— И Дина — кимна той. — Но вие не знаете за нея, нали? Тя беше просто човек, а вие не следите убийствата на хора. Само на вампирите.

Трудно ми бе да не погледна отново към ножа. Не можех да мисля за нищо друго, освен за това колко е остър и колко е близо до мен. Един замах и щях да свърша като другите момичета, а животът ще се изцежда от мен, докато кръвта ми изтича капка по капка. Отчаяно се опитвах да измисля какво да кажа. За сетен път пожелах да владее тайните на общуването, които толкова лесно се отдаваха на другите.

— Тамара е била твоя братовчедка — насилих се да изрека. — Защо ще убиваш собствената си братовчедка?

По лицето му пробягна сянка на съжаление.

— Не исках... Всъщност исках... Но, ами... Не бях на себе си, когато се върнах. Знаех само, че трябва да бъда отново пробуден. А Тамара просто се озова на най-неподходящото място и то в най-неподходящия момент. Опитах с първия морой, който ми беше под ръка... обаче това не свърши работа. Тогава опитах с други. Мислех си, че със сигурност някой от тях ще ми помогне да го постигна. С хора, с дампири, с морои... Ала нищо, абсолютно нищо не се получи.

В гласа му се долавяше ужасяващо отчаяние. Въпреки страха ми, част от мен искаше да му помогне... Само че бях напълно безпомощна.

— Лий, съжалявам, но не мога да разбера защо е трябвало да „опитваш с други“. Моля те, махни този нож и нека поговорим. Може би ще мога да ти помогна.

Усмихна ми се тъжно.

— Можеш. Макар че не исках да си ти. Исках да бъде Кийт. Със сигурност той заслужава да умре много повече от теб. А Джил... Е, Джил те харесва. Искаше ми се да уважа това и да не те убивам.

— Още можеш да не го правиш — промълвих. — Тя... Тя не би искала да сториш това. Ще се разстрои ужасно, когато разбере...

Внезапно Лий скочи върху мен, прикова ме в креслото, опрял ножа до гърлото ми.

— Ти не разбираш! — кресна ми. — Тя не знае. Но ще узнае и ще бъде доволна. Ще ми бъде благодарна и ние ще бъдем млади и завинаги заедно. Ти си моят шанс. Другите не свършиха работа, но ти... — Прокара върха на ножа покрай татуировката ми. — Ти си специална. Твоята кръв е магическа. Нуждая се от алхимик и сега ти си моят единствен шанс.

— За... какъв... шанс говориш? — ахнах аз.

— Моят шанс за безсмъртието! — изкрещя той. — Господи, Сидни, дори не можеш да си го представиш, какво е да го имаш и после да го изгубиш. Да притежаваш безкрайна мощ и сила... Да не остаряваш, да знаеш, че ще живееш вечно. И изведнъж да изчезне! Да ми бъде отнето. Ако някога откроя онова копеле, владеещия духа, което ми причини всичко това, ще го убия. Ще го убия и ще пия от него, защото след тази нощ аз отново ще бъда цялостен. Ще бъда отново пробуден.

Ледена тръпка пропълзя по гръбнака ми. В светлината на всичко случващо се, човек би си помислил, че вече съм стигнала до предела на ужаса. Не. Не познахте. Оказа се, че може да стане и по-лошо. Защото от цялата му трескава тирада, в съзнанието ми започна да се оформя една теория, да проумявам за какво ми говореше Лий. „Пробуден“ бе термин, използван в света на вампирите, но само при много специални обстоятелства.

— Ти си бил стригой — прошепнах, несигурна дали вярвах на думите си.

Той леко се отдръпна от мен. Сивите му очи се разшириха и заблестяха трескаво.

— Бях бог! И отново ще бъда. Кълна се. Съжалявам, наистина съжалявам. Съжалявам, че ще си ти, а не Кийт. Съжалявам, че откри за Кели. Ако не го бе сторила, можех да потърся друг алхимик в Лос Анджелис. Но не разбираш ли? Сега нямам друг избор... — Ножът още беше опрян в гърлото ми. — Нуждая се от кръвта ти. Не мога да продължа така... не и като смъртен морой. Трябва отново да стана какъвто бях.

На вратата се почука.

— Да не си гъкнала — изсъска ми Лий. — Ще се махнат.

След броени секунди отново се почука, а после се чу:

— Сейдж, знай, че си вътре. Видях колата ти. Знай, че си ми бясна, но само ме изслушай.

Някъде отекна звънец и това леко отклони вниманието на Лий.

— Ейдриън! — изкрещях, като скочих от креслото. Не се опитах да обезоръжа Лий. Единствената ми цел бе да избягам. Изтласках го от мен, преди той да успее да реагира, за да се втурна към вратата. Но той се оказа по-подготвен, отколкото очаквах. Скочи върху мен и ме повали на пода. Докато падах, ножът му се заби в ръката ми. Извиках от болка, когато острието прониза кожата ми. Започна лудо боричкане, но единственият успех беше, че ножът се вряза още по-дълбоко в мен.

Вратата внезапно зейна, широко отворена. Благодарих мислено, задето не я бях заключила, след като пуснах Лий. Ейдриън нахълта, но се вцепени, като видя сцената.

— Не се приближавай — предупреди го Лий, отново опрял ножа в гърлото ми. Усещах как топлата кръв се процежда от ръката ми. — Затвори вратата. После... Седни долу и вдигни ръцете си зад тила. Ще я убия, ако не го направиш.

— Той и без това ще го направи... Ах! — Думите ми секнаха, щом ножът пак прониза кожата ми, недостатъчно, за да ме убие, но съвсем достатъчно, за да ми причини болка.

— Добре, добре — подчини се Ейдриън и вдигна ръце. Никога досега не го бях виждала толкова трезвен и сериозен. Когато седна на пода, с ръце на тила си, както му бе заповядано, той заговори кротко: — Лий, не знай какви ги вършиш, но трябва да спреш, преди да си стигнал твърде далеч. Нямах пистолет. Не можеш да удържиш и двама ни тук под заплахата само на един нож.

— Досега се получаваше — изръмжа му Лий. Без да отдръпва ножа от мен, бръкна в джоба на самото си с другата си ръка и измъкна чифт белезници. Това бе неочаквано. Плъзна ги по пода към Ейдриън. — Сложи си ги. — Но след като Ейдриън не реагира, Лий натисна ножа, докато не започнах да стена от болката. — Веднага!

Ейдриън си сложи белезниците.

— Бях ги приготвил за нея, но появата ти тук може да се окаже съвсем навременна — каза Лий. — Като се пробудя отново, навярно

ще съм много гладен.

Ейдриън повдигна вежди.

— Отново да се пробудиш?

— Бил е стригой — успях да изрека. — Избивал е момичета, прерязвал им е гърлата, за да се опита отново да се превърне в стригой.

— Млъквай! — озъби ми се Лий.

— Защо си им прерязвал гърлата? — учуди се Ейдриън. — Нали имаш кучешки зъби.

— Защото не вършеха работа! Използвах зъбите си. Пих от тях... Но не помогнаха. Не се пробудих отново. А и трябваше да прикрия следите си. Пазителите могат да разпознаят ухапвания от морой и стригой, не го ли знаеш? Трябваше да използвам ножа, за да укротя онези момичета, после им прерязвах гърлата, за да прикрия следите си... За да накарам всички да мислят, че е бил някакъв луд стригой. Или ловец на вампири.

Виждах, че Ейдриън трескаво осмисля всичко това. Не зная дали повярва или не, но въпреки това намери сили да подхвърли една налудничава идея.

— Ако не се е получило с останалите, няма да се получи и със Сидни.

— Трябва да се получи! — изрече Лий трескаво. Измести се така, че аз се претърколих по гръб, все още прикована към пода от тежкото му тяло. — Нейната кръв е специална. Зная го. Ако пак не стане... Ще намеря кой да ми помогне. Ще ми помогнат да се пробудя отново и тогава ще пробудя Джил, за да можем да бъдем завинаги заедно.

Ейдриън скочи на крака, преливащ от изненадващо силна ярост.

— Джил? Не я наранявай! Да не си я докоснал!

— Сядай долу! — излая Лий. Ейдриън се подчини. — Не бих я наранил. Аз я обичам. Заради това искам тя да остане завинаги такава, каквато е сега. Абсолютно завинаги. След като отново се пробудя, ще пробудя и нея.

Опитах се да уловя погледа на Ейдриън, докато паникьосано се чудех дали мога да му предам някакво безмълвно съобщение. Ако и двамата едновременно се нахвърлим срещу Лий — нищо че Ейдриън бе окован с белезници — тогава може би ще имаме някакъв шанс да го победим. Но Лий можеше за секунди да пониже гърлото ми, сигурна

бях в това, така че можех да се надявам... на какво? Да ми изпие кръвта и да стане стригой?

— Лий — прошепнах. Прекалено силните движения на гърлото ми само щяха да ми спечелят пробождане с ножа. — Не си успял с другите момичета. Не мисля, че има значение, че съм алхимик. Това, което е сторил онзи, който е владееел магията на духа, за да те спаси... Не можеш да го върнеш назад. Няма значение чия кръв ще пиеш.

— Той не ме е спасил! — изрева Лий. — Той съсипа живота ми. От шест години се опитвам да си го върна. Почти бях готов за последното, крайно средство... Когато се появихте двамата с Кийт. Все още имам тази последна възможност. Макар че не исках да се стига дотам. За доброто на всички ни.

Значи аз не бях последното му, крайно средство? Честно казано, не можех да си представя какви алтернативни планове биха могли да бъдат по-лоши за мен. Междувременно Ейдриън все още не поглеждаше към мен, което ме разочарова, докато не се досетих какво се опитва да направи.

— Това е грешка — убеждаваше той Лий. — Погледни ме и ми кажи в очите, че наистина искаш да направиш това с нея.

С белезници или не, Ейдриън не притежаваше бързината и силата на един дъмпир, който би могъл да скочи върху Лий и да го обезоръжи, преди ножът непоправимо да проникне в гърлото ми. Ейдриън не владееше и магията на някой от основните елементи, като огъня например, за да го използва като непобедимо оръжие. Ейдриън обаче умееше да внушава. Внушението бе вродена способност на всички вампири, а владеещите магията на духа бяха особено умели в това изкуство. За нещастие такава внушение действаше най-силно, когато двамата се гледат в очите. Ала точно сега Лий не поемаше топката, защото цялото му внимание бе посветено само на мен, което осуетяваше усилията на Ейдриън.

— Взех решението си много отдавна — продължаваше Лий. Потопи върховете на пръстите на свободната си ръка в кървящата ми рана. После, с мрачно примирение, ги поднесе към устните си. Облиза кръвта от ръката си, което не ми се стори толкова противно, както би било при други обстоятелства. След всичко, което се случваше в момента с мен, това, честно казано, не ми се стори по-ужасно от останалото и просто не му обърнах внимание.

Лицето на Лий се сгърчи от пълен шок и потрес... много скоро превърнали се в погнуса.

— Не — ахна той. Повтори движението, като потопа по-добре пръстите си и ги облиза. — Има нещо... Има нещо нередно...

Наведе се и притисна уста към шията ми. Изхленчих в очакване на неизбежното. Но не усетих зъбите му, а само лекото близване на устните и езика му по раната, която ми бе нанесъл, нещо като перверзна целувка. Ала моментално дръпна главата си назад и се втренчи в мен с ужасени очи.

— Какво не е наред с теб? — прошепна. — Какво не е наред с кръвта ти? — Направи трети опит да вкуси кръвта ми, но не успя да довърши. Намръщи се. — Не мога да го направя. Не мога да преглътна нищо от кръвта ти. Защо?

Нито аз, нито Ейдриън знаехме отговора. Сразен, Лий клюмна за миг, а аз внезапно си позволих да се насладя на безумната надежда, че той може просто да се откаже и да зареже цялата тази лудост. Но той пое дълбоко дъх и се надигна с нова решителност в очите си. Настръгнах, почти очаквах да заяви, че сега ще се опита да пие от кръвта на Ейдриън, макар че поне един морой — или двама, ако броим и Мелъди — очевидно са били част от менюто му при последните му провали.

Вместо това Лий измъкна от джоба мобилния си телефон. Продължаваше да държи ножа, опрян в гърлото ми, което правеше безполезни всякакви опити да избягам. Набра някакъв номер и зачака отговора.

— Доун? Лий се обажда. Да... Да, зная. Е, имам двама за теб, готови и чакащи. Един морой и един алхимик. Не, не е старецът. Да. Да, още са живи. Но трябва да стане тази вечер. Те знаят за мен. Ще си ги получиш... но знаеш какво сме се уговорили. Знаеш какво искам... Да. Ъ-хъ. Добре. — Лий продиктува адреса и прекъсна връзката. Самодоволна усмивка озари лицето му. — Имаме късмет. Намират се на изток от Ел Ей, така че няма да им отнеме много време да дойдат, особено след като не обръщат много внимание на ограниченията на скоростта.

— Кой са тези „те“? — попита Ейдриън. — Помня, че веднъж се обади на някаква жена в Ел Ей, която нарече Доун. Помислих си, че е някоя от твоите палави състудентки от колежа. Такава ли е?

— Те са творци на съдбата — изрече Лий замечтано.

— Колко очарователно загадъчно и безсмислено — промърмори Ейдриън.

Лий го изгледа свирепо, но после се втренчи по-внимателно в Ейдриън.

— Свали си вратовръзката.

Толкова време бях прекарала заедно с Ейдриън, че сега очаквах от него коментар от рода на „О, радвам се, че вече не трябва да сме толкова официални“. Очевидно ситуацията беше достатъчно ужасяваща — а ножът, опрян в гърлото ми, беше доста сериозна заплаха — така че Ейдриън не оспори заповедта. Въпреки белезниците повдигна ръце пред гърдите си и след известно усилие накрая успя да свали вратовръзката, която бе сложил специално за шоуто на Джил. Подхвърли я към Лий.

— Внимавай с нея — каза Ейдриън. — Копринена е. — Явно хапливостта му не беше напълно изчезнала.

Лий ме обърна по корем и с това най-после ме освободи от заплахата на ножа, но не ми остави време да реагирам. Със забележително умение бързо завърза ръцете ми зад гърба с вратовръзката на Ейдриън. Това наложи да издърпа назад ръцете ми, от което прорезната рана ме заболя. Когато свърши, се отдръпна и ми позволи да седна, но бавно и без резки движения. Опитах да помръдна ръцете си, но се убедих, че в скоро време няма да мога да развържа този възел. Тревожно си помислих колко ли момичета бе връзвал така при напразните си опити отново да стане стригой.

Възцари се странна, напрегната тишина, докато чакахме да се появят „творците на съдбата“ на Лий. Минутите се нижеха бавно, а аз трескаво обмислях какво да правя. Колко още щяхме да чакаме да пристигнат тези, на които бе позвънил? От това, което каза, можех да допусна, че ще дойдат най-скоро след час. Събрах малко дързост и се опитах да разменя някакви сигнали с Ейдриън. Отново се изпълних с надежда тайно да се разберем, за да действаме съвместно срещу Лий, макар че шансовете ни за успех много намаляха, след като и двамата бяхме с вързани ръце.

— Как се озова тук? — попитах го.

Погледът на Ейдриън беше прикован върху Лий, все още с надеждата за директен контакт, но за миг си позволи да ме погледне с

кисело изражение.

— По същия начин, както ходя навсякъде, Сейдж. С автобуса.

— Защо?

— Защото нямам кола.

— Ейдриън! — Удивително! Дори когато животът на двамата ни бе изложен на смъртна опасност, той пак бе способен да ме вбеси.

Ейдриън сви рамене и отново фокусира погледа си върху Лий, макар че следващите му думи очевидно бяха предназначени за мен:

— Дойдох, за да ти се извиня, защото на шоуто на сладкишчето се държах с теб като пълен задник. И малко след като си тръгна, се убедих, че трябва да те намеря. — Направи една убедителна пауза, като се озърна наоколо. — Предполагам, че добрите дела не остават ненаказани.

Внезапно се почувствах зле. Това, че Лий се оказа психопат, със сигурност не беше по моя вина, но се притесних, че Ейдриън се бе озовал в тази ситуация заради мен, защото бе дошъл да ми се извини.

— Всичко е наред. Ти не беше... хм, чак толкова лош — изрекох сковано, с надеждата да му помогна поне малко да се почувства по-добре.

Лека усмивка заигра върху устните му.

— Ти си ужасна лъжкиня, Сейдж, но съм трогнат от опита ти да излъжеш заради мен. И от усилието.

— Да, добре, защото това, което се случи, е дребна работа на фона на сегашната ситуация — промърморих аз. — Лесно може да се прости.

Лий се мръщеше все повече, докато ни слушаше.

— Другите знаят ли, че си тук? — попита той Ейдриън.

— Не — отвърна му той. — Казах само, че се връщам при Кларънс.

Не знаех дали лъжеше, или не. За миг си казах, че това всъщност няма значение. Другите ме чуха да казвам, че ще дойда тук, но никой от тях нямаше причина да дойде да ни търси.

Нямаше причина, с изключение на връзката.

Затаих дъх и погледнах Ейдриън в очите. Той отмести поглед, може би защото се опасяваше да не разкрие неволно това, което току-що бях осъзнала. Нямаше значение дали приятелите ни знаеха къде съм. Ако Джил се е свързала с Ейдриън, сега би трябвало да го знае.

Но само при положение, че това бе един от моментите, когато можеше да прониква в съзнанието му. И двамата бяха признали, че връзката им е колеблива, и че се усилва само при много силни емоции. Е, ако това не се брой за силно емоционално състояние, не зная какво друго би могло. Но дори и Джил да знаеше какво се случва, следваха още много „ако“. Джил трябваше да дойде тук, а тя не можеше да го направи сама. Да се обади в полицията щеше да осигури най-бърза реакция, но тя можеше да се разколебае, защото ставаше въпрос за вампирски проблеми. Нуждаеше се от Еди. Колко време щеше да ѝ е нужно, за да го открие, ако се бяха прибрали в общежитията си? Не знаех. Знаех само, че трябваше да оцелеем дотогава, защото Джил по един или друг начин щеше да ни се притече на помощ. Само че вече не знаех какъв шанс имаме да оцелеем. Двамата с Ейдриън бяхме пленници, хванати като в капан от един луд, който не се страхуваше да убива с ножа си, който отчаяно искаше отново да се превърне в стригой. Лоша комбинация, която заплашваше да стане още по-зле...

— Кой ще дойде, Лий? — попитах го. — На кого позвъни? — Когато не ми отговори, аз предприех следващия логичен ход: — Сигурно са стригои. Очакваш да се появят стригои.

— Това е единственият начин — рече той, докато подхвърляше ножа си от едната в другата си ръка. — Единственият начин, който още ми остава. Съжалявам, но повече не мога да бъда такъв. Не мога да бъда смъртен. И без това прахосах прекалено много време.

Разбира се. Мороите могат да стават стригои по два начина. Първият бе като изпият кръвта на някого и той умре. Лий бе опитал това, използвал бе всякакви възможни жертви, до които бе успял да се добере, но се бе провалил. Заради това му оставаше последният отчаян вариант: да бъде превърнат в стригой от друг стригой. Обикновено това ставаше насила, когато стригой убие някого и после захрани жертвата си със собствената си кръв. Точно това искаше да изпробва сега Лий, като размени моя живот и този на Ейдриън срещу помощта на стригоя, който ще го пробуди. А после искаше да направи това и с Джил, заради откачената си, сбъркана любов към нея...

— Но всичко това не си струва — заех се да го убеждавам. Отчаянието и страхът ме правеха дръзка. — Не си струва цената да избиваш невинни и да рискуваш душата си.

Погледът на Лий се прикова върху мен. В него долових такова смразяващо безразличие, че положих много усилия, за да се убедя, че този, когото виждам, е същият младеж, на когото се усмихвах снизходително, когато ухажваше Джил.

— Не си ли струва, Сидни? А ти откъде знаеш? През по-голямата част от живота ти сама си се лишавала от наслади и забавления. И вечно страниш от другите. Никога не си си позволявала да си егоистична и виж докъде те доведе това. Твоят морал ще ти донесе само кратък, скучен живот. Можеш ли да ми кажеш сега, точно преди да умреш, че не съжаляваш, задето не си си позволила малко повече радости?

— Но безсмъртната душа...

— Какво ме интересува това? — прекъсна ме сърдито. — Защо да живея някакъв мизерен, ограничен от строги правила живот с надеждата, че може би душите ни ще се преселят в някакво небесно царство, когато мога да контролирам всичко тук. Да си осигуря тук вечен живот, именно в този свят, с всичките наслади, които може да ми предложи, като ще остана завинаги млад и силен? Това е реално. Това е нещо, в което мога да вярвам.

— Грешно е — казах му. — Не си струва.

— Не би казала това, ако притежаваше моя опит. Ако си била стригой, никога нямаше да искаш да изгубиш всичко това.

— А ти как си го изгубил? — намеси се Ейдриън. — Кой владеец магията на духа те спаси?

Лий изсумтя.

— Искаш да кажеш кой ме ограби? Не зная. Всичко стана толкова бързо. Но скоро ще го намеря... Ах!

Годишникът не беше най-мощното оръжие, особено такъв, с размерите на годишниците на „Амбъруд“, но за удар — при това изненадващ — вършеше работа.

Както вече споменах, предположих, че няма да мога скоро да развържа възела на вратовръзката. Бях познала. Отне ми цялото време досега, но все пак успях. Кой знае защо, но в учебните програми на алхимиците развързването на възли се възприемаше като полезно умение, на което се бях обучавала, докато растях под крилото на баща си. Веднага щом се освободих от вратовръзката на Ейдриън, посегнах към първото нещо, което ми бе под ръка: годишника от първата година

на Кели в гимназията. Скочих и цапардосах с него Лий по главата. Той се сгърчи от удара и изпусна ножа, а аз бързо се възползвах от възможността да изтичам през дневната и да сграбча Ейдриън за ръката. Той обаче вече не се нуждаеше от помощта ми и вече се изправяше на крака.

Но не стигнахме далеч, защото Лий се озова зад гърба ми.

Ножът му се бе плъзнал някъде настрани и сега той трябваше да разчита само на силата си. Сграбчи ме и ме отскубна от Ейдриън, като ме улови болезнено за ранената ми ръка, а другата му се вкопчи в косата ми. Препънах се. Ейдриън се хвърли към нас и се опита да се бори с Лий, въпреки че още бе с вързани ръце. Не бяхме най-боеспособните воини, но ако успеехме поне за малко да обезвредим Лий, може би още имахме шанс да се измъкнем оттук.

Лий се разконцентрираше, докато се бореше едновременно и с двама ни. Без да го очаквам, си припомних урока на Еди за това как един добре премерен удар може да причини сериозна вреда на някой по-силен от теб. За секунди прецених ситуацията и реших, че имам тази възможност. Стиснах юмрук, точно както Еди ме бе учил по време на този кратък, набързо преподаден урок, като изместих тялото си така, че да насоча правилно тежестта му, за да я използвам възможно най-ефективно. И замахнах.

— Оу!

Изкресях от болка, когато юмрукът ми се стовари върху него. Ако това бе „безопасният“ начин да нанасяш удари, не можех да си представя колко би болял един неправилно насочен удар. За щастие успях да причиня също толкова много — ако не и повече — болка на Лий. Той политна назад, блъсна се в тузарското кресло, при това така силно, че изгуби равновесие и се свлече на пода. Бях слисана от това, което направих, но Ейдриън не се спря. Задържа ме към вратата, за да се възползваме от временното замайване на Лий.

— Хайде, Сейдж. Това беше.

Забързахме към вратата, готови да побегнем, докато зад нас Лий ни обсипваше с ругатни. Посегнах към бравата, но вратата се отвори, преди да я докосна.

И двама стригои влязоха вътре.

ГЛАВА 25

Когато за пръв път дойдохме в Палм Спрингс, все се подигравах на Кийт, задето се вцепенява в присъствието на някой морой. Но сега, изправена лице в лице срещу vyplъщението на кошмарите ми, разбрах съвсем точно как се е чувствал той. Нямах право да съдя никого, че загубва ума и дума, когато се сблъска с източника на най-силните си страхове.

С това искам да кажа, че ако сега Кийт беше тук, мисля, че щеше да разбере защо за мен не е толкова трудно да общувам с мороите. Защото какво бяха те в сравнение със стригоите? Малките разлики между хората и мороите внезапно започнаха да ми се струват незначителни. Само една разлика имаше значение — разликата между живите и мъртвите. Това бе линията, която ни разграничаваше, линията, спрямо която двамата с Ейдриън твърдо стояхме от едната ѝ страна — изправени лице в лице срещу тези, които стояха от другата.

И преди бях виждала стригои, само че тогава не бях пряко застрашена от тях. Освен това имах до себе си Роуз и Дмитрий, готови да ме защитят. А сега? Сега нямаше кой да ни спаси. Бяхме сами.

Стригоите бяха само двама, но все едно бяха двеста. Те действат на толкова различно ниво от нас, останалите, че не се изискват много от тях, за да постигат превъзходство. Двамата стригои бяха жени и изглеждаха, сякаш са били на около двайсет години, когато са били пробудени. Но не можех да отгатна колко отдавна е било това. Лий ревностно изтъкваше, че да си стригой означава да бъдеш „вечно млад“. Но докато се вирах в тези две чудовища, не мислех за тях по този начин. Разбира се, че притежаваха всички външни признаци на младостта, но бяха белязани с нещо дяволско и упадъчно. Кожата им може и да не бе сбръчкана, но беше болезнено бяла, много по-бяла от кожата на който и да е морой. Очите им, с червени пръстени около зениците, не искряха изпълнени с живот и енергия, а по-скоро горяха със зловещ сатанински плам. Тези същества не бяха нормални. Не бяха естествени.

— Очарователно — заговори едната, с руса коса, късо подстригана отзад и отстрани и с по-дълги кичури отгоре. Съдейки по лицевата и структура, реших, че е била дампир или морой, преди да стане стригой. Изгледа ни със същия поглед, с който бях виждала домашната ни котка да следи птиците. — И точно както ми ги описа.

— Те са тооолкова сладки — пропя другата и разтегна устни в похотлива усмивка. Височината и я издаваше, че някога е била морой. — Направо не зная от кого да започна.

Блондинката я изгледа предупредително.

— Ще си ги поделим.

— Както миналия път — съгласи се другата и отметна през рамо гривата си от къдрава черна коса.

— Не — отрече първата. — Миналия път ти уби и двете жертви. Това не беше подялба.

— Но после те оставих да се нахраниш и от двете.

Преди блондинката да ѝ отвърне, Лий внезапно се съвзе и пристъпи към нея.

— Почакай, почакай, Доун. Ти ми обеща. Обеща ми, че първо ще ме пробудиш, преди да направиш каквото и да е друго.

Сега вниманието на двете жени стригои се насочи към Лий. Все още бях вцепенена, неспособна да помръдна или да реагирам, докато стоях в опасна близост до тези две създания на Ада. Но някак си, въпреки умопобъркващия ужас, който ме заливаше, все пак ме обзе неочаквано, макар и слабо съжаление към Лий. Разбира се, като се имаше предвид ситуацията, то си оставаше примесено с омраза. Ала най-вече изпитвах ужасна тъга за този млад морой, който искрено вярваше, че животът му ще е безсмислен, ако не пожертва душата си в замяна на безсмъртието. Изпитах съжаление към него и за това, че вярваше, че тези създания ще му дадат това, което така отчаяно желае. Защото докато ги изучавах, ми стана съвършено ясно, че те са решили, така или иначе, да си устроят пиршество с меню от три блюда. Изглежда Лий бе единственият, който все още не се досещаше за това.

— Моля те — повтори той. — Ти ми обеща. Спаси ме. Превърни ме отново в такъв, какъвто бях.

Нямаше как да не забележа малката червена подутина на лицето му, където го бях ударила. Изпълних се с известна гордост заради това, ала не бях достатъчно самонадеяна да се залъгвам, че притежавам

някакви значими бойни умения, за да победи в тази ситуация. Стригоите бяха прекалено близо, а нашите възможности да се измъкнем невредими — съвсем нищожни.

— Зная къде може да се открият още като тях — побърза да добави Лий, започвайки да се изпълва със смут, че неговите „спасители“ не се втурнаха тутакси да реализират мечтата му. — Единият е млад... дамфир.

— Отдавна не съм имала дамфир — отбеляза къдравата, като го изрече едва ли не с копнеж.

— Не ми пука особено, Джаклин — въздъхна Доун. — Ако искаш да го пробудиш, заеми се с него. Аз искам само тези двамата. За мен той няма значение.

— Тогава ще запазя дампира само за себе си — предупреди я Джаклин.

— Чудесно, чудесно — съгласи се Доун. — Само побързай.

Лицето на Лий засия, толкова щастливо... беше отвратително.

— Благодаря ти — рече той. — Много ти благодаря! Чаках толкова дълго, че направо не мога да повярвам... Ах!

Джаклин се придвижи тъй бързо, че едва успях да проследя какво става. В един миг стоеше до вратата, а в следващия вече бе притиснала Лий в креслото. Той нададе приглушен вик, когато тя го ухапа за врата. Викът му скоро заглъхна. А Доун затвори вратата и ни подкара навътре. Изтръпнах от докосването ѝ.

— Добре — рече тя развеселено. — Нека първо да ви огледам добре.

Нито Ейдриън, нито аз реагирахме. Само пристъпихме в дневната. Осмелих се да го погледна набързо, но не успях да разбера какво мисли. Той беше толкова добър в умението да прикрива истинските си чувства, че навярно не биваше да се изненадвам, че с такава лекота успява да прикрие завладелия го ужас. Не ме окуражи с нищо, нито с жест, нито с дума, което ми подейства странно успокояващо. Защото, реално погледнато, не виждах щастлив изход от тази ситуация.

Тъй като бях достатъчно близо, за да наблюдавам атаката на Джаклин, видях съвсем ясно блаженото изражение, което се изписа по лицето на Лий. Това бе най-ужасната гледка, на която някога съм била свидетел. Исках да затворя очи или да се извърна, ала някаква

непонятна сила ме тласкаше да се вирам като омагьосана в гнусния спектакъл. Никога не бях виждала как се хранва вампир — нито морой, нито стригой, — но сега разбрах защо хранващите като Дороти с такова желание обричаха живота си на това. Ендорфините проникнаха в кръвообращението на Лий, толкова силни ендорфини, че омаята от наладата го заслепи за факта, че животът се изцеждаше от него. Вместо това той се понесе в някакъв унес, опиянен от прилива на силните възбуждащи вещества. Или може би просто си мечтаеше колко ще е щастлив, след като отново се превърне в стригой, ако въобще бе възможно да имаш някаква разумна мисъл при тези обстоятелства.

Скоро изгубих представа колко време мина, докато се източи кръвта на Лий. Всеки момент бе агонизиращо мъчителен за мен, все едно аз поемах цялата болка, която Лий би трябвало да изпитва. Целият процес ми се стори безкраен, но в същото време изпитах някакво странно усещане, че всичко се случва прекалено бързо. Джаклин пиеше кръвта неуморно, като спря само веднъж, за да отбележи:

— Кръвта не е толкова добра, колкото очаквах.

— Тогава престани — посъветва я Доун, която започна да показва признаци на отегчаване. — Просто го пусни и ела да се заемем с тези двамата.

Джаклин я изгледа така, все едно наистина обмисляше предложението ѝ, което отново ми напомни какъв глупак бе Лий, след като се бе доверил на тези две хищни създания. След няколко мига тя сви рамене:

— Почти свърших. И наистина искам да ми осигури онзи дамфир.

Джаклин продължи да пие, но както самата тя каза, това не отне много време. Лий беше пребледнял като стригой, а кожата му изглеждаше някак изопната. Сега бе напълно неподвижен. Лицето му бе застинало в усмивка, която изразяваше колкото шок, толкова и радост. Джаклин надигна лице, избърса устата си и се загледа с наслада в жертвата си. После запретна ръкава на блузата си и доближи нокти до китката си. Но преди да разкъса плътта си, тя забеляза нещо, което привлече вниманието ѝ.

— А, с това ще е много по-чисто. — Отдръпна се назад и се наведе към ножа на Лий. По време на схватката ни се бе плъзнал под

креслото. Джаклин го взе и без никакви усилия преряза китката си. От раната потече гъста червена кръв. Част от мозъка ми отказваше да повярва, че тази кръв е същата като моята. Трябваше да е черна. Или някаква киселина.

Притисна кървящата си китка към устата на Лий и надигна главата му, за да може кръвта сама да се стича към гърлото му. Всеки ужас, на който съм била свидетел, бледнее пред този. Смъртта е ужасяваща, но все пак е част от природните закони. А това? Това не се вписва в плановете на природата. Все едно пред очите ми се разиграваше най-страшният грях на света, покваряването на душата чрез черна магия за възкръсване на мъртвите. Това ме накара да се почувствам омърсена. Искаше ми се да побягна. Не исках да гледам това. Не исках очите ми да виждат как момчето, което някога имах едва ли не за приятел, внезапно се надига като някакво перверзно създание, като извращение на природата.

Леко докосване по ръката ми ме накара да подскоча. Беше Ейдриън. Очите му си оставаха приковани върху Джаклин и Лий, но ръката му улови моята и я стисна, въпреки че още беше с белезниците. Изненадах се от топлината на кожата му. Макар да знаех, че мороите бяха живи същества с топла кръв като мен, заради ирационалните си страхове винаги бях очаквала, че са студенокръвни. Също толкова изненадващо бе внезапното успокоение и усещане за близост, което ми даде това докосване. Не беше от докосванията, които ти нашепват *Хей, имам план, затова се дръж, защото ще се измъкнем*. Беше по-скоро от рода на докосванията, които просто искат да ти кажат: „Ти не си сама.“ Действително това бе единственото, което в този миг той можеше да ми предложи. И в този миг ми беше достатъчно.

Тогава се случи нещо странно. Или по-скоро не се случи.

Кръвта на Джаклин се изливаше непрестанно в устата на Лий и макар да нямахме голям брой документирани случаи на превръщане на морои в стригои, бях запозната с основните принципи. Кръвта на жертвата се изсмукваше, след което стригоят убиец даваше на мъртвия или мъртвата да пие от собствената му кръв. Не знаех колко време бе нужно, докато стане съживяването — със сигурност нямаше да е потребна цялата кръв на стригоя, — но по някое време Лий трябваше да помръдне и да се надигне като някой ходещ мъртвец.

Студеното и самодоволно изражение на Джаклин започна да се измества от любопитство, което обаче след малко отстъпи на смущението. Погледна въпросително към Доун.

— Защо се бави толкова дълго? — попита я Доун.

— Не зная — вдигна рамене Джаклин и пак се обърна към Лий. Със свободната си ръка го смушка в рамото, все едно че изпълняваше поръчка за събуждане. Ала нищо не се случи.

— Не си ли го правила преди? — попита Доун.

— Разбира се — озъби се Джаклин. — Но не би трябвало да отнеме толкова много време. Трябваше вече да е станал и да се движи. Нещо не е наред. — Припомних си думите на Лий, описващи отчаяните му, неуспешни опити отново да стане стригой, като е отнемал живота на невинни жертви. Не знаех много за магията с духа, а още по-малко как може някой отново да бъде превърнат в стригой, но нещо ми подсказа, че вече никаква сила на земята няма да успее да върне Лий в редиците на стригоите.

Изтече още една дълга минута, докато ние само наблюдавахме и чакахме. Накрая, ядосана от неуспеха си, Джаклин се отдръпна от креслото и дръпна надолу ръкава си.

— Нещо не е наред — повтори тя. — И не искам да прахосвам повече от кръвта си, за да си обясня какво е то. Освен това раната ми вече зарасна.

Не исках нищо друго, освен Доун и Джаклин да забравят за съществуването ми, но следващите думи се отрониха от устата ми, преди да успея да ги спра. Ученият в мен бе прекалено заинтригуван от едно прозрение.

— Той вече е бил превърнат от стригой в морой и това му е подействало завинаги. Магията на духа оставя някакъв белег и сега вече не може да бъде превърнат обратно.

Двете жени стригои ме изгледаха напрегнато. Сгърчих се под тези червени погледи.

— Никога не съм вярвала на тези истории за магията на духа — отсече Доун.

Джаклин обаче оставаше озадачена от провала си.

— Имаше нещо сбъркано в него. Не мога да го обясня... Но беше така през цялото време. Нещо с него не беше наред. И вкусът не беше както трябва.

— Забрави го — посъветва я Доун. — Той имаше своя шанс. Получи каквото искаше, а сега смятам да действам.

Видях смъртта си, изписана в очите ѝ и посегнах към кръста на врата ми.

— Бог да ме пази — промълвих, когато тя се хвърли напред. Напук на здравия разум Ейдриън беше решен да я спре — или поне се опита. Най-вече като просто се изпречи на пътя ѝ. Ала не притежаваше бързината на нейните реакции, за да я спре, пък и с окованите си в белезници ръце беше ужасно трмава. Мисля, че просто бе видял същото, което и аз, че тя се готви да атакува, затова се опита да я изпревари и най-благодарно да се изправи пред мен в отчаян, обречен опит да ме защити.

Опитът му пропадна, както всичко обречено на неуспех. Само с едно плавно движение тя го блъсна настрани, някак си небрежно и без никакво усилие, но той прехвърча през половината стая. Дъхът ми секна. Ейдриън се удари в пода, а аз се разпищях. Внезапно усетих остра болка във врата си. Без никаква пауза Доун ме бе сграбчила чевръсто и почти ме повдигна от пода, за да има достъп до шията ми. Изрекох мислено още една трескава молитва, но след секунди както споменът за молитвата, така и болката, се изпариха от мозъка ми. Бяха заменени от сладко, сладко чувство на задоволство, блаженство и удивление. Вече не можех да мисля за нищо, освен за това, че внезапно съм се озовала в най-щастливото, най-вълшебното от всички възможни състояния. И закопнях за още. Още... още, още... Исках да се потопя в това, да се забравя, да забравя за всичко друго около мен...

— Ох — извиках, когато внезапно и неочаквано се ударих в пода. Потопена в блажената омая, не изпитах никаква болка, поне засега.

Доун ме бе захвърлила също толкова бързо, както ме бе сграбчила. Инстинктивно протегнах ръка, за да предотвратя падането си, но не успях. Бях прекалено омаломощена и объркана, както лежах грозно просната на килима. Пръстите на Доун докоснаха устните ѝ и гняв сгърчи и без това ужасената и физиономия.

— Какво — сърдито извика тя, — какво беше това?

Мозъкът ми още не можеше да проработи нормално. Бях изпитала само за кратко упойващия вкус на ендорфините, но се оказа достатъчно, за да остана крайно объркана. Не знаех какво да ѝ отговоря.

— Какво не е наред? — възкликна Джаклин, като пристъпи напред. Изглежда смутено и Доун, и мен.

Доун смръщи вежди и се изплю на пода. Слюнката ѝ червенееше от кръвта ми. Отвратително.

— Кръвта ѝ... Беше ужасна. Не става за пиене. Отврат. — Отново се изплю.

Очите на Джаклин се разшириха.

— Също като при другия. Видя ли? Казах ти.

— Не. — Доун поклати глава. — Няма начин да е същото. Ти никога нямаше да можеш да изпиеш толкова много от нея. — Отново се изплю. — Не само че на вкус е странна или лоша... Но сякаш е развалена. — Като видя скептичния поглед на Джаклин, Доун я тупна по ръката. — Не ми ли вярваш? Опитай и ти.

Джаклин пристъпи колебливо към мен. Но тогава Доун отново се изплю и аз си помислих, че това някак си успя да убеди Джаклин да се откаже от мен.

— Не искам още от тази калпава храна. По дяволите. Това започва да се превръща в някакъв абсурд. — Джаклин погледна към Ейдриън, който стоеше напълно замрял. — Поне още разполагаме с него.

— Ако и той не е повреден — промърмори Доун.

Усещанията ми отново започнаха да се съживяват и за половин секунда се запитах дали няма да се случи нещо налудничаво, което да ни помогне да оцелеем. Може би двете жени стригои ще ни отпишат като негодни за менюто им. Но не. Колкото и да се надявах на това, знаех, че дори и да не се хранят с нас, пак нямаше да се измъкнем живи от тук. Нямаше да се махнат просто така. Преди да си тръгнат, щяха да ни убият ей така, за удоволствие.

Със същата забележителна скорост Джаклин се нахвърли върху Ейдриън.

— Време е да проверим.

Изкрещях, когато Джаклин притисна Ейдриън до стената и го ухапа за врата. Направи го само за няколко секунди, просто да го опита как е на вкус. Тя надигна глава и изчака малко, за да усети вкуса на кръвта му. Доволна усмивка се плъзна бавно по устните ѝ, разкривайки окървавените ѝ кучешки зъби.

— Този си го бива. И то много. Ще ме компенсира заради другата. — Плъзна пръсти по бузата му. — И все пак е срамота. Толкова е сладък.

Тогава Доун се приближи към тях.

— Остави ме и аз да го опитам, преди да си изпила всичко! Джаклин обаче не ѝ обърна внимание и пак се приведе над Ейдриън, който вече беше с изцъклени очи. Междувременно замайването ми от ендорфина бе преминало и можех отново да разсъждавам. Никой не ми обръщаше внимание. Опитах се да се изправа, но ми се зави свят. Успях да пропълзя до чантата си, която лежеше забравена в ъгъла на стаята. Джаклин отново отпи от Ейдриън, но само за кратко, преди Доун да я изблъска встрани, настоявайки за реда си, за да отмие от устата си неприятния вкус на кръвта ми.

Смаяна от бързите ми движения, зарових в чантата си, отчаяно търсейки нещо, което да може да ми помогне. Една хладнокръвна, логична част от мозъка ми подсказваше, че няма начин да се измъкнем от това, но и нямаше начин просто да седя със скръстени ръце и да гледам как източват кръвта на Ейдриън. Трябваше да се боря. Трябваше да се опитам да го спася, така както той се бе опитал да спаси мен. Нямаше значение дали опитът ми ще пропадне или дали ще умра. Все нещо трябваше да опитам.

Някои алхимици носят оръжие, но не и аз. Чантата ми беше голяма, пълна с повече неща отколкото се нуждаех, но нищо в нея не наподобяваше на оръжие. Но и без това, повечето оръжия са безпомощни срещу стригите. Изстрел от пистолет може само да ги забави, но не и да ги убие. Единствено сребърният кол, обезглавяването и огънят можеха да убият стригой.

Огън...

Пръстите ми се склучиха около амулета, който бях направила за госпожа Теруилиджър. Бях го пхнала в чантата, когато тя ми го върна, без да зная какво да правя с него. Мога само да предполагам, че загубата на кръв и хаотичните ми мисли ме подтикнаха да го извадя и да се замисля за възможността да го използвам. Дори самата идея за това бе смешна. Не можеш да разчиташ на нещо, което не работи! Беше просто дреболия, по-скоро като нещо за украса, безполезна торбичка с камъчета и листа. В него нямаше магия, а аз бях глупачка да си мисля, че може да ми помогне.

И все пак си беше торба, пълна с камъни.

Не много тежка, но със сигурност достатъчна, за да привлече вниманието на някого, ако го удариш по главата. Това бе най-доброто, с което разполагах. Единственото, на което можех да разчитам, за да забавя смъртта на Ейдриън. Повдигнах ръка, прицелих се в Доун и замагнах, като извиках глупавото заклинание: „В пламъци, в пламъци.“.

Ударът ми се оказа сполучлив. Госпожа Карсън можеше да се гордее с него. Но нямах шанс да се възхитя на собствените си атлетически умения, защото бях прекалено шашната от факта, че Доун наистина пламна.

Челюстта ми увисна, докато гледах втренчено това невъзможно чудо. Не беше огромен огън. Не беше като цялото и тяло да се обгърне от пламъци. Но там, където амулетът я удари, лумна малък пламък, който бързо плъзна по косата ѝ. Тя изпищя и започна трескаво да се удря по главата. Стригите се страхуват от огъня и за миг Джаклин се отдръпна. Ала после, с мрачна решителност, пусна Ейдриън и грабна едно одеяло. Уви го около главата на Доун, задушавайки пламъците.

— Какво стана, по дяволите? — сърдито изрева Доун, като смъкна одеялото. Тутакси се спусна към мен, смъртно разгневена. Знаех, че единственото, което постигнах, бе да ускоря собствената си гибел.

Доун ме сграбчи и удари главата ми в стената. Светът се завъртя около мен. Прилоша ми. Тя отново посегна към мен, но се вцепени, когато вратата рязко се отвори. На прага се появи Еди, със сребърен кол в ръка.

От това, което последва, най-смайващото бе скоростта. Никакви паузи, никакви продължителни моменти за преценка на ситуацията, никакви хапливи подмятания между сражаващите се. Еди просто нахълта вътре и се хвърли срещу Джаклин. Тя откликна със същата бързина, втурвайки се да пресрещне единствения си достоен противник тук.

След като го бе оставила, Ейдриън се бе свлякъл на пода, все още подвластен на въздействието на ендорфините на стригите. Изтичах до него, приведена колкото можех по-ниско към пода, за да му помогна да се оттегли на по-сигурно място в по-отдалечения край на дневната, докато Еди си разменяше ожесточени удари със стригите. Само за миг

си позволих да погледна към полесражението, точно колкото да добия представа за смъртоносно опасните им движения, приличащи на бурен танц. Двете жени стригои се опитваха да притиснат Еди в безмилостна схватка, вероятно с надеждата да прекършат врата му, но в същото време трябваше да внимават и да избягват острието на сребърния му кол.

Погледнах надолу към Ейдриън, който бе опасно пребледнял, а зениците му бяха заприличали на върхове на топлийки. Имах само бегла представа колко кръв бе успяла Джаклин да изпие от него, затова не бях сигурна дали отпадналото му състояние се дължи повече на загубата на кръв или е резултат от въздействието на ендорфините.

— Добре съм, Сейдж — отрони той, като примигна, сякаш светлината му причиняваше болка. — Макар че съм яко отнесен. Май това, което съм използвал досега, е било супер мека дрога. — Той примижа, все едно се мъчеше да се пребори с дрямката. Зениците му се разшириха до по-нормален размер, след което успя да фокусира погледа си върху мен. — Мили боже. Ти добре ли си?

— Ще се оправя — уверих го и се опитах да се надигна. Но още докато го изричах, отново ми се зави свят и се олюлях. Ейдриън се опита, доколкото можеше, да ме подкрепи да не рухна на пода, макар че беше ужасно несръчен с окованите си в белезниците ръце. Наведохме се един към друг и аз едва се сдържах да не се разсмея на абсурдната сцена — двамата се опитвахме да си помогнем един на друг, макар нито единия да нямаше сили за това. После нещо привлече погледа ми и отклони всичките ми мисли в друга посока.

— Джил — прошепнах.

Ейдриън мигновено проследи погледа ми — Джил току-що бе влязла в дневната. Не се изненадах да я видя. Единственият начин Еди да е тук, беше ако Джил му е казала какво се случва с Ейдриън през телепатичната им връзка. Застанала там, с блеснали очи, докато следеше със затаен дъх битката на Еди със стригоите, тя приличаше на свирепа, готова за бой богиня. Беше едновременно вдъхновяващо и страшно. Ейдриън явно споделяше мислите ми.

— Не, не, сладкишче, недей — промълви той. — Не върши глупости. Кастъл трябва да се справи сам.

— Тя знае как да се бие — казах му аз.

Ейдриън се намръщи.

— Само че няма оръжие. А без него е безпомощна като пухено перце.

Той беше прав, разбира се. И макар да не исках Джил да рискува живота си, не спирах да се питам какво щеше да стане, ако тя бе добре въоръжена, ако можеше да направи нещо. Поне щеше да отвлече вниманието на двете жени стригои. Засега Еди удържаше бесните им атаки, но още не можеше да надделее над тях. Нуждаеше се от помощ. А ние искахме да сме сигурни, че Джил няма да се втурне да му помага, разчитайки единствено на съобразителността си.

И тогава ме осени вдъхновението. Така силно ме порази, че ми даде сили да се изправа на крака. Светът около мен се завъртя още по-силно от преди, но — въпреки протестите на Ейдриън — успях да се завлека, клатушкайки се, до кухнята. Едва успях да се добера до мивката и да завъртя крана за водата, преди краката ми да се огънат под тежестта ми. Съумях поне да се вкопча в ръба на мивката и да се задържа, за да не падна.

— Джил! — изкрещях.

Тя се извърна рязко при крясъка ми, видя течащата вода и моментално схвана какво трябва да направи. Само вдигна ръка. Потокът шуртяща вода внезапно се отклони, изскочи от мивката и устремено профуча към дневната. Стигна до Джил, която събра голямо количество вода между дланите си и с магическа сила преобразува водата, придавайки ѝ дълга цилиндрична форма. Крепеше се във въздуха просто така, без никаква друга опора, като смайваща, но заплашително изглеждаща голяма водна тояга. Тя сграбчи „тоягата“ и се затича към мястото на схватката. Замахна с водното си оръжие и го стовари върху гърба на Джаклин. От водната „тояга“ се разлетяха капки на всички посоки, но все пак формата ѝ се запази достатъчно, за да последва още един удар, преди накрая водата да се пръсне наоколо в безброй пръски.

Джаклин се извъртя и ръката ѝ замахна, за да удари Джил. Само че Джил очакваше удара и се хвърли на пода, както Еди я бе учил да избягва нападенията. После се оттегли назад, по-далеч от връхлитащата Джаклин, която се бе втурнала след нея, но така откри гърба си, незащитен за оръжието на Еди. Той незабавно се възползва от удобната възможност, като избягна поредната атака на Доун и заби сребърния си кол в гърба на Джаклин. Никога досега не се бях

замисляла за това, но ако бъде забит много силно, сребърният кол може да прободне отзад нечие сърце също толкова лесно, както при удар отпред, между ребрата. Джаклин се вцепени, а Еди моментално издърпа кола си, точно навреме, за да парира поредният удар, нанесен с все сила от Доун. Тя успя да го притисне за кратко и той леко се олюля, преди да възстанови бойната си стойка и да се съсредоточи изцяло върху нея, Джил бе забравена и тя дотича забързано при нас в кухнята.

— Добре ли сте? — възкликна, докато оглеждаше и двамата ни. Вече нямаше и следа от свирепия ѝ поглед. Сега беше само едно обикновено момиче, загрижено за приятелите си. — О, боже мой. Така се разтревожих за вас. Емоциите бяха тъй силни, че не успях да проумея какво става. Само се досетих, че се случва нещо ужасно.

Отместих поглед към Еди, който танцуваше около Доун.

— Трябва да му помогнем...

Направих две крачки и започнах да се свличам. Джил и Ейдриън едновременно ме подхванаха, за да не падна.

— Господи, Сейдж — възкликна той, — още си много зле.

— Не толкова колкото теб — възразих, все още разтревожена как да помогнем на Еди. — Те пиха много повече от теб...

— Да, но нямам кървяща рана на ръката — припомни ми той. — Или контузия на главата.

Вярно беше. При цялото това вълнение, се усещах толкова заредена с адреналин, че напълно бях забравила за раната, която ми бе нанесъл Лий. Нищо чудно, че бях така замаяна. Или може би се дължеше на удрянето на главата ми в стената. Сега нямаше кой да мисли за всичко това.

— Почакай — прошепна Ейдриън нежно. Протегна окованите си с белезници ръце към моите. — Мога да се погрижа за това.

Бавна, щипещата топлина се разпростря върху кожата ми. Отначало докосването на Ейдриън бе приятно, галовно, като прегръдка. Усетих как напрежението и болката започнаха да стихват. Всичко в света наоколо беше наред. Той бе взел всичко под контрол. Щеше да се погрижи за мен.

Използваше магията си върху мен.

— Не! — изпищях диво и моментално се отдръпнах от него със сила, която не подозирах, че притежавам. Толкова мощен бе ужасът,

който ме обзе, когато осъзнах напълно какво се случваше с мен. — Повече да не си ме докоснал! Не ме докосвай с твоята магия!

— Сейдж, повярвай ми, ще се почувстваш по-добре — заувещава ме той, като отново посегна към мен.

Отскочих назад и се вкопчих в ръба на плота като опора. Беглият спомен за топлината и комфорта се измести от ужаса, който през целия си живот съм изпитвала към вампирските магии.

— Не, не. Не. Никаква магия! Не и на мен! Татуировката ми ще ме излекува. Аз съм силна!

— Сейдж...

— Престани, Ейдриън — обади се Джил. Тя пристъпи колебливо към мен. — Всичко е наред, Сидни. Той няма да те лекува. Обещавам.

— Никаква магия — прошепнах.

— За бога — изръмжа Ейдриън. — Това са суеверни тъпотии.

— Никаква магия — заяви Джил твърдо. Съблече блузата, която носеше над тениската си. — Ела, ще използвам това и ще ти направя превръзка, за да не губиш повече кръв...

Пронизителен писък долетя зад нас откъм дневната и всички подскочихме. Еди бе нанесъл смъртоносен удар, забивайки сребърния си кол право в средата на гръдния кош на Доун. Но докато бях заета да споря с Ейдриън и Джил, Доун трябва да бе нанесла няколко успешни удари по лицето на Еди, защото имаше голяма червенина на едната си буза, а долната му устна кървеше. Очите му обаче блеснаха сурово и триумфиращо, когато изтегли сребърния си кол и видя как Доун рухна като подкосена.

Въпреки цялото ми смущение и ужас инстинктите на алхимик надделяха в мен. Опасността бе отминала. Сега оставаха само процедурите, които бяха задължителни при подобни обстоятелства.

— Телата — казах. — Трябва да ги унищожим. Имам едно шишенце в чантата си.

— По-кратко, по-кратко — рече Ейдриън, когато двамата с Джил ме възпряха. — Стой където си. Кастъл ще го донесе. Единственото място, където трябва да отидеш, е кабинетът на някой лекар.

Не можех да помръдна, но веднага оспорих последните му думи.

— Не! Никакви лекари!

— Но ти трябва да... Трябва да повикаш някой от алхимиците.

— В чантата си имам телефонните им номера...

— Иди и донеси чантата ѝ — каза Ейдриън на Джил, — преди да е припаднала. Аз ще ѝ превържа ръката. — Изгледах го предупредително. — Без магия.

— Която, впрочем, може да те излекува десет пъти по-бързо.

— Сама ще се излекувам — заявих, докато наблюдавах Джил, която отиде да донесе чантата ми.

— Осъзнаваш ли — поде Ейдриън, — че ще се наложи да забравиш за диетичната си мания и да поемеш много калории, за да компенсираш загубата на кръв? Захар и течности, също като Кларънс. Добре е, че някой е събрал в торбата върху плота всички онези кутии с шоколадови бонбони.

Еди се приближи до Джил и тя се спря, когато той я попита дали е добре. Тя го увери, че е добре и макар че Еди имаше вид, сякаш е готов да убие още петдесет стригои, в очите му се долавяше нещо... Нещо, което не можех да повярвам, че не съм забелязала досега. Нещо, за което трябваше да помисля.

— По дяволите — изруга Ейдриън, докато се мъчеше да превърже раната ми. — Еди, иди да провериш тялото на Лий и виж дали ключът за тези белезници е в него.

Джил бе увлечена в разговора с Еди, но се смрази при думите „тялото на Лий“. Лицето ѝ така пребледня, че можеше да мине за един от трупове в апартамента. При цялата суматоха досега тя не бе забелязала тялото на Лий в креслото. Схватките с двете жени стригои бяха прекалено шеметни и напрегнати и вниманието на всички бе насочено към опасността, която те представляваха. Тя пристъпи няколко крачки в дневната и тогава го видя. Отвори уста, но от гърлото ѝ не се отрони нито звук. После се втурна напред, сграбчи ръката му и изкрещя:

— Не! — извика. — Не, не. Не... — Разтърси го, сякаш се надяваше да го събуди. Само след миг Еди се озова до нея и я прегърна, докато ѝ шепнеше нещо несвързано, за да я утеши. Но тя не го чу. Лий си оставаше целият ѝ свят.

Усетих как сълзи започнаха да парят в очите ми и се намразих заради тях. Лий се бе опитал да ме убие, а после бе повикал други убийци, за да ме довършат. В опитите си да бъде пробуден отново бе оставил след себе си кървава диря от невинни жертви. Трябваше да се радвам, че се бяхме отървали от него, но въпреки това изпитвах тъга.

Той обичаше Джил, по своя умопобъркан начин, а от болката, сгърчила лицето ѝ, си пролича, че и тя го е обичала. Телепатичната ѝ връзка с Ейдриън не ѝ бе разкрила за смъртта му или за ролята му в залавянето ни. В момента тя просто си мислеше, че той е станал жертва на стригоите. Скоро щеше да узнае истината за неговите мотиви, но не знаех дали това щеше да облекчи страданията ѝ. Предполагам, че не.

Необяснимо защо, но точно сега си спомних за картината на Ейдриън, наречена от него „Любов“. Замислих се за назъбената червена линия, пресичаща чернотата, разкъсвайки я на две. Докато се вирах в Джил, която бе съсипана от неутешима болка, внезапно проумях малко по-добре изкуството му.

ГЛАВА 26

Отне ми няколко дни, докато накрая сглобя цялата история, както за Лий, така и за това как Еди и Джил успяха да ни спасят през онази вечер. След като разбрах, че Лий е липсващото звено в пъзела, бе лесно да свържа в една верига убийствата на Тамара, Кели, Мелъди и Дина — момичето от човешката раса, за което той спомена. Всички те са били убити през последните пет години, или в Лос Анджелис, или в Палм Спрингс, като тепърва на бял свят излизаха многобройни документиранни доказателства, уличаващи Лий. Не се оказаха случайно подбрани жертви. Малкото, което открихме за миналото на Лий го научихме от Кларънс, макар че и то се оказа доста объркано. Според най-правдоподобните ни предположения Лий е бил превърнат насила в стригой преди около петнайсет години. Прекарал следващите десет години като такъв, докато владеец, магията на духа отново не го превърнал в морой, за огромно огорчение на самия Лий. Още по онова време Кларънс явно вече не е бил напълно с всичкия си и не е разпитвал сина си защо не изглежда остарял, след като се е завърнал в дома си след десетгодишно отсъствие. Кларънс упорито избягваше да отговаря на нашите въпроси за превръщането на Лий в стригой. Ние така и не разбрахме дали Кларънс не знаеше, или просто не искаше да приеме и отричаше този факт. Остана неясно също дали Кларънс е знаел, че собственият му син е виновен за смъртта на Тамара. За него вероятно е било по-лесно да повярва на измислената теория за ловците на вампири, отколкото да преглътне убийствената истина за сина си.

Разследванията в колежа на Лий в Лос Анджелис разкриха, че той всъщност не е бил записан там, преди да бъде превърнат в стригой. Когато отново станал морой, той използвал колежа като извинение да остава в Лос Анджелис, където по-лесно можел да преследва жертвите си. Подозирахме, че са били повече от тези, за които имахме сведения. Съдейки по случаите с Мелъди и Дина, както и с момичетата от човешката раса, заключихме, че той очевидно се е опитвал да пие кръвта на известен брой представители на всяка раса, с надеждата, че

някоя от тях ще се окаже „тази“, която отново ще го превърне в стригой.

По-нататъшните разследвания за Кели Хейс разкриха нещо, за което веднага трябваше да се досетя. Тя е била дамфир. Приличаше на момиче от човешката раса, но изключителните ѝ спортни постижения би трябвало да ми подсказват истината. Лий се запознал с нея преди пет години, докато бил на гости на баща си. Не е лесно да надвиеш дамфир и заради това Лий доста се е постарал, за да си уреди срещи с нея и да я съблазни.

Никой от нас не знаеше нищо за „онова копеле, владеещо магията на духа“, което го е превърнало отново в морой, макар че към неговото издирване проявяваха интерес както мороите, така и алхимиците. В архивите се съхраняваха данни за съвсем малко владеещи духа и оставаха все още много неизвестни за техните възможности, така че всеки искаше да научи повече за тях. Кларънс беше непреклонен в твърдението си, че не знае нищо за владеещия духа, и аз му повярвах.

През цялата седмица алхимиците непрекъснато идваха и си отиваха от Палм Спрингс, разчистваха бъркотията и разпитваха всички замесени. Срегнах се с мнозина от тях, разказвах и преразказвах историята си, а последният ми разговор беше с Дона Стантън по време на обяд през една събота. Изпитвах някакво перверзно желание да узная какво се бе случило с Кийт, но реших да не повдигам този въпрос на фона на всичко останало, което се случваше. Него го нямаше тук и това бе най-важното за мен.

— Според техните патолози аутопсията на Лий не е разкрила нищо, което да не е обичайно за един морой — съобщи ми Стантън между две хапки от вкусните спагети лингуини карбонара. Очевидно храненето и обсъждането на трупове не бяха взаимно изключващи се дейности. — Но пък едва ли ще има признак за нещо... магическо.

— Но все трябва да е имало нещо по-специално в него — отвърнах, докато само побутвах храната си в чинията. — Фактът, че е остарявал по-бавно, е достатъчно доказателство. Но останалото... Искам да кажа, че е пил кръв от толкова много жертви. И видях с очите си какво направи Джаклин с него. Това трябваше да сработи. Бяха спазени всичките необходими процедури.

Самата аз се изненадвах, че съм способна да говоря така делово, че звуча толкова хладнокръвно. Макар че всъщност просто надделя професионалното държане, характерно за алхимиците, превърнало се в моя втора природа. Но вътре в мен събитията от онази нощ бяха оставили незаличим белег. Вечер, когато си лягах и затварях очи, отново виждах смъртта на Лий, как Джаклин му дава да пие от кръвта си. Същият онзи Лий, който носеше цветя на Джил и ни заведе на мини голф.

Стантън кимна замислено.

— Коего ни подсказва, че онези, които от стригой са били преобразени обратно в първоначалната си форма, са имунизирани срещу това отново да бъдат пробудени.

За миг останахме смълчани, оставяйки тежестта на думите да се уталожи.

— Но това е нещо изключително значимо — отроних накрая. Доста слабо казано. Лий си оставаше изтъкан от безброй загадки. Беше започнал да старее веднага след като отново е станал морой, само че много по-бавно. Защо? Не бяхме сигурни, но дори само това бе огромно откритие, както и моето подозрение, че той повече не е владееел магията на мороите. Бях твърде изплашена, когато Джил го помоли да създаде мъгла над водата, докато играехме голф, но сега, като се замислих, ми хрумна, че тогава Лий изглеждаше по-скоро нервен заради искането на Джил. А останалото... Фактът, че нещо се бе променило в него, предпазвало го е да стане стригой, въпреки желанието му? Да, определението „изключително значимо“ не е достатъчно силно определение.

— Да, така е — съгласи се Стантън. — Половината от нашата мисия е да не позволяваме на хората доброволно да жертват душата си заради безсмъртието. Ако има начин да се овладее и използва тази магия, ако разберем какво не е позволило на Лий отново да стане стригой... Е, тогава ползите могат да се окажат колосални.

— Не само за хората, но и за мороите — изтъкнах аз. Знаех, че за тях и дампирите насилственото им превръщане в стригой беше съдба, по-лоша и от смъртта. Ако се открие магически начин за тяхната защита, това щеше да означава много, тъй като те много по-често от нас се сблъскваха със стригои. Можехме дори да се замислим за нещо като магическа ваксина.

— Разбира се — каза Стантън, макар че от тона ѝ пролича, че тя не е чак толкова загрижена за ползата, която би могла да извлече тяхната раса. — Дори може да се окаже възможно да не се позволява в бъдеще да се създават нови стригои. Но остава още една загадка — твоята кръв. Ти спомена, че онази жена стригой не я е харесала. Може и това да е някакъв вид защита.

Изтръпнах от този спомен.

— Може би. Всичко се случи толкова бързо... Трудно е да се каже. Но определено лошата ми кръв нямаше да спре тази жена стригой да прекърши врата ми.

— Определено си струва да се проучи и това — кимна Стантън. — Но първо трябва да си изясним какво точно се е случило с Лий.

— Ами — подех, — ключовата роля се пада на магията на духа, нали? Лий е бил превърнат отново в морой от някой, който е владееел магията на духа.

Пристигна келнерката и Стантън отмести чинията си.

— Точно така. За нещастие разполагаме с много малко владеещи магията на духа, с които да работим. Василиса Драгомир едва ли ще има време да експериментира с магическите си сили. Соня Карп доброволно предложи да ни помага, което е чудесна новина, особено като се има предвид, че тя самата е била стригой. Поне ще можем да изучаваме от първоизточника забавения процес на стареенето. Засега само тя ни е под ръка, при това за кратко, понеже мороите не отговориха на молбата ми да потърсят други личности, които ще са ни от полза. Но ако намерим още един владеещ магията на духа, който да няма други задължения, които да му пречат да ни помага през цялото време...

Изглежда ме многозначително.

— Ейдриън ли? — попитах.

— Мислиш ли, че ще ни помогне за това изследване? За откриването на магически начин, който да предпазва от превръщането на някого в стригой? Както вече казах, Соня се съгласи да ми помогне — додаде припряно тя. — Говорих с мороите и те събраха малка група от техни представители, които имат опит със стригоите. Планират да ги изпратят съвсем скоро. Сега се нуждаем само от помощта на Ейдриън.

— Брей, вие действително действате много бързо — промърморих.

При думите „Ейдриън“ и „изследване“ в съзнанието ми изникна някаква лаборатория и той с бяла престилка, приведен над тръбички и стъкленици. Знаех, че истинските изследвания в никакъв случай няма да изглеждат така, но не можех да се отърся от тази картина. Освен това ми бе трудно да си представя Ейдриън да посвети, и то най-сериозно, цялото си внимание върху каквото и да е. Но ми хрумна натрапчивата мисъл, че Ейдриън ще фокусира вниманието си върху нещо, ако си струва. Дали това би било достатъчно важно за него?

Наистина не бях сигурна. Прекалено трудна задача за мен бе да отгатна какво ще се окаже достатъчно благородно, за да спечели вниманието на Ейдриън. Но пък се досещах за нещо не чак толкова благородно, което щеше да гарантира участието му.

— Ако можете да му уредите собствено жилище, обзалагам се, че ще ни сътрудничи — казах след цялото това обмисляне. — Той иска на всяка цена да се махне от къщата на Кларънс Донахю.

Стантън повдигна вежди. Не бе очаквала подобно предложение.

— Добре. Мисля, че не е кой знае какво искане. И тъй като ние вече платихме сумата за апартамента, който Кийт доскоро обитаваше, господин Ивашков може да се нанесе в него, само че...

— Само че какво?

Стантън сви рамене.

— Исках да ти го предложа на теб. След много спорове решихме да те оставим тук като отговарящ алхимик за района след... след злополучното заминаване на Кийт. Можеш да напуснеш „Амбъруд“ и да се преместиш в апартамента, за да надзираваш от там нашите дейности.

Намръщих се.

— Но аз си мислех, че искате някой да бъде с Джил през цялото време.

— Така е. Всъщност открихме по-добро решение, само не се обиждай. Морите успяха да намерят момиче дамфир на възрастта на Джил, което не само ще играе ролята на нейна съквартирантка, но и ще служи като бодигард. Тя ще се присъедини към нас заедно с групата, която ще пристигне тук. Ти повече няма да си длъжна да се преструваш на ученичка.

Светът се завъртя около мен. Плановете и схемите на алхимиците винаги се променяха в движение. Изглежда тази седмица бяха взети доста решения. Замислих се какво ще означава това за мен. Никакви домашни повече, никакви сложни отношения със съучениците. Свобода да идвам и да си отивам когато си пожелаая. Но в същото време тази промяна означаваше да се разделя с новите си приятели в „Амбъруд“ — Трей, Кристин, Джулия. Пак щях да се виждам с Еди и Джил, но не толкова често. И ако трябва да се справям сама, дали алхимиците — или баща ми — ще ми плащат за колежа? Едва ли.

— Трябва ли да напусна училището? — попитах Стантън. — Не мога ли да отстъпя апартамента на Ейдриън и да остана още малко в „Амбъруд“? Поне докато не уредим друго жилище за мен?

Стантън не си направи труда да прикрие изненадата си.

— Не очаквах да поискаш да останеш. Мислех си, че ще бъдеш много щастлива, след като повече няма да си принудена да живееш в една стая с вампир.

И ето че отново ме налегнаха всички страхове и опасения, които ме измъчваха преди да пристигна в Палм Спрингс. Фенка на вампирите. Как можех да съм такава идиотка? Трябваше да подскоча от радост при възможността да се отърва от Джил. Всеки друг алхимик би го сторил. С предложението си да остана отново попаднах под подозрение. Как можех да обясня, че в желанието ми се криеше нещо много повече от обикновената смяна на съквартирантка?

— О! — изрекох, като се стараех да запазя неутрално изражение. — Когато каза, че сте осигурили на Джил дамфир на нейната възраст, предположих, че занапред тя ще бъде нейна съквартирантка, а не аз. Мислех си само за отделна стая за мен в общежитието.

— Това вероятно ще може да се уреди...

— Честно казано, след като се случиха някои събития, ще се чувствам по-добре, ако следя Джил по-отблизо. А това ще става много по-лесно, ако не напусна училището. Освен това, ако с един апартамент може да се ощастливи Ейдриън и да го накараме да се съгласи да работи върху тази мистерия със стригоите, тогава точно това трябва да направим. Аз мога да изчакам.

Стантън продължи да ме изучава внимателно за няколко секунди, които ми се сториха ужасно дълги. Наруши тишината чак след като

келнерката ни остави сметката.

— Това е много професионално от твоя страна. Ще се погрижа за уреждането.

— Благодаря ти — отвърнах. Почувствах се много щастлива и едва не се усмихнах, като си представих лицето на Ейдриън, щом узнае, че се е уредил с апартамент.

— Има още едно нещо, което не разбирам — отбеляза Стантън. — Когато огледахме апартамента, видяхме следи от огън. Само че никой от вас не докладва нещо за това.

Намръщих се престорено.

— Честно... Голяма част от случилото се ми е като в мъгла, със загубата на кръв и ухапванията... не съм съвсем сигурна. Кийт имаше някакви свещи. Не зная дали някоя от тях не е била запалена... Или просто... Не зная. Мислех единствено за онези зъби и колко ужасно беше, като ме ухапаха...

— Да, да — каза Стантън. Извинението ми бе крайно неубедително, но дори тя не можеше да остане изцяло безчувствена при мисълта, че някой е послужил за храна на вампир. Това бе най-лошият кошмар за един алхимик и аз имах право да страдам от нанесената ми травма. — Е, не се тревожи за това. Онзи огън е най-малката ни грижа.

Но не и за мен. И когато по-късно през този ден се прибрах в кампуса, реших най-накрая да изясня всичко и потърсих госпожа Теруилиджър. Намерих я в една от залите на библиотеката.

— Ти си знаела — заявих, след като затворих вратата. Всички мисли за етикецията между ученик и преподавател се изпариха от главата ми. Цяла седмица бях потискала гнева си и сега най-последно можех да го излея. Цял живот ме бяха учили да уважавам авторитетите, но един от тях съвсем наскоро ме бе предал. — Всичко, което ме накара да правя... Да препиша тези книги за магии, да изработя амулет „просто за да видим какво ще стане“? — Поклатих глава. — Всичко е било лъжа. Ти си знаела... знаела си, че... че е истинско.

Госпожа Теруилиджър свали очилата си и ме огледа внимателно.

— Ах, значи си опитала?

— Как можа да ми причиниш това? — възкликнах аз. — Нямаш представа какво изпитвам към магиите и свръхестественото!

— О! — сухо каза тя. — Всъщност имам. Зная всичко за твоята организация. — Потупа се по бузата, точно по мястото, където беше моята татуировка. — Зная защо „сестра ти“ не посещава часовете и състезанията на открито. Зная защо „брат ти“ е толкова добър в спорта. Много добре съм информирана за различните сили, действащи в нашия свят, по-точно тези, които повечето от хората не могат да видят с очите си. Не се безпокой, скъпа. Категорично ти заявявам, че на никого няма да кажа. Вампирите не са моя грижа.

— Защо? — попитах, решена да не признавам, че знае всичко, което толкова се стараех да опазя в тайна. — Защо точно аз? Защо ме накара да направя това, особено ако твърдиш, че си знаела как се чувствам?

— Хм... Поради две причини. Както сама знаеш, вампирите притежават вродена магия. Умеят да се свързват с елементите на много първични нива, почти без никакви усилия. Докато хората нямат такива способности.

— Хората не бива да използват магии — отбелязах студено. — Ти ме накара да извърша нещо, което противоречи на моите убеждения.

— За да могат хората да използват магия — продължи тя, все едно че нищо не бях казала. — те трябва да я изтръгнат. А това не става лесно. При вампирите магията идва отвътре. Докато нашата идва отвън. Нужни са огромни усилия, силна концентрация и точни изчисления... Е, повечето хора не притежават такова търпение и умение. Но някой като теб? Откакто си се научила да говориш, ти усърдно си се обучавала на тези техники.

— Значи само това се иска, за да направиш магия? Умението да организираш и отмерваш? — Не си направих труда да прикрия презрението си.

— Разбира се, че не — засмя се тя. — Нужен е и вроден талант. Инстинкт, който да се съчетае с дисциплина. Тъкмо това долових у теб. Виждаш ли, аз притежавам известни умения. Би могло да се каже, че ми осигуряват статут на вещица, но силата ми е сравнително ограничена. Докато ти? Усещам как в теб се крие извор на сила и скромният ми експеримент го доказва.

Отново ми стана студено.

— Това е лъжа — възразих незабавно. — Вампирите владеят магията. А не хората. Не и аз.

— Онзи амулет не е пламнал сам — каза тя. — Не отричай същността си. А сега, след като изяснихме всичко, вече можем да продължим нататък. Твоята вродена сила може да е по-голяма от моята, но мога да те науча на някои основни правила.

Не можех да повярвам на ушите си. Не беше реално. Приличаше на сцена от филм, защото нямаше начин това да се случва в моя живот.

— Не! — възкликнах. — Ти си... Ти си луда! Магията е нещо неестествено и аз не владея никакви тайнствени сили! Това е против природата и е грях. Няма да рискувам душата си.

— Толкова много отричане от един толкова добър учен — замисли се тя.

— Говоря сериозно — продължих, едва разпознаваща собствения си глас. — Не искам да имам нищо общо с окултните ти изследвания. С удоволствие ще продължа да водя документацията ти и да ти купувам кафе, но ако ще продължаваш с такива налудничави твърдения и искания... Ще отида в канцеларията и ще помоля да ме прехвърлят към друг учител. Повярвай ми, когато се стигне до задействане на бюрокрацията и административния персонал, тогава именно се проявява вродената ми вътрешна сила.

Тя се опита да се усмихне, но лицето ѝ бързо помръкна.

— Ти наистина вярваш в това, което казваш. Наистина отхвърляш този изумителен потенциал, това чудо, което притежаваш?

Не ѝ отговорих.

— Така да бъде. — Въздъхна. — Жалко, такава загуба. И пропилены възможности. Но имаш думата ми, че няма да повдигна този въпрос, освен ако ти сама не го направиш.

— Това никога няма да се случи! — извиках разпалено. Вместо отговор, госпожа Теруилиджър само сви рамене.

— Е, добре тогава. След като си тук, можеш да отидеш да ми донесеш едно кафе.

Тръгнах към вратата, но тогава се досетих за още нещо.

— Ти ли си била тази, която се е обадила в „Невърмор“, за да разпитва за вампири?

— Че защо да го правя? — попита тя. — Вече знаех къде да ги намеря.

По-късно през този ден се отбих в столовата, където Еди, Джил и Мика довършваха вечерята си. Разбираемо бе, че на Джил ѝ трябваше време, за да свикне със смъртта на Лий и всичките други разкрития, направени от нас — включително и желанието му да я превърне в своята безсмъртна кралица. Двамата с Еди си поговорихме с нея, поне доколкото можахме, но изглежда Мика оказваше най-успокоителен ефект върху нея. Мисля, че беше така, защото нито веднъж не я заговори открито на тази тема. Той знаеше, че Лий е мъртъв, но мислеше, че е било злополука. И, естествено, не подозираше, никакви вампирски връзки. Докато двамата с Еди непрекъснато се опитвахме да се докажем като аматьори психолози, Мика просто се стараяше да я разсейва и да я направи щастлива.

— Трябва да тръгваме — каза той с извинителен тон, когато аз седнах. — Рейчъл Уокър ще ни изнесе урок за шевните машини.

Еди поклати глава към него.

— Още не мога да повярвам, че си се записал в кръжока по шев и кройка. — Това, разбира се, не беше вярно. И двамата знаехме защо Мика се беше записал.

По лицето на Джил все още бе изписано онова сериозно и замислено изражение, появило се след смъртта на Лий — подозирах, че още известно време ще изглежда така, но по устните и пробягна бегла усмивка.

— Мисля, че Мика има заложибите да стане истински моден дизайнер. Може би един ден ще дефилирам на негово модно ревю.

Поклатих глава, като се постарях да прикрия усмивката си.

— Никакво дефилиране като модел, поне засега. — След шоуто Лия и другите дизайнери не спираха да звънят на Джил. Всички искаха отново да я ангажират. Налагаше се да им отказваме, за да опазим в тайна самоличността ѝ, но от тези отказки Джил се натъжаваше.

— Зная, зная — кимна Джил, преди да стане от стола и да тръгне заедно с Мика. — По-късно ще се видим в стаята, Сидни. Искам да си поговорим.

— Абсолютно — кимнах аз.

Двамата с Еди ги наблюдавахме, докато се отдалечаваха. Въздъгнах.

— Това може да се окаже проблем — казах му.

— Може би — съгласи се Еди. — Но тя знае, че не може да е с него. Тя е умна и отговорна.

— Само че той не го знае — припомних му. — Имам чувството, че Мика прекалено много се е увлякъл по нея. — Внимателно се вгледах в очите на Еди. — Както и още някой.

Еди още гледаше след Мика и Джил, така че му бе необходим един миг, за да схване намека ми. Погледът му се стрелна към мен.

— Ъ?

— Еди, не мога да претендирам, че съм експерт по романтичните дела, но дори и аз мога да заявя, че си луд по Джил.

Той тутакси извърна глава, но не преди да зърна пламналите му страни.

— Това не е вярно.

Виждах го през цялото време, но чак през онази нощ в апартамента на Кийт действително разбрах какво виждат очите ми.

— Видях как я гледаше. Зная какво изпитваш към нея. Така че сега искам само да узная следното: защо изобщо трябва да продължаваме да се тревожим за Мика? Защо просто ти не я поканиш на среща и така да ни спестиш много неприятности?

— Защото тя ми е сестра — отговори той иронично.

— Еди! Говоря сериозно.

Той направи недоволна гримаса и пое дълбоко дъх, преди да се обърне с гръб към мен.

— Защото тя може да има някой много по-добър от мен. Искаш ли да говорим за социалните норми? Е, в нашия свят между морои и дампири не може да има сериозна връзка.

— Да, но тук ще е нещо като ученическа любов — възразих аз. — Не е същото както при отношенията между хора и вампири.

— Може би не е, но с нея си остава същото. Тя не е обикновен морой. Тя е от кралска фамилия. Принцеса. А и ти виждаш каква е! Умна, силна и красива. Родена е за велики дела, а едва ли едно от тях е да се забърка с някакъв пазител като мен, със спорна репутация. Кръвната ѝ линия е кралска. Докато аз, дяволите да ме вземат, дори не зная кой е баща ми. Невъзможно е да излизам на срещи с нея. Моята работа е да я защитавам. Да осигуря безопасността ѝ. Цялото ми внимание трябва да бъде посветено само на това.

— И смяташ, че вместо с теб тя заслужава да бъде с някой човек?
— попитах, изпълнена с недоверие. — Да се движи на ръба на табуто и за двете раси?

— Не е идеалният вариант — призна той. — Но тя все пак може да се забавлява, да общува...

— Ами ако се появи някой друг? — прекъснах го. — Какво ще стане, ако някой друг човек я хареса и я покани на обикновена среща? И тогава ли няма да имаш нищо против?

Той не отговори. Знаех, че интуицията ми не ме лъжеше.

— Има и още нещо, не е само това, че не се чувстваш достоен за Джил — продължих аз. — Всичко е заради Мика, нали? Защото ти напомня за Мейсън.

Еди пребледня.

— Откъде знаеш за това?

— Ейдриън ми каза.

— Дяволите да го вземат — изруга Еди. — Защо не може да бъде непукистът, на какъвто все се прави?

Усмихнах се на тази реплика.

— Ти нищо не дължиш на Мика. И със сигурност Джил също нищо не му дължи. Той не е Мейсън, независимо колко си приличат.

— Не е само външната прилика — промълви Еди. Лицето му доби тъжно и замислено изражение. — А начинът, по който се държи. Мика е същият като Мейсън, дружелюбен и открит, оптимистичен, винаги жизнерадостен. Точно какъвто бе Мейсън. На този свят хората като тях са малко: хора, които са наистина добри. Мейсън напусна този свят прекалено рано. Няма да позволя това да се случи и с Мика.

— Мика не е изложен на опасност — промълвих тихо.

— Но заслужава да види само добро. И нищо, че е човек. Той си остава един от тези, които най-добре подхождат на Джил. Те се заслужават един друг. И двамата заслужават само най-доброто.

— А ти? В резултат ще си останеш само със страданията? Защото си толкова влюбен в Джил, но в същото време си убеден, че тя заслужава някой принц, какъвто ти не си? И защото смяташ, че е твой дълг да подкрепяш всички Мейсъновци на този свят? — Поклатих глава. — Еди, това е лудост. Дори и ти трябва да можеш да проумееш това.

— Може би — призна той. — Но имам чувството, че това е правилно, че така трябва да постъпя.

— Наистина ли? Това е толкова мазохистично! Ти насърчаваш момичето, с което искаш да бъдеш, да излиза с един от най-добрите ти приятели.

— Искам тя да е щастлива. За това си струва да се жертвам.

— Само че в това няма смисъл.

Еди ми се усмихна леко и ме потупа нежно по ръката, преди да се обърне към пристигащия автобус.

— Помниш ли какво ми каза? Че не си експерт по романтичните дела? Е, наистина имаш право.

ГЛАВА 27

Мисля, че Ейдриън щеше да се съгласи на всичко, за да има собствено жилище. Не му бе необходимо много време, за да премести малкото си вещи в стария апартамент на Кийт, за огромна мъка на Кларънс. Трябва да призная, че се чувствах донякъде зле заради възрастния морой. Той се бе привързал към Ейдриън, а да загуби и него толкова скоро след Лий, беше наистина тежко за самотния старец. Домът на Кларънс и неговата захранваща все още бяха на разположение на нашата група, но той не искаше да повярва на нищо от това, което му казахме за Лий и стригоите. След като прие смъртта на сина си, Кларънс продължи да обвинява ловците на вампири.

Малко след като Ейдриън се премести, отидох да го посетя. До нас бе достигнала новината, че „изследователската група“ на мороите ще пристигне същия ден в града и ние решихме първи да се срещнем с тях, преди да ги запознаем с Джил и Еди. Както и преди, Ейб Мазур придружаваше новодошлите, които включваха Соня и новата съквартирантка на Джил. Останах с впечатлението, че ще дойдат и други с тях, но още не знаех подробности.

— Леле! — възкликнах, когато Ейдриън ме покани в апартамента си.

Той живееше тук само от два дни, но промените бяха смайващи. С изключение на телевизора, от предишната мебелировка не бе останало нищо. Всичко беше различно и дори разпределението в апартамента бе променено. Освен това беше направен ремонт и във въздуха се носеше силната миризма на прясна боя.

— Жълто, а? — попитах, докато се взирах в стените на всекидневната.

— Тоналността се нарича „златник“, като цветето — поправи ме той. — И се предполага, че е весела и успокояваща.

Понечих да изтъкна, че тези две качества не вървят заедно, но сетне размислих. Цветът, макар и леко противен според мен, напълно бе преобразил всекидневната. С новата боя и с щорите, заменили

тежките завеси на Кийт, сега помещението бе изпълнено с багри и светлина, които почти заличаваха спомена за битката. Потреперих, когато в съзнанието ми изплува този кошмарен спомен. Дори и апартаментът да не бе необходим, за да получим помощта на Ейдриън, не бях сигурна, че бих се съгласила да остана тук. Споменът за смъртта на Лий и на двете жени стригои беше прекалено ярък и жив.

— Как можа да си позволиш новите мебели? — поинтересувах се. Алхимиците му бяха дали това жилище, но не и стипендия.

— Продадох старите — отвърна домакинът ми, явно много доволен от себе си. — Онова баровско кресло... — Гласът му замря и лицето му за миг се помрачи от тревожна сянка. Запитах се дали и той си представя умиращия Лий в онова кресло. — То струваше много. Цената му беше ужасяващо раздута, дори и по моите стандарти. Но пък получих достатъчно за него, за да подменя останалото. Мебелите са купени на старо, но няма имах избор?

— Много са приятни — заявих, прокарвайки ръка по облегалката на дълбокия и мек диван, тапициран с дамаска в шотландско каре. Поне според мен изглеждаше отвратително на фона на стените, но пък беше добре запазен. Освен това, ведно с яркожълтата тоналност, неподходящата мебелировка помагаше да се разсеят спомените за онова, което се бе случило. — Явно си обиколил доста битаци и гаражи, за да напазаруваш и евтино, и хубаво. Предполагам, че не си купувал много често вещи втора ръка.

— По-точно никога — промърмори той. — Нямах представа до колко ниско бях принуден да падна. — Приятната му усмивка помръкна, докато ме оглеждаше внимателно. — Ти как си?

Свих рамене.

— Добре. Но защо да не съм? Това, което се случи с мен, не е и наполовина толкова лошо, колкото онова, което трябваше да преживее Джил.

Ейдриън скръсти ръце.

— Не зная. Джил не е била свидетел на това как някой умира пред очите й. И нека не забравяме, че този някой бе същият тип, който искаше да те убие, а в замяна да се надигне отново от мъртвите.

През последната седмица случилото се почти не излизаше от ума ми и щеше да е нужно доста време, за да го превъзможна напълно. Понякога не чувствах нищо. Друг път реалността на станалото ме

върхлиташе толкова бързо и силно, че чак дъхът ми секваше. Кошмарите за стригоите май успяха да изместят онези за поправителните центрове.

— Всъщност съм по-добре, отколкото можеш да си представиш — продумах бавно, зареяла поглед наоколо. — Искам да кажа, че се чувствам ужасно заради Лий и стореното от него, но с времето ще го преодоля. Макар че, знаеш ли за какво най-много не спирам да си мисля?

— За какво? — попита Ейдриън нежно.

Думите изскочиха неволно от устата ми. Не очаквах да ги кажа някому, със сигурност не и на него.

— За казаното от Лий, че си прахосвам живота, че страня от хората. Освен това, по време на последната ми среща с Кийт, той ми заяви, че съм наивна и не разбирам света. И това донякъде е вярно, искам да кажа не това, което той каза за вас, че сте зло... Но, ами... аз наистина бях наивна. Трябваше да бъда много по-внимателна с Джил. Доверявах се на Лий и мислех само хубави неща за него, а е трябвало да съм много по-предпазлива. Не съм боец като Еди, но съм наблюдател на света... или поне така предпочитам да мисля за себе си. Но се провалих. Не умея да разгадавам хората.

— Сейдж, първата ти грешка е, че слушаш приказките на Кийт Дарнъл. Този тип е идиот, задник и още много други определения, неподходящи да бъдат изричани в присъствието на дама като теб.

— Видя ли? Ти току-що призна, че съм нещо като недокосната, чиста душа.

— Никога не съм казвал подобно нещо — възрази той. — Според мен ти си много класи над Кийт, а случилото се с Лий беше глупаво и нелепо, просто лош късмет. И не забравяй, че никой от нас останалите също не заподозря нищо. Не беше единствената. Това няма отражение върху теб. Или... — Веждите му се повдигнаха. — А може би има. Не каза ли, че Лий възнамерявал да убие Кийт заради кръвта му на алхимик?

— Да... Но Кийт си тръгна твърде скоро.

— Е, виждаш ли. Дори един психопат е осъзнал, че си прекалено ценна и е решил да убие първо някой друг.

Не знаех дали да плача, или да се смея.

— Това не ме кара да се чувствам по-добре.

Ейдриън сви рамене.

— Продължавам да държа на мнението си. Ти си солидна и цялостна личност, Сейдж. Ти си радост за очите, макар че си малко кльоцава, а способността ти да запаметяваш ненужна информация направо може да подплаши някое гадже. Изхвърли от главата си Лий и Кийт, защото те нямат място в бъдещето ти.

— Кльоцава? — попитах, като се надявах, че не съм се изчервила. Надявах се също и да звуча достатъчно ядосано, за да не забележи той колко ме бе обезоръжил другия му комплимент. Радост за очите. Не беше като да ти кажат, че си „въплъщение на секса“ или „убийствено парче“. Но след като цял живот са ме определяли като „приемлива“, това си беше главозамайващ комплимент особено, когато идваше от него.

— Просто казвам истината.

Едва не пригнах.

— Да, да, казваш я. Е, по-добре да сменим темата. Тази ми писна.

— Разбира се. — Понякога Ейдриън ме вбесяваше, но трябва да призная, че обичах тази му способност светкавично да превключва. Така много по-лесно се избягваха неудобни теми. Или поне така си мислех. — Помирисваш ли това?

В съзнанието ми се мярнаха образи на трупове и за секунда си помислих, че има предвид миризма на разложено. После подуших по-внимателно въздуха.

— Мирише ми на боя и... Почакай... Това бор ли е?

Той изглеждаше впечатлен.

— Дяволски си права. Препарат за почистване с боров аромат. Искам да те уведомя, че аз почистих. — Посочи с драматичен жест към кухнята. — С тези ръце, които не са създадени за черен физически труд.

Насочих поглед към кухнята.

— И за какво го използва? Да почистиш шкафовете ли?

— Шкафовете са си наред. Почистих пода и плота. — Сигурно съм изглеждала повече озадачена, отколкото изумена, защото той додаде: — Дори лазих на колене.

— Използвал си боров препарат, за да почистиш пода и плота? — попитах. Подът беше покрит с теракотени плочки, а кухненският плот

беше от гранит.

Ейдриън се намръщи.

— Да, и какво?

Изглеждаше толкова горд, че за пръв път в живота си бе изтъркал нещо със собствените си ръце, че не ми даде сърце да му кажа, че боровият препарат обикновено се използваше само за почистване на дървени повърхности. Вместо това му се усмигнах окуражаващо.

— Е, изглежда страхотно. Трябва да дойдеш и да почистиш новата ми стая в общежитието. Цялата е потънала в прах.

— Няма начин, Сейдж. Почистването на собственото ми жилище ми е напълно достатъчно.

— Но струва ли си? Ако беше останал при Кларънс, щеше да имаш готвачка и чистачка.

— Определено си струва. Всъщност никога не съм имал собствено жилище. Донякъде имах в кралския двор... но то по-скоро може да се определи като по-напудрена стая в общежитие. А това? Това е велико. Дори и да върви в комплект с почистването. Благодаря ти.

Комичното изражение на истински ужас, появило се върху лицето му, докато обсъждаше чистенето, бе заменено с напълно сериозна физиономия, докато зелените му очи ме оглеждаха. Внезапно се почувствах неудобно от внимателния му оглед и си спомних за онзи сън, създаден от магията на духа, в който се чудех дали в реалния живот очите му са толкова наситено зелени.

— За какво? — попитах го.

— За всичко това. Зная, че сигурно си извила ръцете на някои алхимик. — Не му бях казала, че всъщност заради него се бях отказала да се нанесе в жилището. — И за всичко останало. Задето не се отказа от мен, когато се държах като истински негодник. И задето ми спаси живота.

Извърнах поглед.

— Не съм направила нищо. Бяха Еди и Джил. Те спасиха живота ти.

— Не съм сигурен, че щях да доживея да ме спасят, ако ти не беше подпалила онази кучка. Как го направи?

— Не беше нищо особено — възразих. — Само, хм, обикновена химична реакция от торбата с фокуси на алхимиците.

Зелените му очи ме изгледаха още веднъж, преценявайки доколко съм искрена. Не съм сигурна, че ми повярва, но реши да не задълбава.

— Е, съдейки по изражението на лицето й, трябва да кажа, че я уцели съвсем точно. А след това тя те цапардоса доста яко. Всеки, който е поел удар заради Ейдриън Ивашков, е голяма работа и заслужава вечната му благодарност.

Извърнах се с гръб към него, засрамена от похвалата и изнервена от споменаването на огъня, и се приближих до прозореца.

— Да, ами... Не се тревожи чак толкова и спокойно го приеми като егоистичен акт. Нямах представа каква досада е да попълваш цялата документация за мъртъв морой.

Той прихна и за пръв път го чух да се смее с искрено веселие и топлина... А не заради нещо изчанчено или язвително.

— Добре, Сейдж. Щом казваш. Знаеш ли, ти си много по-бойна от първия път, когато те срещнах.

— Наистина ли? От всички определения, съществуващи на този свят, ти избра точно „бойна“? — Закачките можех да издържа. Докато се съсредоточавах върху словесния ни двубой, не се налагаше да мисля за скритото значение на думите, нито как сърцето ми затуптя малко по-бързо. — Само за твое сведение, ти си малко по-стабилен от първия път, когато те срещнах.

Той се приближи до мен.

— Е, не казвай на никого, но мисля, че отдалечаването ми от двора беше за добро. Тук времето е гадно, но Палм Спрингс може да ми повлияе добре, както и всички чудеса, които предлага. Вие, моите приятели. Часовете по изкуство. Боровият препарат.

Не можах да сдържа усмивката си и го погледнах. Донякъде се шегувах, но едно беше вярно: той значително се бе променил от времето на първата ни среща. Ейдриън все още бе наранен и носеше белезите от онова, което му бяха причинили Роуз и Дмитрий, но виждах първите признаци на излекуването. Той беше по-стабилен и по-силен и ако продължеше по този начин още известно време, без никакви кризи, щеше да претърпи забележителна промяна.

Изминаха няколко секунди в мълчание, докато осъзная, че докато мислите препускаха в главата ми, съм се втренчила в него. Всъщност той се взираше в мен с искрено учудване.

— Мили боже, Сейдж. Очите ти. Как така никога досега не съм ги забелязал?

Онзи смут отново ме обзе.

— Какво за тях?

— Цветът им — тихо прошепна той. — Когато си застанала на светлината. Изумителни са... като разтопено злато. Бих могъл да ги нарисувам... — Протегна ръка, но побърза да я отдръпне. — Красиви са, ти си красива.

Нещо в начина, по който ме гледаше, ме накара да застина, а стомахът ми направи двойно салтомортале, макар че не можех да разбера защо. Знаех само, че той имаше вид сякаш ме вижда за пръв път... и това ме изплаши. Можех да подмина с лекота непринудените му, шеговити комплименти, ала тази напрегнатост беше нещо съвсем различно, нещо, на което не знаех как да реагирам. Когато ме гледаше по този начин, аз вярвах, че той наистина смята, че очите ми са красиви, че аз съм красива. Не бях готова за това. С пламнало лице отстъпих назад, встрани от светлината, изпълнена с непреодолимото желание да избягам от енергията, излъчвана от очите му.

Чувала съм, че духът може изведнъж да отклони в странна посока мислите и настроението му, ала не бях сигурна дали в случая ставаше дума точно за това. Почукването на вратата, което накара и двама ни да подскочим, ме спаси от немощните ми напъни да измисля остроумен коментар.

Ейдриън примигна и част от онова напрегнато прехласване изчезна. Устните му се извиха в една от ироничните му усмивки, сякаш нищо непривично не се бе случило.

— Време е за шоу, а?

Кимнах, замаяна от смущаваща смесица от облекчение, нервност и... вълнение. Само дето не бях сигурна дали всички тези чувства се дължаха на Ейдриън или на предстоящите посетители. Знаех единствено, че изведнъж започнах да дишам по-леко, отколкото преди няколко минути.

Той прекоси всекидневната и отвори със замах вратата. Ейб влезе тържествено, в пълното великолепие на костюма си в сиво и жълто, смайващо подхождащ на бояджийското постижение на Ейдриън. Широка усмивка се разля по лицето на по-възрастния морой.

— Ейдриън, Сидни... Толкова е хубаво да ви видя отново. Доколкото зная, един от вас вече се познава с тази млада дама. — Мина покрай нас, давайки път на стройно и слабо момиче дампир с кестенява коса и големи сини очи, пълни с подозрение.

— Здравей, Анджелина — поздравих я.

Когато ми съобщиха, че Анджелина Дос ще е новата съквартирантка на Джил, помислих, че това е най-абсурдното нещо, което съм чувала. Анджелина беше една от Съхранителите — отцепила се група морой, дампири и човешки същества, които живееха заедно в най-затънтените пуцинаци на Западна Вирджиния. Те не желаеха да имат нищо общо с „цивилизацията“ на нито една от двете раси и се придържаха към безброй чудати обичаи, най-безобидният от които беше противната им благосклонност към смесване на расите.

По-късно, докато разсъждавах над това, реших, че Анджелина може и да не бе чак толкова лош избор. Тя беше на възрастта на Джил и вероятно щеше да се сближи много повече с нея, отколкото аз бих могла. Въпреки че Анджелина не беше толкова добре обучена за пазител като Еди, все пак можеше да бъде достоен противник в една битка. Ако някой се опиташе да се добере до Джил, щеше доста да се озори, докато преодолее Анджелина. А имайки предвид неприязънта, която питаеха съхранителите към „опетнените“ морои, тя нямаше причина да помага на някоя от враждебните политически фракции.

Обаче докато изучавах нея и овехтелите ѝ дрехи, се чудех доколко добре щеше да се приспособи тя в този свят, толкова далечен и чужд на света на Съхранителите. Върху лицето ѝ бе изписано същото дръзко изражение, което помнех от предишното ни посещение в комуната им, но сега бе примесено с известна нервност, докато оглеждаше жилището на Ейдриън. След като през целия си живот бе живяла в горите, този малък апартамент с огромния телевизор и дълбокия диван навярно ѝ се струваше върхът на модерния лукс.

— Анджелина — заговори Ейб, — това е Ейдриън Ивашков.

Ейдриън протегна ръка, пускайки в ход вродения си чар.

— За мен е удоволствие.

След секундно колебание, тя пое ръката му.

— Приятно ми е да се запознаем — промълви със странния си южняшки акцент. Огледа го изучаващо още няколко секунди. — Твърде си хубав, за да си полезен.

Ахнах, противно на волята си. Ейдриън се захили и разтърси ръката ѝ.

— По-верни думи никога не са били изричани.

Ейб погледна към мен. Навярно лицето ми е изразявало пълен ужас и шок, защото вече си представях как ще се наложи да замазвам това, което Анджелина каже или направи в „Амбъруд“.

— Сидни несъмнено би искала да... те инструктира накратко относно това, което те очаква, преди да отидеш в училището — каза Ейб дипломатично.

— Несъмнено — потвърдих.

Ейдриън се отдръпна от Анджелина, но продължаваше да се усмихва.

— По-добре остави това на сладкишчето. А най-добре на Кастъл. Ще му се отрази добре.

Ейб затвори вратата, но не преди да хвърли един поглед на празния коридор зад гърба си.

— Не сте дошли само вие двамата, нали? — попитах. — Чух, че има и друга. Една от тях е Соня, нали?

Ейб кимна.

— Ей сега ще се качат. Паркират колата. Тук положението с местата за паркиране е ужасно.

Ейдриън погледна към мен, осенен от една мисъл.

— Хей, да не би да наследявам и колата на Кийт?

— Боя се, че не — охладих възторга му. — Тя беше на баща му и той си я прибра.

Лицето на Ейдриън помръкна. Ейб пхна ръце в джобовете си и закрачи непринудено из всекидневната. Анджелина не помръдна от мястото си. Мисля, че все още преценяваше ситуацията.

— А, да — подхвърли Ейб замислено. — Великия алхимик господин Дарнъл. Това момче, синът му, го сполетя трагична съдба, нали? — Замълча и се извърна към Ейдриън. — Но изглежда, че поне ти се облагодетелства от падението му.

— Хей — възмути се Ейдриън, — аз си спечелих всичко това, така че не ми натяквай задето се измъкнах от имението на Кларънс. Зная, че искаше да стоя там поради някаква шантава причина, но...

— И ти го направи — кимна Ейб спокойно.

— Ъ? — намръщи се Ейдриън.

— Ти направи точно това, което исках. Подозирах, че става нещо странно в дома на Кларънс Донахю, че може би продава кръвта си. Надявах се, че твоето присъствие ще ни помогне да разкрием заговора. — Ейб почеса брадичката си с типичния си самодоволен маниер на господар на света. — Разбира се, нямах представа, че е замесен господин Дарнъл. Нито съм очаквал, че ти и младата Сидни ще разкриете всичко.

— Едва ли бих стигнала толкова далеч — вметнах сухо. Осени ме странна мисъл. — Защо се интересуваш дали Кийт и Кларънс продават вампирска кръв? Искам да кажа, че ние алхимиците имаме причини да сме против... Но теб защо те е толкова грижа?

Изненадващ проблясък се мерна в очите на Ейдриън, последван от прозрение. Взря се внимателно в Ейб.

— Може би защото той не желае конкуренция.

Ченето ми едва не се удари в пода. За никого не беше тайна, алхимици или морои, че Ейб Мазур търгува с нелегални стоки. Ала никога не ми бе хрумвало, че той би могъл да продава големи количества вампирска кръв на желаещи хора. Но докато го изучавах по-продължително, осъзнах, че е трябвало да се досетя.

— Хайде, хайде — рече Ейб, без да му трепне окото, — не е нужно сега да засягаме неприятни теми.

— Неприятни? — възкликнах. — Ако си замесен в нещо подобно...

Ейб вдигна ръка, за да ме спре.

— Достатъчно, моля. Защото ако довършиш изречението с думите, че ще говориш с алхимиците, тогава най-добре да ги извикаме тук и да обсъдим всички мистерии. Като например тази, как господин Дарнъл е изгубил окото си.

Замръзнах.

— Стригите са му го извадили — намеси се Ейдриън нетърпеливо.

— О, хайде сега — махна с ръка Ейб и устните му се извиха в усмивка. — Тъкмо вярата ми в теб започна да се възражда. Откога стригите са способни на подобно прецизно осакатяване? Много изкусно осакатяване, бих добавил. Не че навярно някой е забелязал. Прахосан талант, ако питате мен.

— Какво искаш да кажеш? — ужаси се Ейдриън. — Не са били стригои? Да не би да казваш, че някой нарочно е извадил окото му? Да не би да казваш, че ти... — Думите му заглъхнаха и той само местеше поглед между мен и Ейб. — Това е, нали? Вашата дяволска сделка? Но защо?

Свих се, когато три чифта очи се впериха в мен, но нямаше начин да призная това, което Ейдриън се опитваше да проумее. Може би, ако бяхме сами, щях да му кажа. Може би. Ала не можех да му го кажа, докато Ейб изглеждаше толкова самодоволен и определено не и в присъствието на чуждо лице като Анджелина.

Бих могла да кажа на Ейдриън как открих сестра си Карли преди няколко години, след като бе имала среща с Кийт. Беше по времето, когато той все още живееше с нас, малко преди тя да замине за колежа. Карли не искаше да излиза с него, но нашият баща обичаше Кийт и бе настоял. Кийт бе неговото златно момче и не би могъл да стори нищо лошо. Кийт също вярваше в това и ето защо не е могъл да приеме „не“ за отговор, когато двамата с Карли останали насаме. Тя дойде при мен след това, промъкна се в спалнята ми късно през нощта и плака в прегръдките ми.

Инстинктивната ми реакция беше веднага да кажа на родителите ни, ала Карли се страхуваше твърде много — особено от баща ни. Аз бях млада и не по-малко изплашена от самата нея, готова да се съглася с всяко нейно желание. Карли ме накара да обещаая, че няма да кажа на родителите ни, така че аз насочих усилията си да я убедя, че вината не е била нейна. През цялото време ми повтаряше как Кийт не спирал да я уверява колко красива била и как не му оставила избор, че не му било възможно да откъсне поглед от нея. Накрая успях да я убедя, че не е направила нищо лошо, че не го е подвела, ала Карли продължи да настоява да не казвам на никого.

Това бе едно от най-големите съжаления в живота ми. Мразех мълчанието си, ала не толкова много, колкото мразех Кийт, задето си мислеше, че може да изнасили едно толкова сладко и нежно момиче като Карли и да му се размине безнаказано. Наскоро след това, при първата си задача, се запознах с Ейб Мазур и тогава осъзнах, че има и други начини Кийт да си плати за стореното и в същото време да спазва обещанието си към сестра си. И така, сключих своята сделка с дявола, без да се интересувам, че тя ще ме обвърже с него — или че се

принизявах до варварски прийоми на отмъщение. По-рано тази година Ейб организира фалшиво нападение на стригои и едното око на Кийт бе извадено. В замяна аз се превърнах в нещо като „придворният алхимик“ на Ейб. Това бе част от причината да помогна на Роуз при бягството ѝ от затвора. Бях му задължена.

В известна степен, осъзнах по-късно с горчивина, може би бях направила услуга на Кийт. Само с едно останало око, може би в бъдеще вече нямаше да му е толкова „невъзможно“ да стои настрана от младите жени, които не се интересуват от чара му.

Не, със сигурност не можех да кажа на Ейдриън нищо от това, но той продължаваше да се взира в мен, а върху лицето му бяха изписани милион въпроси, докато се опитваше да разбере какво, по дяволите, ме бе накарало да наема Ейб като отмъстител.

Внезапно в съзнанието ми изплуваха думите на Лоръл: „Знаеш ли, понякога можеш да бъдеш дяволски плашеща.“ Преглътнах.

— Спомняш ли си, когато ме помоли да ти вярвам?

— Да... — кимна Ейдриън.

— Сега искам ти да направиш същото за мен.

Последва продължително мълчание. Не можех да се насиля да погледна към Ейб, защото знаех, че се подсмивва самодоволно.

— „Бойна“ беше доста слабо казано — промълви накрая Ейдриън. След това, което ми се стори цяла вечност, кимна. — Добре. Вярвам ти, Сейдж. Вярвам, че си имала основателни причини за това, което си направила.

В тона му нямаше и следа от сарказъм или заядливост. Беше изключително сериозен и за миг се зачудих как съм успяла да спечеля това безрезервно доверие. В съзнанието ми изникнаха онези моменти малко преди Ейб да пристигне, когато Ейдриън казваше, че може да ме нарисова, а чувствата ми бяха пълен хаос.

— Благодаря ти — промълвих.

— За какво — пожела да узнае Анджелина — говорите всички вие?

— Нищо интересно, уверявам те — отвърна Ейб, който явно много се забавляваше. — Житейски уроци, усъвършенстване на характерите, неплатени дългове. Такива неща.

— Неплатени? — Изненадващо за себе си, пристъпих напред и впих кръвнишки поглед в него. — Изплатила съм дълга си поне сто

пъти. Повече не ти дължа нищо. Сега лоялността ми принадлежи единствено на алхимиците. Не на теб. Между нас всичко приключи.

Ейб продължаваше да се хили, но усмивката му леко потрепна. Мисля, че неочакваната ми самозащита го хвана неподготвен.

— Е, това трябва да е... — На вратата се почука. — Ето и останалата част от групата. — Той забърза към вратата.

Ейдриън направи няколко крачки към мен.

— Не беше зле, Сейдж. Мисля, че ти току-що изплаши стария Ейб Мазур.

Усетих как устните ми се извиха в неволна усмивка.

— Не съм сигурна за това, но се чувствам дяволски добре.

— Би трябвало по-често да отговаряш на другите — посъветва ме той.

Усмихвахме се един на друг и докато ме гледаше нежно, изпитах същото неопределено чувство от преди малко. Той навярно не изпитваше точно същото усещане, но около него витаеше някакво непринудено, приповдигнато настроение. Нещо рядко за него... и много привлекателно. Кимна към вратата, която Ейб отваряше в момента.

— Соня.

Владеещите духа можеха да се усещат един друг когато бяха достатъчно близо дори и при затворени врати. И когато вратата се отвори, Соня Карп прекрачи прага като кралица — висока и елегантна. С червената си коса, прибрана на кок, жената морой можеше да мине за по-голяма сестра на Анджелина. Соня се усмихна на всички ни, макар че не можах да сдържа вътрешното си потръпване, спомняйки си първия път, когато я срещнах. Тогава тя не беше толкова хубава и чаровна. Зениците на очите ѝ бяха заобиколени с червени пръстени и тя се опитваше да ни убие.

Соня беше стригой и после превърната обратно в морой, което наистина я правеше идеален избор на партньор, който да работи заедно с Ейдриън по разрешаването на загадката как да се използва магията на духа, за да се предотврати превръщането на хората в стригои.

Соня прегърна Ейдриън и се запъти към мен, когато на прага се появи още някой. Сега, като се замисля, изобщо не би трябвало да се изненадвам. В крайна сметка, ако искахме да разберем каква

специална магия на духа бе попречила на Лий отново да се превърне в стригой, тогава се нуждаехме от колкото е възможно повече информация. И ако един завърнал се от редиците на стригоите бе добре дошъл, то двама щяха да са още по-добре.

Ейдриън пребледня и застина напълно неподвижно, докато се взираше в новодошлия. В този миг всичките ми големи надежди за него се сгромолясаха. Преди малко бях сигурна, че ако Ейдриън може да стои далеч от миналото си и всякакви травмиращи събития, ще съумее да открие цел в живота си и да постигне вътрешно равновесие. Е, изглежда миналото го бе открило. И ако това не се квалифицираше като травмиращо събитие, не зная какво друго би могло.

Новият партньор на Ейдриън в изследванията прекрачи прага и аз знаех, че крехкият мир, който бяхме успели да постигнем в Палм Спрингс, бе на път да рухне.

Беше пристигнал Дмитрий Беликов.

Издание:

Ришел Мийд. Кръвни връзки

Американска. Първо издание

ИК „Ибис“, София, 2011

Редактор: Диана Кутева

Коректор: Ива Михайлова

ISBN: 978-6519-1567-015-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.